

ОЦИФРУВАННЯ
КНИГ

hurtom.com

О

ЛЕКСАНДР

ВИДАВНИЦТВО ХУДОЖНЬОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Д

ОВЖЕНКО

Т В О Р И

В П ' Я Т И

Т О М А Х

Т О М

Т Р Е Т І Й

„ДНІПРО“, КИЇВ — 1964

У2
Д58

Редакційна колегія:

*О. Т. Гончар, М. Т. Рильський, О. М. Підсуха,
Ю. І. Солнцева, М. П. Стельмах*

Редактор тома *О. М. ПІДСУХА*

КИЇВСЬКА КНИЖКОВА ФАБРИКА „ЖОВТЕНЬ“

КІНОПОВІСТІ

**ПОВІСТЬ
ПОЛУМ'ЯНИХ ЛІТ**

— Кінчилася світова війна! Стою з автоматом на порозі нової епохи й думаю: яку могутню темну силу ми перемогли, будь вона проклята!

Молодий солдат оглянувся на груддя тліючих руїн і, ніби вражений раптом величезністю перейденого шляху, застиг, як пам'ятник.

Це був міцний і пристрасний солдат. Голова в нього була перев'язана бинтом. Та він, здавалось, не пам'ятав про рану. Неголений, мокрий, укритий кіптявою й прахом Берліна, він щойно вийшов з бою й весь ще курів на осонні біля Бранденбурзької брами. Він казав, усміхаючись і думаючи вголос:

— Передо мною прсходять війська — товариші мої. Я пропускаю їх, як командуючий, хоч я й не генерал, звичайно, і не маршал,— простий сержант Іван Орлюк, колгоспник з Наддніпрянщини, звичайний, так би мовити, переможець у світовій війні.

Та оскільки нашого брата полягло в боях за визволення людства від фашизму, як ніяких інших солдатів у світі,— величезна, скажемо прямо, кількість,— і сам я особисто пролив крові ворожої й праці доклав чимало, і оскільки, до того ж, наставники й журналісти всього світу почнуть, певно, тепер балачки: що, та як, та чому, та яка в моїй радянській душі може бути сила гніву й ненависті, та взагалі, так би мовити, міцності, от,— я, народжена для добра людина, мушу якось освідчитись моїм сучасникам, друзям і ворогам усього світу, разом із моєю дружиною, батьком-матір'ю, з усім, як то кажуть, домом, з криницею, з якої я пив колись воду, з садом, городом, де спізнав перші мозолі на руках,— одне слово, з усім своїм родом і долею.

В осінню ніч сорок першого року прощання лунали над Дніпром.

Батьки й матері прощалися з дітьми, чоловіки з жінками, брати з сестрами. Розлучалась любов з любов'ю, надія з надією, прощалось нездійсненне заміжжя, несуджене материнство.

Був вітер тої ночі. Небом пропливали тривожні хмари з заходу, з німецької сторони, і тягло трупом і пожарищем.

Прощались поспіхом, тамуючи тугу, відходили швидко, ніби навздогін за своєю незвичайною долею.

Ніхто не знав обсягу прийдешнього в ту ніч. Не знав і герой нашої повісті, червоноармієць початку Великої Вітчизняної війни, Іван Орлюк.

Тільки відчував він, рушаючи на схід зі своїм полком, що настав великий час, і, збентежений незвичайністю почуття, мовчав.

Впали мости на Дніпрі. Важкий гуркіт покотився понад водним простором. З високих круч посипалась земля.

На покинутому березі, вже по той бік, на стрімкій кручі стояла мати Івана Орлюка — немолода колгоспниця Тетяна.

— Відведи, господи, руку смерті від мого сина-воїна! — урочисто наказувала вона, й вітер ніс її слова в пільму. Потім, змахнувши руками, наче птиця крилами, вона стала навколішки й, подавшись наперед, ладна, здавалось, полинути за Дніпро, затужила:

— Іваном звать його, моя доле, Орлюком Іваном, а я його мати! Стою на зорях вечірніх і вранішніх, закликаю дороги. Стою опівночі над безоднею скорботи, аби не взяв його ні меч, ні вогонь, ні вода. Сину мій, обороно моя!..

Земна куля оберталася у міжзоряному просторі. Диміла планета від Нордкапу до Чорного моря, а над її ідеальною сферою сновигали літаки, вивергаючи з своїх черев тисячі бомб. І весь ефір звучав новою музикою, якої ще не відало життя. Це не були ні гімни його красі, ні величання його геніїв, ні реквієми героям. В холодне безмежжя неслись свист, і виття, і вищання радіошифрів. У злобне гарчання заневоленого ефіру вривались

недоречні мелодії пеленгів, люті вигуки атакуючих, заклики, накази на мовах великих народів. Але все, що звучало в світі, перекривав катастрофічний гуркіт моторів епохи.

Палали міста.

— Підсудний Іван Орлюк, у вас під час арешту знайшли серед речей оце. Що це? — запитав військовий юрист Величко, слухаючи зізнання підсудного у військовому трибуналі.

Підсудний важко зітхнув і почервонів.

— Відповідайте, що це?

— Земля...— сказав підсудний і опустил очі.

— Яка?

— Українська.

— Так. Ви були комсомольцем?

— Атож. Я і є комсомолец.

— Припустімо. А нащо це? — Військовий юрист розгорнув на столі маленький вузличок з землею.

— Це я взяв на спомин, коли покидав Україну. Вночі. Удосвіта жінка одна плакала, казала, що це кінець України, ну, кордон, сказати б, межа.

— Ну?

— Ну, то я тоді відійшов набік, став на коліна й сказав:

— Прощай, Україно.

— Ще що сказали?

— Більш нічого. Зараз пригадаю... Здається, все.

— Так. Продовжуйте. Можете продовжувати біографію, тільки коротко.

— Так! — раптом якимось стрепенувся Орлюк і посміхнувся самими тільки губами, в очах застигло страждання.— Отож я й кажу, що в косовицю ми ходили круг стіжків по насінню. Все своє дитинство я ходив по насінню. Воно в нас було скрізь, де не повернись: в горщиках, у вузликах, на жердках у сінях, в повітці попід стріхою, в сипанках, в мішках та мішечках.

Я часто й спав у насінні: в житі, в просі, в ячмені й горосі на печі. Я любив, як насіння пахне. Я виріс у насінні. І мати мене народила в насінні — в жнива під копною.

— Доволі.

— Але це дуже важливо. Я зараз поясню...

— Ви краще зразу розкажіть про свій злочин,— сказав другий військюрист.— Як ви вбили двох своїх товаришів?

— ...Які теж, мабуть, вирости серед насіння,— додав Величко.

— Так я ж їм казав, не можна ж, кажу, так підло міркувати. Власне, я так подумав.

— Що саме?

— Ну, от про те, що вони казали.

— Але ж ви не мали права їх розстрілювати?

— Не мав.

— Отже, ви визнаєте себе винним?

— Ні... Я ж вам пояснюю... Я що кажу? Я...

— Відповідайте на запитання точно! Ви вбили...

— Я їх розстріляв! Перед розстрілом я спитав дозволу...

— У кого?

— У капітана Кравчини.

— Капітан Кравчина не мав права дозволу.

— Він і не дозволив. Вибухнула міна, і він упав поранений. Тоді я сам уже розстріляв.

— Вас ніхто на це не уповноважував. Чому ви не визнаєте себе винним у вбивстві двох товаришів?

— У мене серце скажене.

— Відповідайте: так чи ні.

— Я... мені... я не можу цього сказати.

— Ви стоїте перед військовим трибуналом. Вас буде розстріляно!

— Скажу.

— Кажіть.

— В мене самого тоді виникло трохи їхнього почуття. Воно ніби як повітрям перелетіло на мене. І це мене так якимось образило, аж я розсердився. А думати вже ніколи було, і потім землі, бачите, скілочки лишилось... Я вас прошу, не ремствуйте на мене за мову про насіння. Я ж на агронома вчився. Хотів був уславити свою область, а тепер ось що лишилось!

Далі підсудний не витримав і, схопивши зі столу зав'язану в хустинку жменьку землі, заплакав.

Вікна бриніли від вибухів.

Це сталося так:

В непозбутньому горі плакала жінка під хатою.

Було темно й не темно. Зловісні спалахи шаріли навколо, й така туга розлита була в цьому невірному світлі, такі недобрі звуки порушували нічну тишу, що вся, здавалось, земля стогнала від тяжкого передчуття.

Після тривалих кровопролитних битв військо відходило, згідно з стратегічним планом командування.

— Прощай, Україно...— сказав Орлюк, зупинившись і обернувшись на захід, туди, де жевріли заграви. Голос його уривався від страждання. Потім він став на коліна, а за ним і його товариші.

Він говорив тихо, втративши з туги силу голосу. Говорив спроквола, з паузами, вдивляючись праворуч і ліворуч в нічні пожежі.

Потім погляд його полинув далеко вперед, аж до дніпрових берегів, до Карпатських гір, які він покинув ще так недавно.

— Прощай... Присягаємось, де б ми не були, доки ми живі, житимеш і ти! І ніколи не загинеш, дорога наша земле, поки тримає зброю Батьківщина, хоч одна пара комсомольських рук! Ніколи! Візьмімо, товариші, по жмені землі...— звернувся Орлюк до товаришів.

І коли вони взяли отак по жмені землі, Орлюк гукнув у п'ятьмю всіма силами своєї душі—всім гнівом, образою, горем:

— Смерть фашистським окупантам!

— Тихо! Хто там горлає? Відходимо тихо...— долинув від дороги голос командира.

І тут Орлюк помітив, що двоє з його товаришів кинули землю й глянули один на одного мигцем з якоюсь лихою, майже непомітною усмішкою, і навіть не усмішкою, а з якимсь іншим вирішенням.

— Так, палахкотіли зловіщі заграви,— неухважно проказав суддя, дослухаючись до сигналів тривоги.— Ви зупинились. Ну й що ви сказали?

— Я сказав: прощай, Україно, смерть фашистським окупантам, ще якісь там слова.

— Потім?

— Потім ми взяли ось це. Потім я бачу, що вони кинули це-от і так якимось... Я тоді їм і кажу, загалом почали говорити, і я побачив, що або я розстріляю цих гадів, або клятві моєї гріш ціна і додому я не повернусь. Потім, другої вже ночі, коли фашисти прорвались, я

бачу — вони в сіно. То я тоді за автомат,— стій, кажу, боягузи й зрадники Вітчизни!!!

Тут Іван Орлюк так обурився, що стіл, за яким сиділи судді, затріщав під ударом його кулака.

Велика авіабомба вибухнула перед самим будинком суду. Промчали нестямні коні, обірвавши поводи. Почалось бомбування.

Орлюк з суддями сиділи в бомбосховищі.

Суддя Петро Самійлович Величко був незадоволений.

— Любий мій, як захисник Батьківщини й комуніст, і як суддя, прошу вас як слід зрозуміти те, що я казатиму: коли б ви були моїм єдиним сином, все одно підете...

— В штрафну роту! — сказав Орлюк таким тоном, ніби просився до Москви на Сільськогосподарську виставку.— Хоч три дні поб'юсь! Будь ласка.

— Три дні. А далі хоч і смерть?

— Будь ласка!

— Безглузда ви людина. Прізвище орлине, а голова дурна. Недалеко ви втекли від тих дурнів, що самі їх постріляли... Ні, любий мій...

— Товаришу...

— Заждіть...

— Товаришу суддя!

— Увага! Возду-ух! — почулося звідкілясь згори. Створилась мертва тиша, після якої так загуркотіло й так задвигтіла земля, що про суд усі забули. Потім раптом все вщухло.

— А про насіння ви дуже добре сказали,— озвався Величко, стежачи за ворожими бомбардувальниками, що вже відходили.— І я вірю, що рано чи пізно, але ви, Орлюк, ще сіятимете десь над Дніпром це насіння... Запам'ятайте мої слова.

— Так ви за насіння не образились?

— За насіння — ні. Навпаки.

— Я так люблю сіяти! — зітхнув Орлюк, весь час намагаючись забути, що він підсудний.— Люблю орати, косити, молотити. Але понад усе люблю сіяти, садовити, плекати, щоб росло. Тоді я сторукий, і рука в мене, товариші судді, ну така легка, ніде було так не родило, як

там, де я. Медаль одержав на виставці. Он!.. Пішли, пішли, пішли!.. — Орлюк побачив раптом ескадрилью наших винищувачів і пожвавився. — Як я заздрю льотчикам. Не попав я в льотчики.

Штрафна чи не штрафна рота? Всім однаково важко. Всі повинні колись привести до торжества.

— Вогонь на мене! Вогонь на мене! Фашисти близько! Я — «Ластівка»! Вогонь на мене! Ворог рядом! Я — «Ластівка»!.. «Ластівка»!..

Орлюк сидів у гнізді навідника й кричав у телефонну трубку. І чи тому, що ніхто вже йому не відповідав, чи тому, що оглух від вибухів, чи що вороги вже справді були близько, обличчя його відбило страждання. Потім він затамував подих і весь побагровів: поряд нього лежали трупи ворогів, і нікуди було дітись від них, ані сховатись від нестерпного смороду.

— Вогонь на мене!

Він згоден був, щоб його пошматували власні міні, тільки б не дихати цим смородом.

— Я — «Ластівка»!.. Давай! А, будь ти прокляте!..

Але артилерії було вже не до «Ластівки». Битва гриміла п'яту добу. Підходили резерви на машинах. Бійці озирались на стрічний потік поранених і проносились вперед, думаючи свої трудні думки.

Виходили поранені з бою. Під важким гупанням бомб здригалась земля. Ворог не шкодував нічого. Він кидався в атаки буквально по власних трупах і докотився до артилерії.

Коли на старшого лейтенанта Пахомова наринув ворожий вал, артилеристи запрацювали в граничному темпі. Упав важко поранений Пахомов. Тоді з флангу вдарив кулеметник Гаркавенко. Але й він загинув, поранений багатьма кулями. Пораненого Гаркавенка відразу ж замінив його напарник Грачов. Але недовго попрацював Грачов, одну лиш хвилину. Не стало Грачова. Тоді Попельнюк заліг між поранених і поклав весь фашистський цеп зблизька.

— Вогонь на мене!.. — кричав Орлюк, відчуючи вже, як двигтять земля під вагою ворожих танків. Цього разу Орлюка почули.

— Даємо! Тікай, поки цілий! — закричав у телефон

старший сержант сибіряк Дубровін, що замінив пораненого Пахомова. Це був веселий дужий парубок, який ніколи не занепадав духом. Він давно вже носив у кишені листа до рідних, в якому дбайливо сповіщав про свою смерть у бою, щоб знали вони всі і весь Сибір, як загинув він на полі бою.

— Вогонь!

Орлюк вибрався з вогневого котла якимсь чудом. Коли оглянувся, кілька ворожих танків уже горіло, а один, найближчий до нього, злетів у повітря від прямого влучання й вибухнув такою буйною багрово-чорною кулею, що в нього серце затріпотіло, мало не луснувши, й гаряча хвиля ніби жаром сипнула.

Скориставшись з хвилинного ворожого замішання, Дубровін викотив батарею на відкриту позицію. І хоч немало бійців полягло від танкового вогню й сам він, Дубровін, був поранений, артилеристи знищили ще шість танків і цим врятували фланг. Але вони теж витримали недовго. На них рушили нові хвилі автоматників, і хоч незабаром усі вони до одного були вбиті чи поранені, ніхто не відступив. Бій було виграно.

— Танки! Дубровін! Наші танки! — закричав Орлюк, поглянувши назад.

Танки генерала Глазунова йшли в атаку. Орлюку здалось, що він крикнув «ура», але він тільки прошепотів це слово. Він був поранений двічі.

В завзятті бою він не помічав ні болю, ні кровотечі. Його запал досяг такого високого градуса пристрасті, що тільки втративши майже всю кров, він якось немовби втратив злість, засумував і, танучи, як віск на сонці, упав.

І здалося раптом Орлюку, що впав він, з якогось дива, не на землю між здуті коні й німці, нестерпно смердючі, а в дідів човен, і весняна повідь підхопила його й понесла хутко-хутко, кружляючи поміж сокорами, вербами, дубами, крізь чудові зарості вербняку й лози. Розпукувались бруньки на затоплених деревах, бриніли ніжні кетяги цвіту. Потім човен поплив серед водяних квітів, поминаючи села, хутори, а в весняному небі снувались навдивовижу ніжні хмарки. Потім вода зникла, і старезний просмолений дідів човен поплив по траві, по квітучому садку, кружляючи поміж кущів порічки,

агрису, повз пасіку та омшаник, і приплив, як у казці, попід рідну хату.

— Іване! Це ти, наш Іваночку! — бігли до нього батько-мати, дід, баба, сестри. А він лежав у човні не поранений, а зовсім здоровий і радісний, тільки йому невільно було встати.

— Іване! Іваночку! — бігла до нього стежкою вона, найдорожча його Уляна. — Іваночку, повернувся!

Вони схилилися до нього всі, добрі, люблячі, тільки він не міг підвестися.

— Іваночку, та озвися ж до нас хоч словечком! Та чого ж на тобі така біла сорочка?

— А я сьогодні переходив у другий клас, — сказав Орлюк, щасливо посміхаючись.

— Да там же війна, де ти був? — поспитала мати.

— Війна, мамо... Там все. Всенький світ. А видно!..

— Горить?

— Ой горить!.. І видко, мамо, на сто років уперед.

— Та й коли вже воно скінчиться?

— А наказ же був.

— Який наказ?

— А шукай мене, моя мати. Шукай мене, моя мати, в степах край дороги. Там я буду, моя мати, тричі зимувати, своїм чубом кучерявим стеги устилати, своїм тілом комсомольським орлів годувати, своєю кров'ю гарячою річки виповняти, людство визволяти.

— Так це ж пісня?

— Ні, співаємо іншої. Ось пісня, — посміхнувся Орлюк і стиха заспівав: «Дівчино Уляно, збуди мене рано, та так збуди рано, а ще й не світало. Щоб у барабани та не вибивали, золотії труби та не вигравали...»

Уляна не витримала пісні й тихо заголосила.

— Ну, а це що за мертвяки? — запитав дід, показуючи на побитих фашистів у ногах Орлюка на дні човна.

— Це вороги, — сказав Орлюк. — Я був навідником. Кричу — вогонь на мене! Вогонь на мене!.. Вони до мене: «Вер іст дорт?» А я: «Смерть!» Ай!..

Гітлерівці тримали його за ноги задубілими руками.

— Втрачаю свідомість, — сказав Орлюк тривожно й голосно, неначе щоб пробудитись, зупинити прудководу річку. Він лежав на полі битви в крові й бруді, вчадівши від трупного смороду.

Потім, непритомніючи, він знов полинув додому, але вже не міг наблизитись.

— Гей, гей!.. Уляно!..— гукнув він до своїх рідних, простягаючи руки, але вони хутко віддалялись. Щось нестримно несло його геть з рідного саду.

До Орлюкової хати підходили з Західної Європи найогидніші її представники — гітлерівські фашисти.

Вони ввійшли в село під барабанний дріб і музику губних гармошок. Вони стукали в кожні двері, в кожне вікно. Вони майже всі щось їли, жували, деякі здавались п'яними. У водяних очах окупантів зяяла духовна вбогість.

Йшла війна в ефірі. Відбувалися сутички між радіостанціями. Радіостанції Берліна, Києва, Братіслави, Праги, Парижа, Будапешта, Рима розносили по всьому світу промову фюрера України Еріха Коха:

— На безмежних просторах України є земля для всіх солдатів. Солдати, ви мені можете повірити, що я витягну з цієї країни останнє, щоб забезпечити вас. Сорок п'ять гектарів на солдата! Ось що значить воювати, коли тебе веде Гітлер!!!

— Хайль! Хайль! Хайль! — хрипів ефір.

— Говорить радіостанція імені Тараса Шевченка! Дорогі товариші робітники, колгоспники й трудова інтелігенція України! Гітлер і його банди прагнуть завоювати світ і створити світову рабовласницьку імперію...

— Говорить Будапешт! Хайль! Хайль! Хайль!

— Говорить Берлін! Солдати! Збувається вікова паннімецька мрія об'єднання Балтійського й Чорного морів під скіпетром фюрера! Хайль! Хайль! Хайль!

— Говорить Москва!.. Що сталося б з людством, коли б не було нас, Радянського Союзу? Де черпали б народи силу й мужність в боротьбі з фашистським гігантом? Куди покотився б світ? В яку безодню?..

— Говорить Берлін!.. Убивайте, вбивайте, вбивайте нещадно партизанів і всіх, що діють разом з ними, наказую в полон не брати й не розстрілювати, а тільки вішати.

— Говорить Москва!.. Брати й сестри! В цій велетенській боротьбі двох світів вирішується доля Радянського Союзу, а з ним Української Радянської держави. Вирішується питання життя народів взагалі і нашого народу. Чи розвиватиметься наша культура, чи загине разом з нами? Чи буде Україна вільною Радянською республікою, чи щезне й обернеться навіки в фашистсько-німецьку колонію?..

Тоне звернення уряду в хрипінні й витті радіостанцій Заходу.

— Хайль, хайль, хайль! — вигукували продажні диктори цілої майже Європи, а слідом за ними надривали голоси й нужденні українсько-німецькі націоналісти.

Але ось радіостанція Тараса Шевченка знов заволоділа ефіром:

— До зброї, народе-воїне, до зброї! Винищуйте, громіть фашистського звіра! Хай до неба здіймається священний вогонь ненависті до окупантів! Слава крові вашій і безстрашшю! Смерть фашистським окупантам!

— Говорить Москва! Говорить Москва! Говорить Москва!

— Живу! — прошепотів Орлюк сержантові Дубровіну, що підбіг до нього. Ані кровинки не мало вже в собі його обличчя. Дубровін сам був поранений в голову, але йому ще вистачає сили підняти Орлюка.

— Живемо... Звичайнісінька рана... Ага, друга. Ух, ти!.. Тамуй кров! Затискуй!

— Не кидай мене, Степане.

— Не чую. Глухий!

— Не давай мені лягати! Тримай на ногах!

— Ага! — відказав Дубровін. — А ти опинайся, топчи її!

— Топчу...
— Топчи, не давайся!
— О Стьопо! — заскреготів зубами Орлюк.— Топчу...
— Топчи-и! Ми ще себе покажемо! Ще вони побачать нас усі! — Дубровін глянув на захід і взяв Орлюка на плечі.

Поранені виходили з бою, підтримуючи один одного. Багатьох виносили санітари, відправляли машинами. На зустрічних машинах надходили резерви. Кипіла робота в хірургічній. Вікна деренчали від вибухів. Часом чути було рокотіння великокаліберних кулеметів. Одна з сестер знепритомніла.

— Гей, заберіть сестру!

Хірургові лікареві Богдановському вкладали в рот бутерброди. Гумовий фартух на ньому був у крові, халат у крові. Змарніле від втоми немолоде лице пітне, очі запалені. Руки в гумових рукавицях підняті вгору.

— Вина!

В хірурга вливали вино.

Велика бомба розірвалась неподалік. Посипалося скло від дужого вибуху, штукатурка, щєбінь. Все затріпотіло й зрушило з своїх місць. Повітряна хвиля вдарила хірурга об стіну, жбурнула додолу.

— Уляно, Уляно! — кричав сержант Орлюк, лежачи на операційному столі. Вже непритомний, догравав він свою страшну гру, жестикулюючи й здригаючись.

— Вогонь на мене! Вогонь на мене! Я «Ластівка»! Фашисти рядом! «Ластівка»!.. На мене!.. Я «Ластівка»!.. Уляно!.. «Ластівка»!..

Госпіталь двигтів і тріщав від могутнього реву війни.

Саме в той час далеко за Дніпром у рідному Івановому селі зловісний рев війни вдирався в школу.

— Уляно, спокійно. Йдуть... Найголовніше — це спокій... Прошу тебе...

— Ахтунг!

— Встати! Встати!

В супроводі перекладача й двох озброєних автоматами солдатів гітлерівський комісар Курт Шредер швидко пройшов по всіх класах Старо-Павлівської десятирічки. Учні й учителі підводились у гробовій мовчанці. Біля виходів із школи та в передній стояли поліцаї.

Директор школи Василь Маркович Рясний був схвилюваний вкрай. Він дуже боявся, що хтось з учнів не встане або ж нешанобливо відповість на яке-небудь комісарове запитання. Він знав, як ненавидять його вихованці фашистів, як ненавидять їх учителі. Йому відомо було, що комсомольська група вчителів і учнів збиралася вже формувати підпільну бойову дружину, щоб при першій нагоді організовано піти в партизани. Він співчував їм всім серцем і сам радо пішов би в дружину, коли б не його немолоді вже літа. Він не був простим вчителем. Освічення народу було спадковою діяльністю його роду. Вчителями були його батько, й дід, і діти його теж були вчителями — два сини, що пішли в Червону Армію, й дочка Уляна, яка тільки-но закінчила педагогічний інститут у Ніжині. Портрети Чернишевського, Писарева, Добролюбова, Ушинського, Шевченка, на кому виховувались цілі покоління народного вчительства, шанували в його родині, як і портрет Леніна. Василя Марковича поважала вся округа, і зараз, коли представники влади й партійний актив вирушили на схід, залишивши в підпіллі окремі лише групи організаторів опору, він тим часом залишився майже єдиним авторитетом на селі. Він знав це, і його це лякало.

Передчуття грози гнітило його. Важкі хмари облягали небо, й не було майже просвітку.

Комісар зупинився в сьомому класі. Запанувала зловісна тиша. Перед комісаром, за кафедрою стояла директорова дочка — молода вчителька історії Уляна Василівна. Глянувши на Уляну, Василь Маркович відчув, що зараз станеться те страшне, неминуче, чого вже не можна ні відвернути, ні виправити. Те, що заховане було в нього в серці, він побачив на обличчі доньки. Горда молодість не могла потаїти своїх почуттів. Уляна дивилася на комісара Шредера з неприхованим презирством.

— Це моя дочка. Прошу вас далі, до іншого класу, — сказав Василь Маркович.

— Дуже добре, — посміхнувся Шредер. — Дозвольте? — звернувся він до Уляни й, не діждавшись відповіді, сів, поклавши на кафедру стек і кашкета.

— Продовжуйте. Скажіть їй, хай продовжує.

— Продовжуйте. Пан комісар хоче послухати вашу лекцію, — сказав українською мовою офіцер-перекладач.

Це був середній на зріст, непевного віку, якийсь ніби весь збляклий суб'єкт. Звали його Грибовський.

Вигнаний в числі гетьманських недобитків з України у вісімнадцятому році, недолугий син волинського попа Євген Грибовський прожив за кордоном двадцять п'ять років. Четверть сторіччя носило його по Німеччині, Канаді, Бразилії, Аргентині, Південній Африці, Франції, Балканах.

За довгі роки блукань, зазнавши стільки пригод, що їх стало б на добрий десяток бульварних романів, він зробився відомим не одному десятку контррозвідок. Не один таємний шеф ховав у себе його фотографії, доноси й клятви на вірність. «Комівояжер терору», як звали його у відповідних колах, мав підданство Латвії, Чехословаччини, Франції, Німеччини, Болгарії, Аргентини. Був агентом багатьох держав. Любив вродливих жінок, вино, кохався в коштовних самоцвітах і полюбляв вишукано гарні костюми авантюристів. Брався робити все, нічого не вміючи, не маючи жодного людського фаху.

Довго блукаючи чужиною, сів ненависть до уряду свого народу, маніакально марячи Україною, вже тільки як приводом помсти.

Але відшумували вже жалюгідні роки розчарувань по ресторанах, другорозрядних готелях, купе вагонів. Минулась молодість, пролинула ціла епоха в химерній авантюристській метушні. В стомленій хворій уяві переплуталися всі шляхи-дороги цілого світу, й рідні люди десь порозгублювались і давно забулись, і навіть забувся батько в селі, нікчемний нерозумний попик.

Це була вже мінус-людина. Використовуючи його для загарбницької мети, німецькі фашисти не вірили жодному його слову й зневажали його, як людський покидьок, який завжди потрапляє під ноги на непрямих шляхах міжнародної політики.

Таким був Грибовський. Війна Німеччини з Радянським Союзом застала його чортзна-де, в Італії, Тунісі чи в Мадриді. За кілька днів він був уже в німецько-фашистській формі. Грізним потоком понесло його разом з фашистською ордою на Україну.

— Продовжуйте! — наказав він вчительці.

— Літописець оповідає: князь Святослав ходив легко, як барс, — сказала Уляна, звертаючись до учнів. — Він ніколи не брав у походи возів, ні м'яса не варив, але,

покраявши конятину чи звірину, чи яловичину, пік на жару. Ні намету не мав, ні постелі, й ніколи не рушав на ворогів своїх, не оголосивши війни. Благородний і простосердий слов'янин, він завжди попереджав про свій похід: «Хочу йти на ви». Він виріс тут, де й ми. Он там за горою, у Вишгороді, жила його мати Ольга. Ось тут за вікном, де стоїть Троянова хата, паслись його коні тисячу років тому...

Уляна зробила невелику паузу, тамуючи хвилювання. Клас не спускав з неї очей. Було так тихо, що, здавалось, чути рух крові в серцях.

Ніяка промова не могла дужче зворушити юні натури учнів, викликати більшу схвильованість, ніж ці прості слова. В устах молодой вчительки голос народу пролунав невмирущим тисячорічним дзвоном, немовби звідкілясь здалеку засурмили над Дніпром прадідівські сурми, заіржали коні на степових пагорбах, потягло потом і кров'ю древніх січ, і могутній брязкіт старих мечів розлігся над гуркотом нещодавно відгримілих рідних гармат і танків. Все було зрозуміло до кінця. Все кликало на подвиги.

Комісар не зводив з Уляни водяних очей. Грибовський шепотів на вухо йому переклад і так само жер її очима.

Уляна відчувала на собі погляди ворогів. Їй було страшно, як буває страшно в першому бою молодому недосвідченому воїну, коли з флангу починають поливати його безперестанним нищівним вогнем. Але ось під натиском благородної волі до життя й перемоги стихається хвиля страху. Увільнившись від життєвих пут, кидається воїн вперед з удесятеро більшою снагою, й тоді особливої влучності набувають його удари по ворогові і з особливою владною силою лунає його бойовий клич.

Голос Уляни зміцнів. За якусь мить він ніби постарішав на декілька років. В ньому пролунав відвертий уже заклик.

— Коли дев'ятсот сімдесят другого року орди печенігів, керовані візантійцями, оточили його біля дніпрових порогів і він побачив, що виходу ніби нема, він все-таки знайшов для себе й своєї дружини вихід у битві. Коли всі були поранені, й мечі потупились, і смуток закликав до втечі з поля битви, він сказав: «Воїни, не

посоромимо землі Руської, поляжемо тут кістьми. Мертві сорому не ймуть».

Тоді відповіла йому дружина: «Князю, де ти своєю накладеш головою...»

— «Там і ми накладемо своїми!» — загомонів раптом весь клас і замовк.

Запала недобра тиша. Шредер підвівся.

— Смерть німецьким окупантам? Дуже добре! — Зловісний рум'янець забагрив його обличчя. Він знавіснів, почувши те все.

— Встать! — гаркнув Грибовський.

Учні встали.

— Ахтунг!!

На дверях з'явилися озброєні солдати.

— Пане комісар, але ж це лекція! — хвилювався Василь Маркович. — Це тільки лекція з нашої стародавньої історії!..

— Зараз ви дістанете можливість знати дещо з нової історії, — сказав Шредер.

Грибовський перекладав. Шредер з ненавистю подививсь на Уляну.

— Я звик шанувати жіночість, навіть коли я зустрічаю її в особі, вартій не шани, а, припустімо, кулі чи зашморгу, за імперськими законами, але я...

— Пане комісар!..

— Тихо!

— Я прощаю фрейлейн Уляну...

— Я не потребую вашого прощення! — сказала Уляна.

— Беру це до уваги, — сказав Шредер і, жестом звелівши вивести Уляну, подививсь на вчителів. — Я мушу взяти всю школу під захист від її нерозумного впливу. Вона, як мені відомо, комсомолка.

— Тут всі комсомольці, — сказав молодий учитель Сергій Гомон, коли поліцаї виводили вчительку.

— Неправда, я не комсомолец! Ви не смієте так говорити! — захвилювався вчитель молодших класів Гордій Мандрика. — Уляно Василівно, скажіть, що я не комсомолец!

— Ви? Певно, що ні, — сказала Уляна, оглядаючись на Мандрику. — Ні, ні, який же ви комсомолец!

— Зрештою, мені байдуже, комсомольці ви чи ні, — сказав Шредер. — Я хочу, щоб ви всі, вчителі й учні

старших класів, однаково добре згадували мене в Німеччині, куди ви поїдете сьогодні ж...

— Дозвольте!.. Сьогодні?..

— Тут вам нема чого більше робити. Зрозуміли?

— Але ж ми вчимось! — пролунав учнівський дівочий голос.

— Ви не будете вчитись. Ви будете працювати. Нерозумно вчитись у селі. Ви є землероби. Цим сказано все!

— Це неможливо! Це помилка! Я не вірю! — спалахнув Василь Маркович. — Німеччина Гете, Шіллера!..

— Помовчте! Це нетактовно, — сказав Грибовський. — Залишіться три групи молодших і вчитель Мандрика.

— Мандрика? Стривайте! Перекладіть йому! Вибачте, пане комісар, вас невірно інформували відносно нашого села! — Василь Маркович побіг за комісаром до суміжного класу.

— Наше село не таке, як ви думаєте. За роки радянської влади в ньому виросло багато інтелігенції — лікарів, інженерів, педагогів. Є вже вчені, агрономи, хіміки... Адже у нас...

— У нас, у нас! — розсердився Шредер. — Не забувайте, що сьогодні тут вже не ми у вас, а ви у нас!

— Ви не тямите, що ви кажете. Дурень ви! — скипів раптом Василь Маркович.

— Не кажіть таких слів, — прошипів Грибовський.

— Що він сказав?

— Він збожеволів.

— Що він сказав?

— Я сказав, що вони не поїдуть до Німеччини.

Грибовський переклав.

— Вони вам про це сказали? — Шредер зблід.

— Я їм це сказав, — відповів тихо, але твердо Василь Маркович.

— Неправда! Василь Маркович цього нам не казав! — почувся схвильований голос молодої вчительки. — Він клепле на себе.

— Перекажіть цьому більшовикові, що він може вважати себе повішеним!

— Слухайте, збагніть же ви, що вас завойовано! — сказав учителеві Грибовський, зціпивши зуби. — Комісар сказав, щоб ви були обережнішим у висловах. Вас можуть покарати...

— Брешете! — сказав раптом Шредер українською мовою.— Я сказав, що ви можете вважати себе вже повішеним, а ви зниженим на чин. Курбацький!

Начальник поліції Федір Курбацький у три скоки опинився перед Шредером. Це був молодий дезертир, жорстокий і безвольний, бандит і грабіжник, що не раз сидів у тюрмі, відбуваючи мізерно легкі покарання за свої злочини. Начальником поліції він став з першого ж дня фашистської навали і з першого ж дня почав наганяти жах на весь район. Від руки цього підлого виконавця фашистських наказів загинули десятки людей, що кляли перед смертю свою нерозумну благодушність, бо свого часу, коли мали владу й обов'язок знищити злочинця, жаліли його матір і нікчемного скнару батька.

— Бий! — наказав комісар.

Курбацький озирнувся й заляк: перед ним стояв старий директор школи.

— Не чіпай! — загув клас.

Курбацький розгубився. Навіть йому не ставало зухвальства підняти руку на Василя Марковича.

Тоді Шредер, побачивши, що справа набуває зовсім не бажаного повороту, шосили вдарив Курбацького стеком — раз, два, три! — і тоді бандит, хропучи з болю, як пес на припоні, кинувся на директора.

— Товариші! Тікаймо! — захвилювались учні в сусідніх класах.

— Чуєте? Куди ж тікати?

— Вони оточили школу!

— Прориватись! Прориватись!

Учні, хлопці й дівчата, восьмого й дев'ятого класів стояли за партами й дивились у вікна. До школи під'їхали вантажні машини з солдатами. З сьомого класу чувся крик.

— Подожди бити, каїне! — сказав Василь Маркович, знайшовши в собі силу відіпхнути Курбацького й підійти до Шредера.— Дай подякувати кату за мотузку. Не бійся, не битиму...— глухо сказав він, коли Шредер раптом відступив перед ним на два кроки.

— Не підходь до мене! Слухай!

— Ні, ти послухай! — випростався Рясний. Він знав, що він загинув, що йому вже не вийти з цього класу. Але ні страху, ні жалю не було в його душі. В останні хви-

лини чесно прожитого життя на поміч йому прийшов гнів.— Послухай і запам'ятай, куди ти прийшов.

— Я завоював...

— Ні. Це так здається тобі.

— Ти смішний.

— Я вільний. Перекладіть йому точно, мерзотнику!..

Я вільний. Я і мій народ.

— Я винищу половину твого народу!

— Друга половина знищить тебе.

— Я уб'ю тебе!

— Бачу. І сам тут помреш. Але перед тим, як помрети, ти проклянеш того, хто поставив тебе на шлях смерті.

Тоді Шредер ударив його кулаком.

— Не завдавай собі праці,— сказав старий учитель.— Ти не можеш образити мене. Я надто зневажаю тебе. І, щоб довести це тобі, я плюю тобі в лице при дітях.

— Я тебе повішу!.. Ні. На палю!!! —сатанів Шредер, витираючи плювок.

— Ну, що ж, услав мене жахом. Це предкодавня українська смерть. Тремтиш? Садови на палю! Високо підніми, щоб бачили всі потомки, як зневажаю я всі твої вчинки, фашисте.

Ці слова чула вся школа, і раптом...

Чи є школа на нашій землі, що, почувши такі слова вчителя, не кинулася б на ворога, яким би жорстоким і нещадним він не був? Чи є такі діти?

Нема.

Василя Марковича не повісили. Він лежав посеред класу з простреленими Шредером грудьми, оточений розпростертими тілами своїх безстрашних потомків, якими споконвіку славилась наша земля.

Розгромлену десятирічку погнали з усіма вчителями в Німеччину. Залишилось тільки три перших класи та тихий Мандрика, що боявся власної тіні.

Уляна зникла невідомо куди. Потім казали, що коли її привели в комендатуру на допит, вона, немовби скоряючись натхненню, що навідує людину раз на віку в найвідповідальнішу неповторну хвилину, зразу від порога попрямувала до столу й, спритно взявши маузер, що лежав там, застрелила двох офіцерів гестапо й двох солдатів. Далі, вийшовши в сіни, вона вбила наповал

ще одного солдата й одного вже в дворі. Все це сталося за кілька секунд.

Казали ще, ніби вона переховується у лікаря Вірського, що жив в Орлюковій хаті, і нібито лікар невпізнано спотворив її обличчя страхітливими лишаями, а руки якоюсь коростою, щоб ніхто не міг ані впізнати її, ані схопити за руку.

Лікаря майже-таки вбили за це, але він заперечував чутки й залишився живий чудом, завдяки своєму велетенському здоров'ю.

Уляни й слід прохолов.

Прогримотіли осінь і зима.

Проминуло й друге полум'яне літо.

У Івана Орлюка було багато нових друзів. Бойова дружба народжувалась і міцніла швидко, як швидко часом і кінчалась, через скороминущість життя. Все тут було по-інакшому.

Думки проносились одна одної вищі й значніші. Розуміння товариськості стало сердечнішим і ясним, як ніколи ні вдома, ні в школі.

Тільки закордонних друзів не розумів Орлюк, так само як і його товариші. Він вважав їх шкурниками, і закордонну їхню ковбасу їв з незадоволенням, особливо після гарячого діла, коли й їсти її часом не було кому.

Тут брала верх його молодість. Крім того, розумінню іноземної душі перешкоджали деякі риси його виховання і вдачі, деяка прямолінійність.

Йому хотілося в війні зразу ж поділяти з союзниками все нарівні — і кров, і піт, і злигодні. Він не був дипломатичним ані наймалішою, потрібною в житті, мірою. Був він гордий і вразливий. Про нього вірно писав один іноземний дружній письменник: у Івана було драматичне світовідчуття. Справді, злодіяння фашистів не давали йому спокою ні вдень ні вночі. Він проливав кров.

Він увесь діяв під владою великого біля самого кратера вулкана, осяваний його виверженнями й готовий щомиті сезнути, як порошина.

Іноді йому доводилося на довгі години влипати в

двигтючу землю. Тоді він видавався собі жалюгідним, як черв'як, і туга томила його до сьомого поту.

Іноді, навпаки, натішившись помстою, він почував себе заговореним від смерті й надсильним. Тоді командири могли посилати його на які завгодно завдання. В нього ніби крила виростали, і уява грала з таким запалом, що перемога, яку великі маршали бачили в підзорну трубу десь далеко попереду, здавалась йому такою близькою, аж він чув на собі її подих.

Але ці високі хвилини війна посилала Орлюкові не так-то вже часто. А чого було багато? Багато було поту, труднощів, щоденної виснажливої праці переходів. І було надмірне напруження всіх почуттів.

Кидаючись в атаки, він горлав нелюдським голосом. Такими ж голосами кричали поряд його товариші, і тільки після бою, та й то не відразу, коли лихоманка переставала трусити їх тіла, говорилося, й писалося, й читалося по армійських газетах, що в найгрізнішу хвилину ринули вони на ворога з гучними й високими словами на вустах, і це була правда, бо тільки такі слова й могли вихопитися з напруженої вкрай душі комсомольця Орлюка.

Немовби мільйони голосів усього народу вихоплювались водночас з Іванових вуст, зливалися від бігу й гострої праці мозку в цей неймовірний хрип і рев і несли його, доброго радянського юнака, назустріч ворогові, і смерть поступалася перед ним, хоча й підставляла часом свою кощаву ногу, й тоді він падав, поранений.

Одне поранення було мінними осколками в спину й бік. Роздягнутий по пояс, він стояв у садку в медсанбаті перед сестрою й, піднявши руки на голову, поволі повертався, вмотуючись таким чином в бинт. Військовий кореспондент, що був якраз тут, дивився на нього з затамованим захватом. Він сам був відважний чоловік, бувалий у бувальцях, що ніколи не втрачав привітної усмішки.

Проте Орлюк не дуже-то полюбляв військових кореспондентів. Їх фронтові нариси здавалися йому поспіль невірними й викликали в нього сміх чи іронію.

— Орлюк?! Привіт! Мати рідна!

— Еге ж. Обробили, гади! Кров, розумієш ти, цебеніла, як з кабана.

— Ой-ой-ой! Я писав про вас, що ви перший підняли в атаку всю роту,— сказав кореспондент.

— Хто? Я?
— Так! Вийшов чудовий нарис. Краса!
— Дурниці,— тихо сказав Орлюк і посміхнувся.— Ви бачили цю красу?
— Дозвольте!
— От пішов би хоч раз в атаку, добрав би, що за краса,— простогнав лежачий поранений.
— Признатися, не ходив.
— Тож-то! Знав би, де раки зимують, писар! — сказав один немолодий уже поранений, тримаючи на грудях забинтовану руку, як немовля в білосніжних пелюшках.

Поранені посміхнулися. Але багато кому було не до сміху. Вони неначе й досі перебували ще «там» і після важких трудів своїх лежали немічні, запоорошені, змалілі, як поламані іграшки. Один пожовклий від болю солдат простогнав:

— Яка там в біса краса? Пишуть казна-що! Ай!..

— Так, — сказав кореспондент. — Але я про інше. Бо ж підвестися під вогнем на весь зріст — це безстрашність... це...

— Яка безстрашність? Ану біжи підведися без страху!

— Звичайно! Адже я так і пишу, що це подвиг. І в цьому краса! — посміхнувся кореспондент. — Весь світ вражений! Тільки ви цього не можете зрозуміти. Ви вже не можете дивитися на себе збоку.

— Кажі-и.

— Ну, гаразд,— сказав поранений з білосніжним немовлям.— Не-можу дивитись на себе. Ну, от я їх бачу, вони такі ж самісінькі, як я. Що ви побачили на них гарного? Ну, покажіть мені хоч одного гарного! Хіба може бути краса в убивстві людей?

— Чорт його зна,— сказав Орлюк, намотуючись на білосніжний бинт.— Я про себе можу сказати лише одне: скільки не ходжу в атаки, крім роздратування й злості, нічого не відчуваю. Волосся на голові мерзне.— Орлюк обернувся до журналіста.— Я розумію, чому деякі навіть сивіють. Замерзає волосся, язик не слухається, кам'яні баби вдавлюють вас у землю, а земля двигтить і ворухиться круг тебе, й тягне тебе, тягне. То як і підвестися з неї, коли ти при своєму розумі. Тоді настає така мить, що один якийсь з роти, не знаю вже, він там чи я, вискакує на прокльон усьому світу...

— Точно.

— Гітлеру собаці!

— А-а-а!..

— І вже не «ура» виходить, а не знати що! Ревіще!

— Точно.

— А позаду вся Росія грізно на тебе: «Вперед! Чого прилип! Вставай!!! Не прогай секунди! Секунди не прогай!..» Ось картина. Чи ж не правда?

— Правда, Орлюче, правда! — загув весь медсанбат.

Орлюк стояв перед журналістом з піднятими на голову руками, з забинтованим голим торсом на тлі західного багрового сонця. Життєва снага його була такою дужою, що й під час важкого поранення, й тепер, втрапивши майже половину крові, він не знепритомнів, і тільки в найкритичніші моменти непритомність брала над ним гору, але й тоді, випорскуючи на волю з-під гніту болю, його мозок продовжував працювати з надмірною силою, несучи його бозна-куди, неначе степового коня, що зірвався з приколу.

Це було в третє поранення під Сталінградом *. Він упав з розгону в контратаці на земну кулю, і хоч куля вислизала з-під нього, він все-таки підвівся з закривавленим обличчям, але довше триматися на ногах не міг і знову впав, цього разу на великий, критий червоним сукном стіл, за яким товпились представники дружніх країн усього світу. Не ховаючи свого захоплення, вони зразу почали гучно аплодувати йому. Але він не зрозумів їх. Він ще не опам'ятався від оглушливого бойового гromу й не розібрав, що то за люди — чи то журналісти, чи письменники, чи продавці, чи які інші персони світової історії. Їх було багато. Вони були дуже різні, але всі однаковою мірою делікатні й винятково чемні.

Деякі з них, як видно з погонів, перевдягнуті були в військові кофтинки, що надавало їм, однак, не войовничого, а, навпаки, якогось ніби жіночого вигляду. Їх виразні лагідні очі світилися розумом і цікавістю, а свіжовиголені щоки грали таким благодушним рум'янцем, що Орлюк, якому притаманна була, як уже згадувалось, прямолінійність і запальність навіть у нормальному стані, раптом знавіснів.

* Зараз Волгоград.

Шматований нестерпним болем, закривавлений і брудний, він закричав, і важко, й голосно, й зло застогнав, і, заговорив казна-що, а вони аплодували йому й на-вперербій записували кожен його стогін. Один з них знав російську мову й перекладав всю його фонограму на їх незрозумілу мову.

— Джентльмени, він просто кричить. В нього кінчився шок.

— Але що він кричить?

— Він кричить: «Мамо, заберіть геть м'ясо».

— М'ясо?

— Яке м'ясо? Запитайте.

— Що він має на увазі?

— Йому не подобаються консерви?

— Він лається, він вигукує брутальні лайки.

— Ай! Ай!! Ай!!!

— Який хвацький хлопець!

— Ай, ай! Заберіть геть банки! — кричав Орлюк, плюючи кров'ю.

— Містер Іван, ви не кричіть,— лагідно сказав російською мовою дружній представник. — Джентльмени не повинні кричати. В цьому є певна частка похвальби. Ви можете бути смішним.

— Виходь на війну!..

— Містер Іван, ви не повинні так говорити.

— Що він каже?

— Він каже негарні речі. Він уже дорікає нам.

— Но?!

— О! Він, без сумніву, дуже прямолінійний.

— Виходь на війну!!! Растуди-перетуди!

— Містер Іван, ваші слова надто декларативні,— сказав перекладач такою приємною й правильною російською мовою, немовби він народився в старому Петербурзі чи в Одесі.— Ви не повинні казати цього. Я хочу думати, що ви не пристигли ще від вбивства цих фашистських молодчиків і тому такий збуджений. О, як ви повинні їх там колошматити!

— Колошмачу, чорти б колошматили вашу маму! Ай!..— задихався Орлюк.— Чого ти посміхаєшся? Я не розумію тебе!

— Дозвольте, містер Іван, хто вас навчив ставитись до нас з таким упередженням? Адже ми ваші союзники. Ми поважаємо вас. Наш уряд поважає вас.

— Наш уряд також поважає вас.

— А ви?

— А я ні.

— Як — ні? Чому? Може, ви не зрозуміли запитання?
Ви цілком свідомі себе?

— Так.

— То чому ж ви таке кажете?

— Мене часто ранять... Ай... Я кажу, що кажуть всі наші солдати, живі! Ай!.. Ай!.. — застогнав Орлюк на своєму закривавленому ложі.— Я знаю, що ви думаєте!

— Що він сказав?

— Він сказав, що знає наші думки.

— Слухайте, припиніть розмову! Він стомився.

— Дозвольте...

— Ви думаєте, нехай тече про всяк випадок, признавайтесь!

— Що тече?

— Кров моя!!

— Містер Іван, ви не повинні так думати.

— Мені боляче!!!

— Але ми за це любимо вас. Ми любимо вас за жертви. Ми захоплені вашим героїзмом. У нас кожна дитина захоплена! Тільки пам'ятайте, містер Іван, гітлерівські фашисти такі жорстокі, як і підступні. Вони вже прищеплюють вам антипатію до нас за те, ніби ми щади-мо свою кров, не шкодуючи вашої...

— А хіба не правда? — гукнув Іван.

— Звичайно, ні. Адже вони обдурюють і декого із наших джентльменів. Вони запевняють їх, що ви хочете завоювати Європу. Це неправда, звичайно, але ви зрозумійте, який хитрющий ворог.

— Хитрющий? — застогнав Орлюк. — А чому ви не воюєте?

— Це воєнна таємниця. Він питає, чому ми не воюємо. Ми не можемо на це вам відповісти.

— Чому?

— Ми хочемо ввести в оману противника.

— Неправда! Де ваші солдати? Подати мені ваших солдатів!!!

Джентльмени зникли. З'явилися веселі солдати, зовсім не схожі на відомих Орлюкові солдатів. Вони грали на губних гармошках бравурний мотивчик і посміхалися до Орлюка, як у театрі.

— Струнко! — закричав Орлюк, підводячись на за-
кривавленому столі.— Ви ображаєте мої рани!!

Солдати вмиль зникли.

На їх місці з'явився хірург і поклав на обличчя йому білу марлеву маску.

— Ай!.. Ай... Ай... Виходь на війну! — заплакав Орлюк і зірвав маску. Потім він підвівся з столу. І тут він помітив, що він величезний, метрів з двадцять, коли не більше, заввишки. Він стояв закривавлений на п'єдесталі, як пам'ятник, освітлений прожекторами. На ньому була його солдатська шинель. Голова його майже торкалася стелі великого залу.

В залі повнісінько добре вдягнених крихітних незнайомих людей.

Вони дивились на нього зворушено й байдуже співали знайомий дорогий мотив.

Раптом він покинув їх. Він зробив це якимсь одним рухом і полинув до хмар. Потім він плив морем, чи, вірніше, не плив, а летів понад морем, без літака, просто, як пташки, і море клуботіло під ним, як велетенська ваза з перлів, і звучала дивна музика, а над морем клуботіли такі ж казкові хмари. І все звучало захватом безмежжя, безкрайності.

Потім він опустився на воду, і ним почало кружляти з неймовірною швидкістю й раптом потягло вниз, у бездонну водяну воронку.

— Іваночку, Іваночку! — почувлися крізь музику здалеку звідкілясь рідні голоси.

— Іваночку! — кричали на березі його батько, мати, дід, сестри та Уляна.

Тоді, зібравши останні сили, він виринув з воронки на поверхню й закричав:

— Я тут! Живу-у!..

— Молодець! Оце я розумію, оце борець! Під хло-
роформом, з-під ножа подає сигнали! — казав хірург, обробляючи пораненого Орлюка, якому все це прима-
рилось.

— Живи, любий мій! Живи хоч сто років... Бинт!

— Приймаю командування! — вигукнув Орлюк, ви-
пірнувши на мить у буття й знову непритомніючи.

— Ні, вибачте! Тут уже я команду! Так. Тримай-
те! Так...— бурчав хірург.— Давайте, хто там далі!

— Приймаю командування! За мною, вперед! — Орлюк піднімав солдатів в атаку.

Окопувався під кулями, працюючи лопатою, аж зуби скреготіли, до сьомого поту.

Перебігав з воронки в воронку, в поросі, в бруді, в снігу. Переносив убрід через річки поранених товаришів, сам мало не тонути.

Кидався в атаки з криком — ура-ура-ура!

Брів з товаришами по глибокій осінній багнюці, несучи важкі мокрі колоди для переправ.

Витягав гармати з вибоїн та ям, машини, що забуксували, легко при тому посміхаючись і жартуючи, тому що кінець кінцем наша справа справедлива, ми перемаємо.

Наводив переправи по горло в воді, під диявольським обстрілом, серед битої криги.

Спав мертвим сном на двадцятиградусному морозі в снігу, коли санітари, поклавши поранених на ноші, почали брати і його.

— Сплю, куди тягнете! Живий! — гукнув, прокидаючись, до санітарів.— Клади назад! — І знов задавав хрпака. Може, снилися йому тоді батько-мати далеко десь за Дніпром. Скільки боїв попереду!

Вони лежали на печі, Демид і Тетяна Орлюки, і хоч були вони в чоботях і кожухах, їм було холодно. Стара піч вже не гріла. Вона стояла біла, під зоряним зимовим небом, неначе вві сні. а довкола диміло, попеліючи, пожарище. Хату спалено, а старого Демидові нещадно побито. Не жити вже Демидові на білому світі, бо ж такий він синій та пухлий, і так нестерпно болять руки-ноги,

й болить голова, й ніхто вже не прийме в хату переночувати,— погоріли хати до одної, спалено село аж по саму річку, а на Заріччі що не хата — повнісінько окупантів.

І ніде не співали, хоч і був Новий рік. Тільки здаля, з-поза річки, долинав часом п'яний фашистський рев, та одинока жіноча душа розпачливо кликала на поміч:

— Рятуйте-е-е!..

Був великий мороз. Холодні зірки мерехтіли в темному небі, і нескінченний Чумацький Шлях простягався у вічність двома велетенськими кривими колями.

Притулившись до холодного комина, Демид тихо стогнав:

— Ой... Затопи, Тетяно, піч. Щось не нагріюсь ніяк. І вижени отих-от, як їх, коней, чи що... Хай не гудуть мені... Бачиш, знов повна хата...

— Добре, вижену. Киш!..— сказала Орлючиха й махнула рукою на пожарище.— Вже нема. І вже тобі тепло, правда ж?

— А вірно, що правда. Ой...

Демид стишився, і на його змученому обличчі промайнула ледве помітна усмішка. Він посміхавсь увесь свій вік — у radoшax і в горі, в веселошax і в праці, і в незлобивому глузуванні з людей і з самого себе.

— Вже ми німці тепер, Тетяно, он що. І діти наші теж пропали. Блукатимуть по чужих державах.

— Та що ти, Демиде. Всі будуть удома, й ніякої Німеччини не буде.

— Справді? Ну, спасибі...

— Все минеться. Відшумить, як хуртовина,— сказала Тетяна.

Але хуртовина не вщухала. Знову насупилось небо, в каламуті хмар потонули зірки, снігом замело по руїнах.

— Рятуйте!..— долинало крізь заметіль.

— Це ти, Тетяно? — сказав Демид, ніби прокидаючись зі сну або щойно повернувши з далекої дороги.

— Я, Демиде, Тетяна. Тобі погано?

— Заспівай мені, Тетяно, колядки.

— Колядки?

— Еге ж. Може, я помираю. Так хочеться спати. А воно ж різдво. Гості поприходять. Іван з дівчатами. Га? Іван!.. Заспівай про нашого Йвана.

— Про Йвана? Ну, добре...

І полинула в темнь хуртовини стародавня колядка Орлюкової матері:

Молодець Іваночко та вибив ворота,—
Святий вечір!

Пу-гу-у! —вила-гула хуртовина, заносила країну завальними снігами, замітала бездомних, розорених по лісах та болотах.

Ой вибив ворота у чужі городá,—
Святий вечір!
Та назбирав війська аж землі важко,—
Святий вечір!

А молодця Іваночка цього вечора викликали до штабу дивізії, куди приїхав командуючий армією Глазунов. .

— Орлюка!..

— Старший сержант Орлюк з'явився за вашим розпорядженням!

Сержант Орлюк стояв у землянці перед генералом Глазуновим у повній готовності. Це було вночі в донецьких степах.

— Завдання одержали?

— Так точно, товаришу генерал армії!

— Це завдання, Орлюк, виняткової ваги. Його успіх — не тільки наша перемога, це збереження тисячі людей. Завтра ми втратимо приблизно... ну, не буду передрікати. Багато залежатиме від успіху вашої розвідки. Зрозуміло? Отже, на вашій розвідці доля приблизно п'яти тисяч ваших товаришів. Я ніколи не перебільшую. Зрозуміли?

— Так точно, товаришу генерал армії!

— Я її доручив вам.

— Єсть...

— Подождіть. Перша умова — ви це зробите з своїм відділенням зараз же. Орудуйте ножем, багнетом, чим хочете. Але жодного пострілу, жодного вигуку. Цілковита, так би мовити, хімічна тиша. Зрозуміло? Язика приведіть.

— Єсть!

— І ще. Наказую персонально повернутись живим.

— Єсть, виконати тихо й привести язика.

— Все.

— Дозвольте виконувати завдання?

— Ідїть...

Орлюк віддав честь і, круто повернувшись, вийшов.

— Сержант Орлюк! — почув він генералів оклик, коли вже причинив двері.

— Сержант Орлюк!

— Орлюк!

— Єсть сержант Орлюк!

Генерал Глазунов підійшов до сержанта.

— Ви мене пам'ятаєте? — запитав він зовсім іншим, тихим голосом.

— Так точно.

— І відразу впізнали?

— Так точно.

— Чом же ви не сказали?

— Винуватий, товаришу генерал.

— Не гаразд. А все-таки?

— Я тоді дуже вас лаяв.

— Материв?

— Було всяке, — признався Орлюк і почервонів.

— Гарний. — Генерал Глазунов звернувся до присутніх офіцерів штабу. — Несе пораненого командира дивізії і лає його матірно п'ять кілометрів.

— Винуватий, товаришу генерал армії, — я не знав тоді, хто ви. Бачу — кадр.

— Ну от. Добре, що я тоді був непритомний мало не весь час і нічого того не чув.

— А зовнішність у вас, товаришу генерал, чимала, пудів на шість, а кругом всі поранені, ну, хоч плач, а тут противник навідає, а тут ще й річка. Переправа розбита...

— Так ти лаяти?

— Ні. Ви самі почали кричати й лаятись. То я тоді бачу, що ви мене втопите в нервовому стані.

— Ну?

— Вдарив... по голові, щоб заснули.

— Чим вдарив?

— Кулаком... Чим же?..

— І я заснув?

— Так точно.

— Гарний. Уплав тягнув?

— Точно. Потім на собі. За річкою вже вдвох тягли.

Той поранений хлопчина, що допомагав мені потім, лейтенант, казав, що він ваш син.

— Віталій?

— Точно.

— Нема вже Віталія, Орлюк... Ну добре. Спасибі тобі, брате. Як то кажуть — гора з горою не сходиться...

— А людина з людиною сходиться, товаришу генерал армії! — сказав Орлюк. — Дозвольте виконувати завдання!

Генерал Глазунов якусь мить помовчав. Він дивився на сержанта батьківським поглядом. Був засмучений і тривожний. — Іди, солдате. Виконуй свій обов'язок, — сказав він тихо, як рідному сину.

Не наша справа описувати в подробицях, де саме це відбувалось і перед яким наступом. Таке й подібне до цього діялося скрізь, де захищали життя й честь Батьківщини великі радянські люди, виховані для мирної праці.

Сержант Орлюк повз у снігу в білому халаті, а за ним білими грудками поволі просувались його гвардійці. Буря йшла зі сходу.

Перший гвардієць:

— Кришка мені зараз чи ні? Кришка мені зараз чи ні? Ні! Я дуже молодий, і мені властиво більш думати про смерть ворога. Взагалі, я можу думати тільки про гарне щось, і сон мені гарний приснився... Ага, правіше. Єсть, правіше, так... Тільки про гарне... Я вбиваю їх, це так. Це я уявляю собі точно... Дивлюсь на годинник: дванадцять нуль-нуль. З Новим роком, громадяни всього світу! З новим щастям! ¹

Другий гвардієць:

— Я не доповзу, звичайно, до Берліна, брати й сестри. Це дуже далеко. Де я, де Берлін. Подивіться на глобус. Ну, та чорт з ним. Я не про це думаю, не про смерть мільйонів моїх братів і ворогів. Берліна нема для мене. Є оцей от населений пункт... Ось він зараз...

Буря йшла зі сходу. Сніжна хуртовина розгулялася

¹ Це думки гвардійців. Слова промовлятимуть диктори. Самі ж гвардійці мовчки повзтимуть до своєї мети. (Прим. автора).

по всьому, здавалось, світу. Все живе залягло, захова-лося в землю, в лігва, в житла.

Третій гвардієць:

— Страшно мені. В голові ні думок, ні почуттів. Я ні-би розтанув, і холод розповзається в мене по кишках. Та я перемагаю страх, бо я хоробра людина. І сержант в мене попереду хоробрий душолюб, Орлюк, чума б його забрала. Ні, я подолаю все на світі, присягою своєю. Все одно. Прощайте, брати й сестри, буду орудувати. На випадок загибелі сержанта приймаю командування.

Четвертий гвардієць:

— Пишуть. Написати можна все. Щастя померти в бою. Яке щастя? Не треба мені такого щастя! Ти мені махорки дай, скільки душа моя потребує. Без махорки я не воїн, розтуди твою Гітлера, Герінга, Геббельса, Ріб-бентропа і весь світовий фашизм... Або горілки дають — сто грамів! Хіба це діло! Ти мені дай її раз на три дні, але щоб я почував. А тут мете, прости господи. Хоч би вже поранили чи чорти його маму знають. Ну, де ти тут, фашистська наволоч, де?

Орлюк:

— Вітре, вітре, солдатське щастя, заступи мене пе-ред ворогом заметіллю своєю! Трудний і страшний повзу я до ненависної мети, так чи ні, так чи ні? Так! Посу-ваюсь точно. І взагалі — так, ні пера ні пуху... Приго-туйсь! (*Пошепки*). За Батьківщину! Благословіть, ма-мо... Тихо...

Кинувся Орлюк на вартового фашиста й беззвучно всадив ножа йому між лопатки. Метнулись гвардійці в імлі й зникли в ворожих землянках.

Завила хуга.

А його матінка випроводжала,
Випроводжала, научала;
Ой ти мій синку, мій Іваночку,
Поперед війська не вихвачуйся,
Позаду війська не зоставайся.
Держися війська та все середнього,
Та за товариша за сердешного.
А Іван матінки не послухався,—

плакала в хуртовину Тетяна.

— І добре зробив,— посміхнувся в думці сам до себе Демид.— Воювати — кров проливати.

Поперед війська мечем махає,
Мечем махає, січе, рубає!..

— Отож. «А позад війська п'є та гуляє!» — прошепотів Демид, побачивши в сніжній віхолі всю проспівану картину.

— Дозвольте доповісти, товаришу генерал армії! — сказав Орлюк, виринувши з темряви перед генералом Глазуновим. — Наказ виконано!

— Добро. Ага, добро... А де Орлюк? — запитав генерал Глазунов, не відразу впізнавши Орлюка. — Ах, це ти, Орлюк?.. Ой-ой-ой-ой! Дайте йому вина!

Орлюка, справді, важко було пізнати. Обличчя його було бліде, все в липкому зеленкуватому поті й у крові, пошматоване ніби пазурами хижих птахів чи звіра. Темно-лілова подряпина над запухлим червоним оком в крові, пошматований мокрий халат у крові. Від нього йшла пара. Він хитався.

— Тиша цілковита, товаришу генерал, — сказав він пошепки і раптом затремтів — його морозило.

Генерал швидко підійшов до нього й по-батьківськи обняв за плечі.

— Ух, ти, боже мій. Ну що ти? Що з тобою? Поранений?

— Ні. Гидко, — махнув рукою Орлюк і, гірко посміхнувшись, глянув на генерала.

Випивши вина, він не захотів закушувати і, щоб ніхто не помітив, нишком засумував у п'ятьмі, посилаючи всьому проклятому світу гіркі свої докори й погрози, поки не здолав його сон.

А король не знає, війська питає,—
Ой коли б же я знав, чий то син воював,
Я ж би за нього свою дочку дав,—
Святий вечір,—

співала Тетяна.

Демид посміхнувся й подивився на Тетяну останнім поглядом. Сніжна білизна вкрила його обличчя. Іній, що припорошив бороду, вуса й грубі пухнасті брови, забілів на повіках.

— Гукай, Тетяно, мороза та давай вечеряти. Сідай, Іване. Сідайте, дочки, — ледве шелестіли старі Демидові

вуста.— Морозе, морозе, а йди куті їсти! Морозе, морозе, йди!..

І мороз прийшов їсти кутю. Демидові стало тепло. І мороз, виявилось, ніякий не мороз, а його небіжчик дід Самійло, а сам Демид зробився малим хлопчиною і якось так легко й вільно ніби знявся й полинув у свято. І вже не Тетяна, а його молода красуня мати співала йому чарівних пісень — колядок, яких ніхто вже й не знає сьогодні. Вона співала про диво дивне, чудне диво, як у них на Петра та Дунай замерзав, а хто б віри не йняв — Демид сам там бував,— святий вечір! Демид сам там бував,— святий вечір! — шаблею лід рубав,— святий вечір! — шаблею лід рубав і коня напував. Добрий вечір!..

Лютувала хуга.

І рай далекого дитинства розкривався перед ними червоними маками, рожевим цвітом і васильками. Вони бачили його і в ньому заснули обоє, притулившись одне до одного.

На вустах у них застигла тиха усмішка до всього світу. Поступово їх замело снігом, і так їх і не знайшов ніхто аж до весни. А навесні довкола печі зацвіли вишні й груша, й тлін загиблих батьків злився з пахощами вишневого садка.

Дивовижні речі діялись на землі!

Минула весна. Минуло літо й зима. Пролинуло й третє полум'яне літо. Україна палала від Дону до Дніпра. Розгромлені в запеклих боях, котились за Дніпро величезні гітлерівські полчища. Під натиском грізної радянської зброї відступала гітлерівська Німеччина з усіма своїми сателітами. Висаджувались у повітря мости на Дніпрі. Високі пожежі довго осявали Дніпро від Поліського верхів'я аж до Запорозького Низу.

Чотири українських фронти рухались на захід чотирма залізними потоками. У всеозброєнні военного досвіду, здобутого під Сталінградом, Воронежем, Белгородом, Харковом, на Дону і в безлічі інших битв, вийшли радянські армії на Дніпро.

Дві стародавніх столиці замаячило вдалині на горах. Тисячоліття слов'янства на Дніпрі благословляло подвиги потомків, і святі Київської зруйнованої Печер-

ської лаври, що вперше побачили страшний суд, дивилися з своїх золочених уламків на темну воду великої слов'янської ріки.

— Дніпро! Це ж тут я купався! Це моя річка, братці! — Сержант Орлюк стояв по коліна у воді, а на березі на мокрому холодному піску стояли його бойові друзі.

— Це мій берег, дивіться! Онде навпроти, якраз на горі, бачите, груші й вишні? То мої! А за вишнями й хата моя...

Але товариші не бачили ні вишень, ні груш. Бачив їх сам тільки щасливець Орлюк: вони зацвіли цієї осені в його серці.

Була темна ніч, одна з багатьох осінніх ночей, сповнених воєнних див і грізного солдатського щастя. Був сильний вітер. Дніпро неспокійно нуртував і кидався в імлі. Чорні хмари вгорнули всесвіт, і мряка стала стіною від землі до неба — глухого, беззоряного. Йшов дощ.

Раптом замигтів, запалахкотів огнями весь правий берег від Києва до Вишгорода й Межигір'я, й стало видно гори за Дніпром, і Дніпро, й піски Лівобережжя. За пісками в прибережному лозняку й далі за лозами у лісовій пільмі, крайній безліччю вибухів, кипіла робота.

Рубали щоглові сосни й вікові дуби, пиляли дошки, стругали колоддя, палі для мостів, кріпили понтони, плоти. Тисячі найрізноманітніших засобів переправи — баркасів, човнів-душогубок, плотів, бочок, дощатих воріт і всього, за що тільки могла вхопитись людина, щоб не потонути, — все рушило на людських плечах через зарості до Дніпра.

Важкі колоди й слизькі дошки випорскували з рук, падали в ковбані разом з людьми, але десятки тисяч теслів, саперів, понтонерів, мостовиків не помічали ні скалок, ні подряпин, ні геть стесаної шкіри на своїх мозолястих руках і змуляних спинах, забували, що не спали вже дві доби й майже не їли, тому що ніколи було їсти, і їжа стигла в куховарів. Попереду був Дніпро, і кожен, від генерала до солдата, розумів, що треба поспішати на правий берег, поки розбиті в лівобережних битвах гітлерівці не отямилась.

Підтягалась величезна артилерія, а від Переяслава-

Хмельницького вже підкочувались до Десни танки славнозвісного Кравченка, але, не чекаючи на повний склад підкріплення, командування фронту звеліло солдатам і офіцерам армії Глазунова перейти Дніпро.

— Все... Починаємо! — сказав генерал армії Глазунов і, поглянувши на годинник, підвівся над картами. Підвелися й усі генерали, полковники, командири й політпрацівники. Військова рада закінчилась.

— Залишилась година.— Генерал Глазунов обвів очима всіх присутніх і сказав дуже тихо: — Забудьте на цей час накази, труднощі, всю суєту, весь механізм війни. Ідіть до солдатів і скажіть їм найголовніше. А найголовніше зараз — це добре слово. Скажіть їм найкраще, що підказує ця ніч. Я знаю: їх не треба ні переконувати, ні примушувати, — перед ними Київ. Але Дніпро від цього не мілкіший, і ворог не слабший. Це велика ніч. Тому не бійтесь великих слів. Скажіть їм, що сьогодні в усьому світі нема людей ні прекрасніших, ні чистіших, ніж вони. Міряйте життя й смерть великою мірою. Скажіть найпростішій рядовій радянській людині-солдатові, чиї діди й прадіди вимолювали собі в бога за копійчану свічку дрібок безсмертя, скажіть їй, що вічність сама стукає до її грудей цієї ночі. Ідіть.

— Солдати великого Радянського Союзу! Форсуємо Дніпро!..

Полковник Рябов, Зарубін, Федорченко й інші полковники й підполковники пояснили солдатам наказ командування. Полки стояли в імлі. Наказ був точний, і кожен давно вже знав свій маневр і передумав безліч думок, готуючись до переправи.

— Тисячу років тому тут приймали хрещення наші предки. Сьогодні в цю священну ріку увіходимо ми! — Полковник Федорченко, незвичайний до високих слів, зробив паузу, наче дивуючи собі самому. Він ніколи ще так не говорив, але відчував, що генерал мав рацію, що саме ці слова потрібні були солдатам зараз. І сам він був сповнений благородного відчуття історії. Голос його був ясним у тумані й глибоко людяним: — Хай же кожен з вас подумає, нащо він народився на світ у цей знаменний час! Чого чекають від нього народи? Якого подвигу? Роздивіться. Прислухайтесь кожен до голосу

своєї душі. Чи вільна вона від тягаря особистого, спогадів, бажань?!

— Смерть фашистським окупантам! — глухо відповів полк з імлі.

— Це велика ріка,— казав майор Подсекайлов своєму батальйону вже край берега.— І хоч мости всі зруйновано, ми, однак, будемо на тому березі. Так звеліла нам Батьківщина.

Майор Подсекайлов подивився в той бік, де під осінніми вітрами нуртували дніпрові хвилі, й грізно нахмурився. Дощ перішив його під вітром, та не про дощ думав командир батальйону.

— Чого ж нам побажати цієї ночі й що заповісти нашим нащадкам, якщо, виходячи з усіх даних, чимало з нас зачепить, так би мовити, снарядом, або накриє хвиля? Заповімо їм, браття...— Подсекайлов ще раз глянув на кручі київських висот.— Тобто, я хочу сказати, що коли наш час настав, значить, заповімо їм безсмертя!

Б а т а л ь й о н. Смерть фашистським загарбникам!

П о д с е к а й л о в. Значить, пояснюю: перед нами не просто той берег Дніпра. Перед нами, так би мовити, той берег долі. Все! Перший човен веде сержант Орлюк!

С е р ж а н т О р л ю к (*в човні*). Не озиратись — раз! Цілковита тиша — два! Дивись обома — три! Давай!

Так почалася ця битва. Спочатку пішло їх небагато, якихось півдесятка хистких човнів. Хвилі кидали ними в різні боки, розносили їх, захлюпуючи бризками. І пійма, хоч око вийми. Але коли на півдорозі спалахнув раптом з правого берега ворожий вогненний вал і все осяяло феєричне світло, побачив Орлюк, який грізний Дніпро був перед його хатою. Вода клекотіла й пінилась від куль. Освітлені вибухами, водяні смерчі від мін та снарядів розтинали пійму й спадали на тих, хто плив і тонув, важкими студеними потоками.

Геть-чисто вся ріка, скільки оком кинь, праворуч і ліворуч, рясніла бійцями. Вони пливли, простуючи вперед і вперед, туди, до смертоносних вогнів, на рибальських човнах, на плотях, на бочках, на позриваних з ворітниць воротях, озброєні самою лиш легкою зброєю й мужністю.

Вони перепливли ріку. Батальйони Подсекайлова, Сави, Нефедова, Чупая перші кинулись на правий берег, показавши приклад відваги на довгі часи. А перші з перших переможців Дніпра — Конак, Сокольников, Третьяков і Трохименко стали історичними солдатами. Сконав тільки Євген Баряк уже на самому березі в них на руках, та сержанта Орлюка не стало.

Коли його човен перевернуло й підкинуло вгору вибухом снаряда, він, поранений, вилетів з нього й шубовснув далеко у воду, й холодна бистрина понесла його вниз за течією разом з тисячами його сучасників. Промайнули перед очима берег, вишня, хата, й нічого не стало.

Страшний був Дніпро, потемнілий від крові. Каламутна хвиля.

— Далі!

Перед хірургом лежав Орлюк.

Відтоді, як чийсь добрі руки витягли його з води, минуло кілька днів. І що не день, йому гіршало. Жар у його позбавленому крові тілі перейшов за сорок перший градус. Страшна газова гангрена вразила його руку. Рука лежала поряд нього розпухла до неймовірного розміру, темна, в багрово-синіх плямах та пухирях, і нестерпно смердюча. Три дні не спускав з неї очей Орлюк. Він дивився на неї, як на смертельного ворога. І мовчав.

Руку Орлюкові врятувати не можна вже було.

— Пізно,— сказав хірург до свого помічника,— доведеться відтяти руку.

— Відтинайте! Ріжте швидше! — рішуче й швидко сказав несподівано Орлюк.

Здивований хірург повернув голову. На нього дивились широко розплющені серйозні Орлюкові очі.

— Ріжте швидше! — наказав Орлюк і навіть мотнув головою, ніби відкидаючи непотрібну руку.

Не допомогли Орлюкові ні протигангренозна сироватка, ні спроба переливання крові. Його спорожнілі кровеносні судини спались і тепер чинили вже опір введенню крові. Від плечового суглоба гангрена поплазувала вже через надпліччя до шиї. Розпухле плече являло картину грізну й нестерпну.

Коли його перевезли в тиловий госпіталь, він був

уже без пульсу. Він був безнадійним. Життя покидало Орлюка. Але він не здавався. Свідомість не затьмарювалась ні на хвилину, й жодна душа в палаті не почувала жодного стогону. Він мовчав, і вся його воля пішла на цей напружений і мовчазний опір смерті.

— Як ти себе відчуваєш? — спитав хірург, що був на обході палат, і взяв його за руку. Пульсу майже не було.

— Нічого... Добре... Скажіть, докторе, жити буду? — прошепотів Орлюк, вдивляючись докторові, здавалося, в саму душу.

— Жити? Обов'язково, аякже! — вдався хірург до своєї звичайної рятівничої брехні й, бачачи, що Орлюк вже помирає, що йому лишилось якихось кілька хвилин життя, відійшов до другого пораненого, не призначивши йому навіть перев'язки.

Орлюк зрозумів, що надія покидає його назавжди.

— Стривайте!.. Доктор!..

Хірург зніяковіло озирнувся. Орлюк прочитав його думки.

— То перев'язка вже не потрібна? Га? — спитав він, згоряючи в огні своєї гангрени й обпалюючи його палаючим поглядом.

А що сказати хірургові? Що казати хірургам щодня біля постелі вмираючого?

І пішов хірург з лікарями й сестрами-жалібницями до перев'язочної, а Орлюк відкинувся на подушки й заридав.

Пригадав він свою Київщину, золоту свою країну, свої розлогі лани, сади. Старий Дніпро замигтів у його пам'яті своїм вічним святковим простором. Пригадалась Уляна, з якою мріяв прожити життя над прекрасною своєю рікою.

— Де ти, Улю? Поглянь на свого Івана! Бачиш?..

Заметався сержант на своєму смертному ложі. Забився, неначе підбитий птах. Не помирати хотілось Орлюкові — жити!

Раптом з'явилась Уляна, або що інше привиділось йому.

— Ай! — застогнав Орлюк і глянув по палаті, а в палаті самі тільки поранені на білих койках.

— Ось де я..

І раптом він встав.

Обійшовши всі палати, хірург Богдановський зайшов у перев'язочну й, розпорядившись щодо перев'язок, присів край вікна, чекаючи на початок роботи.

Ранок був сірий, хмарний. Богдановський опустив голову на руки й замислився.

Несподіваний дужий стук у двері примусив його здригнутись. Хірург озирнувся — Орлюк!

Він стояв у дверях в самій білизні, в мокрих від крові й гною бинтах, вкритий холодним потом.

— Перев'язку!..—застогнав Орлюк і, витягнувши вперед праву руку, попрямував до столу.— Жити хочу! Давайте перев'язку й усе, що там треба!..

Сержант Орлюк ішов до операційного стола, хитаючись і заточуючись, як на палубі корабля в ураганному морі.

Вражений неймовірністю того, що сталося, хірург застиг. Страшний був Орлюк і прекрасний.

— Ви думали, я вже помер? Я живий! — заметався Орлюк, шукаючи опору здоровою рукою.

— Перев'язку! Перев'язку дайте... Жити хочу!!!

І Орлюк упав на руки підбіглому хірургові. Схвильований хірург підняв його, як хлопчика, й поклав на стіл.

— Ви гадаєте, нам пощастить його врятувати? — запитав його асистент, що вбіг саме до перев'язочної, й почав подавати зі звичною точністю інструменти.

— Він уже сам себе врятував,— сказав хірург дзвінким голосом. — Держіть. Так... Та держіть, хай йому... Ну!

З хірургом сталося щось дивне. Він зовсім перемаїнівся. Він почав працювати весело, з надзвичайною енергією і, працюючи, він милувався сержантом.

— Ах, ви подивіться, який велетень! Яка грудна клітина! А плече яке, га? — захоплено казав хірург, оброблюючи страшну Орлюкову рану перекисом водню й накладаючи на неї асептичну пов'язку.

— А ноги які! А шия! А хода яка! Ви бачили, як він увійшов? Стрункий, як бог. Камфору!.. Так... Прекрасно. Ах, який юнак! Ви погляньте, які м'язи. Як він увійшов!

— Але ж як він увійшов? Він же був лежачий хворий! — здивувалась медсестра.

— А, що ви там тямите! Курка!

— Не смійте мене ображати.

— Пробачте...

— Але де він набрався сили? В нього ж не було пульсу? — сказала друга сестра.

— У нього була воля... Тримайте!.. Тримайте або йдіть під три чорти!

— Ви думаєте, він житиме?

— Він житиме довше нас з вами! Тримайте!.. Так... Повірте мені, він зробив для свого життя вже більше, ніж ми робимо зараз... Бинт!

Хірург працював з незвичайним натхненням. Ніколи ще не прагнув він так пристрасно врятувати людське життя, як зараз. Іван лежав перед ним непритомний, але його могутня воля до життя й боротьба передались хірургові й заповнили його. Він забув свою втому, свої безсонні ночі й працював, як після чудодійного сну й ванни, працював легко й радісно, і сонце, що вигулькнуло на хвилику з хмар і зазирнуло в операційну, немовби посміхнулось до нього, як обіцянка щастя. Так сила опору смерті вмираючого помножила силу волі лікаря, і цю силу лікар повертав хворому сторицею. Вливши йому ще раз протигангренозну сироватку й півлітра крові, він наказав дати йому теплого вина й гарячого чаю й довго гріти його грілками. Поступово пульс у нього почав відновлюватись, порожевіли щоки, і Орлюк розплющив очі.

В сірих очах горіло ще те саме запитання.

Всі четверо — хірург, асистенти й сестри — кивнули йому й відвернулись від складного напливу почуттів.

Орлюк глянув на хірурга й посміхнувся.

— Ви виграли генеральну битву майже без будь-яких засобів для перемоги, — сказав схвильовано хірург. — Дякую вам. Ви навчили мене жити. Я схилиюсь перед благородством вашої волі.

Коли Орлюка везли з операційної на койку, йому аплодувала вся палата. Поранені з гордістю дивились на свого товариша й кричали йому «ура», й койки двигтіли від їх благородного зворушення. Це була велика хвилина злагоди, єдності, щастя. Все посміхалося Орлюкові — всі люди, стіни госпіталю, небо. Відчинились білі двері.

— Товариші поранені, визволено Київ! — пролунав високий, чистий голос сестри ще з порога.

Гучне «ура» підхопило Орлюка, підживило його сили, й він побачив свій Київ — Золоті Ворота. Щоправда,

не зразу він його побачив. Понад місяць минуло, перше ніж позбувся він своїх ран і поїхав на поправку додому, в рідні Павлівці.

Мине ще півроку, а може, й рік. За невмолимыми законами війни, після небачених пожарів наших міст спалахнуть аж до неба ворожі міста. Впаде Берлін. Гітлер зникне, впадуть його друзі, скуштувавши отрути з скляних ампул. Дантовими рядами побредуть полонені по сплюндрованих своїх вулицях, серед битої цегли, пороху й тліну руїн, похиливши голови, не пізнаючи, не розуміючи, жахаючись. Стрілятись почнуть натхненники безглузких Drang'ів nach Osten, трагічної Німеччини й вішатимуться на шовкових шнурах з дітьми, вівчарками й вовкодавами серед речей, яким належали їх неситі обдурені душі.

Пам'ятники імператорів та їх коней з бронзи, і їх орлів і левів з люто роззявленими пащами впадуть потрошені під ноги, і будуть кинуті додолу їх знамена, ці трагічні символи великих хибних думок правителів німецького народу, які даремно шукали щастя за допомогою штика майже сто років... Нічого не знайдено, крім спустошення і загибелі цвіту людського.

Але все минає.

Нові знамена — і не ворожнечі вже, а згоди і дружби — заповум'яніють над багатьма розкріпаченими столищами, й цілі нації в захваті плескатимуть їм з слізьми зворушення, припадатимуть на площах до сірої солдатської шинелі сержанта Орлюка, питатимуть, звідки вона, де шита, ким заворожена, чи багато разів прострелена. Потім багато хто з них вгамується згодом, бо все минає — і захват, і вдячність, і неповне просвітлення — і, підкоряючись злобі дня, життєвій пошлості й застарілій інерції пропаганди, почнуть, можливо, ганити шинель за недосконалий крій і дразливий некомфортабельний запах чужих далеких рівнин.

Але господь з ними, з столицями, з захопленням і з чужим комфортом.

— Додому!

— Нехай воюють дипломати! Хай журналісти проливають чорнило! Зупинись, кров! Прийди скоріше, мир!

— Хай живе перемога! І мир!

— Хай живемо ми!

— Хай живу трохи і я, Іван Орлюк, сержант. Ось вона, моя станція. Бувайте здорові, товариші мої!

— Бувай здоров, Орлюче! Кланяйся від нас своєму дому і всій фамілії. До побачення! Не засиджуйся!

Товариші випили ще раз на прощання, і Орлюк, що дістав відпустку для поправки, висадився з вагона.

Поїзд пішов на фронт.

Орлюк оглянувся навколо — станції нема. Тиша. Така тиша, що в нього задзвеніло у вухах. Він навіть похитнувся. Час, що три роки мчав із швидкістю снаряда, раптом зупинився. Яке дивне все. Де ж люди? Де прапори, плакати? Тихо. Батьківщина не вийшла зустрічати свого сина. Не вийшли ні батько, ні мати, ні сестри, ні вона.

Не було ні прапорів, ні привітання. Радіохвилі не сколихнули ще довколишнього благовістям Перемоги. Не було народу. Не було нічого, про що мріяли захисники Батьківщини, лясаючи зубами й зброєю так довго. Все це буде за другого повернення.

А зараз Орлюк стояв на своїй сплюндрованій землі, на свіжих слідах недавніх битв. Перед ним простерлись його рідні руїни. Це були мертві переддвір'я Києва — стерті з лиця землі Бровари, Дарниця, Слобідка, Вигурівщина, випалений Труханів острів. Понівечені устої зруйнованих вибухами дніпровських мостів підносились над повіддю потворними голими кістяками. І скрізь, куди не кинь оком, бачив Орлюк страшні сліди руїни й нещадного палійства. Тільки трупами вже не тхнуло. Їх вже прибрала земля. Життя перемагало. Вже зеленіли тополі, верби. Починалась весна.

Пройшовши через Київ, Поділ, поминувши Вишгород дорогою війни, весняного вечора сержант Іван Орлюк прийшов у своє село й спинився біля рідної хати.

Хати не було. Була сама піч з високим комином серед руїн біля груші. Спочатку йому здалось, що він помилився, що це не його хата, тобто не його піч. Він почав роздивлятися, щоб по суміжних будівлях переконатися у власній помилці. Але пустка була навколо, і все було

незнайоме. Лиш де-не-де стовбичили такі ж самі печища, й тільки попід горою тулилося кілька хат, та й то безверхих.

Дома він чи ні?

Дома.

Орлюк пізнав це по груші.

Хто не впізнає своєї старої груші, цього дерева пізнання добра свого дитинства?

Так, удома Орлюк.

Ось його хата, біла, з теплою солом'яною стріхою, порослою зеленим оксамитовим мохом, архітектурна праматір пристановища людського. Незамкнена, повсякчас відкрита для всіх, без стуку в двері, без «можна?» і без «увійдіть!», житло просте, як добре слово, й законне, немовби створили його не людські руки, а сама природа, немовби зросло воно, як плід серед зелені й квітів.

Не було в ній челяді. Не було ні вітальні, ні спальень, де довго висипляються, не було місця для лінощів. Не було на білих її стінах ні фамільних портретів, ні шкірою оббитих крісел, ні скринь у кутку, ні панцерів предків, бо рубались предки в давнину з непокритими грудьми. Були хлібороби батько й мати, що весь вік творили хліб і мед для людей.

Де вони? Куди поділися з цієї прекрасної хати? Де поховані? Які прокльони шепотіли перед смертю? Чому так тяжко й так мало щастя? І час так летить, і історія так швидко старіється, ніби хата зeszла вже давним-давно? Тільки смуток залишився на печі, щемить розлука й ще щось.

Орлюк плакав. У цю хвилину він любив свою хату над усе в світі, дужче за всі палаци й храми, що є на землі. Скільки він марив нею в багнюці, в ямах, у воді й вогні. Скільки думав про неї, як боявся не побачити її, проносячись по чужих руїнах. Скільки розставань, невтішних розлук, марних, не здійснених чекань пішло з цієї хати з вогнем і димом?

Коли вона ще була жива й кущики пшениці проростали на її зеленій старій стрісі, і кругом було безліч насінин, і була вона привітна, як мати, однак споконвіків кидали її, і хто кидав — рідко повертався. Носило його вітрами по світах, або й сам він бігав, як той собака, за випадковим чужим возом, і тільки зрідка згадував її, як щасливе дитинство, як свою юність занапашену й свою

мову призабуту, й звичаї, і вірування, й красу неба й землі.

— Я не славословлю тебе, моя стара хата,— здавалось, примовляв Орлюк, підхоплений нестримним потоком найважчих почуттів.— Коли нема в живих ні батька вже, ні матері, ні лагідних сестер моїх, і нікого, й тебе самої вже нема, що мені пишатись, що втішатись твоєю неіснуючою старою дірявою стріхою. Я навіть не пригадаю, чи й справді була трохи далі клуня з чорногузом, чи то наснилось мені. Ніхто не дорікне мені, що я вихваляв тебе чи ось плачу за тобою тяжко, чи вславляю тебе своєю зброєю й ранами. Я прощаюся з тобою. Я казав ще перед великою війною, коли було мені весело, і я багато хотів: щезни з моєї землі! Хай тебе не буде! Обернись на хороми, вкрийся залізом, підрости, підведись над садами, роздайся вшир і вгору. Хай гасають по твоїх просторах кімнатах веселі діти, хай спочивають і розкошують у достатках і щасті дозвілля твої люди. Хай це будеш не ти, аби лишень щез смуток і клопіт з твоїх кутків і холодних твоїх сіней...

Прощай. Тебе нема. Я страждаю. Мені жаль. В тобі так хороше пахло старовиною й спокоєм, холодною м'ятою й висхлою гвоздикую. І з доброї твоєї печі пашило борщем і свіжим хлібом, печеними й сушеними яблуками, насінням, зіллям, корінням. А в сінях твоїх пахло маком, гниличками й хомутом. Нема тебе, й ніде мені прихилити свою голову. Крізь твої малі віконця так лагідно зазірало сонце з соняшниками, й різними квітами, і всіляким пахучим зіллям. А на покуті над білою скатертною стола й темний білобородий бог у срібній ризі, і Шевченко, і Ворошилов, і козак Мамай, і Будьонний, і Георгій Побідоносець на білому коні, і ще якісь добрі люди й боги дивилися з стіни на піч і на поріг, і на всякого доброго чоловіка, що скидав шапку, станувши на дверях, дивились лагідно й мирно, ніби припинивши трудне й завзяте своє змагання, й проживали в мирному товаристві й злагоді, розмовляючи, коли нікого не було в хаті, з домовиком, що жив за комином у каглі, і з принишклим, старим-старезним українським чортом, і снилися усі гуртом бабусі вночі, поки не хрестилась крізь сон бабуся, бурмочучи з переляку: «Ом'яця й сина».

Довго стояв Орлюк у тяжкому заціпенінні. Дорогою війни неподалік пропливали на захід величезні, неначе

кораблі в морі, багатотонні машини з народом. У весняному небі рокотіли літаки. Смеркало.

Заглибившись у тисячі спогадів, у споглядання картин незчисленних пожеж, що в них його хата була лише іскоркою в степу, Орлюк не помітив, як неподалік від нього, висадившись з проїжджої вантажної машини, зупинився молодий солдат у сірій шинелі, великих чоботях і шапці-вушанці.

Орлюкові було не до солдата. Доля батьків, стертих, здавалося, з лиця землі, заступила від нього весь світ. Між тим, солдат поволі підійшов до груші й, раптом обійнявши її, так якось сумно пригорнувся до неї. Здавалось, він плакав, поринувши в свою самотність, нічого не помічаючи довкола.

Помітили вони один одного не відразу й, навіть побачивши, не зразу кинулись назустріч, таким неподібним було все на ту давно минулу дійсність.

— Невже це ти?

— Іване?!

— Уляно?! Уля!

Вони й не вони! Ті ж самі й не ті! Майже зовсім не схожі. Ні, схожі! Але чому все стало інакшим? Чому весь світ такий несхожий? Де воно? Де воно?

— Чи ж це ти?

— Іване!

Від цього обоє вони заплакали, а тут ще двоє пораниених пройшло, обнявшись, в пом'ятих землистих шинелях,— теж, певно зійшовши з машини, прямували дорогою життя і смерті. І так ці забинтовані солдати пройшли десь до своїх попелищ, і так співали «Забілили сніги», що не те що живі, а й мертві не витримали б, такою великою була влада пісні там, де вона повсякчас народжується.

Ой і заболіло тіло,
козацькеє, біле,
ще й голівонька...

Сотні розпитувань, сотні дотиків. Запитання стикались одне з одним на близькій відстані, впритул, громадились, розсипались, збочували, і все здавалось не тим, не головнішим. Але любов розумна й прозорлива. То посміхаючись, то придивляючись одне до одного з глибокою увагою, вони майже відразу відчули, що вони пере-

могли, що ніяке ні зло, ні помилка, ні нещастя не стало між ними, й відкрилась їм радість життя.

— Скільки раз мені здавалось, що я виносила з бою тебе. Сотні раз здавалось мені, що це ти, що я тебе несу, тебе, Іваночку! — казала Уляна, обмацуючи груди й руки Орлюкові й не спускаючи з нього очей, як зачарована. На якусь мить в її очах спалахували ще в промінні радості старі страхи, так багато знала вона про смерть і каліцтво.

— Як же ти живий zostався?

— Не знаю. А ти?

— Не знаю.

— Де ти була?

Вона була там само, де й він. Вона дісталася туди майже чудом. І коли, збиваючись і хвилюючись, вона відкрила йому лише соту частину перейдених шляхів, назв місцевостей, подій, відходів, маршів, і перемог, і знайомих імен, Орлюк зрозумів, що та легендарна сестра Уляна, про яку згадували поранені у багатьох похідних госпіталях на всьому шонайважчому шляху війни, яку з захопленням і вдячністю описували не раз Орлюкові, яка частенько була поряд нього в сусідніх частинах, що це й була вона.

Оселились Орлюк і Уляна в Орлюкової тітки Антоніни. Від неї й довідались про загибель своїх батьків, і матерів, і багатьох сусідів.

Іншим часом, за інших обставин, довго, певно, оплакували б вони цю страшну втрату свого роду, але війна — теж життя. Посіявши довкола таку безліч смертей, життя владно продиктувало їм свої закони. Іван і Уляна вирішили стати подружжям.

На превелику радість Орлюкові, в селі стояв ще штаб його підрозділу, а в сусідньому — штаб армії. Вони з'явилися до генерала Глазунова вже як місцеві жителі просити, щоб він їх звінчав.

— Що?! Цього ще тільки й бракувало командуючому! — обурився вартовий офіцер, коли Орлюк виклав йому своє прохання. — Там опрацьовується план наступу, а йому тут загс влаштууй! Хто його пустив сюди? Прізвище?

Орлюк відрапортував.

— А-а!.. Орлюк? — раптом з'явився на дверях командуючий і привітно посміхнувся сержантові.— Ну як, живий-здоровий?

— На батьківщині, товаришу командуючий.— Орлюк доповів генералові про свою наречену, про смерть рідних і про мету, з якою прийшли.

— Я прошу вас, товаришу генерал, зробити нам таку честь, та так, щоб усе життя згадувати нам цей день, як свято.

— Розумію, розумію, ось тільки не знаю, як це робиться. Не доводилось,— сказав генерал.— А що ви, приміром, хотіли б?

— Я не знаю, товаришу генерал, але що-небудь не таке, як було до війни.

— Ми хочемо, щоб гарно й трохи врочисто,— додала Уляна.

— Цілком вірно, щоб трохи врочисто, відповідно до умов місцевості,— сказав Орлюк.

— Добре, постараюсь. Тільки дайте мені подумати трохи,— сказав серйозно генерал Глазунов і, глянувши суворо мимо генералів і полковників, що стояли близько нього, наказав ад'ютантові приготувати цивільну чорну пару. А коли ад'ютант ледве-ледве, самими тільки очима посміхнувся,— він тут-таки суворо вчитав йому й мало не вперше за всю війну розсердився.

Уляна стояла сама в скромній хатині тітки Антоніни й скидала з себе звичайний свій солдатський одяг — скинула шапку-вушанку, сіру шинель, гімнастюрку, спідницю, покидала важкі грубі чоботи, до яких насилу була звикла. Потім, помившись холодною водою, вона почала вбиратись перед дзеркалом в давно забуте, здавалось, дівоче вбрання.

Тут невеличке дзеркальце відразу почало показувати Улянці такі зворушливі зміни й перетворення, що вона аж розхвилювалась, ледве стримуючи сльози.

«Чи й справді це я? Невже я? Як хороше! Як же це добре, що я така! Яке щастя, що не гнию в ямі, не нидію в рабстві. Що я жива й отака от! Ой!» — дивувалась Уляна, торкаючи легенько свої брови, обличчя, груди.

Вона побачила, що в неї гарна ніжна шия й плечі, що в її великих темних очах спалахують іскорки нероз-

траченої ніжності й юного натхнення, що вся вона легка й струнка.

Вона дивувалася своїй вроді.

Перед дзеркалом у напівзруйнованій недогорілій хаті з важкої сірої солдатської шинелі воїна Великої Вітчизняної війни виникла, як таїнство, дівчина-наречена.

Материне шлюбне вбрання — біла сорочка, вишита великими червоними квітами, вишнева шовкова спідниця, теж у квітку, і веселе намисто з коралів, і розмаїті стрічки, — все так хороше пахло домом і давною безтурботного дитинства, що Уляна, зачарована, забула на хвилинку про все на світі. Потім, вже зовсім вдягнена, вона глянула зненацька на свою сіреньку шинельку й заплакала. Кинулась Уляна до шинелі, пригорнулась, притисла до серця.

Рипнули двері, увійшла Антоніна.

— Місто якесь забрали, та не дочула.

— Яке?

— В базарі була.

— Яке місто? Хто казав?

— Та розсаду ж попродала.

— Місто яке? Що забрали?

— Атож. Та купила оце чорнобривців та маку.

— Коломию? Чернівці?

— Та барвінку трохи, та мальви.

— Та чи ви глухі, тітонько? Оглухли?

— Авжеж. Хай, думаю, цвіте собі. Так ото люблю, коли в горідчику квітки. Пам'ятаю, казала моя мати: «Цей світ, як маків цвіт. Зранку цвіте, до вечора опадє!» Отак і все...

Антоніна порозкладала на вікні насіння й почала поратись біля печі, великої, затишної, не перестаючи дповідати Уляні.

— Ото як стала Німеччина, то вони що? В партизани, та давай вже їх стріляти, оті твої Орлюченки. А вони тоді зайшли та півсела й спалили. Та дівчат до себе погнали, а нас по самий яр захопили та чисто всіх і постріляли в яру.

— От звірі!

— Еге ж. А я ж їх човном возила битись.

— Фашистів?

— Та ні. Партизанів отих! Везу якомсь їх, а вони, ідоли, як почали стріляти, ті вже фашисти, щоб їм добра

не було. То я тоді кричу вже до партизанів: «Не хитайте човна, потонете. Стріляйте тихцем. Що вже буде, те й буде!» Так і не судилося їм цього разу дістатися берега. Прострочили кулеметами всіх до одного. Сама ото я й зосталася в живих. Та зразу й не бачу, що вони мертві, і кажу ще їм, нещасним: «Тихо, синочки, не хитайте човна...» — Антоніна схлипнула й підійшла до Уляни.

Так і постали партизани перед очима в Уляни, як розповіла Антоніна. Одні лежали, звернувши до неба бліді свої обличчя, й зорі погасли в їх мертвих очах. Інші похилили голови за борт і бачили зірки далеко внизу під собою, і здавалося їм в останню смертну мить, що пливуть вони в надзоряну сяючу далину.

— Ой не хитайте човника, синочки, не хитайте!..

Антоніна гребла, вибиваючись з сили, а води в човні прибувало. Потонули партизани на очах, як лежали, а її схопили поліцаї-хижакі й поставили перед есесівськими офіцерами на допит, мокру, биту.

— Не питайте мене. Нічого не казатиму, такі ви мені гидкі й бридкі. Убивайте. Все одно дітей моїх повбивали, щоб вас било об дорогу, щоб вас сира земля не прийняла...

Тоді гестапівець ударив її у вухо. Вона впала. Її вкинули в яму, повну трупів. Потім в неї вистрілили й яму закидали землею. А вночі почала ворухитись земля, — Антоніна вилізла з могили, як праведна душа на старій картині страшного суду. І вилізли ще поранені Демид Сорока й Роман Клунний, які опритомніли вже в могилі.

— Отак-то, голубонько, щоб ти знала, — сказала Антоніна Уляні по довгій паузі. — Відтоді й оглухла я. Таж дурні дурнями, що там не кажи, нічогісінько по-нашому не тямлять, ну, як та деревина чи скотина, одне знають горілку дудлять та по-своєму — гала, гала. А гнали ж у Німеччину корів, свиней, коней, всякого добра. А людей вибрали — тисячі тисяч. Дівчат, хлопчаків, таж так було жалісно! Ой господи!.. Ну ж і забалакались. Піду город копати. Давай шинелю винесу. — Антоніна взялась за рукав шинелі.

— Не дам!

— Та навіщо вона тобі? Ти глянь-но на себе, — боженьку мій, молода та гарна, як квіточка, їй-бо, правда. Давай.

— Ця шинель найдорожча мені над усе в світі,— сказала Уляна, не випускаючи з рук шинелі.— Я її, тітонько, в скриню замкну, щоб діти мої й онуки дивились...

— Та негарне ж воно, що вони там побачать? Хіба що дірки.

— О, багато побачать!

— А, вигадуй! Стара шинеля, побита кулями, теж мені хвастощі, та брудна,— хто там на неї дивитиметься? Торочиш таке, а ще вчителька!

— Тому й кажу.

— А!.. Забувати треба, щоб не труїло душі. Геройство! Не геройство, а напасть, горе наше. Викинь з голови та думай про гарне та хороше. Онде вже їдуть!.. А, рятуйте мою душу...

Справді, кілька машин підїхало до хати. На порозі став Орлюк з бойовими товаришами. Побачивши Уляну у весільному вбранні, Орлюк спинився в захваті й навіть ступив крок назад.

— Уляно?! Товариші, ви гляньте! Ні, ви подивіться-но! Картина відродження!

— Поїхали!

— Вже? Дайте ж поблагословити сиріт,— захвилювалась Антоніна.— Ні батька в них, ні матінки. Самі-одні, як билиноньки...

— Ні, не самі, тітонько,— заговорили бійці-танкісти.— Такого товариства хоч кому побажати!

Тут танкісти й дівчата оточили молодих. Які саме слова казала їм Антоніна, толком не чути було. Вона схлинула раптом і заплакала. Але перед тим, як благословити молодих, вона одібрала-таки в нареченої шинель із словами:

— Давай, кажу тобі, не сором мене!

Машини стали біля підїзду сільськогосподарського інституту, єдиної великої будівлі, якої фашисти, геть пограбувавши, не встигли висадити в повітря.

В навістіж відчинених дверях молодих зустрів генерал-лейтенант Григорій Григорович Глазунов. Він був у цивільному, що робило його схожим на вченого. Тільки колодка бойових орденів, що блищали на грудях, і особливий владний погляд видавали полководця.

Нащо він так зробив, ніхто нікого не питав. Але всі, хто був при несподіваній появі генерала в цивільному, — військові, невійськові, молоді й старі, всі зразу збагнули особливу значущість хвилини й ставлення генерала до війни й миру, до життя, й усіх перейняло особливе тепле почуття до нього — вдячності й любові.

Взявши Івана й Уляну за руки, генерал Глазунов повів їх до залу. В пограбованому залі не було ні картин, ні статуй, ні коштовних старовинних люстр. Але та жива картина, що несподівано відкрилась молодим, вразила їх своєю величчю.

Триста товаришів стояли тут у залі пліч-о-пліч, триста танкістів, артилеристів, десантників, офіцерів і політпрацівників, а більше — простого сержантського й рядового люду зустріли Івана й Уляну.

В світлі електричних похідних ламп і свічок груди їх сяяли орденами. Okремо стояли дівчата-воїни й звичайні дівчата й підлітки, з квітами, в звичайному одязі. А одна група, чоловік з тридцять, була, як один, у білих пов'язках. Це поранені з госпіталю прийшли привітати перемогу життя.

Пусть ярость благородная
Вскипает, как волна.
Идет война народная,
Священная война!

Всі співали, весь зал. Могутня пісня Вітчизняної війни гримнула, як тільки з'явились молоді, з такою силою, що Іван і Уляна на мить зупинились.

Не співала тільки невелика група літніх жінок. Це були матері забраних у фашистську неволю дочок і розкиданих долею по всіх фронтах синів, що від них ні вістоньки, ні чутки ось уже третє літечко. Тривожні сні висушили душі матерів, і битви віри й розпачу день у день, ніч у ніч не загасали в їх скорботних очах.

Вони дивились на торжество, жально всміхаючись, і тихо плакали від співрадістї й примислення до щастя молодих і себе, й любих дітей своїх, і від споглядання краси і врочистості, яку так полюбляє народ в неповторні години.

Орлюк і Уляна зупинились перед невеликим столом. На столі, на гаптованому золотом червоному прапорі, лежав великий вінок з колосся, а в вінку — книга, Конституція СРСР. Хор замовк.

— Прошу повторювати за мною,— тихо сказав генерал молодим і, повернувшись до столу, на якусь мить застиг.

— Перед лицем закону,— пролунав у тиші генералів голос,— Союзу Радянських Соціалістичних Республік ми, Іван Демидович Орлюк і Уляна Василівна Рясна, виявляємо свою волю на спільне життя...

— Волю на спільне життя...— повторили молоді.

— Як подружжя...

— Подружжя,— сказали Іван і Уляна.

— Засновники родини й продовжувачі роду свого,— казав генерал Глазунов,— на виконання закону життя...

— Закону життя,— повторили молоді, відчуваючи велич своєї ролі на землі.

— ...в ім'я блага нашої держави, безсмертя народу й особистого добробуту.

— ...безсмертя народу й особистого добробуту,— сказали Іван та Уляна, думкою звертаючись до всього світу й своєї совісті.

Їм подали книгу, й вони розписалися. Потім, коли розписалися свідки, генерал Глазунов оглянув усіх присутніх і сказав урочисто й проникливо:

— Ім'ям закону Союзу Радянських Соціалістичних Республік стверджую взаємний вияв волі громадян Івана Демидовича Орлюка й Уляни Василівни Рясної на спільне подружнє життя чоловіка й жінки, батька й матері дітей своїх, засновників родини й продовжувачів роду в ім'я блага держави, особистого добробуту й безсмертя народу.

Потім він сказав подати їм бокали вина й звелів поцілуватись. Молоді поцілувалися й випили вино.

— Я не знав ваших батьків, Іване й Уляно.

— Вони були мученики! Вони були герої! — озвалися свідки життя їх — колгоспники.

— Вони були радянські люди,— сказав генерал,— і я, що народився на Волзі, схиляюсь перед їх красою, бо тільки красиві люди могли виховати таких дітей на Дніпрі.

Потім, обернувшись до молодих, він сказав:

— У великий час подали ви руки одне одному, Іване й Уляно. Ми перемагаємо наймогутнішу темну силу — фашизм. Весь світ з подивом дивиться на нас. Хто ми?

Де воно в нас, оте найголовніше, нездоланне? Чим перемогли? Хоробрістю? Щедротою? Генієм? Трудом?

Знаю, довго будуть народи обмацувати нашу зброю, лічити наші рани, сьяти вдячністю чи заклкати з ненависті. Пишатимуться нами, боятимуться нас, лякатимуть нами один одного, збиватимуть капітал на недосконалої нашій і применшуватимуть нашу перемогу й кров.

Творіть дітей, молоді. Були ви щедрі на бойовий труд, будьте щедрі й на любов, на крики народжень.

Творіть дітей, народжуйте сміливо й багато. Повніть нашу землю.

Але пам'ятай, Уляно, що й вовчиця народжує дітей своїх, і зростають вони вовками на землі. Велике покликання матері народити людину, але найвеличніше — народити й виховати не вовка, а друга, не хижака, а брата. Хто, як не ми, спізнали це, справджуючи свій історичний похід і бачачи на кожному кроці, як жорстоко скривдила війна радянську матір. Скільки синів і дочок занастали вороги, скільки нездійснених зачатъ висушило матірне серце!

Схлипували нишком матері, згадавши загиблих своїх дочок, а молоді дівчата-воїни широко розплющили очі. Набігли сльози на Улянині очі.

Генерал помітив це й звернувся до дівчат-воїнів, що стояли праворуч:

— Не в солдатських чоботях і не в сірих шинелях з'являлись ви, дівчата, у мріях наших юнаків.

— Правда,— почувися глухі голоси солдатів та офіцерів.

— Щонайкращі вбрання й запашні квіти ввижались юним очам, але доля судила інакше. Вона надягнула на ваші дівочі плечі шорсткий одяг воїнів. Не музику дарувала вам, а гуркіт гармат, і не квіти, а полум'я пожеж, і трупний сморід замість пахощів цвіту! — сказав генерал з глибоким почуттям, згадавши, мабуть, щось дороге в своєму житті,— чи то чесну молодість свою, чи героїчну смерть свого сина лейтенанта Віталія, що згорів у танку під Сталінградом,— бо таким ще ніхто не бачив генерала. Здавалось, всі затамували подих і на якусь мить ніби відірвались від землі.

— Любімо ж нашу російську шинель,— посміхнувся генерал,— найчеснішу з усіх одягів світу. І ніколи не забуваймо, як проносили ми під нею по шляхах світової

війни свої братні серця до перемоги, до миру, до щастя народів.

На цьому й скінчилося вінчання.

Коли молоді йшли до машин, пролунав громовий салют з дев'яти танків, що спричинився до веселого переляку й радіого сміху. Тітка Антоніна посіяла молодих зерном і, хрестячись, шепотіла принагідні стародавні добрі слова. Старі народні звичаї перекликались із звучанням бурхливого часу й самі оновлювались, набуваючи вже іншого, новітнього змісту й надаючи новому м'якість і водночас міць підвалинам часу.

Весільний похід рушив додому. Чемні дівчатка почали співати старовинних весільних пісень.

Водії озирались на своїх пасажирів і радо посміхались. А почувши, що пісня стосувалась саме їх, вони почали піддавати такого газу, що ніхто й незчувся, як віліси вскочили вже в село.

Аж ось і рідне попелище. Тут же, на ходу, складають нове продовження старої весільної пісні:

Повернулись додому,
Повернулись додому,
Після довгого грому,
Як фашистів побили,
Весь світ звеселили!
Стріляли з гармати,—
Ніде й ночувати!

Ці слова дівчата співали вже біля хати, сідаючи за стіл. Столи стояли вряд біля розбитої хати просто в саду, одним своїм кінцем врізавшись аж у город і мало не сягаючи дніпрової кручі.

І тут, на древній, підмитій водою горі, пішли спогади, розповіді. За всесильним законом життя й моці народного духу говорилося й співалося про веселе й радісне, і про найдужче, що так щедро виявлялось в радянській людині в ці полум'яні літа.

Приїхав партизанський генерал Рябошапка, запитав, хто тут буде Антоніна Троян. Коли генералові показали на тітку Антоніну, він підійшов до неї й під грім оплесків поцілував їй руку.

— Ой пусти! Не лякай... чого тобі? — сказала Антоніна.

Тоді генерал виголосив довгу промову, з якої всі присутні гості не тільки зрозуміли, хто така була Антоніна,

але й відчули до неї глибоку повагу. І як же не зродитись повазі, коли вона, літня вже, німецька жінка, десятки разів переправляла через Дніпро рідних партизанів, рятувала від переслідувань військовополонених, що опинились в оточенні, яку катували в гестапо, внаслідок чого він, генерал Рябошапка, й приїхав сюди, щоб особисто вручити їй медаль за бойові заслуги.

— Медаль? Не хочу,— запротестувала Антоніна.— Хто на мене подивиться,— скажуть: «Стара баба з медаллю!» — та ще на сміх візьмуть.

— Бути цього не може! — сказав генерал і вже хотів був грізно насупитись.

— От побачите! Не знаєте ви наших людей. Тут же всі такі заздрі та язикаті! Ти мені, голубе, коли вже твоя ласка, що я тебе попрошу. Не сердитимешся?

— Кажіть! — сказав генерал Рябошапка.

— Купи мені золоті сережки,— сказала Антоніна, показуючи пальцем вухо.— От бачите, вже й сміються! — докірливо похитала вона головою, бачивши, що дехто справді засміявся.— Були в мене сережки, золоті, материнські, то хіба ж не видерли з вух кляті гітлери! Та ще й побили. А я тепер без сережок геть оглухла, нічого не чую, гуде в голові, та й годі!

Генерал почував потилицю й замислився. Він був проста людина й такої доброти, що навіть грізні золоті погони мало що йому помагали. Він скидався на перевдягнутого колгоспника середнього віку, хоч висококалорійний харч і споживання деяких напоїв трохи зіпсували йому колгоспну талію.

— Як ви? — запитав він якимось невпевнено старого колгоспника Максима Трояна, чоловіка Антоніни.

— Подумати треба,— розсудливо відказав Максим.— Взагалі, звичайно, вона завжди в мене була бідова жінка, ну, та в міркуваннях, так би мовити, медалі, воля ваша, звичайно, а я б не давав. Чому? А тому що, поперше, в синів же будуть ордени, коли повернуться, а хтось та мусить повернутись, та чотири внуки в армії, а там же не внуки, а прямо, я не знаю, коли вже досі не загинули, то там вже всі груди в медалях,— вогонь, а не хлопці! Так що треба зважати, сказати б вам, на вік, щоб не було мороки: медаль — це діло молоде. Одне слово, щоб не сприкрити юнацтво, давайте вже сережки та тим і обійдеться.

— Ні! — категорично заперечив генерал Рябошапка. — Не згоден. Срежки це інша мова. Це не політична справа.

— Правильно! — озвались хором бойові гості.

— Срежки, матінко, ми тобі розшукаємо в Берліні, — сказав сибіряк артилерист Дубровін. — Уже як-небудь та добудемо. Повірте моему руському слову!

Грім оплесків покрив слова лейтенанта Дубровіна.

— А поки що, матушка, одержуй по заслугах без опору і не сердь генерала.

Під новий вибух оплесків генерал Рябошапка вручив героїні медаль. Антоніна заплакала, але не витримала, щоб тут же не сказати, зиркнувши на чоловіка:

— Чого очі витріщив? Завидьки беруть?

— Ну, буде вже тепер, — подумав уголос Максим Троян і, докірливо подивившись на генерала, невдоволено махнув рукою.

Всі засміялись.

— Дарма ображаєтесь і смієтесь дарма, — сказав почвально літній вже й напідпитку колгоспник Богдан Шамрило, що з нагоди торжества вдягнув свої старі георгіївські хрести.

— На все треба мати своє спостереження. Баба з медаллю — війна при благополучному завершенні. Примічайте спостереження.

— Цікавий прогноз! — зауважив один танкіст.

— А, не вірите в прикмети. А чому ж, де-то ще ви були, а фашистів геть нужа понападала? Щоб ви знали, теж провіщення — печаль. Е-е!.. Я примічаю, та оповістку даю народу, кажу, — Гітлеру могила. Та хіба не сміялись тоді з мене, а десь за тиждень листівки почали скидати ваші вже, чи, сказати б, наші.

— Товариші, чи не забрати нам мого хазяїна в штаб розвідки й воєнних передбачень, — сказав капітан Нетухихата й сам засміявся, трохи голосніше й трохи раніше, мабуть, ніж годилось.

— Смійтесь, а прикмета велике діло, — сказав Шамрило, ніби й не чувши його жарту. — От, скажімо, помічаю я, — заходить до мене до хати капітан. Шапки не скидає, не здоровкається, недокурок додолу, — три прикмети зразу. А що воно? Хто скаже? Не знаєте, то я скажу: командир полку поганій, — Шамрило подививсь на капі-

гана Нетудихату з таким виглядом, ніби те, що він казав, ніякою мірою капітана не стосувалось.

— Неправда! Наш командир полку Герой Радянського Союзу! — сказав капітан Нетудихата й дуже почервонів.

— Так я ж не про вашого кажу, — сказав Шамрило, — а коли й про вашого, то він же Герой Радянського Союзу, щоб ви знали, на ворога. А на друга, на своїх, так би мовити, людей потрібне не тільки геройство, а ще й привітність його капітанів, приемність й інші прикмети. Ну, та хвала богам й за те, що є. Будьмо здорові! — Тут двічі хрестоносець старий драгун Богдан Шамрило підняв чарку й так якось несподівано, наче на очах одмінився, сказав зворушливо з батьківською глибокою стриманою ніжністю, немовби здоровлячи рідних своїх дітей: — Щоб же здійснилось ваше бажання!

— Спасибі! — сказали всі.

— Вип'ємо за ваші найкращі прикмети, — за доблесть вашу, й за труд, і за нездоланність нашої радянської землі.

— Спасибі!

— Хай благословить вашу путь вся Європа, і хай любить вас людство! Щоб ваші гармати були страшні, а голоси ваші завжди людяні.

Коли всі випили, зразу підвівся Орлюк.

— Дякуємо за хороші наші прикмети, — і вип'ємо, товариші, за найблагороднішу прикмету дядька Богдана Шамрила! Яка ж це прикмета? А та прикмета, що за нашу Батьківщину четверо синів рядових комуністів полягло, кажуть, ще в перших боях — Петро, Семен, Володимир і Павло Шамрилові. За цю головну прикмету не соромно зняти шапки в дядькових сінях всім капітанам, всім генералам!

Всі встали й потяглися з чарками до старого осиротілого батька.

— Спасибі, — сказав він, посміхнувшись раптом, і поклав на серце руку. Голос його тремтів. — Сьогодні не поминання в нас, а весілля. Тож будемо про життя й про радість думати, — звідки вона приходить людині? А приходить! Неодмінно! Є ще в мене одна собі прикмета, — мусить же хтось-та вернутись...

— Товаришу генерал армії, дозвольте привітати бать-

ка,— дзвінко вигукнув раптом молодий офіцер, з'явившись, як у казці, з фронтової дороги.

Шамрило глянув — Володимир!

— Здрастуйте, тату!

Обняв старий Шамрило свого Володимира, обняв Володимир батька, один за всіх братів, міцно-міцно. Потім відхилився від нього, немовби хотів знову побачити перед собою й, не соромлячись сліз, що зволожили очі, знову обійняв його, радісно зітхнувши:

— Ах, батьку! Боже ж ти мій!

Потім він узяв його ширококосту руку й довго тряс молодими своїми руками, дивлячись в очі без слів... Потім він звучно поцілував батьківську руку, як маленький, хоч і було в нього шість бойових орденів. Так прийшла радість.

Звеличений жертвами й любов'ю стояв перед сином батько. В лівій його руці тремтіла невипита чарка, й прозорі краплини падали на землю, виблискуючи на сонці. І тому, що за ним тої миті незримо стояли інші батьки, багато хто, бачивши цю просту сцену, замислився на якусь хвилину. Чи прийде ж щаслива зустріч і чи далеко попереду вона? Чи принесе воїн радість додому? Чи тільки сама слава осяє рід його холодним небуденним світлом, а сам він спопеліє в сталевому своєму палаючому танку де-небудь під Бреславом, Будапештом — скільки міст, скільки битв попереду! Антоніна, мабуть відчувши все це, руками сплеснула.

— Та годі вже тобі... Чого б я тут плакав! — сказав її чоловік Максим Троян, з неприхованим незадоволенням ставлячись до такої слабості.— Медаль і сльози, все в одну купу!

— Та ж жалісно, каїне ти нечутливий! — сказала Антоніна, що любила-таки поплакати і при прощанні, й при стрічанні.— А хто ж нас тепер жалітиме?

— А чого нас жаліти? — сказав Максим.— Тепер не жаліти, а боятись нас будуть.

На другому кінці столу, куди, залишивши молодих, підсів генерал Глазунов, розмови точились про інші речі, але куди, власне, йшла мова звивистою стежкою, він довгенько не міг добрати.

Розмовляли дуже тихо й стримано трое колгоспників, що були вже напідпитку і, як завжди буває в таких випадках, заважали один одному говорити.

— Дозвольте, дозвольте! Ну, що ти мені кажеш?

— А що я кажу? — сказав колгоспний бригадир Роман Клунний.— Сказав я хіба що?

— Та ніби — ні.

— Дурня знайшов. Треба ж думати, що до чого, коли й, як. А не так от — сказав та сказав!

— Та про це ж і мова мовиться!

— А певно. Треба ж таки метикувати. Аякже!

— Іменно.

«Хитра дядьківня»,— подумав Глазунов і присунувся ближче до дядьків.

— Я що кажу? — звернувся Клунний до генерала.— Я кажу, що розор справді-таки величезний, нечистий би його взяв, того Гітлера, але не знаю вже, як воно там вийшло по сукупності різних причин і обставин, тільки з одного боку це, з другого ж навпаки, я кажу, будь ти неладне, що може бути... Власне, я не кажу, що може іменно бути, я цього не кажу, та тільки я так собі міркую, та навіть, коли вже чисту правду казати, то й нема в мене такої думки, а буцім от питаю, що, може, й отак можна думати, чи ні, товаришу генерал? Вам уже воно видніше, чи як ви... Хомо!

— Та ми, що ми. Ми, як усі,— сказав Хома і запитливо подивився на генерала.— Це дуже делікатна справа!

— А ти, Сильвестре?

— Та й я так само.

— І я кажу, що так,— сказав Клунний.— Хіба я що кажу?

— А певно! Ти що казав?

— А що я казав?

— Ти сказав...

— Та нічого такого я не казав.— Клунний повернувся до генерала.— Товаришу генерал, що я сказав? Я сказав,— як люди, так і я! Та що там говорити! Я своє діло знаю.

— Е, Романе!..— сказав Хома, маючи, певно, на думці впіймати його на якомусь слові.

— А ти не екай мені перед генералом! Сьогодні з ними гуляю, а завтра вони мене в атаку посилатимуть, так ти їм про мене будеш тут екати! Тобі скільки? П'ятдесят п'ятий?

— П'ятдесят шість.

— Ну, ось бачиш. А я призначений.— Клунний видобув

з кишені призивну посвідку.— Ось! Ти про мене екаєш, а я завтра подвиг зроблю! От візьму й зроблю!

— Роби,— сказав Хома,— тільки ж не треба так неpolitично розмовляти.

Роман образився.

— Ну, ви подумайте... Товаришу генерал, що ви скажете?

— Не розумію, про що мова,— сказав генерал, остаточно зацікавлений цією дипломатичною розмовою.

— А мова про те,— Роман рішуче махнув рукою,— що я хочу запитати вас, як рідного, вибачайте, брата, так ось рота затуляють.

— Хто?

— Ніхто не затуляє. А тільки ми його знаємо: за хвилину такого може наговорити, що за п'ять років потім не відкрутишся.

— Дурниця!

— Про мене, нехай, нехай буде дурниця, питайся, тільки нас не вплютуй,— сказав Хома.— Ми на цю мову не пристаємо.

— А в чім річ? — спитав генерал.

— А в тому, що страшні речі скоїлись.

Генерал помітив, що Роман був добре напідпитку й що його мучить якась нісенітна думка.

— Вже ж такого розору, вогню та нівечення від сотворіння світу не бачено. Вірно я кажу?

— Ну, припустімо,— сказав генерал.

— Так от спало мені на думку...

— Та помовч, Романе, годі.

— Мені не шкода! — випалив Роман, вдаривши себе кулаком у груди й пильно вдивляючись в лице генералові.

— Чого саме?

— Анічогісінько! Нехай горить! І нехай воно прахом ляже! Бо все ж іде на краще, от пригадаєте моє слово!

— Романе, чи ти здурів, чи п'яний?

— Не п'яний я.

— Ну годі! Кинь-но вже.— Ковалеві Сильвестру було дуже ніяково й прикро.— Вибачайте, товаришу генерал.

— Не перебивай. Дай перевірити душу на розумній людині. Я тверезий. Я такий тверезий, товаришу командуючий,— казав Роман генералові, що мене вже нічим

не напоїш... Нема жалю! Був, і нема. Отак от. Зрозуміло? І от я думаю — чому? Що я за людина?

— Совісті в тебе нема,— з докором сказав Хома.

— Ні, є. А у вас нема інтелігентності ніякої! — розсердився Роман.— Образливо мені, так! Приходять двоє гітлерівців, один по-нашому навіть говорить, мабуть, чи не з колоністів. У вас, каже, все погане, а самі ж зазидуючі, жаднючі, аж трусяться. Ах, ти ж, кажу, розтуди твою, грабіжнику, злодюго! Геть, кажу, злидні! Наїд-питку трохи був.

— Ну й що?

— Розстріляли, сучі сини. Ось, бачите, дірка. Сюдою увійшла, а сюдою ось вийшла. А це друга. Мало не пропав... А оте все,— Роман махнув в напрямі вигорілої вулиці,— все тлін, мотлох... Хіба це... не довіку ж під стріхою та стріхою. Хіба це житло?

— Ромanel

— Та коли вже ніякої тобі влаштованості нема, а в війні ми, бач, гору взяли, наше таки зверху, то й краще, виходить, має тепер прискоритись, душа з нас геть! Як ви гадаєте, мушу я жалкувати за цим усім? — Роман ударив себе кулаком у груди і вп'явся очима в генерала.

Всі припишкли.

— Якого року? — спитав генерал, посміхаючись.

— П'ятдесят! — відповів Роман.

— Однолітки. Питання цікаве. Хай молоді скажуть. Бо ж вони в основному воюють. Орлюк!

— Єсть.

Орлюк встав.

— Народ цікавиться, як воювали, як проливали кров. З чим додому вертали. Чого жаль, чого не жаль, які думки? Які бажання?

— Бажаю перемоги! — сказав Орлюк.

— Ні, ти особисто скажи! — перебив Роман.

— Кажі особисто!

— Особисто я, безумовно, воював, сказати б, три роки майже. Є поранення...

— Це не відповідь, це факти, в мене теж вони є!

— Кажіть цілком особисто...

— Особисто я не з Америки прибув, а з фронту,— сказав Орлюк, звертаючись до Романа.— І цілком не розумію, де воно починається, це ваше питання. Коли я скажу, що бажаю розкішну хату на місці оцих руїн, чи дітей

у цьому саду, чи багатий врожай пшениці, саду, чи гарної одержі зажадаю, чи картини,— хіба це цілком особисте?.. Дозвольте, товаришу генерал?

— Кажіть, кажіть.

— Ніколи в боях, або коли лежав поранений, чи побачив розвалену хату, де на печі замерзли батько мій і мати й сестер моїх занапашено, ніколи не хотілось мені нашої перемоги так, як сьогодні, коли стояв з Уляною перед законом. Коли ви говорили про продовження роду в ім'я блага держави, я раптом ніби побачив на мить усіх загиблих товаришів, усіх! І я збагнув сьогодні життя.— Орлюк оглянув своїх гостей, руїни навколо й величну далечінь Задніпров'я.— Так! Мені дуже жаль! Жаль мені вбитих, замордованих, жаль кожної вдови, сироти, жаль кожному хатину, кожному потолочену ниву, кожне зруйноване місто. Ненависть і презирство ношу я в своєму серці до фашизму, бажаю добра народам, тому цілком особисто битись хочу, тому що бажаю перемоги й більше поки нічого не бажаю!

Генерал подивився на Романа. Бригадир колгоспу стояв перед Орлюком схвильований до глибини душі. Він відчув безплідність, пустопорожність свого домислу. Не можна відокремлювати пожежі, руїни, страждання людей і величезне напруження їх сил у вогні й бурі, не можна відокремлювати це все від бажань і завбачень кращого. Ця хибна думка зродилась у нього від самотності, що в ній задихалась його пристрасна натура більше двох років. Він дивився на Орлюченка і не впізнавав його. Риси суворой мужності наклала Вітчизняна війна на його молоде добре обличчя. Це був зрілий офіцер-солдат, звершитель перемоги. Роман уперше за п'ятдесят років життя до кінця зрозумів, що в перемозі сьогодні заховане життя, весь його вирішальний зміст і життя. Стиснувши кулаки й щелепи, він аж затремтів від припливу волі. Він зажадав подвигу, захотів побрататися з перемогою.

— Ми молоді,— казав далі Орлюк, обнявши здоровою рукою Уляну,— але оскільки загинули батьки й матері наші, й нема в нас нікого, крім товариства, і ми з Уляною починаємо рід спочатку, казатиму, як старий, від батька й матері й усіх предків і нащадків наших: ніколи ні перед ким не відступить мій рід з цього дніпрового берега, з цих колгоспних полів. Ніколи!

Саме тоді генералові Глазунову подали пакет. Запаниувала тиша. За якусь мить генерал підвівся. В глибокій тиші підвелись всі командири й бійці. Це був інший уже генерал, і інші бійці й командири.

Був вечір. Танки йшли на захід з важким гуркотом та виском. Під хатами, що аж стугоніли від того гуркоту, прощалися танкісти з дівчатами. Гула й двигтіла земля. З заходу нескінченним потоком ішли зустрічні машини з безліччю слідів війни на своїх забризканих кузовах. На машинах громадились покалічені машини, потрошені, посічені кулями літаки, забинтовані солдати.

Біженці котили на двоколках убогий свій скарб. Вязволені з концтаборів, змучені, виснажені люди тривожно подивлялись навколо, наче не вірили ще в свій порятунок.

Герої війни, інваліди поверталися зі Сходу в свої відвойовані села, здивовані й схвильовані.

Зустрічі. Сльози. Розпитування. Обнімалася радість з горем на дорозі війни, в немазаній хаті: син повернувся в старій потертій шинелі на нових милицях.

— Інвалід я, батьку!

Б а т ь к о. Бачу. Обміркувати треба цю справу.

С и н. Яку?

Б а т ь к о. Справді-бо, синку, інвалід ти. Тепер вже ти не просто людина, а людина безнога.

С и н. Точно.

Б а т ь к о. А безногість це дуже делікатна й непроста штука.

М а т и. Қаліка нещасний!..

С и н. Ви мені, батьку, лекцій не читайте.

Б а т ь к о. Я не читаю. Сам бачу, що одноєї ноги нема. Болить?

С и н. Уночі. Прокинусь, лап! — пусто, а-ай!

М а т и. Ой горенько!

Б а т ь к о. Не плач, наплачешся.

М а т и. Қамінь!

Б а т ь к о. Помовч. Інваліди, сину, різні, як і все на світі. Одні від героїства, інші по случаю, а ще інші від неакуратності. На те війна. Є навіть інвалідність від боягузтва й від горілки є.

С и н. Не зліть мене, батьку, я в атаку йшов! Зрозуміли?

Б а т ь к о. Тепер однаково,— в атаку, не в атаку. Війна кінчається.

С и н. Це Белгородська дуга! Зрозумів? (*Постукав по миліці*).

Б а т ь к о. Хай буде дуга. Тільки ти її поменш виставляй, щоб людям на тебе не було незручно дивитись.

С и н. Тобто як це так?

Б а т ь к о. А так, що не обтяжуй людей. Людям і без твоєї дуги важко, синку.

С и н. Ну, спасибі, тату! Он які люди!

Б а т ь к о. Люди як люди. У кожного своя біда. Так що подякуй долі та й кульгай собі делікатно, не пияч, не горлай та утримуйся від брехень. Чому? Тому що від поранення до брехні — раз плюнути! По собі знаю. А балакати почнеш годів через десять, як воно вже там було не було. І буде тобі й шана, й повага... А певно, горе, що тут казати.

М а т и. Яке горе? Живий повернувся! Щастя!

Б а т ь к о. Мовчи вже з своїм щастям. Щастя, щастя! Вітчизна мало не загинула,— треба ж кров проливати!

До малої підсліпуватої хатини край села під'їздить на вілісі генерал і два полковники. З подивом поглядаючи навколо, заходять у хату.

Д і д. Це ти, Опанасе?

Г е н е р а л. Я, діду.

Д і д. А це?

П о л к о в н и к а в і а ц і ї. А це ми — Володимир та Максим. Невже не впізнали?

Г е н е р а л. Яка мала хата. Дивно!

П о л к о в н и к В о л о д и м и р. Дивно. Пригадуєш? Боже мі-ій!

П о л к о в н и к М а к с и м. Так. Адже вона була велика?

Д і д. Розкажіть же, онуки, звідки ви? Живі чи вбиті? Чи вже сам я помер? І вже душа моя говорить з вами. Чи як же мені думати, прости господи?

Г е н е р а л. Живісінькі, діду!

П о л к о в н и к. Ми авіація. Важкі бомбардувальники. Прольотом.

Д і д. Так-так. Важко, кажете.

П о л к о в н и к. Не важко,— літаємо з важкими бом-бами.

Д і д. Де?

П о л к о в н и к. Над всенькою землею. Були над Халхин-Голом.

Д і д. Чого?

П о л к о в н и к. Над Мадридом. В Америці — перега-няли літаки. Над Берліном, Плоештами! І взагалі обле-тіли, діду, всю майже планету.

Д і д. Планети не знаю. Чув, а бачити не доводилось. Комету бачив. Пролітала колись отам за хлівом з вели-ким хвостом. Японську війну провіщала. А от німець дві-чі приходив уже без комети.

П о л к о в н и к. Уже він, діду, без комети й без хвоста.

Д і д. Он як. Ну, розкажіть ж, який той світ, що ви його облетіли?

П о л к о в н и к. Світ? Це питання!

П о л к о в н и к. Справді!

Г е н е р а л. Світ, діду, малий.

Д і д. Малий, кажете?

П о л к о в н и к. Невеликий він, діду. Зовсім неве-ликий.

Д і д. Ай-ай-ай! Шкода мені вас, що так ото світ ваш всохся та поменшав. Колись-то світ великий був. Виру-шимо було з Полтави на Кременчук, давно вже, ще хлопцями чумакували. То виїдемо було в степ, а степ широкий-широ-о-окий-широкий! А там шляхів на Мико-лаїв, Молдавію... Великий світ та веселий... Так, кажете, поменшав? Ну, що ж, така вже ваша доля.

Г е н е р а л. А скажіть нам, діду... Що мати наша казала перед смертю?

Д і д. Мати? Та щось казала, тільки забув.

Г е н е р а л витяг з запічку пучечок сухих чорнобривців, понюхав і ледве не заплакав.

А на другому кутку села під горою, звідки так далеко видно Задніпров'я, мати з дочкою зустрічаються в хати-ні. Невесело й смутно. В сутіні сіней причаїлась по кут-ках печаль. І мати змарніла й дуже постарілась.

М а р і я. Мамо!

Г а н н а. Донечко! Маріє!
М а р і я. Матінко...
Г а н н а. Жива? Чи я сплю, Марієчко?!
М а р і я. Я, мамо, я...
Г а н н а. Повернулась... Людоньки!
М а р і я. Здрастуйте, мамо... А Павло? Не чути Павла? Не повернувся Павло?
Г а н н а. Вдома.
М а р і я. Павло! Вдома? Де ж він? Павле!..
Г а н н а. Стоїть на майдані.
М а р і я. На майдані?
Г а н н а. На тебе чекає. Невже не стрілась?
М а р і я. Не бачила. Я йшла низом. Боже! Ну, що ж він? Не поранений?
Г а н н а. Цілий.
М а р і я. На війні був?
Г а н н а. Бився довго.
М а р і я. Ким був?
Г а н н а. Капітаном.
М а р і я. Капітаном? Що ти, мамо?
Г а н н а. Чи героєм,— вже не пригадаю. Казали щось.
М а р і я. Побіжу!
Г а н н а. Тихо йди.
М а р і я. Не лякайте! Мамо?!
Г а н н а. Тихенько йди, доню. Набирайся сили.
М а р і я. Та що ви, мамо? Я йду. Як серце б'ється!
Ой рятуйте! Страшно мені, мамо!
Не чуючи землі під собою, нічого не помічаючи навколо, сліпа й глуха пішла, побігла на сільський майдан, спотикаючись і тяжко й тривожно зітхаючи вночі:
— Ой піду я не берегом-лугом. Ой піду я не берегом-лугом, та чи не зустрінусь з несудженим другом... Здоров, здоров, луже, несуджений друже... Ні, не так... Що це я? Ні!.. Ой піду я, молода, не берегом-лугом... Ні... Іду я, молода, берегом-лугом. Ні, не берегом-лугом,— низом-долиною... Ой іду я, молода, низом-долиною, та чи не зустрінусь з мужем-дружиною! Здоров, здоров, муже, несуджений друже!.. Рятуйте!.. Що ж це я! Це ж пісня. Це пісня. Нащо? Я скажу свої слова. Таких слів, як у мене, ні в одній пісні нема. Всього не можна сказати, я знаю, але я зберу всі сили, всі смутки, всю муку... Скажу: здоров, здоров, друже!.. Павле!.. Де ж він? Чому я не бачу його? Павле, обізвись! Це вернула з неволі

твоя безталанна Марія-полонянка, дружина твоя. Принесла тобі свій сором і муку, дитину незнамого батька. Убий нас обох чи пожалій, коли ти герой. Де ти, Павле? Чого мені так темно? Що це мені? Де я? Павле!!!

Не обізвався Павло, хоч і був близько. Пам'ятник з бронзи належав уже не їй, а цілому світу.

Вона поклала біля його підніжжя дитину, а сама припала до бронзових грудей і застигла, як бронза, доповнила пам'ятник.

— Де ти, смерте? Де ти, красуне, ластівко моя? Пожалій мене. Де ти бродиш, гуляєш з іншими, чорна моя сестро? Прилинь, усміхнися до мене... Не хочу я жити!.. Павле, Павле!.. Як мені жити?..

— Втішся, жінко. Доки є молодість, виконуй свій закон. Хай плаче по мені матрина старість.

— В чому мій закон, чим утішусь?

— Працею, любов'ю, дітьми.

— Де я найду?

— В добрій течії добрих часів.

— А коли нема їх там для мене? Безліч нас...

— Тоді зведич себе в стражданні.

— Ні, не можу. Не хочу. Не зумію. Немічна й мала я для страждання. Я не вмію думати про велике. Я народилась для звичайного життя. Поможі, порадь мене, як побороти страждання? Якою зброєю?

— Працею.

— Ще чим?

— Інших шляхів не знаю. Нема їх, мабуть.

— Ти правду кажеш, великий мій герою?

— Я не великий і не герой, хоч товариші мене й запевняли. Але я трудився для Батьківщини у великий час з великими людьми і частку їх великості прийняв на себе, і от я бронзовий стою на сторожі нащадків. Ти пам'ятаєш,— сам я мало думав про велике, і говорив я негарно й жартував часом нерозумно.

— Ти завжди з усього сміявся.

— Я діяв, і мені повсякчас було ніколи. Було мені ніколи аж до самого кінця. Мало любив тебе, хоч і народжений був для любові та миру.

— Прощаю...

— Мало голубив...

— Мало...

— Часом забував зовсім. В походах жалість гнав.

Суворий був я й часто навіть злий і грубий, щоб не розслаблювати себе серед прокльонів, криків про пощаду, труднощів та іншого. Клятвеним був мій час, і я виконував свою клятву серед гуркоту й скреготу заліза, поки одного разу не розлетівся кривавим шматтям.

— Мученику!..

— Ні. Моє страждання було хвильовим. Ти хочеш знати — я ніби весь зрісся з цим страшним ремеслом битв. Я знав навіть радощі свого ремесла, і помер я в хвилину захвату. Я йшов тоді в наступ, і ворог тікав перед мене. Так і перекажи своїм дітям — під кінець тікав мій ворог передо мною, тікав.

Довго дивились Орлюк і Уляна вслід танкам. І тільки коли останні машини зникли в пільмі за горбом, і гул моторів, і брязк заліза злилися вдалині в знайому музику похідних ночей, Орлюк поглянув на молоду дружину.

— Ну, Улю, пішли.

— Ходімо. Навіть не віриться,— тихо зітхнула Уляна, відповідаючи на щось своє.

— Так, розумію.

— Залишилися удвох, і я неначе, правду тобі скажу, і з тобою й ні. Половина з тобою, щаслива,— півовини нема. Пішла з ними й не може повернутись до тебе.

— І мені так.

— Мені так сумно.

— І мені.

— Правда?

— Еге. Я ж про тебе зовсім часом забувала.

— І я.

— Правда?

— Ну, де там не забути...

Вони зрозуміли, що не вийшли ще з війни. Вони належали ще їй, як палаюча будівля належить вогню. Перед ними поставали в пільмі кричущі заграви трьох полум'яних літ.

Вони згадали, як гнів загиблих товаришів міцнів їх відвагу. Як, забуваючи одне про одного на нескінченно важких дорогах війни, вони частку своєї любові переносили на товаришів по зброї. Як любили вони їх, мов частинку самих себе, свого гніву, й чим далі, тим дужче, і ця любов підносила їх дух і привела додому. Смерть

довго полювала за ними і не вполювала. Вони підійшли до своєї хати.

— Хто тут? — пролунав незнайомий голос вартового.

— Свої.

— Тут зайнято.

Виявилось, їхню хату зайняли вже. З двадцятіро фронтовиків спало вже на долівці, на ліжку, лавах, полу. Один поранений казах лежав навіть на столі й тихо стогнав.

Вони пішли до Антоніни. Там було те ж саме. Тоді Антоніна постелила їм шлюбну постіль у садку на старих санях. Вони були щасливі під відкритим зоряним небом.

— Яке небо! Іване, глянь... Кінчилась наша війна.

— Ні. О ні!

— Яке величезне неймовірне життя! Яка війна!

— Ага.

— Ми ніде про це не читали.

— Не читали, не думали. І ніхто не думав.

— Все наче сон.

— І мені. Так, ніби ми ціле сторіччя прожили.

— Атож. Ти помітив? Все-все стало іншим. Все змінилось.

— Так. І я?

— І ти.

— А ти?

— І я. Але ж ти весь вже зі мною?

— А ти?

— Мені здається — так. А ти?

— Я? Пам'ятаєш, я не раз казав тобі перед війною про свою жадобу до життя?

— Так.

— Мені завжди хотілось ніби роздвоїтися, розмножитися, розірватися на сто шматків, і щоб кожна моя частина жила, й творила, й пізнавала різне гарне, і щоб все це був я.

— Пам'ятаю.

— Тобі вже нічого не шкода там?

— Ні.

— Ти любиш мене?

— Я люблю тебе.

— Я люблю тебе. Я люблю в тобі все — люблю зем-

лю, по якій ти так багато пройшла. Люблю небо й повітря, яким ти дихаєш.

— Коханий мій.

— Кохана моя. Я люблю тебе, як хліб і мед і як воду. Люблю цей сад, і цей берег, і Дніпро, в якому ти купалась, маленька рибка, й пила з нього, й сміялась на його піщаних берегах.

— Я заплющу очі,— кажи.

— Я багато... вбив.

— Не треба.

— Не буду. Я ж бо й сам весь поранений...

— Ні. Ні. Кажи, що ти думав.

— Я думаю, що ми з тобою знов стоїмо біля основ життя. Вся найголовніша праця у нас, що б хто не казав. Вся краса, якої шукають художники, поети, всі пейзажі, всі сходи й заходи сонця, всі трави, квіти, плоди, насіння, всі жнива, всі пори року,— все, що дороге й любе живій людині, все це наше. Роса вечірня і вранішня роса...

— Роса! Іваночку, як я люблю вранішню росу!

— Багато людей не знають, що то — роса.

— Бідні.

— Їм не потрібна роса. В них інше щастя. Схід сонця їм теж ні до чого.

— Так. Вони ніколи не бродили по росі босоніж.

— В них дуже тоненькі підощви.

— Я б усіх примусила ходити по росі.

— Це поки що неможливо.

— Чому?

— Дуже дорого це. Але так буде. Людина повернеться на вранішню росу. Навколо неї цвістимуть сади. А в квітучому саду неможливо не те що вбити, а навіть лаятись.

— Правда. Я пам'ятаю...

— А зараз не роса людині, а **даж** потрібен.

— Не треба мені даху. Я хочу спати з тобою просто неба й бачити зорі.

Так почалось їх нове життя.

Дорогою війни йшли вдалині силуети машин і гармат. До них долинала нічна музика таємних пересувань, чи то їм здавалось, поки вони не послули.

На високій дніпровій кручі білили руїни. На руїнах зацвітала перша молода вишня. А за вишнею в прозорій

синяві ночі далеко внизу мерехтіла, танучи у пільмі, могутня дніпрова повідь.

І от на Уляну найшов сон.

— Хто тут?

— Кияни,— сказав той, що підійшов.— Князь Святослав і воїни. Ми — сон.

— Ні, ні...— прошепотіла Уляна.— Хіба може приснитися людина людині через тисячу років?

— На цьому місці, так,— сказав Святослав.— Це старий берег. Он там стояли мої човни.

— Але ж які літа минули. Століття пройшли...

— Вони зійшлись нині край твоєї постелі, ланки часів минулих і літа прийдешні.

— Не розумію, не збагну... Іване. Ти спиш? Іване...

— Яка древня трава,— сказав Святослав і взяв жмут трави,— і так само пахне. І ті ж зорі. І Дніпро вже тоді був старий, коли я линув думкою за Дунай.

— Але чому цієї ночі... товаришу генерал? Ви хочете хрестити моїх дітей?.. Іваночку, це ти?

— Що тобі?

— Ти спав?

— Ні.

— Ні?

— Я думав про Дунай.

— Ой коли? Скажи, коли це було?

— Га? Не знаю. Я сплю, я сплю під цим небом.

— А що ти сказав? Іваночку, що це було?

— Що було?

— Ти сказав про Дунай. Ти сказав, що всі сторіччя зійшлись, розірвані... Що ти ще сказав? Ну, пригадай!

— Це тобі приснилось.

— Мені страшно. Це така давнина... Що це було, ти зрозумів? Що це?

— Це було почуття. Тільки це сон.

— Та хіба ж може двом приснитись той самий сон?

Пригорни мене, пригорни мене. Боже, як хороше... Які зорі! Які! Ми щасливі. Та хіба ж можна бути такими щасливими?!

Він обняв її своїми міцними руками.

Вона дивилась на зоряне небо, і дорогоцінна таїна щасливого майбутнього засвітилась у її очах.

Світало.

Незабаром все Правобережжя Дніпра прийшло в

О. П. Довженко. Фото кінця 40-х років.

рух. Всі чотири українських фронти від поліських боліт до самого Чорного моря знялись помахом єдиної руки й рушили на захід.

Але коли скресли раптово ріки і древній бог весняної грязюки пустив у діло свої ресурси, що ні кінному, ні пішому не стало ходу, куди не поткнись, загули моторизовані армії, забуксували, залаялись всіма мовами водії машин і стали.

Тоді чотири українських фронти відокремились від своєї техніки з самою лише легкою зброєю й пішли наперекір стихіям і воєнним доктринам громити ворога й гнати його так, як не гнав ще ніхто ніколи.

Багато напишеться книг про цю дивовижну весну, багато складуть пісень, наукових праць та спогадів.

Ненависть воюючих була такою великою, незліченні маси обох сторін так пристрасно жаждали загибелі одна одній, убитих було так багато, що смерть часом ніби відмовлялась приймати загиблих, і тоді вони ніби проламували вутлий човен життя і, здавалось, силою поринали в небуття нескінченними Дантовими рядами. Інші ж виходили живими з самих глибин пекла й, оглядаючись з наївним подивом на смертну свою путь, вражали нечуваною силою й міцністю своїх натур.

Ніколи, мабуть, історія не стискалась у такий химерний клубок, ніколи серця мільйонів не бились у такому наднапруженні, ніколи європейський Захід не падав так низько в особі найпідліших представників, але ніколи не являла людина й стільки благородної сили й величі духу, скільки явила у світовій війні незмірна радянська душа.

Визволялись міста. Визволялись тисячі сіл. Виходили партизани з лісів. Мільйони правобережних чоловіків і парубків влились у довгождану Червону Армію. Які зустрічі, які прощання за Дніпром та Бугом!

- Здрастуйте!
- Прощайте!
- Не забувайте!
- Рятуйте!
- Визволяйте!
- Знайдіть!
- Поверніть!
- Помстіться!
- Чекайте!

Прощалися поспіхом, де як доводилось, нашвидку й рушали, кваплячись, неначе навздогін за долею, і тільки на останніх пагорках, за якими надовго чи й навіки зникали рідні хати, озирались і, тамуючи хвильову тугу неповторним помахом руки, прискорювали крок.

Багатьом з них ніколи вже не повернутись до рідної хати, не побачити ні роду свого, ні неба, ні гарної землі. Пронесуть вони славу Вітчизни своєї по багатьох містах і поляжуть навіки, хто під Львовом, хто під Сандомиром чи Варшавою, хто під Будапештом, а хто й під самим Берліном. Кого поховають товариші в братських могилах, кого птахи поклюють по чужих болотах, хто пошма-тований розлетиться в прах на гігантських фугасах, наче й не було його зовсім на світі, і тільки гнівний його дим понесуть над землею східні вітри, та невтішна мати до кінця своїх днів питатиметься в подорожніх: «А чи не бачили, чи не чули?»

Але про це ніхто не думав. Не було вже коли. Ішли в атаки, форсували ріки серед битої криги.

Зникали у весняних віхолах. Провалювались у воду. Червоніли каламутні води, підмивали береги. Фашистські загарбники, відступаючи, метались величезними зграями.

Цепи брели по коліна в багнюці, в дощ, в снігопад.

Вже віліси позастрягали в баюрах, і генерали спішилися і брели непролазними шляхами. Генерал Глазунів на ходу розглядав географічну карту.

Дощ, сніг, вітер.

Витягали гармати з ковбень та багон. Сніг.

Наводили мости по шию у воді серед битої криги.

Скресали річки.

Стріляється гітлерівське офіцерство у великих і малих оточеннях.

Дощ. Валки машин в невилазних калюжах.

— Воздух!

Генерали, офіцери, гауляйтери, продажні жінки вискакують з машин і падають живі й мертві в багнюку.

— Во-оздух!

Друга хвиля «ілів». Третя. Четверта.

— Гальт! Куди?

— Я? Я туди...

— Тікати? Старий український пес! — Брудний офіцер підповз до Грибовського.

- Ви мій наказ одержали?
- Ні, пане полковник,— зблід Грибовський, пізнавши з голосу Шредера й відчуваючи, що він попався.
- Перевірю... Тільки дарма ви намагаєтесь вислизнути з ваших боліт.
- Я...
- Ви підете в тил для диверсій.
- Я втратив всіх людей.
- Брешете! Ви завжди брешете, чорт би вас узяв! Майте на увазі, виходу у вас нема. Про перехід до більшовиків, натурально, можете не думати. Однак вам там віршовка. Але тут бережіться! Зрозуміли? Не забувайте, що я вас уже раз розстріляв. Виходить, ви стріляний, тобто караний, тобто винуватий, зрозуміло? Чорт би вас забрав з усім вашим народом.
- Пане полковник!
- Всі ви нас ненавидите! Розкусив я вашу Україну, прокляті. О, будь він проклят навіки, той час і той день!..— згадав фон Шредер старого вчителя Рясного, його пророчі слова перед розстрілом.
- Ляга-а-ай!!!
- Все бухнуло в грязюку.

Командуючий фронтом генерал фон Бреннер сидів у безнадійно загрузлому посеред дороги «опель-адміралі».

Навколо нього по коліна в рідкій багнюці стояла група штабних офіцерів.

Офіцери ледве тримались на ногах. Багато днів відступали вони під могутнім натиском Радянської Армії. Поглядаючи назад, на схід, на чорні поля й розмиті дороги, де залишилась вся їх техніка, вони не раз падали долілиць куди попало, рятуючись від авіації. Охоплені психозом оточення, вони кидались на всі боки й, кленучи долю, брели, ледве тягнучи ноги.

Це так змінило їх зовнішність, що майже ніхто нікого вже не впізнавав. Багато хто з них був п'яний або скидався на п'яного.

Генерал фон Бреннер збожеволів. Це сталося з ним ще позавчора, але про це не наважувались говорити, або ж просто всім було не до нього: все плазувало до прикордонної ріки, задихаючись від втоми.

— Майне дамен унд герен, прошу налити бокали! — сказав фон Бреннер з безтурботною посмішкою. Офіцери застигли зчудовані. Генеральські слова ще не дійшли до їх свідомості. Але землиста жовтизна обличчя, сухий відсутній погляд і безтямна посмішка генералова вразили багатьох з них дужче, ніж загибель полків і захоплюючих ілюзій.

— О готес віль! — глухо застогнав один, немолодий вже, брудний полковник і озирнувся на захід.

— Панове, прошу сідати, — посміхнувся фон Бреннер, зробивши при цьому такий вишуканий жест рукою, що слухняні штабісти навіть озирнулись на примарні крісла, але, побачивши під собою рідину земного покрову, утримались.

— Ляга-а-й! — пролунав хрипкий зойк. Офіцери впали, насмішивши тим фон Бреннера до сліз. Посипались бомби. Але поблизу ніхто не був убитий, і за хвилину офіцери повставали.

— Сьогодні вночі, панове, спала мені одна щаслива думка, — сказав фон Бреннер. — Я почав помічати, що маршали Конев і Ватутін абсолютно ігнорують військову думку. Внаслідок цього цілі танкові армії захрясли в багнюці невикористані. Ми з дружиною відразу звернули на це увагу... Я ж, панове, одружений, ви знаєте. Одружений з Гітлером. Сподіваюсь, вам відомо, що наш фюрер — жінка, якщо не брати до уваги вусів і східного життєвого простору. Айн, цвай, драй, фір! Айн, цвай, драй, фір!!!

Офіцерам стало моторошно. У полковника Тіца, що перебував у стані надзвичайного нервового напруження, з'явилось бажання застрелити генерала, але маузер був геть у болоті, руки в болоті, і рух так і лишився недовершеним, і Тіц, зціпивши зуби, раптом почав дрібно тремтіти в нападі м'язового пароксизму.

— До речі, хто вигадав цей східний життєвий простір? — запитав раптом генерал фон Бреннер. — І чому він життєвий, а не смертний простір? Відповідайте! Генерал Гіммельшток!

— Я не генерал Гіммельшток!

— А де генерал Гіммельшток?

— Його вбито.

— А я що сказав?

— Ви сказали — генерал Гіммельшток!

— Неправда. Я не міг цього сказати. Я хотів сказати щось інше. Вбитий полковник Гаус, ні?

— Вбиті Гаус, Шмідт, фон Редігер, Ратценау, фельдмаршал Манштейн.

— Дозвольте, а хіба не ви фельдмаршал Манштейн?

— Ні. Я капітан Шульц, — сказав брудний капітан, німіючи з страху.

Генерал фон Бреннер встав і витягся перед ним, як перед маршалом, і Шульц від цього мало не збожеволів.

— Але ж ви були вбиті, пане фельдмаршал! Ні?

— Ні! — пробелькотів Шульц.

— Я бачив вас особисто перед смертю, пане фельдмаршал!

— Я не фельдмаршал, ви помилились!

— Ви бігли з маршальським жезлом по цьому життєвому простору, потім ви впали, і в мене так заболіла голова, а-ай!

— Я капітан Шульц!

— Ляга-а-й!

Пройшла ще одна хвиля винищувачів.

О діти Німеччини! О сироти і вдови великої країни! Генерал фон Бреннер стоїть по коліна в багнюці.

Водянисті очі його спрямовані назад, на пройдений кривавий шлях до самої Волги, вони позбавлені проблеску думки.

Скільки загинуло умів, роботящих рук у розквіті сил!

Які майстри, умільці, які таланти укрили трупом землю на тисячі верст! Сумна слава... В середині ХХ століття, коли все уже є, щоб перетворити всю землю в рай, в сузір'я її народів, великих і малих, — що зробили з Європою ваші загиблі батьки, які були отруєні мертвою ідеєю фашизму?! О юні сини фатерлянда! Якщо минулі імперіалістичні війни нічому не навчили ваших батьків, прозріть хоч ви при світлі своїх палаючих будинків: нічого, крім горя й руїн, не здобудете ні ви і ніхто вже в Європі з допомогою багнетів і унтер-офіцерів.

Зустрічайте ж бурю, якщо посіяли вітер. Зазнайте тягара війни і на своїй землі, і кривавого жаху війни, і всі її грізні чесноти. До вас ідуть зі зброєю розгнівані радянські люди, яким ніколи не хотілося бути вашими ворогами.

Фон Бреннер стояв у болоті під самим румунським кордоном. Нестямні очі його світилися божевіллям.

Праворуч і ліворуч з'явилися грізні цепи маршала Жукова.

Офіцери підняли руки.

Потяглися довгі валки полонених. Випавши з орбіти загалюного планового руху, брели поволі й без мети, ніби не підлягаючи вже закону тяжіння, й здавались невагомими. Це йшла вже людська спустошеність. І зустрічні потоки радянських солдатів дивилися на них байдуже, без злоби й ненависті, як у порожнечу. Прямуючи на захід, всі думали свої думи.

В Павлівській школі почалось нове життя. Уляна прийшла в свою школу з чоловіком.

У л я н а. Знайомі? Вчитель Мандрика, Гордій Павлович.

М а н д р и к а. Пробачте, ми знайомі. Ви, здається, хм...

О р л ю к. Еге ж!

М а н д р и к а. Чи, може, я помиляюсь?

О р л ю к. Ні. Орлюк.

М а н д р и к а. Ага! Ка-хи... Пробачте, я, здається, на вас дихнув?

О р л ю к. Що? Ні, що ви!

М а н д р и к а. Не дихнув? То пробачте. Мені здалось, що дихнув. Пробачте ласкаво.

О р л ю к. Прошу.

М а н д р и к а. Так не дихнув?

О р л ю к. Ні, ні.

М а н д р и к а. Ну, пробачте, хм... Ні, то ви той, ви пробачте, хм... Як же це, хм... Уляно Василівно! Ой! Пішла. Куди це вона?

О р л ю к. Пішла в клас.

М а н д р и к а. Так, так.

О р л ю к. Як все змінилось.

М а н д р и к а. Ага. Так от, ви знаєте, я дуже радий. Я зразу хотів сказати це Уляні Василівні й вам, що я дуже радий, що можу чесно дивитись вам в очі.

О р л ю к. Важко вам було?

М а н д р и к а. І не кажіть!.. Дозвольте потиснути вашу руку. Ой, я, здається, знову дихнув?

О р л ю к. Дурниці. Ну, що ви, справді!

М а н д р и к а. Спасибі вам за визволення з німе-

цько-фашистського ярма. Тут таке робилось! Жах! Де ж це Уляна Василівна?

Уляна стояла посеред класу. Перед нею в тиші сиділи діти. Половина класу пустувала.

— Що ж це вас так мало, діти?

— Нема більше.

Уляна зайшла до другого класу,— те саме; в третій, четвертий,— та ж картина. В сьомому класі не було нікого — клас стояв пустою, потрошені парти, брудні голі стіни.

— А!..

— ...а-а-а...— пролунало сумно.

Тоді вона сіла за припалій пилом стіл і схилила голову. Минуле постало перед нею: тридцять шість чепурних хлопців і дівчат засіли лави. На стінах виникли портрети великих діячів людства. На столі — квіти. Школярі вродливі, з добрими очима. У дівчат чудові голоси.

Пригадався урок співу. Тихо виводили веснянку:

Поставлю свічу
Проти місяця,—
Тихо йду, тихо йду,
Та вода по каменю,
Та вода по білому,
Тихо йду.

Потім клас почав мінятися на очак: учні немов зникли й тоді знову повернулись звідусіль — худенькі, заморені дівчатка з фашистської неволі, герої фронту, повішені молоді партизани з зашморгами на шиях, поранені, понівечені, живі з концтаборів, перевдягнені в чужий одяг.

Тихо йду, тихо йду,
Та вода по каменю,
Та вода по білому,
Тихо йду.

— Уляно Василівно! — пролунав у тиші тоненький дитячий голосок. Уляна підвела голову. На дверях стояла дівчинка Настя Гулакова з сірими очима, сповненими цікавості.

— Ви вбивали фашистів?

Уляна стенулась і випросталась. Настя причинила двері. Уляна ще раз обвела очима порожній клас і повернулася в учительську.

Мандрика. Уляно Васи́лівно. Дозвольте подякувати вам за визволення з німецько-фашистського ярма.

Уляна. Скажіть, це ви замазували в підручниках портрети?

Мандрика. Я мусив. Тут жах, що робилось. Спочатку я гадав...

Уляна. Що?

Мандрика. Слово честі, нічого, клянусь честю. Той, як його, це ж, повірите, я мало не втік до партизанів.

Уляна. І що ж вам перешкодило?

Мандрика. Ну, якось так зразу не той, не бігтимеш. Ви не знаєте фашистів. Це такі страхітливі вороги людства. Я плакав.

Уляна. Я розумію сльози вдів, матерів, дітей.

Мандрика. Я проклинав їх!

Уляна. Справді?

Мандрика. Я їх ненавидів!

Уляна. Саботували? Чинили озброєний опір? Навчали стійкості учнів і батьків?

Мандрика. Я? Так, безумовно.

Уляна. Сіяли віру в нашу перемогу? Чекали на нас?

Мандрика. Вас? Ви ще питаєте!.. О!

Уляна. Не треба.

Мандрика. О!.. Ага, ой...

Уляна. Скажіть, що говорив мій батько перед смертю? Як загинули Сотник, Гомон, Гнатюк? Де учні?

Мандрика. Які?

Уляна. Де дівчатка, де майбутні матері нашого народу?

Мандрика. Не знаю. Там, у них.

Уляна. Що ви сказали їм на дорогу? Що заповіли?

Мандрика. Це що — суд?

Уляна. Ні. Вчителя запитує вчитель серед живих і мертвих мільйонів. Ви злякались?

Мандрика. Ні... я...

Уляна. Не бійтесь. Сьогодні судиться весь світ, всі народи, вся філософія, історія, політика. Судиться сучасне з минулим, людське й геройське з нікчемним і злочинним.

Мандрика. Так... той... Дозвольте.

Уляна. Хто ви? Для чого ви живете на світі? Ска-

жись, що винесли ви з страшного змісту війни? Що ви робили тут?

М а н д р и к а. Але ви не знаєте, що тут робилось. В світі діється щось таке...

У л я н а. Я питаю вас про мале: що робили ви?

М а н д р и к а. Я страждав. Тут таке діялось...

У л я н а. Те, що тут діялось, не сподіється ніколи. Це був час героїв і мучеників нашого народу. Шкода мені, що ви не стали ні тим, ні другим. Все життя ви проходили навшпиньки, — сказала Уляна і пішла до дітей.

— Уляно Василівно, ви вбивали фашистів? — знов запитала Настя Гулакова.

— Ні, діти, ні, я не вбивала. Я тільки рятувала наших солдатів від смерті.

— А як ви рятували їх?

— Я виносила їх з вогню, поранених. Я перев'язувала їх рани, давала їм свою кров.

— І багато ви крові віддали?

— Багато.

— Ще розкажіть.

— Я посміхалася їм, говорила привітні слова.

— А ви не бачили мого батька? Ви не врятували його?

— Ні, твого батька я не бачила.

Уляна вирішила переіменити тему розмови.

— Слухайте, діти, сьогодні великий день. Наші війська очистили Батьківщину й б'ють ворога на його території. Сьогодні в нас не буде навчання. Ми поговоримо про те, що ми робитимемо, коли виростемо.

— Тарас теж убив двох фашистів, — сказала Настя.

— Трьох.

— Який Тарас?

— Бовкун! — похвавішали школярі, показуючи на міцного, як горіх, хлопчиська Тараса Бовкуна.

— Тарасе, це правда?

— А!.. Мадьяри були, — діловито сказав Тарас.

— Вони вбили нашого батька, і його батька, й діда, й Гальку, а Тарас повбивав їх, — сказала Настя. — Я тепер, коли виросту, буду Тарасова.

— Ото не бачив, — махнув рукою Тарас і відвернувся.

— А я, коли виросту, теж вбиватиму фашистів, — сказав зовсім ще малий школяр.

— Так, — замислилась Уляна. — А ти чого хочеш? — запитала Уляна дівчинку.

— Я хочу рятувати поранених. Я сестра-жалібниця.

— А я хочу хліба.

— Так. Ти?

— І я хліба.

— Ти?

— Я хочу автомат.

— А мені плакати хочеться і їсти хочеться.

— А ти?

— А я хочу, щоб батько мій і дід повернулися з війни з орденами. І хочу спати в хаті.

— А ти, Гупало?

— Я? Мені б тільки швидше вирости, — я їм тоді покажу, — сказав поганенько вдягнутий хлопчик і гидко вилаявся.

— Не смій лаятись. Це соромно й гидко.

— Він самогон пив.

— Він уже був п'яний. І курив сигарети.

— Ти був п'яний?

— Був гетрункен драй маль.

— Більше не будеш?

— Не буду. Мені б лише вирости.

— Я знаю, щоб скоріше вирости, треба спати. Мені баба казала, що я расту вві сні. Це правда? — спитала цікава Настя.

— Правда.

— А Вася Ступак женитись буде.

— Я сам скажу.

— Ти хочеш одружитись, Ступак?

— Думаю, — тихо сказав Василь Ступак і подивився на вчительку. Було щось зворушливе в особливому виразі його не по-дитячому вдумливих темно-сірих очей.

— Скільки от живу на світі, ніколи не думав, а зараз думаю.

— Але ж ти малий ще. Скільки тобі років?

— Тринадцятий. Поліцаї батька вбили. А матір повісили потім. Так баба з переляку померла, а дівчата — одна в Німеччині, а друга хтозна-де. А на мені двоє малих. І корова скоро отелиться, молоко буде. І город же треба обробити. То от я й думаю взяти яку сироту, й жи-

тимемо. Певно, я розумію, що я ще не виріс, та не пропадати ж дітям. Чи вже почекати хіба? Тепер же колгосп не дасть мені пропасти з дітьми? Як ви?

— Ніколи. Колгосп нікому не дасть загинути, нікому! — сказала Уляна впевнено, ніби відповідаючи на якоесь більш загальне й глибоке питання. — Колгосп не дав загинути державі, Ступак, а вже тобі й поготів не дасть. Ми прийдемо до тебе додому сьогодні ж і все влаштуємо.

— То не женитись?

— Не треба женитись. Вчитимешся. Ти хочеш вчитись?

— Ні, не дуже.

— Чому?

— Так.

— Але ж ти вивчишся й зможеш стати великою людиною.

— А батько мій не був ученим, а був велика людина,— сказав Тарас, подумавши.

— Я знаю. Батько твій був велика людина. Він був організатор і голова колгоспу, і він був партизаном і великим комуністом. А коли б ще він був учений...

— Німці! — скрикнув хтось з школярів, побачивши у вікно валку полонених. Діти перелякались — кинулись хто куди. Дівчатка почали плакати. Всі вони були травмовані війною. Тільки Тарас Бовкун не розгубився. Побачивши німців, він відразу зважив ситуацію і вмить зник. По дорозі до землянки, викопаної неподалік спаленої хати, він угледів ще одну групу полонених, що входили в село іншою дорогою.

Це були мадяри. Побачивши довгу валку німців, вони зразу почали хвилюватись. Занепокоїлись конвоїри.

— Куди? Куди побіг?

— Гаття назад! Назад! Куди?

— Гей, забирай полонених! Не пускай до німців!

Німецькі фашисти вже виходили на сільський вигін. З другої вулички з'явилися мадяри. Німці відчули загрозу. Галас серед мадярів зростав.

— Затримай колону! Зупини, кажу тобі, — кричав конвоїр угорської групи.

— А ти не кричи,— відповів старший по німецько-фашистському конвою.

— Так я за своїх мадярів не ручуся, зрозумів?!

І справді, мадьяри не витримали і кинулись на німців.

— Ну, не казав я тобі?!

— Стій, злодюги! Стрілятиму! — закричав начальник над мадьярами й підняв автомат...

— Ну, ти, обережніш!! Дивись своїх фашистів. Зрозумів?

— А ти не лякай,— лякани!

— Я не лякаю.

— І не лякай!

— А то що?

— А те, що від твоїх мадьярів теж сама квитанція може зостатись. У мене есесівці, не бачиш? — Конвоїр німецької групи загрозливо змахнув автоматом.

— Та не сердьтєся. Годі-бо вам. Чорт їх не візьме. Здрастуйте! — сказав старий колгоспник Дмитро Клунний.

— І я тої думки, товариші, — нехай почубляться. Здрастуйте! — додав і голова колгоспу Демид Сорока. — Мадьяри колись більше в кінноті воювали. А зараз їх Гітлер вже в піхоту перевів. Ото, певно, й ремство мають. Нехай хоч на кулаках відведуть душу, не чіпайте... Ох і рвуть, дивіться! Тю!..

І справді, полонені являли картину, не варту пунього слова. Якби могли тільки бачити діти, до якого падіння дійшли їхні батьки, отруєні отрутою расизму! Якби матері Західної Європи поглянули на обезумілих своїх синів, — брудних, неголених, нещасних, що загубили злочинну свою зброю на широких степах України! Вони душили один одного, кусали, штрикали складаними ніжками, провалювали один одному носи чим попало. Це був уже злісний шарж війни. Мадьяри явно перемагали, жестикулюючи й гукаючи до своїх конвоїрів по-угорському, апелюючи, як їм здавалось, до справедливої помсти за свої нещастя.

На старих колгоспників ця бійка, однак, не справила особливого враження. Людям хотілося жити, тобто творити, працювати.

Хотілось забути про злочинне й безглузде за всесильним законом буття й невичерпної снаги свого характеру хліборобів, що тисячоліттями звикли сіяти, стверджувати життя в усьому, що може жити й рости.

Жінки порались в городі, вив'язували з вузликів насіння й висаджували з пристрасним запалом в нагріту

весняним сонцем землю. На бійку полонених ніхто навіть не глянув.

— Еге,— говорила Антоніна до своєї сусідки, сіючи мак.— Заходить до мене генерал. Генерал! П'є молоко й питає: «Скажіть, тітонько, коли ця проклята війна кінчиться?» Тож тільки подумати,— самі генерали не знають! А я ж, кажу, звідки знаю? Одне б'ються, та й б'ються, та лізуть на смерть, на хтозна-яке каліцтво.

— Ой правда,— обізвалась сусідка, не розхиляючись.— Та здорові, нівроку, поробились на свіжому повітрі! А харч який! Ти бачила, які харчі! Тепер котрого то й не заженеш додому.

— Авжеж! Хіба що? Так ото він, генерал той мій, молоко собі випив, та ще там щось, та й заснув, а коло нього женський пол аж дві з опалетами та телефонами: «Товаришу генерал, товаришу генерал!» Який, кажу, він вам товариш, безсоромниці! Він же, кажу, в батьки вам годен! Ач, понакручували куделиків! Йй-бо, правда! А він спить, сердешний, опалетки блищать, ну так мені жалько його стало!.. Скільки він того люду на смерть посилав! — Тут Антоніна мало не заплакала.

— Еге ж. Чи дорого за мак дали? — запитала сусідка.

— Аякже! У нього ж десь-то жінка й діти страждають, а вони крутяться й крутяться, от щоб мені вечора не діждати! «І коли ця війна кінчиться, не знаю, каже, тітонько...» Так уже в нього на серці погано. Господи!.. Куди тебе чорти несуть?! — скрикнула Антоніна, побачивши, як один дуже-таки побитий німецький офіцер, вислизнувши з мадьярських рук і перехопившись через тин, біг до неї городом. Це був Грибовський, але Антоніна не встигла роздивитись на нього.

Раптом сильний кулеметний вогонь припинив мадьяро-німецьке побоїще.

— Господи! Вже стріляють!

— Хто там стріляє?

— Припиніть вогонь!

— Хто стріляє? Яка сторона?

Кулеметний вогонь вщух і раптом почався знову. Полонені попадали, де хто стояв. Конвоїри кинулись до розвалені печі, що стояла посеред городу, звідки й ішла стрільба.

— Не підходь! — пролунав відчайдушний крик з підпіччя, після чого знов заокотів кулемет.

Бійці залягли. Двоє автоматників побігли в обхід противника.

— Куди ви? Стійте! Він же вас постріляє, голуб'ята мої! — Стара Бовкуниха мало не впала, поспішаючи назустріч бійцям.

— Хто стріляє?

— Звиняйте, голуб'яточка, мій це. Ну що ти з ним у світі роби́тимеш? Вже ж я два автомати забрала, бомби, патрони! І знову десь викопав, щоб йому добра не було!..

— Мамо, тікайте, не заважайте, мамо!..

— Подожди-но, я тебе постріляю!.. Я тобі... Обережно, діти. За мене, за мене ховайтесь,— і Бовкуниха, а за нею два автоматники почали наближатися до печі.

Тарас зрозумів, що бій програно, і почав голосно плакати. Його войовнича маленька душа відчувала, що настав час розпрощатися з незвичайними чудовими іграшками, якими здарувала його доля. Чого тільки не було в Тарасовому дзоті, — два автомати, які він поцупив у фашистів, парабелум, десятків зо три мін, патрони прості й трасуючі, якими він стріляв щонаочі в небо, хтозна-які пляшки, банки, диски, бляшанки, порох гарматний і мінометний, — все, що принесли окупанти, що отруїло його маленьку душу.

— Не підходь, стріляю! — загорлав він на матір погрозливим дитячим басом і гірко заплакав.

— Кинь, кажу тобі! Голуб'яточка, не визирайте! Пропадете! Кинь, чуєш!

Однак автоматники кинулись на Тараса в атаку, й після нетривалої рукопашної Тарас здався, дуже-таки боляче вкусивши одного з автоматників за руку.

— Пусти!

— Дивись ти, який гедзь!

— Гедзь? Це тигр, а не гедзь! Він же мені хату розвалив! Оце от, бачите, його ж це робота! Ой лишенько мені! — сказала Бовкуниха, коли обеззброєний Тарас стояв перед начальником конвою.

— Як? Розвалив хату? Оцей хлопчисько?

— Взимку. Прийшло четверо офіцерів, повечеряли, сіли в карти гуляти, напилися. Так він зброю в них позабирав, та бомбу з печі та під образи! Ще, хвалити бога,

що мене з хати вигнали. Сказали, що повітря їм мене не наравиться. Пропала б, хрест мене побий, пропала б!

— А німці?..

— Мадьяри були,— схлипнув Тарас.

— Брешеш! Кажі, хто хату розвалив?

— Вона сама завалилась.

— От дитина, нехай бог милує! — почувся голос Антоніни, що їй собі надійшла.— І в кого воно вдалося, лиха година його знає! Солдатики! Визвольте наше село,— заберіть з собою цього убиясника! З нього такий великий генерал вийде, що не те що Гітлер — сам нечистий проти нього не встоїть! Ось побачите!

Всі засміялись.

Пробігши повз Антоніну, Грибовський шмигонув за ріг хліва, потім подався садом повз погорілі тягачі й шаснув з чорного ходу до школи.

Мандрика! Єдина несподівана нагода. Тонюсінька соломинка, за яку, можливо, зможе вхопитись, попросити, настрахати, пригрозити. Ось вони, двері його квартири. Яке щастя: в коридорі нікого!

І тут на порозі став Мандрика.

— Гордію Івановичу!.. Павловичу...

Пізнавши скоріш з голосу, ніж з вигляду, Грибовського, переляканий Мандрика швидко зачинив двері перед самим носом бандита.

— Відчиніть!

— Пропає! Боже мій...— жахнувся Мандрика.— Е-е... Я вас не знаю!

— Гордію Степановичу, ради бога!

— Я не знаю вас!

— Це я!

— Е-е... Не знаю!

— Грибовський!

— Не знаю. Я з вами незнайомий! Це провокація! Слухайте, я зайнятий!

— Відчиніть двері! Чуєш!? Двері відчини, уб'ю! — засичав Грибовський і, рвонувши що було сили, відчинив двері. Від сильного ривка Мандрика, що держався за ручку, вилетів у коридор. Але не вдалось Грибовському вскочити в кімнату.

— Громадянине, зупиніться,— почувся спокійний жіночий голос. Грибовський озирнувся — Уляна.

Тоді, зібравши всю силу волі, вміння прикидатись, набуте за довгі роки блукань по світах, він раптом ви-простався їй, раптово заспокоївшись ніби, чемно вклонився, заговоривши французькою мовою:

— Даруйте ласкаво, мадемуазель, я не розумію, що ви сказали. Я не знаю вашої мови. Ви мене зрозуміли?

Потім він додав кілька слів ламаною російською мовою:

— Же сюї франсе... Я Франція... Де Голль, де Голль. Бітте, немножка вада, пжалюста.

Це було сказано з такою артистичною переконливістю, що не тільки Уляна, а навіть Мандрика піддався сумнівові, що перед ним стоїть німецький агент, який щойно називав його на ймення. Він подумав, що йому причулось. Грибовський помітив удачу і вмить повірив у рятівну брехню. Перед вчителями стояв немолодий вже француз у німецькій формі, «жертва фашизму» з розбитою фізіономією, геть запухлими очима, якого і не впізнати! Він був дуже щасливий. Він хоч і завтра готовий воювати проти німців у лавах Франції... Ах, ці німці, оті дикі мадьяри! Та він!..

— Нечиста сила! Таж це він і є!

Антоніна, увійшовши, відразу впізнала Грибовського.

Суд над зрадниками Батьківщини й катами народу відбувався в будинку цієї ж школи. Уважно оглянули всю німецько-фашистську групу військовополонених.

Серед них впізнані були Курбацький, ще один бандит і навіть комісар фон Шредер, що навівав жах на всю округу.

Головував на суді військюрисст першого рангу Петро Самійлович Величко. Головним обвинувачем від народу призначили Івана Демидовича Орлюка. На відмову Орлюка виступати в такій відповідальній ролі через молодість та брак життєвого досвіду голова райради Демид Сорока заявив на загальних зборах:

— Товариші, в наше село прийшла слава. Славу цю нам приніс відомий усьому Радянському Союзу Іван Орлюк. Тепер ми не прості люди. Тепер уже, коли хтось десь питає, а де, мовляв, оті Старі Павлівці, то кожен скаже: «А це там, де народився той самий Орлюк, який прийняв на війні дванадцять поранень!»

— Шість,— виправив Орлюк.

— Шість для тебе, а для нас і для потомства ми згодні додати. Кому ж, питається, як не тобі, обвинувачувати ворога нашого. Кров проливати, то ти не був молодим?

Орлюк погодився, але дружині своїй він категорично заборонив бувати на засіданнях суду. Коли вона зовсім уже зібралась було, схвильована важкими спогадами, він обійняв її й пригорнув до грудей.

— Ти не підеш на суд.

У л я н а. Як це так не піду? Чому?

О р л ю к. Я не хочу, щоб ти була на суді. Не хочу, щоб ти обвинувачувала...

У л я н а. Іване, вони вбили...

О р л ю к. наших батьків... Саме тому я й хочу оберегти тебе.

У л я н а. Я прошу тебе.

О р л ю к. Ні, я прошу тебе. Те, що ти змушена була зробити на війні, вже надто багато для жінки.

У л я н а. Ні.

О р л ю к. Я прошу тебе, розумієш? Я не хочу, щоб ти знову вдихала цей сморід жорстокостей і злочинів. Іди в школу, вчи дітей добра. Там твоє царство.

У л я н а. Я буду на суді. Я хочу їх бачити.

О р л ю к. Нащо? Ти плакатимеш там і здригатимешся від прокльонів.

У л я н а. Не буду.

О р л ю к. Будеш.

У л я н а. Я розтерзаю їх!

О р л ю к. От бачиш, ти вже плачеш. Ти не підеш туди.

У л я н а. Прошу тебе, Іване! Я потерпіла людина. Я маю право!

О р л ю к. Я так само потерпілий. Але я повинен мислити й діяти залежно від сили речей. Коли я відступав до Волги, я ненавидів увесь світ і себе. Коли мене ранили, я навалювався на тебе всією вагою, і ти тягла мене з поля бою, брудна, замазана моєю кров'ю. Чи сказав я тобі хоч раз — не надривайся, не виснажуй себе, бережи свою вроду? Ні. Ми тоді рятували державу.

У л я н а. А зараз годі?

О р л ю к. Я не сказав — годі взагалі. Але там, де вже можна,— годі. Ти призвичаїлась, Улю. Ти сама себе вже

погано бачиш. Тобі хочеться самій особисто нищити людську мерзоту, а вона не гідна твого погляду. Нащо тобі це? Я вб'ю їх і без тебе.

У л я н а. Ти гадаєш замкнути мене в клітці?

О р л ю к. Так. Я хотів би замкнути тебе в золоту клітку, щоб ніяке зло не сягало тебе.

У л я н а. Як тобі не соромно? Що таке ти кажеш?

О р л ю к. Тобі не подобається? Можеш скаржитись на мене. Хоч у ЦК партії.

У л я н а. І поскаржусь. Який егоїст.

О р л ю к. Будь ласка. Я скажу відверто, що без тебе нема ні щастя мені, ні радості ані в чому в світі. Нема життя без тебе.

У л я н а. Ну й виженуть з партії.

О р л ю к. Не виженуть. Бувай здорова. Я все розкажу тобі своїми словами.

Зал був переповнений. Відчинили вікна й усі двері, щоб чути було всім, навіть тим, що стояли на площі перед школою, що говоритиметься на суді. Багато поприходило з сусідніх сіл, чимало було й різних городян, що позалишали далекі свої міста, аби лишень врятувати життя.

Коли б горе могло красити людину, коли б сльозам притаманні були властивості не отрути, а столітніх благородних вин, що звеселяють людині душу, коли б розмах смертей, руїни, фашистських провокацій, грабіжництва й обману яснів на людських обличчях сяйвом усмішки, не було б у цілому світі народу осяйнішого за той, що посподився на цей суд.

Тут зійшлась немовби вся Україна. Багато посиротілих матерів і багато вдів прийшло сюди. Були тут каліки-інваліди. Були сироти, що бачили батьків і матерів своїх на німецьких шибеницях. Були дівчата з фантастичними біографіями, що втекли з фашистської неволі, були викинуті з Німеччини за непридатність понівечені дівчата. Були сумні люди, яких вигнали з міст злидні й страх, які втратили родину й притулок. Були биті, стріляні. Були невідомі розгублені люди, що на якусь фатальну мить повірили в реальність «нової ери» і тепер терзаються потай своєю слабодухістю, що пішли тоді на службу до ворогів, що тепер приховують це, кле-

нучи фашистів і свою ганьбу, і все на світі. Але більшість було міцного старого люду, що такого зазнали й надивились на своєму віку, що якби засурмили знагла ангели на страшний суд, то й не зморгнув би ніхто, так надокучила їм людська суєта.

Всі дивились на Орлюка. Орлюк дивився на народ. Потім перевів очі на підсудних.

Хвилювання перейняло його, як перед боем, можливо, навіть більш високе. Він відчув себе як приналежність народу, як виразник його волі. Звернені до нього очі народу немов підносили його. Голова суду Величко посміхнувся до нього розуміючим батьківським поглядом і злегка кивнув.

Орлюк почав суд.

— Підсудний Грибовський!

Грибовський мовчав. Він роздивлявся подряпину на своїй брудній руці, не чуючи, здавалось, що йому наказують стати перед судом.

— Підсудний Грибовський!

Грибовський не обзивався. І тільки коли його поставили перед Орлюком, він вкрай здивовано подивився на Величка й Орлюка.

— Відповідайте!

— Іх вайс ніхт, вас заген зі? Іх бін кайне Грибовський!.. Же сюї Леон Жерар...

Орлюк. Підсудний Шредер, ви пізнаєте цю людину?

Шредер. Ні.

Орлюк. Ви визнаєте, що це український націоналіст, агент німецької розвідки Грибовський?

Шредер. Ні.

Орлюк. Підсудний Курбацький!

Курбацький. Не знаю. Не бачив ніколи...

Орлюк. Свідок Мандрика!

Мандрика. Я... той, як його...

Орлюк. Ім'я, по батькові?

Мандрика. Гордій Павлович. Моє?

Орлюк. Так. Рік народження?

Мандрика. Але дозвольте... Тисяча дев'ятсот дев'ятий.

Орлюк. Професія?

Мандрика. Вчитель... Хіба ж...

Орлюк. Де були в час окупації?

Мандрика. Клянусь, ніде! Тут... Іване Демидовичу, хіба я...

Орлюк. Не працювали на окупантів?

Мандрика. Ні. Власне, як?

Орлюк. Ви один залишились на школу?

Мандрика. Так. Бо ж усіх...

Орлюк. Що сказали вам товариші перед смертю?

Мандрика. Не пам'ятаю. Тут таке діялось...

Орлюк. Чи пізнаєте ви в підсудному, який вривався до вас на квартиру, українсько-німецького націоналіста Грибовського, який разом з фашистськими катами знищив третину нашого села, нашу школу, директора?..

Мандрика. Е-е...

Орлюк. Пізнаєте?

Мандрика. Так це, як його? Та... Ну, начебто він — і не він. Дуже важко сказати зразу, отак-от, «так» чи «ні». Ви спитайте, людям же видніше, то й я придивлюся й скажу... Е-е... треба ж придивитись.

Сорока. Ото плете мережу!

Орлюк. Свідок Вірський Павло Іванович!

Вірський. Я.

Орлюк. Років?

Вірський. П'ятдесят.

Орлюк. Професія?

Вірський. Лікар.

Орлюк. Народились?

Вірський. В Дубно.

Орлюк. Біженець?

Вірський. Так.

Орлюк. На фашистських загарбників працювали?

Вірський. Ні.

Орлюк. Не втрачали надії на наше повернення?

Вірський. Ні.

Орлюк. Не вдавались у відчай?

Вірський. Вдавався.

Орлюк. В невіру?

Вірський. Впадав... Ні... Впадав!

Орлюк. Не зраджували народу?

Вірський. Ні.

Орлюк. Ненавиділи ворога, його злобу?..

Вірський. Злобу, жорстокість, жадність...

Орлюк. Втратили дім?

Вірський. Так.

Орлюк. Одяг?

Вірський. Одяг... Книжки...

Голоси з місць. Усе втратив.

Орлюк. Сім'ю?

Вірський. Сім'ю— батька, дружину, дітей.

Орлюк. Ви втекли з концтабору?

Вірський. Так.

Орлюк. Ховались?

Вірський. По лісах, по ярах.

Орлюк. Як ви потрапили сюди?

Вірський. Забрів. Світ за очі.

Орлюк. У кого жили?

Вірський. У вашого покійного батька... Спершу. Потім... Ох, мерзотники!

Орлюк. Ви в нашому селі заражали людей коростою?

Вірський. Так. Коростою, лишаями, трахомою...

Голоси з місць. Він рятував нас від неволі! Він дав мені коросту!

Орлюк. Що ви думали, бачивши весь цей жах, жорстокість, грабіж? Що ви думали?

Вірський. Я не думав. Були часи, коли я зовсім не думав.

Орлюк. Тобто?

Вірський. Цього було так багато, що я більше почував, ніж думав.

Орлюк. Чого — цього?

Вірський. Страждання.

Орлюк. Ці страждання, і втрати, й споглядання жахливого, — чи облагородили вони вашу душу, очистили?

Вірський. Від чого?

Орлюк. Відповідайте на запитання.

Вірський. Не розумію запитання. Коли загинув ваш батько й мати, і всі рідні вашої дружини...

Орлюк. Я не питаю вас про загибель мого роду. Я прокурор і прошу вас відповідати на запитання. Я повторюю: нещастя, що впали на вашу голову, зробили кращою, благороднішою вашу душу, як про це пишуть у книжках ось уже кілька століть?

Вірський. Ні.

Орлюк. Вони принизили, приголомшили вас?

Вірський. Так. Мабуть, що так. Людина народжена для радості, праці, для братства. Фашисти принизили

в моїй свідомості високе ім'я людини. Я перестав відчувати себе вінцем творіння.

Орлюк. Ви можете сказати про це докладніше?

Вірський. Не хочу. Я можу лише додати, що вони дали мені багато підстав бути недобрим, жорстоким і мстивим ненависником людства.

Орлюк. Але ви радянська людина. Ви не можете не любити людства й погано про нього думати.

Вірський. Дякую вам. Звичайно. Але зараз я взагалі не можу про людство думати. Нехай воно саме подумає, дивлячись на мене. Я прошу не задавати мені таких питань.

Орлюк. Вам важко?

Вірський. Не питайте багато. Можна померти від спогадів.

Орлюк. Заспокойтесь. Ви на трибуні свідків.

Вірський. Я не свідок. Світ, про який ви питаєте, він — свідок...

Величко. Товаришу прокурор, конкретніше.

Орлюк. Ви пізнаєте цю людину? Хто ця людина?

Вірський (*пильно дивлячись в самі очі Грибовського*). Це не людина.

Орлюк. Грибовський?

Грибовський. Найн, іх бін кайн Грибовський. Іх бін Леон Жерар фон Ельзас-Лотарінгія.

Вірський. Дозвольте, де ж я його бачив?

Орлюк (*до Грибовського*). Може, вам страшно говорити рідною мовою? Страшно вимовити слова: тато, мамо, брат, сестра, люди, вбив, занапастив, знедолив, віддав у неволю?

Грибовський. Іх ферштее ніхт.

Вірський. Дозвольте, дозвольте, покличте сюди розстріляних!

Орлюк. Введіть розстріляних.

Відчинилися двері. П'ятеро розстріляних підійшло до столу — Антоніна, Демид Сорока, Олена Ступакова, Подорожній і Гліб Бовкун. Грибовський глянув на них і затремтів. Затрусилась Курбацький і Шредер.

Орлюк. Олена Ступакова!

Ступакова. Я.

Орлюк. Років?

Ступакова. Двадцять чотири. Однолітки.

Орлюк. Удова?

С т у п а к о в а. Вбили ж Андрія. Партизан був. І діток двоє вбили, і батька Андрієвого й мого. Удова й сирота. Кругом сирота.

О р л ю к. Ви були розстріляні?

С т у п а к о в а. Була. Я? Була.

О р л ю к. Чому ви весь час посміхаєтесь?

С т у п а к о в а. Не зважайте. Вона поза моєю волею, ця посмішка. І голос, кажуть, змінився відтоді.

О р л ю к. Вам не смішно зараз, громадянку Ступакова?

С т у п а к о в а (сміється). Ні.

О р л ю к. Вам хочеться плакати?

С т у п а к о в а. Робити щось хочеться. Працювати.

О р л ю к. Не журіться. Ми з вами ще попрацюємо. Тільки не треба сміятися. Прошу вас, не смійтеся.

С т у п а к о в а. Я не сміюсь, Ваню,— я плачу, як і ти.

З Орлюкових очей текли сльози гніву. Але він не плакав. Світ відбився в ньому. І цього не витримав один з злочинців.

— Питайте мене! Все скажу! — застогнав Курбацький і вдарився головою об лаву.

В е л и ч к о. Хвилинку!

О р л ю к. Прошу.

В е л и ч к о. Підсудний Шредер, станьте тут. Підсудний Шредер, скажіть, чи входило в плани німецького уряду створення якої-небудь форми української державності?

Ш р е д е р. Ні.

В е л и ч к о. Чи входило в плани вашого уряду знищення всіх сепаратистськи настроєних українців?

Ш р е д е р. Так.

Г р и б о в с ь к и й. Я — Грибовський!

М а н д р и к а. Це він! Ой же й хитрий! Тож-то я дивлюсь — ніби він. Це ж така паскудна людина!.. Жах!..

Була вже північ. По темних дорогах тяглися з заходу визволені з неволі радянські люди. Несли рештки свого добра, гнів, і горе, й страшні вісті про криваві розправи.

— А хто там? Хто йде?

Стояли коло хат і по дорогах і гукали в п'ятому, чекаючи на повернення рідних.

— Хто там? Які? Чи не тутешні? Чи не свої?

Ні, не свої. Ішли полтавські, донські, воронезькі.

— А чи не доводилось, не стрічали наших?

— Ні, не доводилось, не стрічали!

І знову рипали двері. І знову гукала в п'їтьму надія.

— Ой хто там, хто? А чи не бачили? А чи не чули?

— Не бачили, не чули... Пустіть переночувати!

Другого дня суду Грибовський відповідав на всі запитання прокурора з особливою жадібною поспішливістю. Відповідав відверто, точно. В кожному запитанні він вбачав продовження життя. Він жадав запитань.

Іноді запитання шматували його, вивертали, розтинали, четвертували, і тоді він відповідав у знеможі короткими: так, було, так. Поступово з нього видобули всю його біографію, всі тиняння, зради, всю аморальність.

— Що ви думали? Як ви могли? Невже вас не жахав розмах смертей і розору? Скільки мільйонів нещасних загнано в рабство? Скажіть, скажіть, скажіть!

— Скажу, все скажу!

Орлюк. Де перебуває ваш напарник?

Грибовський. Сайгак? Розстріляний.

Орлюк. Ким?

Грибовський. Шредером.

Орлюк. Підсудний Шредер, ви розстріляли агента Сайгака?

Шредер. Так.

Орлюк. За що?

Шредер. За нерозуміння відведеного йому місця в Третій імперії.

Орлюк. Тобто?

Шредер. Він уявив, що фюрер створить для нього на Україні протекторат.

Голос з публіки. Казали ж, що він і його розстріляв, Грибовського?

Орлюк. Підсудний Грибовський, ви були розстріляні?

Грибовський. Так.

Орлюк. Підсудний Шредер, де й коли ви розстріляли Грибовського?

Шредер. В Іваньківцях у сорок другому році.

Орлюк. За що?

Шредер. За те саме.

Грибовський. Вибачте, це не зовсім так. У мене з Сайгаком були розходження в деталях.

Орлюк. Мовчати, виродку! Перед ким ти виба-чаєшся?

Величко. Товаришу прокурор, закликаю до спокою!

Орлюк. Прошу вибачити. Мені здалося раптом, що в мене відкрились рани. Підсудний Грибовський, як ви залишилися в живих?

Грибовський. Я був тяжко поранений. Я вночі виліз з ями.

Орлюк. Хто вас виходив?

Грибовський. Одна стара жінка.

Орлюк. Ви признались їй, хто ви?

Грибовський. Ні.

Орлюк. В яких іноземних розвідках ви перебуваєте на службі?

Величко. Підсудний, подайте назву розвідок на записці.

Орлюк. Як ви знову зустрілися з Шредером?

Грибовський. Я не зустрічався з ним. Я працював в організованому гітлерівцями нібито партизанському загоні, який боровся з вашими партизанами.

Орлюк. Потім?

Грибовський. Потім нас розбили, і я втік. На шляху втечі я зустрівся з Шредером, і зразу ж ми потрапили до вас у полон.

Орлюк. Яке було ваше останнє завдання?

Грибовський. Організувати в тилу диверсійну групу.

Орлюк. Від кого ви дістали завдання?

Грибовський. Від Шредера.

Орлюк. Підсудний Шредер, ви підтверджуєте?

Шредер. Ні... Проте так.

Орлюк. Чому — проте?

Шредер. Бачачи цього суб'єкта, мені хотілося б заперечити абсолютно все.

Антоніна. Іване, скажи йому, щоб був він проклятий! (До Шредера). Убивця ти, жорстокий кат, як носить тебе нещасна земля...

Орлюк. Ця жінка проклинає вас. Вона вважає вас безсердечним катом.

Антоніна. Кат ти, гірше звіра кусючого.

Орлюк. Ви принизили звання людини.

Шредер. Я персонально не принижував.

Орлюк. Ви брешете. Ви поведились на нашій землі не як офіцер окупаційних військ, а як аморальний убивця.

Шредер. Це питання політики. А політика вільна від моралі. Це війна, й усі ми діємо в її орбіті, а Гегель сказав: «Війна вічна й моральна».

Орлюк. Ні, вона не вічна й не моральна. Вона зникне разом з вашою темною силою. Ви насмілюєтесь тут заперечувати свої злочини?

Шредер. Ні, я тільки хотів сказати, що я діяв не тільки в силу присяги, але й на підставі вчення великих умів: Гегеля, Ніцше, Фіхте. Фіхте каже: «У взаєминах між державами нема іншого права, крім права сильного». Це вчення Гітлер модернізував. Але коли ми зрозуміли минулого року, що війну ми програли й що ми загинули, ви зрозумієте, як зросла природно наша жорстокість.

Орлюк. Підсудний Грибовський! На підставі якого вчення ви діяли? В ім'я чого ви брехали, провокували на зраду, на продаж України, нашої нації в рабство на загибель?

Грибовський. Почекайте, я зараз все поясню... Коли я прийшов на Україну з ними, я зрозумів, що я тут чужий. Я діяв в ім'я страху смерті, люті, помсти. Я зараз все скажу. Все! — Грибовський трагічно змахнув руками й повернувся до народу. Він щось хотів сказати. Але в цей час понад самою школою прогув літак і закидав листівками всі хати, городи, вигін.

— Листівки кидають! — гукнув у вікно Тарас Бовкун.

— Які?

— Про дядька Романа. Шість танків розбив!

— Хто?

— Дядько Роман.

— Батько танки побив! — крикнули у вікно двое ясноголових хлоп'яків і бігом подалися вулицею.

Народ витовпився з школи.

— Послухайте! — жахнувся Грибовський, але ніхто вже його не слухав.

— Обридло слухати всяке падло, досить. Робота стоїть! — З цими словами пішли з залу суду останні свідки Сильвестр Волощук і Платон Злотаренко.

— Народ не цікавлять ваші зізнання. Народ зайнятий,— сказав підсудному голова суду.

Тим часом босоногі гінці прибігли з листівками додому. Старий Семен Клунний порався в садку.

— Діду, батько танки побив! — загорлали вони, задихавшись, і поквапом почали читати старому листівку.

— «Шановний Семене Власовичу!..»

— Пішли геть, нечистий вас носить! Не дражніться! — розсердився дід.

— Діду, таж справді! «Радісну вістку подаємо вам! Син ваш Роман Семенович удостоєний найвищої... Героя Радянського Союзу! — читали хлопчаки привітання Військової ради.— Ви з повним правом можете пишатись...»

В цей час з хати вийшла мати.

— Мамо! — кинулись діти до матері.— Мамо, наш тато Герой!

З цієї причини не довелось виступити з обвинувальною промовою прокуророві Орлюку.

Більше того — коли через півгодини Грибовського й Курбацького повели за село в провалля, ніхто в їх бік навіть не глянув. Народ купчився вже біля Романової хати.

Перед Семеном Клунним зібралось півсела.

Старий коваль не був письменним, тож листівку про сина йому читав уголос немолодий уже колгоспний рахівник Макар Падалка.

— «Шість ворожих танків знищив ваш син у нерівному бою на кордоні...»

— Шість танків!

— Тихо!

— «Тільки кращі сини нашого народу, для яких нема в світі нічого вище за захист Вітчизни, тільки такі люди здатні творити чудеса доблесті...» Читайте хтось, бо в мене чогось букви стрибають...

З цими словами розчулений Макар подав листівку Подорожньому.

Але не встиг Подорожній роздивитись, звідки починати, як не менше десяти голосів підхопили текст.

— «Недалекий той час, коли ворог буде розгромлений!»

Потім разом всі замовкли. Лунав лиш голос молодої вчительки:

— «І тоді син ваш повернеться додому до вас, до дружини, до дітей, повернеться з перемогою, й слава про нього, як про богатиря землі української, буде жити й гриміти в віках! Спасибі вам, батьку Героя. Військова рада фронту».

Запанувала врочиста пауза. Всі з повагою дивились на старого, чекали від нього слова.

— От вам і Роман! — почувся чийсь голос. — Що ви скажете, Семене Власовичу?

Але Семен і тепер, в урочисту хвилину життя, не зрадив себе, — суворість оберігала його горду душу від марнолюбства й суєти.

— Не знаю, — сказав він, спокійно вдивляючись кудись вдаль і дослухаючись до людського слова — чи нема часом у кого сумніву, невіри або й заздрості, — щоб не видатись смішним чи недостойним суворого свого часу, додав байдуже:

— Як на мене, то це або агітація якась, або ж брехня. Як же це, справді, щоб отак от шість танків? Що це вам, крижаки на болоті? Та на який ляд тоді кувати їх, залізо переводити, коли отак!

— Це вже не нашого розуму розпорядження, — зауважив Хома Чепурний. — Виходить, так от!

— Ну, коли так, то й так. Нехай-но вже. Я радий, — здався старий коваль.

І тут з-за повороту з'явився раптом на вілісі — хто б подумав? — Роман!

Спершу ніхто його не впізнав. Він був без бороди і весь у пилу. Тільки ясні, як колосся ячменю, вуса свідчили, що це Роман. Легка гімнастюрка, погони, пілотка й перебування в походах омолодили його років на двадцять. За плечима — гвинтівка. На грудях — Золота Зірка. За вілісом гуркотіла пара трофейних тягачів. Це генерал Глазунов прислав на посівну обіцяну допомогу.

Оточений народом віліс зупинився просто самої хати.

— Романе Семеновичу!

Посипались запитання, вигуки, сміх і знову розпитування.

— А як той? А той? А чи живий такий-то? А чи далеко звідси? А як воює Павло Горобець?

— Нічого воює! Погнали Гітлера вже к чортовій матері аж у Румунію.

— А як Лобода? Як Бухало?

— І Лобода, і Бухало, і Гаркавенки, батько й сини,— доповідав Роман.

— А мого Опанаса не бачив? — спитала одна мати.

— Опанаса вашого, вибачайте, тітонько, нема вже,— тихо сказав Роман і зняв пілотку.— Нема Опанаса, й Левка Чепурного нема.

— Ну, а чи правда, що ти там побив щось,— обережно запитав Семен, коли Опанасова й Левкова матері побігли голосити на самоті.

— Шість танків! — підтвердили Романові товариші, що сиділи в вілісі.

— Чим?

— Пляшками,— сказав Роман.— Дай, думаю, спробую, що воно за пляшки. Кинув — горить!

— Що?

— Танк. Прорвались же до окопів. Так я тоді другу! Горить! Я бігцем до окопу, біжу, біжу,— третій вже через окіп. Я — рраз! Горить, аж гуде! То я тоді бігом до товаришів, а вони — ну мене цілувати. Стійте, кажу, дурні, не цілуйте, давайте, кажу, пляшки! Та за пляшки, та туди, вогонь його бери!

— Не брешеш?

— Чого ж брехати?! На очах у людей все ж було!

— А може, вам там з переляку засліпило трохи?

— Пожди. Не перебивай! Ну?

— Так от. Гульк! — а вони вже на окопах! Один, ну прямо на голову суне. Ой! Повірите, аж наче жаром сипонуло по спині. Нахиляюсь — пройшов! Дак я тоді розгинаюсь та в гуз четвертому!!! А тоді п'ятому! Шостому!.. От пляшки!..

— Оце виробив! Це ж, чув я, по п'ятсот за танк платять?

— Невже?

— А ти думав!

— Ну, а як же ти їх там кидав?

— Як командир учив. Прямо на зад, на гузку.

— Слабенький зад, чи що?

— А сатана його знає. Гази якісь там... Ага! От чого мені шкода, кат би його взяв,— піджака загубив.

— Піджака?!

— Атож.

— Де?

— Та там-таки. Довелось скинути, щоб замашніше було. То хіба ж не занесло десь вогнем чи гусеницями. Аж досадно.

— Қазав я тобі,— не бери піджака, не бери піджака,— з докорою сказав Семен. — Отепер попокрутишся без піджака, вояко!

— Ну, батьку, на те війна. Народне діло. Тут уже кому яке щастя.

— Лиха година! Такого піджака загубити,— сказав Семен.— Ну, треба вже радіти, бог з ним. Ходить, прошу, обідати!

Є місцевості веселі, радісні, є похмурі, тривожні й недобрі місця. Є благодатні долини й овіяні смутком гори. І назви є веселі, як от Ворскла й Десна, і тихі, мрійні, як Сейм або Дон. І є зловісні, трагічні звучання назв, як Горинь-ріка на Волині. Кожна місцевість має свою душу.

Старі Павлівці мали душу врочисту, древню. Вони розташувались на горі й попід горою в мальовничих долинах. Привітні хати білили серед садків та городів. Від широкого шляху, що пролягав селом, бігли врозтіч мальовничі вулички й стежки до розкиданих у зелені подвір'їв та хат. По городах та за селом височіли стародавні безплідні горби, що скидались, особливо ввечері, чи то на рештки якихось давно зруйнованих, вкритих прахом споруд, чи на могили безвісних велетнів.

В селі жили вродливі задумливі люди, й була тут у жіноцтва своя давня мода вишивати рукава сорочок пишними червоними квітами, то й одяг людський схожий був на садки та городи.

І хто було не переходив, хто не проїздив Старі Павлівці, влітку чи навесні, вдень чи ввечері, той ніколи вже не забував їх і особливо поле, що починалося зразу, як вийти на гору, за просторим колгоспним двором.

Тут вже хто б не йшов шляхом, в якому б не був настрої, а мусив зупинитись.

«Стій, людино! Ось твій світ, вічний і прекрасний, і ти в ньому живеш коротку свою мить»,— звучало в уро-

чистому спокої. «Радій, добрій. Перепочинь від повсякденного, буденного, дрібного. Дивись».

Перед людиною, скільки око сягало, простяглись чернігівські й полтавські землі — зелені сіножаті, озера, села на пагорбах, поля й дрімучі бори. А між борами і тут, і там ясніли плями древніх пісків.

Попід зеленими горами через луги простягся старий Дніпро в сріблястих берегах. По горах, понад кручами йшов повз Вишгород шлях на Київ.

На вишгородському пагорку цвіли вишні, й старезний самотній прадуб, що шумів віттям не один вік, похилився над Дніпром вже майже без гілля.

Щось епічне й святкове почувалось у полі, одвічний перебіг часу й величний спокій... Колись тут попасались коні Святослава. Сіроокий князь ночував у лузі над Дніпром і, задивившись на зорі, мріяв про Дунай. І так само пахло чебрецем і полином. Тільки Дніпро був ширший, трави буйніші й Дунай далі.

На небі й у Дніпрі гримотіли велетенські битви між весняними хмарами, а над задніпряньським низом одна багатюща хмара заповонила мало не півсвіту й десь генген, аж за Остром та Козельцем, майже над самим Черніговом, спала на землю синіми пасмами дощу.

Вийшли в поле сіяти. Незвичайною була сівба над Дніпром у сорок четверту весну. Не гули моторні машини в полі, не красувались свіжою фарбою широкі сіялки. Війна пожерла багату колгоспну техніку, винищила й покалічила коней, засмітила зерно.

Орали тракторами, але орали й коровами, й скопували лопатами. Сіяли прадавнім способом з щедрих хліборобських рук.

Старі колгоспники ішли цепом, як воїни, поволі, з непокритими головами.

Далі йшли сіячки — жінки й удови солдатів на чолі з Василюю Бовкуною. Сіяв лікар Вірський, а за ними народний суддя Іван Орлюк з Уляною й чимало хто ще, а малеча бігла босоніж за боронами або гуляла у війну круг мертвих «тигрів».

У декого на грудях виблискували бойові ордени.

Весняний вітер надимав порожні рукава у Платона Вернигори і Юрка Мирси. Сіячі проходили з повними пригорщами давців по полю недавніх битв і, поглядаючи

результат, вже й почнеш було таке, що потім і здумати страшно. Коли — беркиць! Прокинувся — госпіталь! З очей далі — з серця геть: ріжуть!

— Точно.

— Потім повернешся в частину, ніхто заслуги визнати не бажає: нові всі! Нема справедливості!

— Точно.

За сіячами йшли з боронами інваліди й школярі-підлітки. За ними поспішали ледве видні з борозни босі ясноголові герої майбутніх безкровних битв за перебування природи, а вже за цими героями, кінець трудового походу, метушились галич та гайвороння.

Раптом відчайдушний зойк примусив усіх озирнутись.

— А, боже ж ти мій! Кинь, кинь, щоб ти луснуло! Ой рятуйте!..— Антоніна бігла за своїм п'ятирічним онуком Василюком. Спостигнутий цим скриком, Василюк відразу ж подався навтіки від баби. Велика батьківська шапка насунулась йому аж на ніс і заважала бачити. Але Василюк не падав і біг прудко, притримуючи лівою рукою штаненята. В правій руці була в нього велика граната, яку він знайшов у борозні.

— Кинь, кидай, кажу, щоб тебе об землю кидало!

— Не кидай!

— Кидай!

— Не кидай! Уб'єшся! — гукнув Орлюк і побіг навздогін за хлоп'ям.

— Переймайте його!

— Ах, сучий син! Уб'єшся к чортам! Антоніно! Тікай, не підходь до нього! — гукали сіячі, поспішаючи навперейми й навздогін бомбометателю.

Василюк перелякався.

Така сила грізних вигуків остаточно збила його з пантелику. Він біг щодуху, але гранати не кидав. Вискочивши з борозни, він подався полем до «тигрів», де грали діти.

— Стій! Не пускайте його до дітей!

Уляна не зразу зрозуміла, що трапилось з хлопцем. Потім вона помітила в його руці гранату й, жахнувшись, з криком кинулась наздоганяти Орлюка.

— Іване, Іване, вернись! Не підходь!.. Іване!

Василюк біг якраз навстріч Орлюкові. Але, почувши крик учительки, він крутнув назад і потрапив у полон до бабусі.

Антоніна зразу ж кинула далеко геть гранату. Коли граната вибухнула, звеселивши все поле, Антоніна почала старанно вибивати дурачі з Василика. Скривджений Василик заплакав великими дитячими сльозами.

Плакала й Уляна. Їй хотілось припасти до Іванових грудей, але вона соромилась, бо ж кругом були люди.

— Улю, що з тобою? — здивувався Орлюк. — Ти ж у бої ходила!

— Іваночку, то зовсім інше, — посміхнулась Уляна крізь сльози. — То війна, а це життя.

Незабаром Орлюк попрощався з селом і молодою дружиною. Ще цілий рік життя і смерть розкривались перед ним у битвах, перед якими мерхли всі битви, на які будь-коли спроможна була людина. І людина перемогла.)

Він стояв біля Бранденбурзької брами. Перед ним проходили незчислимі ряди його товаришів, і він бачив над їх головами сяйво матерніх благословень Батьківщини.

1944—1945 рр.

ПРОЩАЙ, АМЕРИКУ!

У травні тисяча дев'ятсот сорок п'ятого року в Пенсільванії, недалеко від Пітсбурга, до фермера Марка Бедфорда несподівано приїхала молодша сестра Анна з своєю подругою з Вашингтона.

— З Вашингтона?

— Так, Марк! Не сподівався, еге ж?

— Анно, як це добре!.. Боже мій!

— А це Мері, Марк...

— Мері?.. Мері Купер?

— Так. Пригадуєш, я тобі писала,— моя подруга по університету. Тепер вона радіодиктор: голос Сполучених Штатів Америки!

— О! Так, так. Прошу вас.

— Мері, це Марк. Яка я щаслива, Марк!.. Наші дерева... Як усе повиростало!.. Квіти! Мамо! Мамо!

Побачивши маму, оточену онуками, вона кинулась до неї, обняла її і заплакала від радості й хвилювання.

— Я дуже радий, міс Купер,— добродушно усміхався Марк,— для мами це свято. Ось уже кілька років не минало й дня, щоб вона не згадувала про Анну.

— О, Анна чудова!..

— Вас мама теж знає.

— Дякую.

— Ну от. Поживете в нас.

— Дякую. Як тут гарно дишеться! Легко! Пожити б тут хоч з місяць!

— Будь ласка, хоч ціле літо... Хіба ви?..

— Ми тільки на один день, Марк...

— Як на день?

— Анна приїхала прощатися. Вона завтра вилітає на роботу в посольство до Росії.

— До Росії?.. Що вона там може робити?

— Ну, стверджувати нашу демократію. Все, що звелять. Я достеменно не знаю.

У сусіда фермера Джона Брауна:

— Кажуть, Анна виїжджає до Москви.

— До Москви? В Росію?! Але ж там війна!

— Так. Кажуть, Трумен дав їй якийсь важливе доручення.

— А що може доручити їй Трумен?

— Ну, я не знаю. Мало що. Все-таки вона дуже багата... вчилася: університет, потім ця школа,— треба мати голову... Онде вона пішла, дивіться...

— Хелло, Анно!

Анна йде полем сама. Вона оглядається, придивляється до всіх рідних куточків. Завтра вона вилітає. Прощайте, прощайте.

— Хелло, Анно!

— Хелло, Джоне! Як поживаєте? Як дома?

— Не нарікаю. Непогані ціни!

— Що?

— Непогані, кажу, ціни на пшеницю! Бекон іде непогано. Європа забирає! Кажуть, що ти їдеш до Росії, Анно?

В домі матері.

Наступного дня перед самим від'їздом. Зібралася вся сім'я. Мати дуже зажурена. Та вона ще й недужа. Материнське серце їй підказує: востаннє вона бачить свою любу донечку.

— Ти їдеш, Анно. Будь щаслива... Як це далеко!

— Я лечу, мамо.

— Хай тебе бог благословить. Це велика подія в твоєму житті. Бережи себе.

— Так, мамо. Звичайно. Нам казали в департаменті, що це дуже загадкова, незрозуміла країна.

— А ти зрозумій.

— Так. Там дуже багато, ну... нехороших, небезпечних людей.

— А ти не дуже вір департаментові. Сама придивись, як там і що.

— Що вони бачать там по кабінетах, ці вашінгтонські шахраї! — сказав Марк. — Папірці пишуть та гроші даром загібають. Не смійтеся, хоч я університету й не кінчав, але скажу тобі, сестро...

— Правда твоя, Марк, — усміхнулася мати. — Тільки хороші люди можуть перемагати зло.

— Так, так.

— А так проливати свою кров, як проливають росіяни, можуть тільки великі люди. Рузвельт казав, сама чула по радіо...

— Ну, Рузвельта немає, мамо. Немає. І все тепер набагато ускладнилося.

— Менше слухай політиканів, Анно, та більше придивляйся... до народу. Навчися зрозуміти його, любити. Боже, як це далеко...

— Це близько, — сказала Мері. — Тепер усе близько. Всі країни зблизилися, і все відомо одразу всім. Ніяких уже таємниць.

Мати обняла свою Анну і з слізьми на очах сказала, звертаючись до Мері:

— Так? Це все ваше радіо. Я дуже рада, що побачила вас, Мері. Тепер, як слухатиму радіо, я знатиму, що то говорите ви...

Радіостанція «Голос США». Перед мікрофоном Мері:

— ...П'ятнадцять цілих і шість десятих метра і вісімнадцять цілих і сорок вісім сотих метра. Передаємо останні вісті: сьогодні радянські війська вирушили на штурм Берліна...

В літаку, над океанськими просторами, на схід летять посольські працівники, журналісти, офіцери, «ділові» люди. Чути музику.

Анна Бедфорд у літаку біля вікна. Вона схвильована новим баченням світу і вся в потоці складних почуттів. Трохи страшно й дивовижно. Очі широко розплющені, неначе в передчуванні незвичайної долі.

З вікна не видно нічого, тільки неосяжність шляху та велич холодного всесвіту й безмежність хмар унизу, і незрима драма там, під хмарами, хвилює її, як ще ніколи й ніщо в житті не хвилювало. Росія!.. Сплять пасажери, напівлежачи в довгому, томливому мовчанні.

Раптом звідкись знизу, крізь міжхмарний темний розрив, у кабінку літака на могутній російській радіохвилі влітає пісня:

Пусть ярость благородная
Вскипает, как волна.
Идет война народная,
Священная война...

Пісня справила на американців приголомшуюче враження. Всі здригнулись й підвели голови. Не відчув нічого тільки один «діловий» чоловік, якийсь Арчібальд Брукс.

Під Берліном.

Іде війна народная, та вже не на нашій радянській землі. Багатонаціональна радянська армія штурмує Берлін. Довжелезні валки п'ятитонок. Рухаються цілі армії в бій, в бій.

Над океаном сходить сонце. Вся неозора океанська гладінь і фантастичні стовпища весняних хмар, пронизаних віялом променів, і літак — все залите урочистим рожевим сяйвом з багатьма найскладнішими миготливими відтінками.

— Дорé, дивіться! Ілюстрації Дорé до Дантового Пекла!

— На які величезні жертви пішли ці росіяни! Нічого не пошкодували! — каже Анна Бедфорд, у захваті дивлячись на музику кольорів.

— Еге ж, — процідив крізь зуби помічник військового аташе Рілард. — Та поки я особисто всього не розвідаю, міс Бедфорд...

— Але ж це питання війни, а не розвідки! І страждань...

— Ну, звичайно. На те ви жінки. Ви думаєте, головне в війні — це взяти в руки гвинтівку і йти вмирати за якісь принципи. У війні головне — забути всі принципи і йти.

— Ви говорите жахливі речі. Це ж не взагалі війна. Це війна з фашизмом, який ми всі ненавидимо.

— У вас занадто драматичне світовідчужання, міс Бедфорд,— сказав Ріллард, виймаючи табакерку.— Я говорю реальні речі. Ми повинні думати про війну в двох планах. Перший — це війна, що провадиться зараз. Другий — війна, яку ми, можливо, проведемо у майбутньому, війна вирішальна для нашого світу.

— З ким?

— З тим, хто перемаже в цій,— відповів Ріллард з цілковитою байдужістю.— Це одверті слова, але я не беру їх назад.

— Як це жорстоко!

— Війна взагалі жорстока.

— Це жахливо.

— Це жахливо в аспекті емоціональному і нежахливо в історичному. А нас посилають у Росію робити історію.

— Але вони теж роблять свою історію,— сказала Анна Бедфорд.

— Хоч вони, звичайно, як комуністи, жахливі люди, я розумію, але як вони воюють!

— Вони збираються робити історію Європи й Азії.

— Ви думаєте?

— Мінімум!

— О! Нам про це читали в Вашингтоні, звичайно! — сказав Френсіс Дарлінгтон.— Мені здається, тепер це головне питання.

— І це дуже погано,— вів далі помічник аташе.— Не забувайте, що внаслідок війни... Ну, це я вам колись іншим разом розповім. Це все дуже непросто.

— Це жах! — сказав «діловий» чоловік.

У квітучому саду на околиці Берліна.

— Останній поранений, сестро!

— Ура-а! — кричать усі перев'язані, лікарі, санітари.

Поранений мінними осколками в бік і груди, роздягнутий по пояс, піднявши руки на голову, лейтенант поволі повертається перед сестрою, намотуючись таким чином на широкий бинт.

Сходить сонце, і він видається позолоченим. Він прекрасний. У нього досконалий торс і незабутній вираз обличчя. Проливши кров, він не схилився, не занепав. Він

ніби виріс у стражданні, в боротьбі, в перемозі. Сестра плаче, дивлячись на нього, як на щось найбільш незабутнє в світі. Це сльози захвату. Не стихає ура. Гримлять переможні марші. Мчать машини, гармати й люди, що творили велике історичне діло.

— Останній залп по ворогах людства, за Батьківщину! За людство!

— Ура! Вогонь!

— Ура-а!!! — блиснули гармати, прогримів останній залп, і стало раптом тихо на землі.

З темних люків з'являються танкісти, молоді автоматники озираються на всі чотири сторони. Літні герої двох великих вітчизняних війн витирають піт на посивілих головах і оглядаються на рідний схід, у руську сторону, звідки прийшли вони з неймовірними труднощами. Деякі сидять, заплющивши очі, деякі напівлежать у машинах, спітнілі, закурені й величні після трудів, деякі сплять, і нікому іншому, як не їм, підходить пісня:

Солов'я, солов'я,
Не тревожьте солдат.
Пусть солдаты немного поспят.

В літаку.

— Мир?! — радіє Анна Бедфорд.

— Так! Мир! — сяє помічник пілота-радиста. — Цілковита капітуляція фашистів! Гітлер згорів! Ура!

— Ура-а! — підхоплює добра половина присутніх у літаку.

— Мир! Хто зайняв Берлін?

— Ну, поради, звичайно. Мир!

— Як? Уже мир? Чому мир?.. Слухайте, не вірю! Ви можете це перевірити?.. Ах! — метушиться Арчібальд Брукс, кидаючись до вікна, бажаючи переконатися на власні очі. — Ох, ти боже мій!..

Співрозмовник Анни Бедфорд мовчить. Але він теж схвильований.

Гримить музика в літаку і пісні народів. Урочисте й радісне звучання всього світу стрясає ефір.

На дорогах війни. Німеччина.

Ідуть тисячі визволених з німецько-фашистських концтаборів військовополонених американців, англійців, французів, чехів, болгар, поляків. Ідуть військові й цивільні,

чоловіки, жінки, підлітки. Проїжджають машини. Ідуть з прапорами, з почуттям вдячності Радянській Армії, що принесла народам Європи визволення од фашистського поневолення. Обійми, пісні всіма мовами, музика, сльози радості і всенародного захвату. Незабутні зустрічі батьків з дітьми, братів з сестрами.

Дружба народів. Яка велика річ — дружба народів! Ціною яких жертв і трудів дісталоса радянському народові це свято!

Вранці 9 травня літак приземлився на Внуковському аеродромі. Коли машини вїхали в Москву, всі вулиці були заповнені радісними людьми. Анна побачила Кремль, Василя Блаженного, Красну площу, Великий Мавзолей, і червоні зорі на баштах, і вселюдський потік радості.

Помічаючи на машині американський прапор, люди стовплюються навколо неї. Привіти американському народові і його представникам і представниці, маленькій співробітниці посольства, нікому не відомій пенсільванській дівчині Анні Бедфорд, привіти з усіх боків. Незабаром машина змушена була спинитися, і американці пішли пішки. Їм потискували руки. Молоді хлопці й дівчата дарували Анні Бедфорд квіти й підносили келихи з вином, багато хто обіймав і цілував її.

Вона чула імена Рузвельта, Лінкольна, Драйзера, Марка Твена, Уїтмена. Якись чарівні офіцери з багатьма орденами взяли її під руки. Один навіть поцілував її, і вона його поцілувала. Він назвав своє прізвище — Волошин, Ярослав Волошин. Якась сім'я, запрошуючи в гості двох офіцерів, тут же запросила і її, і не просто прийти, а неодмінно. Коли? Сьогодні ввечері!

— Ось вам адреса. Обов'язково! — радів кремезний літній чоловік. — Ось американка, дивіться! І як добре розмовляє по-російському, га!.. Як вас звать? Анна? Ну, от бачите! Аннушка. Ждемо вас, Аннушко, ждемо! Зразу ж як пройдете Сивців Вражек, другий ліворуч... До побачення! Гуд бай!..

— Чудова дівчина!

— Дуже мила!

Тріпочуть прапори усіх держав. Американський прапор! Перед будинком американського посольства спі-

вають дівчата, акомпануючи на гітарах. Квіти, усмішки, співи.

Все раює! Яке напрочуд гарне місто Москва! Які святкові хмари на небі! Які храми, башти, обличчя людей!

На балконі співробітники посольства. Прапори, шум привітань, клацання фотоапаратів, усмішки.

Навіть посол Берріман, нащо вже невесела людина, а й він усміхається. Правда, від його усмішки до раювання радянського народу дистанція величезного розміру, але все ж таки й це сходить за усмішку: вискал зубів і відповідні складки на довгому сухорлявому обличчі, і «Вікторія» з двох розчепіrenих пальців, як у Черчілля. Але в темних посольських очах, під тінню навислих брів тліє понуре побоювання й страх, ніби він давно вже стежить якусь прокляту таємницю або роковане віщування. Все вийшло не так, як гадалося, все!

Військовий аташе, і прес-аташе, і два генерали ходять по кабінету з кутка в куток.

Радник посольства Кеннон, що фактично тримає в руках усі пружини антирадянської дипломатії, дивиться в вікно з неприхованим почуттям ненависті.

Входить англійський посол Френк Робінсон, рухливий, скидається на птаха, чоловік, і ще кілька послів.

— Вельми великий день в історії людства! — каже Берріман, вітаючись з англійським послом. Під цими словами Робінсон виразно чує підтекст: «Дідько б вас ухопив». Відповідає стримано:

— Так. Сталася величезна помилка.

— Мир, і росіяни в Берліні! — Кеннон підходить до англійця. — Це жахливо. Все це ваш Черчілль, ви мені пробачте. Перехитрив Гітлера й самого себе.

— В якійсь мірі. Але погодьтеся, не сам же тільки Черчілль гадав, що комунізм, виживши себе, підірветься в війні.

— Я цього не думав, — бреше Кеннон.

— Можливо, містер Кеннон, ви, не думаючи, стверджували кілька років істину, що крах Радянської держави й комунізму неминучий, — стримано зауважив англійський посол.

— Що стверджували ви, згадувати не час, — відповідає Кеннон, хвилюючись. — Але все ж таки я скажу, що

тепер уже не панові Черчіллю, напевно, і не вам рятувати Європу.

— Подивіться, де лінія Східного фронту,— підтримує радника Берріман.

— Пів-Європи — попрощайтесь! — Кеннон підходить до послів менших держав, сповнений обурення.

— Дідько б його вхопив, цього німецького унтера! Все провалив! — Хутко підходить до вікна.— Радіють, дивіться...

— Од Волги до Берліна,— посол тицяє пальцем у глобус, від чого глобус починає поволі обертатися.— Техніка, солдати, офіцери — все виросло, всі майстри війни!.. Герої, визволителі. Уявляю, що робиться в Європі.

— Так, сер, усе ускладнилося.

Берріман подивився на годинник.

— Ну, що ж, ходімо вітати Сталіна. Уявляю, як він повинен «дякувати» вашому прем'єрові... і зневажати його. (До Кеннона). Щасливої дороги, Кеннон.

А н г л і й с ь к и й п о с о л. Ви?..

К е н н о н. Я вилітаю в Вашингтон. Радником посольства призначено Марроу.

У посольстві.

Начальник відділу інформації Арманд Хауорд, рекламний красунь і веселун Блейк, шифрувальниця Сесілія Вонг, містер Рілланд, містер Кемпбелл, містер Дарлінгтон, підпийлий лікар Уїнчелл. Метушня, сміх, пожвавлення.

Арманд Хауорд до Анни Бедфорд:

— Хелло! Міс Бедфорд!

— О! Містер Хауорд! Як поживаєте?

— Ну! Абсолютно добре. Як летіли?

— Чудово! Почула про мир за хмарами!

— О-о!

— Боже мій, я не бачила вас три роки: Нудьгували за Америкою?

— Ні. В цьому великому світі було не до нудьги.— Хауорд одводить Анну до столика.— Тут творилися гігантські справи.

— Як я заздрю!.. А ви такий же самий.

— Я дуже радий. Ви вже представлялися послові?

— Ні. Дві години тому прилетіли.

— А-а! Та-ак! Хе-хе... А Марроу?

— Хто це?

— Радник.

— Ні.

— Будьте обережні з Марроу. Не розпитуйте мене тим часом ні про що, потім узнаете все самі. З усіх людей, яких я будь-коли бачив, це найбільший...

— Що ви кажете?

— Так. До речі, якщо вам щось сподобалось у росіян, мовчіть. Перша заповідь: зневажайте. У всякому разі, ставтеся критично... Ось він іде, гадина. Пробачте, я мушу його зустріти.

— Хелло, Хауорд! — усміхається Марроу.

— Хелло, містер Марроу! — усміхається Хауорд.

— Який чудовий день!

— Прекрасний день. Читали промову президента?

— О, надзвичайний розум! Кажуть, його дочка співає!

— Геніально!

— Чи танцює, не пригадую?

— Можливо, те й друге. Божественний танець!

— Тільки преса щось не дуже...

— Та що ви кажете? От продажні душі!

— Журналісти?

— Еге ж.

— О, так!

Усмішки, вигуки, взаємне поплескування по плечі і стільки одвертої прихильності й доброзичливості. Напрочуд приємний і який же, хай йому дідько, славний хлопець, цей Марроу! А який приємний і чепурненький проділ посеред голови, і ріст хоч і маленький, зате яка приємна округлість у всьому. Ото тільки пальці куці, наче цурпалочки, і товсті... Огидні якісь пальці гангстера, тьху!

Через півгодини Анна Бедфорд була представлена Марроу в його кабінеті. Містер Хауорд пішов. Марроу зустрічає нову співробітницю, як добрий і турботливий начальник. Нехай вона відчує, що вона може трошки подобатись йому, щось у цьому роді.

— Міс Бедфорд! Як летіли? Чудово?! О, немає нічого в світі вищого за нашу авіацію! Наша авіація плюс наша розвідка — це... світ у кишені! Но?.. Це ваш старий знайомий?

— Так, сер. Трохи. Давно ще... Зараз я бачила його один тільки раз.

— Раджу вам бути дуже обережною з цим чоловіком.

А н н а. Справді? А він так мило про вас говорив.

М а р р о у. Це не має значення. А що він говорив?

А н н а. Він говорив, що ви людина виняткова.

М а р р о у. В якому розумінні?

А н н а. Що у вас... ну... дуже добре серце.

М а р р о у. Так. Маю цю ваду. Звичайно, він каже, що я найбільший...

А н н а. Що ви? Ні, ні, сер, він нічого більше не сказав.

М а р р о у. Так, можливо. Так от, міс Бедфорд, не вірте цьому чоловікові і на півцента.

А н н а. Дякую вам. Мені, між іншим, теж здалося...

М а р р о у. От бачите... Я не кажу, звичайно, що він негідник чи йолоп. Він маніяк, а маніяків треба взагалі остерігатися.

А н н а. Дякую вам, сер.

М а р р о у. Він, наприклад, ненавидить росіян. Чудовий народ! Правда?

Анна не знала, що сказати. В його голосі вона відчувала неприховані відтінки провокації.

М а р р о у. Перший клас!.. Так він їх ненавидить всіх до одного. І всіх підозріває. Ось він зараз виклав мені докладно всю вашу поведінку в натовпі, аж до найменших дрібниць,— всі ваші запитання, вигуки.

А н н а. Ах! Але ж він не був зі мною.

М а р р о у. Ну... А проте я не бачу в цьому нічого осудливого. Це мир, свято! Нарешті, існує такт! Але навіть якщо одразу брати під сумнів увесь ваш комплекс мислення, — не розумію.

А н н а. Дякую вам. Звичайно: це винятковий день.

— О-о, ви попали просто з корабля на бал. Як вам сподобався російський натовп?

— Дуже! Коли вони помітили, що ми американці... прапорець на машині... вони кинулися нас обнімати.

— О-о!

— Пили там же на вулиці за Америку, за дружбу народів.

— За Сталіна?

— Так! За Сталіна, за Рузвельта. Я кажу: Рузвельт умер. «Ні, він для нас живий!» Але от за Трумена чомусь...

— Так, так. Прекрасні люди. Зовсім не те, що ви гадали, правда?

Входить дружина Марроу. Ще дві жінки. Знайомляться. Дружина Марроу старша за чоловіка. Її спалює якийсь внутрішній вогонь, вона встигає злісно шепнути чоловікові щось на зразок «негідник», після чого Марроу непомітно виходить. Анну Бедфорд просять зайти в кабінет Джона Гревса, одного з найбільших «спеціалістів у радянсько-американських справах». Це тонкий провокатор, що виріс і виховався в Шанхаї, в колах американсько-китайського шпигунства, головний фабрикант «правди про Росію, зібраної кореспондентами на місці».

Три кореспонденти, три спеціалісти по опублікуванню чуток і вигадок, що розбещують читачів американських газет, розмовляли з Джоном Гревсом, гучно сміючись, коли Анна появилася в дверях кабінету. Приводом для сміху була статуетка Будди, куплена одним з кореспондентів в антикварному магазині.

— П'ятсот карбованців? За таку погань!? Де ти підчепив?

— В Столешниковому провулку.

— Я б не дав за неї й десяти центів. Блейк, ти вайло!

— Почекайте. Це справжній китайський Будда, кажуть, 18-го століття!

— Дурниці. Цей Будда зроблений у Відні. (Сміх).

— Однеси зараз же назад, дурню. Або викинь нехайно!

— Чому?

— Ти не знаєш? Будда приносить нещастя. Жодна розумна людина не купує Будди.

— Ей, дивіться! Цей Будда схожий на Чан Кай-ші. (Сміх).

— Ей, Сем, покажи годинника! Він ще купив годинника. Покажуй!

— Який дурень купує в Росії годинники?

— Це старовинний. Епоха! Кажуть, це до біса рідкісний годинник.

— Зараз треба взагалі якнайбільше купувати й відправляти. Далі біс його знає, що буде з грішми й транспортом.

— Вам пощастило першого ж дня, міс Бедфорд,— сказав Гревс, рекомендуючи Анну кореспондентам.

— Так, я дуже щаслива. Я прилетіла в день всесвітньої радості.

— Н-ну, звичайно... І потім у цій урочистій обстановці ви познайомилися з однією дуже цікавою сім'єю.

— Так? Дуже з багатьма. Ви маєте на увазі?..

— Професора Громова. (Показує фото чоловіка, який називав її Аннушкою).

— Так, так!

— Він дуже милий!

— Дуже. Така широка вдача!

— Це ваша велика вдача. Його величність випадок, міс Бедфорд!

— ?

— Ви маєте від нього запрошення?

— Так. Але вони просили сьогодні.

— І підіть обов'язково. Це дуже важливо. Ось вам адреса, номер телефону...

— Звідки ви довідались?

— Дорога моя. Ви в посольстві,— усміхнувся Гревс.— А посольство — це погана кухня, де у всякий час дня й ночі повинно бути все підсмажене. Я кухар. Зрозуміли?..

— І що я там мушу робити?

— Нічого не робити. Підтримувати культурні зв'язки. Тримати вуха й очі широко розкриті. Усміхатися. Усміхніться. Ну!.. Ви маєте прекрасний шанс висунутися зразу ж...

Кабінет Марроу.

Марроу підводить до вікна Френсіса Дарлінгтона, що прибув на роботу разом з Анною Бедфорд.

— Не вірте тут жодній людині, моя вам порада,— сказав Марроу, киваючи в бік Красної площі.— Це страшні люди...

— Сер...

— Викресліть цей день із життя. Це випадок, який не повинен повторитися.— І не впізнати добродушного американського товстунчика з куцими пальцями й веселою усмішкою. З непримиренною ворожістю дивився Марроу на Красну площу з вікна посольства. Навіть шия

почервоніла від ненависті. Він тренував новачка:— Вони раді! Так, звичайно, ура. Рятівники людства! Пів-Європи в червоних прапорах... Бійтеся росіян!.. Як вас звать?

— Френсіс, сер.

— Бійтесь, Френсіс! Ви дуже довірливі, я бачу.

— Дякую вам, сер.

— Ви нікому не називали свого імені, місця народження?

— Ні, сер.

— Боже борони! Вони втягнуть у шпигунство вашого батька, матір... Ви прилетіли з Анною Бедфорд?

— Так, сер.

— Теж не довіряйте. Надто емоційна, вразлива, романтична.

— Так, сер. Але вона...

— Вона може тут підпасти під будь-які випадковості. Ви мене зрозуміли? Повторюю, немає в світі іншої такої країни, немає! Все перед нею блідне!.. Війна закінчилась, війна закінчилась!.. Закінчилась стрільба, а не війна!

Вечір. Радіє Москва.

Коли Анна Бедфорд прийшла до професора Громова, всі зраділи їй, як і в час першої зустрічі. Гостей було не дуже багато, але тому, що вулиці й майдани були, як і раніше, переповнені людьми, а повітря дзвеніло й співало, і музика линула назустріч музиці, Анні здалося, що вона потрапила в багатолюдне товариство. Були офіцери, були її ровесниці дівчата в військовій формі, діти й два генерали, старі друзі Громова.

— А ми за вас пили вже,— з привітною усмішкою зустрів Анну Громов.— Гадали, ну, не прийде! Та однаково випили. Так-так, любя Аннушко, добре випили за вас і за всю молодь Америки.

— Дякую. Дуже зворушена. Перед тим, як я вилетіла сюди, мені казала мама,— постарайся їх зрозуміти й полюбити, бо тільки хороші люди...

— Ну, от! От ми за вашу матінку й вип'ємо.

— За всіх матерів!

— Ні. За наших матерів. Велике слово! Мати. Мати Батьківщина, мати годувальниця, мати сира земля, прав-

да-матінка. За матір усіх матерів — за дружбу народів, за могутню силу, яку вона дала своїм дітям. За червоний прапор дружби народів, піднятий над Кремлем. Дивіться, дорога! — професор вивів Анну на балкон. Перед ними, скільки око могло сягнути, блискотіли численні вогні Москви.— Онде, над Мавзолеєм Леніна, бачите! Горить наша зоря! І це зрозуміли вже народи, пройшовши велику дорогу боротьби. Москва, Москва! *(Цей епізод буде розширено. Тут Анна зустрінеється з Ярославом. Промова про дружбу молоді СРСР і Америки і т. д.)*

Френсіс Дарлінгтон дивиться в вікно своєї кімнати. Перед ним усе в огнях ілюмінації місто. Гуркочуть урочисто грізні залпи салюту. Френсіс у великій тривозі. Які страшні речі про росіян розповів йому цей славний хлопець Марроу! А тут ще гарматні залпи, яких він у житті так близько не чув. Дарлінгтон одійшов од вікна і, сівши коло столу, заходився викладати з чемодана на стіл привезені речі, що мали зовсім не дипломатичне призначення: десятків зо два годинників, сигарети, бритви та всякий дріб'язок. Раптом телефонний дзвінок... Хто може йому дзвонити?

— Алло! — боязко промовив Дарлінгтон, знявши трубку.

— Алло! — почувся жіночий голос.— Містер Дарлінгтон?

— Йес! — відповів здивований Дарлінгтон.

— З вами говорить одна незнайома росіянка... Ви, звичайно, мене не знаєте, але я... Що? Так, так. Коли побачила вас...

Дарлінгтон приголомшений. Ця незнайома жінка знає про нього геть усе, наче вона читала його анкету. Але найстрашніше те, що вона його вважає вже за «свого». Ні, ні!.. Так, так! Вона передає трубку якомусь чоловікові, котрий теж висловлює свою зловісну радість від того, що він прибув. Жах! Коли ж чоловік сказав: «Ви нам дуже багато допоможете в одній винятково важливій, хоч і небезпечній, секретній справі, про яку я розповім вам при зустрічі, коли й назву своє ім'я»,— Дарлінгтон кинув трубку. Йому схотілося втекти з своєї кімнати, але він не міг знайти дверей, і знову підходить до вікна, спотикаючись. Що робити? Може, у вікно теж

небезпечно так часто дивитися? Знову дзвінок!.. Ой... Задкуючи уздовж стіни, щоб бути далі від телефону, бідолаха Дарлінгтон знаходить нарешті двері й вискакує з кімнати... Куди? До Анни. Підходить до дверей. А ось і Анна. Так? Чи це шифрувальниця Сесілія Вонг?

— Анна?!

— Анни немає. Що з вами? — Сесілія Вонг здригається від несподіванки.

— Га? Що? Ви що-небудь помічаєте?

— Так. У вас страшний вигляд.

— Що ж мені робити? Порадьте мені, бога ради...

— Не розумію...

— Підходжу до вікна. Дивлюся крадькома, обережно. Раптом дзвінок! (З'являється Анна). Анна!

— О, Сесілія! І Френсіс? Ви тут? Чому ви не на вулиці? Там три мільйони людей! Прошу.

Входять в кімнату Анни Бедфорд і Сесілії. Дарлінгтон од хвилювання не знаходить собі місця:

— Раптом дзвінок... Пліз... Хелло!.. Голос незнайомий. Спершу жіночий, потім чоловічий...

— Так?

— Хто це? — спитала Анна.

— Якісь люди, з якими ми зустрічалися сьогодні. Вони, як виявляється, вже чекали нашого приїзду! Отже, їхня шпигунська мережа...

— Дурниці, дурниці, дурниці,— засміялася Анна.

— Анно, не смійтеся. Ви дуже романтичні. Мені здається, ми вже майже завербовані,— сказав Дарлінгтон.— Ви смієтеся?

— Так, сміюся, ви говорите дурниці,— сказала Анна і підійшла до Сесілії.— Сесіліє, я була в справжньому комуністичному домі.

— Сама?!

— Так!

— Ти збожеволіла!

— Люба. Я вірю завжди першим враженням...— Анна підійшла до вікна й подивилася на вогні. Все, що пережила вона у Громових, знову повернулося до неї. Йї було радісно.— Сесіліє! Мені здається, що багато чого, що нам говорили в Вашингтоні на лекціях про росіян...

— Анно!..— Сесілія кидається до Анни й затуляє рукою їй рота.

— Анно!.. Френсіс, вийдіть...

— Але що я повинен робити? Як на вашу думку?

— Ідіть до радника. Він знає все. Ідіть, ідіть... Ну! Дарлінгтон виходить. Сесілія замикає двері і скоріше до Анни. Тихіше!

— Що нам говорили про росіян?.. Що дуже багато чого?..

— Сумнівно. В мене багато сумнівів.

— Чш-ш! Благаю тебе, говори пошепки.

— Чому?

— Тут скрізь мікрофони.— Сесілія озирається.— Ти нічого не розумієш. Мене теж переслідують по телефону росіяни, тому я нікуди не ходжу. Ти розумієш, як важливо їм залучити мене. Я шифрувальниця.

Кабінет радника. Дарлінгтон уже тут.

— Містер Марроу, ваша правда... Зі мною вже сталося нещастя.

— От бачите...

— Входжу в кімнату... Раптом!

Кімната Анни й Сесілії. Подруги розмовляють пошепки.

Кабінет радника. Марроу стурбований.

— Ніяких знайомств. Ніяких зустрічей. Все через мене. Інакше ви загинули, будемо одверті. Я дуже боюся за міс Бедфорд.

Кімната Анни й Сесілії.

Подруги сидять на дивані, притулившись одна до одної. Сесілія Вонг шепоче Анні на вухо:

— Вони нічого не бояться в світі. Це страшні наші вороги.

— Так, але звідки ти знаєш? Ти ж з ними не буваєш.

— Я бачу в вікно. І всі говорять. Вони жахливі. Вони їдять морозиво зимою на вулиці, зовсім не бояться смерті. І нічого на світі. Сьогодні я шифрувала для департаменту страшні речі. Вони можуть уже захопити всю Європу. Це їхня мрія. Тому все, що сталося з Гітлером,

то жахлива помилка, яку треба тепер виправляти. Посол у розпачі. Він ненавидить росіян.

Анна слухає шепіт своєї убогої подруги, і складні неспокійні думки бентежать її юну душу.

Минув рік. Великі зміни в світі. Під ударами Радянської Армії падає імперіалістична Японія. Підіймаються знамена визвольної війни в Індонезії, В'єтнамі. Країни народної демократії Європи покликані до нового життя. Змінилося обличчя всієї Землі. Вже немає в світі куточка, де б не відчувався всесвітньо-історичний подвиг радянського народу, народу-визволителя. Величезні зміни зайшли і в самому радянському народі. Немов до краю усвідомивши свою роль в житті людства, спрямував він свої сили на нові подвиги в мирному труді. На очах здивованого світу почав мінятися вигляд радянської країни й столиці. Вся країна, куди не дивилася Анна Бедфорд,— в будівельних майданчиках і риштованнях. І радянські люди, де вона тільки не зустрічалась з ними — в школі, в театрі, на стадіоні, на виставках, лекціях,— радували її високими прагненнями. Настали нові часи і в американському посольстві. Ждуть перемир'я. І ось прибуває в Москву новий посол Уолтер Скотт, генерал розвідки.

— Попередник мій, Аверелл Берріман, очолював посольство в період війни. Зараз у Москву прибув я, щоб очолити вас відповідно вимогам миру і національної безпеки Америки. Що таке мир?

З цим запитанням Скотт починає обходити ряди співробітників, заглядаючи кожному в очі, як Черчілль перед почесним караулом. Співробітники посольства мовчать. Справді, що таке мир? Про це так багато писалося, говорилося по радіо. Цього всі так чекали. Це нарешті прийшло. Але чому це стало темою питання? І як відповісти послові на це дивне й, до того ж, непросте запитання. Всім стало навіть якось ніяково.

— Ну? — Скотт зупиняється коло Анни Бедфорд.

— Мир — це щастя народів, сер,— відповідає Анна.— Це відсутність крові, страждань і страху на землі.

— Це емоційне вуличне визначення.— Скотт говорить, майже не ворущаючи губами. Слова в нього наро-

джуються й зникають десь у горлі.— Німеччина, по-вашому, щаслива? Італія? Японія? Навіть Америка. Ви гадаєте, вона щаслива?

— Мир — це коли перестають убивати людей, сер. Коли всі люди можуть спокійно трудитися,— боязко зауважує Сесілія Вонг, пристосовуючи відповідь до можливостей названих країн. Скотт обертається до Сесілії, і їй одразу стає ніяково.

— У нас, в Америці, всі люди трудилися саме під час війни. А зараз уже не всі можуть працювати. Зараз багато хто зрозумів, що кризи, на жаль, приходять раніше, аніж їх сподіваються.

Скотт дивиться на співробітників важким пронизливим поглядом. Всі вже сковані, ніби він пороздягав їх. Виручити посольство намагається лікар Чарлз Уїнчелл, котрого за кілька років праці в посольстві ніхто не бачив тверезим.

— Мир — це коли немає артилерії й авіації, сер. Так, так, коли стріляють не армії, а тільки мисливці, бандити й полісмени. Це абсолютно точно, сер.

Всі полегшено посміхаються. А втім, і ця відповідь послові не подобається.

— Дитяча відповідь. Містер Марроу, чому ніхто в посольстві не знає, що таке мир?

— Е-е... Його довго не було, сер.— Радник посольства Марроу ледве приховує хвилювання й страх. Він ще не зовсім збагнув, куди хилить цей пронозливий генерал-розвідник, і як його приїзд відіб'ється на його кар'єрі.— І це... І, як бачите, війна — це взагалі більш визначене поняття...

— Практично, мир це те, чого немає. Це абстрактна ідея, котра взагалі не повинна нас цікавити й привертати наше мислення! — випалив раптом містер Хікс, якому захотілося підтримати свого начальника. Йому здалося, що він уже зрозумів, куди дме вітер.

— Але,— нахмурився Скотт,— це не абстракція. Це конкретний побічний результат, який хоч і не становить безпосередньої мети, але сповнений, стосовно до нашого часу, реального змісту. Людство вступило в епоху війн і революцій — це сказано тут. (*Рух у бік Кремля. Пауза*). Отже, це невеликий час, який дало нам провидіння на готування до нової війни, котра мусить ствердити в цілому світі наш, американський, спосіб життя, інакше...

Усміхніться... Так. Буду дуже суворий, попереджаю. Розвідникам потрібна суворість передусім.

— Чи треба розуміти, що віднині в посольстві всі розвідники, сер? — спитав начальник бюро інформації Арманд Хаурд.

— Віднині в посольстві всі розвідники.— Скотт кидає погляд у бік Хаурда на одну лише мить і поволі виходить.

З відповідальними співробітниками посольства, з його клікою — Рейдемом, Гревсом і Марроу — Скотт розмовляв окремо в своєму кабінеті. Йому не подобається посольство. Все, що він побачив, здається йому незрівнянно гіршим, ніж він собі уявляв, вивчаючи перед від'їздом біографії співробітників, методи праці й обстановку.

— Цей стиль показної союзницької благодущності пора забути. Містер Берріман, як вам відомо, грав тут демократичні спектаклі під режисурою Рузвельта без особливого натхнення. І Рузвельт одійшов у вічність своєчасно, якраз напередодні нових часів, тобто я маю на увазі часи старого курсу, що прийшов на зміну віджилому свій недовгий вік новому. Але старий курс Америки має перед собою деякі нові цілі, що вимагають нових засобів, які забезпечують нашій монополії у керівництві світом і ствердженні нашого, американського, способу життя. Доволі грати посольських простачків, крутитися коло столиків у барах, ВОКСі, на виставках і прийомах!.. Захоплюватися розмахом комуністичного будівництва, принадністю лозунгів!.. в той час, коли вся наша економіка... На них (*рух у бік Красної площі*) вже орієнтується пів-Європи! Чому я сьогодні не прочитав цього ні на одному обличчі? Хто ми? Сьогодні! Тут грізний форпост Америки під самим серцем ворога! Ось воно, серце Росії... Триста метрів...— Скотт підходить до вікна, перед ним Красна площа, башти Кремля, Мавзолей Леніна. Від ненависті його бліде сухе обличчя стає огидне.

— Ми будемо тиснути на Кремль до найвищої міри, де тільки можна! Я навчу вас цього,— закривши штору, Скотт поволі підходить до Марроу,— всіх без різниці в поглядах і переконаннях.

— У мене немає переконань, сер,— сказав Марроу.— Єдине моє переконання — ненависть до Радянського Союзу.

— Так, сер. Але все ж таки залізу завісу між СРСР і Західною Європою ми тут побудували. Зважте при цьому на величезний пієтет їхньої перемоги.

— Завіса... А що діється у ворога за завісою? Терра інкогніта? Кругова розвідка — ось наше переконання сьогодні. Розвідники — всі. Звіти → щоденно. Кожному про все. Пронизати всю країну розвідниками. Війна триває.

— Йєс, сер.— Марроу виструнчивсь, як солдат.

— В цій країні немає нічого другорядного. Нічого об'єктивно не спрямованого проти нас. Тільки йолопи можуть думати, що тут є щось другорядне.

— Йєс, сер.

— Все важливе. Все сповнене глибокого всесвітнього значення. Ми зобов'язані бачити ворога. Наскрізь. А там, де його не видно наскрізь, творити ворожнечу, вдаючи цілковиту видимість нашої правди, а не займатися відпискою з вихилями, як то робить ваш відділ інформації про примусову працю в СРСР хоч би. Хто очолює бюро інформації?

— Хаурд, сер.

— Хаурд, Хаурд... Інформатори... Якщо ми пропустимо час, комунізм залле Європу, Китай... Що ми знаємо про їхню атомну бомбу? Вона ж десь робиться. Не може не робитися.

— Шукаємо.

— Шукаємо?..

— Пробачте, сер. Експерти, однак, стверджують...

— ...Що вона буде не раніше 52-го року? — саркастично посміхнувся Скотт.— А хіба вони не перекидали багатьох наших гадок? Хіба ми можемо бути певними, що вона не вибухне раптом у нас під носом і не перекине всі наші плани?.. Сподіваюся, всім зрозуміло, що я висловлюю не свій страх? І останнє: містер Кеннон у Вашингтоні, очі його тут. Слава богу.

Все це генерал-розвідник Скотт намагався говорити зовні спокійно. Та нічого, крім зла й найглибшого занепокоєння, не побачила кліка в його очах. Кліка зрозуміла, що настали довгождані старі часи, але що працювати з генералом буде нелегко.

Схвильована вся посольська колонія. Мабуть, тільки лікар Уїнчелл зберіг безтурботний душевний стан. Це йому щастить завжди. Зараз він чимсь нагадує старого морського вовка, якому шторм — звична стихія. На довершення схожості він навіть похитується, готуючи з блаженною усмішкою коктейль. Приймальня його трохи нагадувала бар, і пацієнти теж заходили до нього здебільшого як у бар. Лікар не дуже вірить у ліки і патентовані засоби, віддаючи перевагу спиртним напоям. У нього приємно. Всі, як звичайно, з ним одверті, і нікому й на думку ні разу не спадало, що він був головним інформатором Марроу, цього «гангстера і трактирника», як він його сам називав.

— Хелло, док! — сказав Арманд Хауорд, входячи.

— Хелло.

— Можемо привітати себе з новою ерою.

— Е-а...

— Ви що-небудь думаєте з цього приводу, лікарю розвідки Уїнчелл?

— Но. І вам не раджу. Плюньте. Коли генералів призначають послами або міністрами, плюйте одразу на все й запасайтесь медикаментами. (*Куштує напій*).

— Так.

— Тепер уже як-небудь ми з вами доконаємо цей світ. Хай він не заважає Трумену, дідько б його вхопив.

Входять Блейк і Хілл.

— Хелло, док!

— Хелло.

— Ну, як?

— Нічого.

— Стрільба полісменів у бандитів?.. Колосаль!..

— Сюди ще не заходив посол?

— Що йому тут потрібно?

— Кажуть, він обходить усі приміщення.

— Нюхає,— пробурмотів Уїнчелл.

Дзвінок. Уїнчелл бере трубку.

— Хелло! Лікар Уїнчелл. Що?.. Тягніть його сюди... Знову Брукс... (*До присутніх*). Зараз принесуть Арчі-бальда Брукса.

— Брукса? Він полетів у Тегеран.

— Зняли з літака. Здихає.

— Який Брукс?

— Брукс? Не знаю.

— Арчібальд Брукс — холодильники й унітази.
— А-а!.. Брукс!!! Унітаз-Корпорейшн! Він з початку війни перейшов на ручні гранати й кінофільми.

Входить Анна Бедфорд, дуже бліда:

— Хелло.

— Хелло, міс Бедфорд. Голова?

— Еге ж.

— Є від чого. Сьогодні у всіх голова болить.

Вносять Брукса. Кладуть на спеціальний медичний стіл. Анна допомагає вклатати хворого.

Уїнчелл узяв хворого за руку. Брукс непритомний. Могутній, атлетичної будови хижак, років під шістдесят. Груба товста личина. На обличчі й кровинки немає. Геть увесь спітнілий. Хижі риси жорстокого обличчя спотворені тваринним страхом смерті. Його душить жаба.

— Що з ним? — питає Анна. Вона боїться мерців.

— Немає пульсу. — Уїнчелл прислухається. — Запустіння судин, склероз і багато чого іншого.

— Він не вмер?

— Поки що ні. Давно пора б полетіти до праотців, так він ще летить у Тегеран. Йому треба Іран посадити на свої унітази, дідько б його вхопив. Дайте нітро!.. Скоріше!!

— Слухайте, він умер!

— Не турбуйтеся. Він зараз розплющить очі: спробую новий засіб.— Уїнчелл нахиляється до Брукса.— Хелло! Містер Брукс! Де ви там? Міняється погода! Сьогодні містер Скотт говорив такі речі, що в вас повинні розплющитись очі, якщо ви навіть перед брамою пекла.

— Ох-х...— хрипке зітхання надії. Брукс розплющує очі.— Де я?

— В посольстві.

— Лікар?

— Йес. Лікар Уїнчелл. Ми з вами знайомимося вже втретє і все на цьому ж місці. Не рухайтесь... Минулого разу ви, здається, пробиралися до Іраку чи Китаю?

— Китаю?.. Ой...— Брукс дивиться на лікаря скаламутнілим від приступу стенокардії й гострого невдоволення поглядом. Здається, він за щось його ненавидить.— З такими політиками, як ви, я полечу, мабуть, не в Китай, а в пекло... Посольство! Вся ця гра в мир...

— Але це не наша гра,— посміхається Уїнчелл.— Це все вони, радянські лідери. Вони оголосили вже свої економічні плани на двадцять років наперед, причому на п'ять років з усіма подробицями. Це відомо всьому світові.

— О-ой!

— Я вам радив би зараз помовчати. У вас випадання пульсу. Крім того, я вам скажу раз і назавжди, як лікар: росіян перемогти взагалі неможливо. Це я зрозумів ще до Тегеранської конференції.

Одчиняються двері. Входить Скотт, за ним Марроу й секретар.

— Лікар Уїнчелл! — сказав Марроу, рекомендуючи послові лікаря.

— Чарлз Уїнчелл,— підтвердив лікар, підморгуючи послові й посміхаючись правим боком обличчя. Це виходило в нього несамохить, як він був випивши.

— Що тут? Захворів хтось? — спитав Скотт.

— Містер Брукс, сер,— сказав Уїнчелл, підморгнувши ще раз.

Побачивши посла, Брукс пожвавішав:

— Містер Скотт, ви знаєте, що це може привести до катастрофи?

— Що з вами, містер Брукс? — спитав Скотт.

— Через двадцять років вони пустять нас у трубу,— сказав Брукс з тремтінням од хвилювання в голосі.— І нам доведеться тримати капіталізм в одній країні. Нам уже треба про це думати!

Уїнчелл. Вам не треба про це думати, містер Брукс. Коли ви думаєте про політику, у вас гротесковий вигляд.

Брукс, мов ужалений, схопився:

— Який вигляд? Мені байдуже, який у мене вигляд!

Скотт. Заспокойтеся. Ляжте. Допоможіть йому лягти.

Брукс. Пустіть! (До Скотта). Я вільний американський підприємець, ви — посол! Так, коли я починаю втрачати свободу дихання й відчуваю це корінням волосся, і коли я бачу, що через десять років... я... ой... Який у мене повинен бути вигляд?!

Брукс ухопився за голову й раптом забігав по кабінету. В хижих очах його був страх і справжня мука. Він не був щасливий. Йому здавалося — ніхто не розуміє як

слід світової кон'юнктури, тільки він один, ніхто не розуміє його страждань і не співчуває йому, бо ніхто не бачить усієї небезпеки, що нависла над світом.

— За що я роблю? Чи цей світ я творю стільки років?! Для цього роблю гроші?! Чому я повинен літати по всіх суходолах, ламати собі голову? Шукати, нюхати, вкладати капітал, котрий перестає рости! В рекламу! Купувати патенти, оббивати пороги всяких нікчемних іранських і турецьких урядів! Купувати вчених, без яких уже нічого не можна зробити ніде! І що я матиму? Мир комуністів, котрі через десять років з мене здеруть сорочку й шкуру! Навіщо тоді була оця війна?

У і н ч е л л. Містер Брукс...

Б р у к с. Який у ній сенс?!

У і н ч е л л. Прийміть ось це. Так. Дихайте глибоко. Війна, містер Брукс, була не така погана. П'ятдесят вісім мільярдів прибутку на вулиці не валяються...

Б р у к с. А що з цього? Якщо вже треба рятувати ці мільярди і цю війну від миру, або я вже збожеволів... Містер Скотт, скажіть одверто, як чесній людині...

С к о т т. Що ви хочете?

Б р у к с. Я скажу вам одразу, чого я хочу і чого я не хочу. Я хочу того, чого хоче мій капітал. Якщо мир не дає йому росту, врятуйте його од миру, я не хочу миру! Хай його не буде. Нехай буде війна! Ви можете зробити, щоб росіяни не думали про мир? Зробіть це! Ви матимете пам'ятник із золота, як Авраам Лінкольн. Більше! Ми зробимо вам пам'ятник із золота, найдорожчий у світі! Треба рятувати цивілізацію. У нас же є атомна бомба, чого ми ждемо?!

У напівпідвальному поверсі посольства зібралися машиністи, посильні, шофери. Тут теж обговорюють приїзд нового посла.

— Проклята скотина, цей Брукс. Важкий, як сейф!

— Цього разу, мабуть, здохне.

— Не розумію, звідки в нього стільки ненависті до цих росіян? Все ненавидить, гангстер!

— Але ми теж ненавидимо росіян?

— Так. Але в нас це служба. Вісім годин — і все.

А йому навіщо їх ненавидіти!

— А що з ним?

— Сідав у літак у Внуковому. Нараз почув по радіо промову... про мир. Ну, одразу ж у нього судина в голові — лусь!

— Так. Якщо радянські лідери говорять про мир, я гадаю, треба було б і нашому Трумену підготуватися до такої розмови. Це важливіше, ніж вудити рибу... *(Кидає на стіл журнал з фото Трумена на рибній ловлі)*. Рибки скортіло в каламутній воді половити, дідько б його забрав!

— Кого це його?

— Взагалі.

— Взагалі ти менше базікай. А чому Трумен не може ловити рибу?

— Ну, нехай ловить, не чіпляйся до мене.

— Дуже багато ти тямш.

— Припинить політику! Однаково, ми ніколи не зрозуміємо, що робить угорі ця кліка.

— Не розумію, що ти маєш на увазі. Якщо політика лізе до тебе з кожної картинки...

— Дурниці.

— Дурниці для дурнів. А я ще вчора, побачивши це фото, зрозумів, що Скотт везе війну.

— Я затикаю вуха!

— Я теж заткнув.

— Припинім теревені. Не забуваймо, що кожен третій з нас...

— Пізно.

Всі переглянулись.

— Чому третій? Зараз він так сказав, що вже всі...

— Слухайте, в мене голова тріщить. Чарлі!

— Пропоную легке читання. *(Читає)*. «Щохвилини в США чиниться три серйозні злочинства».

— Щохвилини? Три? Ф'ють!..

— Так. «Федеральне бюро розслідування повідомляє: в 1946 році в США було заарештовано 759 600 злочинців. Середній вік заарештованих 21 рік». «50 000 школярок народили незаконних дітей».

— О-о! Дівчатка!

— Це все кінофільми, чорти б їх забрали! Надивляться розпусти, потаскушки!

— «Загальна кількість зареєстрованих злочинців США в 1945 році 6 000 000, тобто один кримінальний на 23 жителі».

- Більше!
 - Зареєстрованих. Яюсь я читав, — дика кількість божевільних!
 - 8 000 000.
 - Припиніть політику!
 - Яку політику? Я що сказав? Я сказав — 8 000 000 божевільних. Це не політика, а статистика.
 - Де ти добув цей журнал?
 - Не твоє діло. Слухайте. Якщо ми вже всі тут шпигуни, благаю, будьмо вільними людьми хоч один останній цей вечір. Ні слова туди. *(Показує вгору)*.
 - П'ять років Сінг-Сінга.
 - Мовчу.
- Пауза.

Через півгодини лікар Уїнчелл знав уже про все, що говорилося в «нижньому поверсі».

- П'ять років Сінг-Сінга, — сказав він, вислухавши доповідь інформатора, — цьому дияволу... Не знаю. Я придумав би для всіх їх який-небудь острів Святої Єлени... Ще хто?
- Чарлі Харт — стенографіст і обидва кур'єри.
- Банда. Всіх замінити пора. Все?
- Йес.
- Гуд бай.

В консульському відділі посольства звичайний прийом одвідувачів. В приймальні переважно старі люди, дітей яких доля закинула в Америку ще до революції. Є й рідня воїнів Радянської Армії, що попали в полон і повтікали на Захід у сферу американського війська. Ось інженер Домонтович. Його син, загнаний Роммелем в Африку як військовополонений, якимсь чином написав батькові розпачливого листа з американського концтабору. Домонтовича приймає Джон Гревс.

- Пане Домонтович, ви тільки не хвилюйтеся...
- Як не хвилюватися!.. Це мій син, містер консул.
- Так, бачу *(пробігає очима заяву)*, але... Отже, він попав у Марокко...
- Так. Роммель загнав як військового полоненого. Ми вважали, що він давно загинув... І от... що ж це таке? Навіщо ви мучите його в таборі стільки років?
- Ну, це ми, звичайно, з'ясуємо. Він член партії?

— Ні.
— А ви?
— Ні.
— Ви поляк?
— Так.
— Живете в Росії...
— З дев'яťсот п'ятнадцятого року. Втік з Варшави од німців. Це моя друга батьківщина.
— Ви інженер?
— Так.
— Працюєте?
— В Сибіру на одному заводі.
— Великому?
— Так.
— Умгу. Ваша спеціальність не має відношення до... ядерної фізики?
— Пробачте. Хіба фізика має відношення до долі мого сина?
— Уявіть собі, може мати... Містер Домонтович, от якби ви заповнили, наприклад, цей маленький бланк. Тут усього шість запитань.— Простягає бланк.
Домонтович читає.
— Ви — не росіянин, позапартійний. І... батько мученика.
— Мені хочеться плюнути... А взагалі я почну з того, що ви — негідник! — сказав Домонтович, відкинувши бланк.

Останню фразу чують у кабінеті Марроу і Скотт.
Марроу (до Скотта). Типовий випадок.
Голос Гревса. Зрозумів... Тільки, будь ласка, не агітуйте мене за комунізм.
Голос Домонтовича. Яка гидота!

В кабінеті консула.
— Це не гидота. Це — життя, — з «сумною», вдаваною посмішкою сказав Гревс.— Ви ідеаліст, пане Домонтович. Ну!.. Гаразд. Підождемо, з'ясуємо. Де Сибір, де Африка. Можливо, ваш син виявиться більш практичним.

Секретар консульства Френсіс Дарлінгтон приймав старих людей.

— Пане секретар, чого ви од нас хочете? Ми топчемо ваші пороги вже півроку. Навіщо ви глумитесь над нашою старістю?

— Ніхто над вами не глумиться. Ви хочете їхати в Америку?

— Ні!

— Чого ви хочете?

— Ми хочемо перед смертю побачити дітей, так вони в Америці.

— Ну, будь ласка.

— Так чого ж ви од нас хочете? Які списки? Ми старі люди! Адже у вас теж є батько й мати.

— Так. Але якби мого батька й матір попросили зробити маленьку послугу за послугу...

— Яку?

— Список, ну, хоч би десяти «приступних» клієнтів.

— Знову... Що таке «приступних»? Я член профспілки!

— Ну... Ви були перукарем?

— Так. П'ятдесят років!

— В Дніпропетровську?

— Так.

— Так невже в вас не було клієнтів, котрі говорили щось політично не-е-е... незгідне? Я ж повинен бути чимсь гарантований, що ви не комуністи. Я на службі...

Нараз Дарлінгтон зблід. Побачивши, що в приймальню входить молода дівчина, він урвав розмову й хапливо вийшов.

Марроу викликає секретаря:

— Просіть міс Бедфорд.

— Йес, сер. *(Виходить)*.

Входить Анна Бедфорд.

— О-о! Міс Бедфорд! З приїздом!

— Дякую.

— Як прекрасно впливає на вас Азія! Чарівно! Казахстан...

— Так! То — світ!.. А Вірменія!.. Це... я бачила розкопки царства Урарту... Це казка!.. — радісно усміхається Анна.— Мені подарували зерно пшениці — три тисячі років!

— Ви непоправні... Розкопки... Потрібні дуже спішно розкопки тут, у Москві. Ви містера Гревса бачили?

— Ні.

— Підіть до нього. Розкопки. Боже мій, ви — дитина. Чарівна.

Анна у Гревса.

Гревс. За час вашої відсутності ми трохи посунулись уперед, Анно. Віра Громова — не вчителька. Вона фізик. І якщо вона од вас це приховала, ви повинні зрозуміти. Це *(показує фото одного з тих, що були у Громова на святі)* її чоловік, теж фізик. Дуже видатний. Десь за Уралом. Ви догадуєтесь?

Анна. Вони в Москві?

Гревс. Так. Приїхали. Але звідки?.. Вам треба їх якось провідати. Дуже важливо, хоч би малюсіньку ніточку!..

В просторій квартирі доктора біологічних наук Громова гості. Старі друзі й співробітники, молоді науковці, — чоловіки й жінки. Входить відомий уже нам Громов Сергій Васильович, який допіру повернувся з Кремля. Дуже огрядний, з гучним голосом, широкими рухами, написаний широким пензлем росіянин. У старовину з нього вийшов би сподвижник Єрмака Тимофійовича або Дежнева. Об'їздив півсвіту, хоч і прикидається кабінетним ученим. Сьогодні в нього свято: один із щонайбільших проектів, в розробці якого він брав участь протягом кількох років, прийнятий і схвалений, більше того, завтра він буде опублікований у пресі. Він щасливий. Він завжди говорив: працювати в такому ділі — вже щастя.

Помітивши Анну Бедфорд, що прийшла в супроводі лікаря Уїнчелла з його дочкою, швидко пішов їй назустріч:

— О! Розвідка!

— Добрий вечір, Сергію Васильовичу!

— Де пропадали півроку?

— В багатьох місцях. Урал... Ну, Крим, Вірменія.

— Вірменія?

— Так. Учора тільки приїхала. І от іду з лікарем Уїнчеллом — зустрічаю Віру!

— Дуже мило. Ви теж були у Вірменії?

— Вірменія! О, но, сер, — сказав Уїнчелл. З цього Громов зробив висновок, що він не знає російської мови або прикидається, що не знає.

— Я дуже рада. Я стільки бачила приємних людей... Як здоров'я?

— Дуже добре. Як ви? Додалося, читаю ось, неначе роботки? — хитро усміхнувся Громов, роздивляючись Уїнчелла.

— Ні. А в вас?

— Ну, в науці, знаєте, завжди щось є.

— Цікаво?

— Дуже. Велике пошавлення в археології. Ваші вчені почали шукати Ноїв ковчег на Арараті. Причому цей Ной, виявляється, сів на міль якраз саме з боку СРСР. Як вам це подобається! Ну, величезні розкопки в Туреччині, Ірані, Афганістані. Але головне і найновіше сьогодні в науці — про життя.

— Що? Коли не секрет, — спитала Анна.

— Насуваються пустелі. І, мабуть, у зв'язку з цим у вашому посольстві прибавилось роботи, еге ж?

— Не розумію.

— Не в курсі діла? От тобі й на! Наміряєтесь перетворювати СРСР у пустелю й прикидаєтесь невинною. Ай-ай-ай!

— Ви, як завжди, оригінально жартуєте.

— Тату, не треба.

— Чому? В нас не міністерство й не ВОКС — приватна квартира професора. А приватні квартири наші теж цікавляться пустелями, дитинко.

З цими словами сподвижник Єрмака Тимофійовича по-батьківському обняв Анну Бедфорд за плечі й рекомендував гостям:

— Міс Анна Бедфорд з американського посольства. Розумниця. І цей... пробачте?

— Лікар Уїнчелл. Він не розмовляє по-російському.

— Прошу любити й ласкати. Ще Володимир Мономах сказав у заповіті: діти, любіть розвідників.

— Гостей, тату! Ну, неможливий!

— Так, так. Бо вони розносять по всьому світу про дім добру славу. А я господар в домі й повинен турбуватися про його славу й догоджати гостям.

— Дуже мило. Я просто щаслива.

— Ви щасливі, і я щасливий,— сказав Громов.— Тільки попереджаю вас, Аннушко, чоловік я політичний, член партії. З якого року?

— З двадцять сьомого.

— Хвалю. Тепер, отже, ми одне одного зрозуміли: все — політика... Ваше здоров'я. Цвітійте і будьте щасливі... Немає не політики!.. І те, що ми сидимо і їмо, і все, що робимо, й думаємо, й говоримо, і про що не хочемо думати й говорити,— все політика! Велика політика! А вже те, що я вам покажу сьогодні, навіть більше, ніж політика.

— Що ж це?

— Озброєння.

— Тату. Не лякай Анну.

— Я не лякаю. Я хвилюю. Бачиш, як у неї оченята загорілися.

— Тебе послухати, тату,— ти справді винаходиш бомбу.

— А що ти думаєш? (*До Анни Бедфорд*). Пам'ятаєте, Аннушко, як радянський представник говорив на конференції те-то і те-то і ще «дещо». Так от, одне з цих «дещо» ви зараз побачите.

— Що ви кажете! Сергію Васильовичу, я боюся, не покажете.

— Не показувать? От інтриганка! Але подивитися ви хочете?

— Так. Але я жінка. І потім, можливо, я шпигунка серйозно й маю завдання.

— Завдання? Ах! А може, і я маю завдання від дєкого. Ага! Ні вже, будь ласка.— Професор Громов запросив Анну й Уїнчелла піти з ним у майстерню.

— А що, як я справді сфотографую?

— Апаратик з собою?! Піліз. А можливо, ця зйомочка теж входить у мої наукові, тобто політичні інтереси? — посміхнувся Сергій Васильович.— Адже у вас атомна бомба має величезний інтерес політичний?! А це її антипод. Ми ж антиподи, Аннушко. Щонайбільші антиподи, он воно що! Вже нічого немає малого ніде. Все збільшилось, всі антагонізми...

— Так?.. Можливо... Не певна...

— Даремно. Ви зверніть увагу на театри і кіно: вже не окремі люди й пристрасті — держави лізуть на сцену, суходоли, епохи!

— Так.

— Ви схвильовані, я бачу.

— Дуже.

— Я теж. Я щодня хвилююся, одчиняючи ці двері.

— Ви не жартуете? Що тут?

— Щось, що має відношення до пустель, тільки із зворотного боку, не з західного,— з східного.

Якби, увійшовши в приміщення, Анна побачила моделі таємничих машин або модерних понадгармат винищування, вона б не остовпіла в такому подиві, який її охопив від несподіванки, як тільки вона переступила поріг майстерні. Йй здалося нараз, що вона увійшла в інший світ, сповнений високого спокою й благородства. В чарівній простоті і яскравості виразу постали перед нею благородні зусилля мільйонів перетворювачів Землі, гігантський зліт комуністичної думки.

Два наукові співробітники й художник закінчували великі кольорові схеми — карти тисячокілометрових лісозахисних зон. Здавалося, зникли стіни майстерні, odkриваючи зорові новий світ. На столі, на фоні зелених смуг — чудово освітлений глобус. Ідея плану ніби випромінювалась із стіни й хвилювала, як хвилює новоявлений твір великого художника чи геніальна епічна поема.

Так ось про що думали в цій країні під грім гармат, під шум і крик апологетів атомної американської бомби.

Настала довга пауза.

Перший порушив мовчанку Сергій Васильович.

— Ну, Аннушко, от ви й піймалися.

Анна поглянула на Сергія Васильовича: перед нею стояла зовсім інша людина. Йй здалося, Сергій Васильович читав усі її думки й почуття.

— Так,— сказала вона, дивлячись йому в очі й ніби відповідаючи на найважливіше признание в житті.

— Якщо коли-небудь зневіритесь ви в атомній п'їтмі, а в житті все буває,— тихо, з відтінком глибокої сердечності сказав Громов,— і вам стане трудно і, можливо, страшно жити, згадайте: тут завжди одкрито для людини.

— Дякую,— майже пошепки відповіла Анна.— А втім, ні-ні! Я не розумію, навіщо ви мені це говорите. Навіщо ви це сказали? — В очах Анни цілковите сум'яття почут-

тів і мовчазне благання пощади: хоч би при цьому, що поруч стоїть, Уїнчеллі, її пожаліли або повернули все на жарт, ну що-небудь...

— Не розумієте навіщо? — сказав Громов, не зрозумівши, як здалося Анні, її збентеження: — Ну, а раптом. Все буває в наші часи. Всі казки бліднуть перед нашою дійсністю.

— Ні-ні, чому. Я не думаю...

— От згадаєте. Так. Отже, умовились. — Громов окинув торжествуючим поглядом тисячокілометрові простори й раптом, ніби помітив на обрії небезпечного ворога, почав хмуритися.

— Уявили, як бачите, американські пройдисвіти, — сказав він своїм співробітникам, підвищуючи голос, і нараз почервонів од гніву, що налетів на нього, як порив степового вітру: — Земля не може прогодувати більше як півтора мільярда людей! Виснажена! Бідніє! Пора самознищуватися! СРСР — набік! Народ, мов сарану, витруїти отрутою! Пишуть книги, видають, читають, — ну, що ви скажете про цих провінціалів! Гітлерівська підлість, уолл-стрітівський розмах!

— Тату, не треба хвилюватися, — сказала Віра.

— Хвилююся і закликаю світ хвилюватися! Люди миру хочуть! І нових подвигів, і нової слави не в безіменних могилах на полі битв! А ось де!.. Не навоювалися, мерзотники. Мало крові! Ще Бенілюкси захотіли крові! Турки! Іспанці! І недобиті німецькі фашисти з розбитими пиками. Чия це робота?!

— Тату, ніхто не заперечує, але це Анну пригнічує.

Сергій Васильович нагнув голову й уважно поверх окулярів подивився на дочку й Анну Бедфорд.

— Віро, Аннушка співробітниця посольства імперіалістичної держави, і на хвилину не треба забувати, що, хоче вона того чи не хоче, вона в нашому домі представляє імперіалізм. Я імперіалізм ненавиджу, бо нічого, крім ненависті й презирства, він не заслуговує, бо нічого, крім нещастя, людству не несе, і Аннушка, виходить, об'єктивно теж ворог людства. Будь ласка. Мусить вона про це знати, як ти гадаєш, чи ми будемо обманювати її, ховаючи від неї наші думки й почуття... Аннушко, уявіть, що вас немає, ви, так би мовити, пішли, і ми розбираємо вас по кісточках... Так, і почуття нашого народу...

— Тату, Анна теж дочка народу.

— Я не перевіряв її анкети і прошу її не захищати. Чому ми повинні перед нею лицемірити? Аннушка приходить до нас учитися чи розвідувати, ми її не питаємо: про це питати не можна, бо це запитання безглузде і тому, що ми її любимо, і тому, що в нас є чому повчитися. Якщо вона розвідниця, то теж у даному випадку дуже добре: наші інтереси збігаються. Нехай вона ще раз упевниться...

— Тату, ну, що ти кажеш? Аннушка...

— Будь ласка, фотографуйте,— звернувся він раптом до Анни.

— Ні, що ви! Ні, ні, дякую,— сказала Анна, хвилюючись.

— Незручно, тату.

— Чому? Навпаки. Використати в себе однаково не зможуть. І опорочити не можна. Хто може це опорочити?! Я цей план порозвішував би у фарбах на всіх перехрестях земної кулі. Нехай дивляться народи: є надія на землі!

— А скільки земля може...— спитала Анна після тривалої паузи й ледве впізнала свій голос, так вона раптом знесиліла,— ...прогодувати, на вашу думку?

— Коли?

— Ну, сьогодні, через сто років. Взагалі.

— Через сто, ручуся, прогодує всіх, тим більше через двісті. До речі, в старі часи людей було менше, а голоду більше.

— І земля, на вашу думку, не виснажиться, не збідніє?..

— Поки не збідніє людський розум,— ніколи! А людський розум, Аннушко, розкріпачений — це така безмежна сила. Загалом... Ярославе, як там в Уїтмена? — звернувся нараз Громов до одного з своїх помічників.

— Живі ми. Кипить в нас червона кров
Огнем непотрачених сил,—

процитував молодий учений.

— От. Познайомтеся,— усміхнувся до Анни Громов.— Герой боїв на Волзі і під Берліном.

— Волошин Ярослав,— тихо назвався молодий учений.

— Волошин? Це ви?

— Так. Упізнали? Разом співали.

— Ви тоді були в офіцерській формі. Як це... Со-лов'ї?

— «Со-лов'и-и-и... — тихо підхопив Ярослав Волошин, не одриваючи од Анни лагідного погляду,— не тривожьте солдат. Пусть солдаты немного поспят...»

Якось непомітно всі підпали під настрій пісні й проспівали її тихим хором. В цій обстановці справила вона на співаків напрочуд гарне враження. Був прекрасний професор Громов. Він любив пісні Великої Вітчизняної війни. Дивлячись на ідеальні пейзажі нового, що принесла в життя наша епоха, він залітав думкою в майбутні, можливо, бої, і сам у цей час здавався собі воїном. Тільки лікар Уїнчелл не співав. Але непомітно навіть, як йому здавалося, для самого себе він зробив півдесятка фото.

Наступного дня Анну покликали до Гревса. Головний «Фабрикант правди про Росію» зустрів Анну, як завжди, в прекрасному настрої.

— Сідайте, пліз. Можу вас поздоровити, міс Бедфорд.

— ?

— Посол дуже задоволений. Уїнчелл тут показав нам в особах, як ви вчора розправилися з цим зарозумілим Громовим.

— Ну, ні, що ви...— не могла взяти в тямки Анна.

— Не будьте занадто скромною. Я думаю, він тепер більш шанобливий буде до американської демократії... Ну, а за фото не знаю як і дякувати. Ви принесли їх?

— Що?

— Фото тих насаджень. Вони готові?

— Ще ні,— сказала Анна, поблідши від страху, що охопив її раптом. Адже вона не зробила жодного фото. Що тут діється? Що говорив цей Уїнчелл? Виходить, він знає російську мову? І хто він, нарешті, цей лікар? Чи не спіймана вона? Вона ж була така одверта з Громовим. Який жах!

— Так. Отже, будь ласка, через годину,— сказав Гревс.— Фото вкупі із звітом. Гаразд?

Анна майже бігом подалася до Уїнчелла. Яка страшна людина! Що ж це буде?

Входить у приймальню лікаря — нікого.

— Хелло!

— Хелло, Анно,— почувся голос Уїнчелла з маленької, напівтемної комірчинки, що прилягала до приймальні.

— Док, що ви вчинили зі мною?! Як вам не соромно!

— Я сором утратив, коли ви вчилися вимовляти слово «мама».

— Що ви навігадували Гревсу й послові? Які фото? Я не робила.

— Даремно. Там, де можна фотографувати, завжди треба це робити.

— В мене зіпсувався апарат,— збрехала Анна.— Ви знову п'яні.

— Дуже можливо.

— Про які фото ви говорили послові?

— Почекайте з фото. Є речі набагато гірші.

— Що ви хочете сказати?

— Я взагалі не радив би вам ходити в цей російський дім. Я навіть сам жалкую, що пішов з вами.

— Чому? — спитала Анна, геть занепавши духом.

— Я деморалізований,— сказав Уїнчелл і плюнув. Він увесь час поплывував.— Цей проклятущий професор вижав з мене останню краплину ненависті до комунізму. Тепер я мушу мінімум три дні набиратися смердючого духу коло Марроу, щоб знову прийти в норму, ф'ють!.. тьху...

— Лікарю!

— Це дуже небезпечний дім, Анно. Чорт його знає, що він там вам говорив, та я зрозумів, що з цього дому можна взагалі не повернутися в цю крамничку Кеннона—Марроу.

Лікар зробив ковток. Він сидів спиною до Анни, розкошланий, неохайний і щось робив, до чогось придивлявся. Лиснюче, нездорове й погано виголене обличчя його, коли він обертався, викликало в Анни почуття гидливості й жалю.

— Ось фото, чорт їх забори, однесіть їм, ф'ють! — з цими словами Уїнчелл раптом віддав Анні півдесятка ще мокрих фотографій, зроблених у Громова.

— Слухайте, док,— сказала Анна, зовсім спантеличена.— Ви знаєте російську мову?

— Но. По-моєму, вам теж краще б її не знати... тьху...

— Лікарю... скажіть мені, хто ви?

— Я? — Уїнчелл підвівся з стільця і підійшов до Анни.— Дайте слово, що нікому не скажете... (Телефонний дзвінок. Уїнчелл бере трубку). Хелло! Уїнчелл... Йес... Йес... сер. (До Анни). Я такий же покидьок, як і... Марроу. Тільки гірший. В нього є хоч кар'єризм. А що в нас, у маленьких людей... Ідіть звідси зараз же, я повинен залишитися сам, ф'ють, тьху...— лікар Уїнчелл поклав трубку й почав набирати номер.

Анна вийшла, але, не встигнувши зачинити двері, вона раптом почула позад себе жіночий голос:

— Хелло. Містер Дарлінгтон? Я дуже здивована... Це говорить ваша російська незнайомка.

Анна вжахнулася. Це говорив Уїнчелл.

Френсіс Дарлінгтон сидів за робочим столом, тримаючи телефонну трубку. Обличчя його почало поступово видовжуватися, в очах — страх. В нього починають тремтіти руки.

— ...Но, но. Я не можу. Я прошу вас подзвонити... Я зайнятий. Подзвоніть мені ввечері в номер. Но, но, бога ради, приходити не треба...— Френсіс кинув трубку.

Анна зустрічає Френсіса в коридорі.

— Анно...

— Що з вами, Френсіс?

— Я виїду до Америки. Я більше не можу.

— Постривайте.

— Вони розставили такі сіті... Я вже завербований. Я божеволію.

— Почекайте, куди ви?

— До лікаря. Нехай лікар Уїнчелл мене огляне і відрядить додому... Боже мій.

З'являється секретар радника.

— Міс Бедфорд! Анна!

— Так.

— До радника скоріше!

Анна швидко йде до радника.

— Звіт?!

— Який?

— Про поїздку до Вірменії.

Гнівний голос Марроу з кабінету: «Де вона?!»

Анна входить в кабінет Марроу.

— Де звіт про Вірменію?

— Пробачте, сер, у Вірменії я була у відпустці.

— Що?! Ви напишете мені звіт за два дні або вилетите з посольства!

Марроу швидко просять до посла. Чимсь схвилюваний, він кидається з кабінету.

Анна до секретаря Марроу:

— Що трапилось?

Секретар у розпачі махнув рукою.

З посольського кабінету вискакує, мов ошпарений, помічник військово-морського аташе Ріллард. В кабінеті крик. Показується Гревс:

— Заверніть Рілларда! Ріллард!!!

В приймальні лікаря Уїнчелла — Арманд Хауорд.

У і н ч е л л. Новини одна за одною. Ріллард прова-
лився в Одесі на якихось двох старичках.

Х а у о р д. Ріллард?.. Нічого дивного...

У і н ч е л л. Звичайно, якщо посол відомий професіо-
нал цього... ф'ють! Тьху! Працювати вже неможливо.

Х а у о р д. Чому?

У і н ч е л л. Ну!.. Тепер тут у всіх органах чутливість
підскочила з приїздом Скотта... Вже не треба догадува-
тися, з ким мають справу...

Входить Френсіс Дарлінгтон.

— Лікарю!

У і н ч е л л. Е-е! Містер Дарлінгтон!

Посол був блідий. Ніхто в посольстві ще не бачив
його таким. Він кричав. Перед ним стояли — Марроу,
Гревс, військовий аташе Ріллард.

— Три провали за півроку! Що це за стиль?! Архан-
гельськ, Владивосток, Одеса...— Скотт з лютістю кинув
на стіл пачку шифровок. — Для цього нас послали
сюди?! Ганьба!!! Три провали!!!

Марроу зрозумів, що доля його повисла на волосинці.
Весь вогонь посла був скерований на нього, оскільки від
нього йшли фактично головні нитки шпигунства. Покли-

кавши на допомогу все своє самовладання, він сказав дуже тихо:

— Чотири.— Німа пауза.— Містер Скотт. Те, що сьогодні Америці дано нового ляпаса, на жаль, факт... Та чи не здається вам, що з цього приводу нам би не кричати треба, а говорити пошепки, якщо взагалі промовчати не можна. Я не перечу проти ваших методів. Я вважаю їх навіть класичними. Але я беру на себе сміливість ще раз запевнити: те, що годиться для цілого світу, тут недійсне. Ось нота. Провалився Магідов... у Москві.

Марроу теж ніхто ще не бачив у посольстві таким. Скотт дивився на свого радника і вперше подумав, що його треба побоюватися.

— Посол захворів.— Марроу шанобливо зітхнув. Пауза. Перед Марроу сиділо десятка півтора співробітників посольства особливого призначення.— Говорю з його доручення. Інструкції, маршрути роздані. Завдання також. Маршрути величезні. Завдання також. Це історичний похід, ви собі запам'ятайте. Головне, кому належить це пам'ятати, — фізика. Це на сибірських ріках. Принцип: похід відкритий. З усмішкою, з привітом, з подарунком,— з крайньою цікавістю. Дружбою. Вони люблять дружбу. Поезію... І фантазуйте. Фантазуйте. Творіть! Містер Хаурд, пам'ятайте, на вас нація покладає сьогодні особливі завдання. Одухотворіть похід...

Коли б не знати цього гангстера й чути саме тільки його напучування, можна було б подумати, що тут не шпигунів зиряджають у розвідку, а вісників миру й добра. Марроу творив брехню.

І ось перед очима невтомних американських шпигунів постав у всій своїй красі Великий Радянський Союз. Та забудемо про них на деякий час. Спочинемо від задухи посольських стін і «таємниць». Величні простори Батьківщини пропливають перед нами на північ, на схід і на південь. Волга й Урал. Заводи-гіганти й гіганти гідростанції в дії і в будові. В могутньому післявоєнному рості. З показом уславлених людей — будівників комунізму, промислових виробництв, машин, що створюють машини і народжених машинами, і які цілком змінили обличчя наших полів і колгоспів, які створили вже новий пейзаж країни та новий її стиль.

Роз'їжджаються розвідники по СРСР. Ряд кадрів у міжнародних вагонах поїздів Москва — Владивосток, Москва—Баку, Москва—Ташкент, Караганда. Записують аеродроми по дорозі, елеватори, будівництва. Одні прикидаються, що не знають мови, інші, навпаки, дуже добре розмовляють по-російському. Клацають у купе на машинках. Фотографують. Роз'їжджають в автомобілях, літають на літаках, причому завдяки якійсь особливій неуважності чи покvapності скрізь залишають номери багатолікстрованого журналу «Америка».

Одна група, під керівництвом начальника Бюро Інформації Хаурда, виїхала по маршруту лісозахисних зон од Волги до Дніпра. В її складі була й Анна Бедфорд. Об'їхавши Поволжя, Дон і Запоріжжя, група прибула в Київ, з Києва по шосе машинами — «вивчати» колгоспне життя.

Старі Петрівці, куди приїхали розвідники американського посольства та київські агенти ЮНРРА, розкинулись на горі і під горою в мальовничих долинах. Привітні хати білили серед садів і городів. Од широкого шляху по селу розбігались мальовничі вулички й стежки до дворів і хат. А за рікою, скільки осягне людське око, простяглися стародавні чернігівські землі — луки, озера, села на горбах і дрімучі сизі бори. Уздовж зелених гір унизу виблискував Дніпро. Горами повз Вишгород тягся шлях на Київ.

На горі княгині Ольги цвіли вишні, і самотній прадуб, що одшумів багато віків, нахилився до Дніпра, вже майже без гілля.

Було щось епічне в старопетрівському полі. Була течія часу й величний спокій. Колись тут паслися коні Святослава. Сіроокий князь ночував на траві над Дніпром і, дивлячись на зорі, мріяв про Дунай. І так само пахло чебрецем і полином. На небі і в Дніпрі гриміли велетенські битви між весінніми хмарами, а над задніпровським низом одна найбагатша грозова хмара заповонила майже півсвіту і десь далеко за Остром зливалася на землю синіми потоками дощу.

Весна. Не впізнати простори полів. Нові сили вступають у будівництво мирного життя, нові ритми й музика. Увесь колгоспний люд розтягся уздовж Дніпра.

Нове людське суспільство вперше в історії приступило до створення нового клімату.

Привезли на машинах посадочний матеріал. Сотні дівчат, юнаків і підлітків обережно розносять його по ділянках. Все поле в рухові. Рухаються лісопосадкові машини, залишаючи після себе чудові ряди насаджень. Полощуть на вітрі, пересуваються червоні прапори. На всю довжину польового табору красується план лісопосадок. Під прапором коло машин кілька сот колгоспників і колгоспниць усіх видів праці. Серед них Герої й Героїні Соціалістичної Праці, колишні солдати й офіцери Вітчизняної війни. Багато піонерів, що прийшли з школи з учителями. Дівчата з лопатами. Дівчата-мотоциклістки. Звідкись долинає музика.

Проїжджають вантажні машини з посадочним матеріалом. Пропливають «челябінці» з широкими рядами причепів — лісопосадкові машини Чашкіна. Незвичайні машини, незвичайне поле. Воно ніби стало продовженням індустрії. Гігантський, сповнений краси, переворот! Від просторів, масштабів, машин, а найголовніше від людей віє новою незвичайною силою.

Коло однієї з посадочних баз, над розгорнутим планом ділянки — голова колгоспу Петро Гончар, два бригадири, група колгоспників і Сергій Васильович Громов, що приїхав з Москви для випробування в дії лісопосадочних машин. На потужному новому тракторі з семи-лемішним плугом, підїжджає колишній танкіст Олександр Задорожний, веселий, моторний чоловік.

— Яке ж чудове поле, товаришу професор! — Задорожний усміхнувся й спинив машину. — Все в довжину! Тягне просто, як на Берлін, їй-богу, дайте мені трасу — до Чорного моря доведу!..

— Так. Сьогодні славетний день: вісімдесят тисяч колгоспів виходять у поле, — сказав Громов. — Ви уявляєте, що буде через п'ять років?! Тридцять мільярдів дерев!

— Тридцять мільярдів?! — перепитав Гончар і подивився кругом.

— Тридцять! — сказав Громов і теж подивився на далекий обрій, немов бачить уже там перетворені простори. — Якщо висадити все це в одну стрічку завширшки тридцять метрів, зелена стрічка простягнеться від Землі до Місяця.

О. П. Довженко. Фото початку 50-х років.

— Та невже?! — здивувалася молода колгоспниця.
— Не подобається Місяць? Будь ласка. Рівнятимем по Землі. П'ятдесят один оберт навколо екватора.

— Стрічка?!

— Так!..

— Гей, що за гості, дивіться? — сказав Задорожний. На шосе спинилися дві машини. З машин виходять знайомі нам персонажі.

— Що за публіка? З яких земель? — спитав бригадир.

— Американський знак! І машини американських марок! — відповів лісовод Горобець, колишній лейтенант танкових військ. Професор Громов одійшов, очевидно не бажаючи зустрічатися з гостями.

— Хеллоу! — весело сказав Блейк, підходячи до колгоспників.

— Салют, камрадо! — усміхнувся Горобець. — Не довелося привітати на полі брані, привітаємось хоч на полі труда!

Кембелл. Хеллоу! Салют!

Блейк. Добрий день.

Гончар. Добрий день.

Кембелл. Як поживаєте?

Гончар. Дякуємо. Не нудьгуємо.

Блейк. Ну, як у вас тут взагалі? Все ол райт? Дуже добре?

Гончар. Та так наче нічого.

Кембелл. Ви були на війні?

Гончар. Хто на ній не був.

Кембелл. Були поранені?

Гончар. Був.

Кембелл. Один раз чи багато?

Гончар. Багато.

Кембелл. А ви?

Клунний. Я партизан.

Золотаренко. І я.

Кембелл. І теж поранений?

Золотаренко. Інтересуетесь ранами? Будь ласка. Є трохи. А ви?

Кембелл. Чи був я поранений?

Золотаренко. Еге ж.

Кембелл. Ні.

Волошин. Не були поранені?

Кембелл. Ні.

Волошин. Дивись.

Горобець. То, може, він був у неволі?

Кембелл. Де?

Золотаренко. У фашистському рабстві?

Кембелл. Ні.

Волошин. Може, поранений ваш син або брат?

Кембелл. Ні.

Волошин. І не горіли ви?

Кембелл. Ні.

Клунний. Ви?

Блейк. Но, но. Ні.

Волошин. І школи ваші цілі, й книги? І всі багатства?

Блейк. Йес. Все ол райт.

Кембелл. Ми навіть вам давали лендліз.

Клунний. Еге ж, щось чував. Цікаво. Так...

Гончар. Постривай. Дай сказати гостям.

Арманд Хауорд. Так. Ми хотіли спитати, скільки ви споживаєте на душу в день хліба, м'яса, жирів?

Гончар. А навіщо вам це? Якщо ви з Америки, невже немає вам про що з нами говорити? Ми ж вас про їжу не питаємо, хоч споживаємо, гадаю, не менше за вас.

Анна Бедфорд (*до Хауорда*). Прошу вас, перестаньте.

Блейк. Але все ж таки... Які в вас перспективи на урожай?

Кембелл. Який недосів? У вас, читав я, це... дощ не падав довго? Нема вода? Е... е...

Блейк. Чи не є це аеродром? Там видніє, он-о!

Гончар. Цікавлять нас не порції сьогодні. Як будемо жити? Як уживатися на землі? Та як планувати господарство: в мирі, в дружбі чи...

Клунний. Так. У вас тепер, кажуть, нова бомба завелася?

Блейк. О! Атомна, йес! А що ви цей бомба знав... думаєте? ні?

Гончар. Думаємо, що всяка техніка має свою анти-техніку. А ви що, воювати наміряєтесь?

Блейк. Ні! Ми хочемо... е-е... оборонятися.

Гончар. Од кого?

Блейк. Ну, взагалі.

Анна Бедфорд. Замовкніть. Мені соромно. (*По-англійському*).

Клунний. Ой глядіть, громадяни американці, щоб не вийшло помилки.

До посадочної бази, де школярі під керівництвом інструктора навантажують машини саджанцями, біжить хлопчик, здаля кричить:

— Хлопці! Американці приїхали! Годинники продають!.. А журнали розкидають даром! Ось! «Америка»! А картинки гарні!

Хлопці біжать бігом.

Шелест. А правда, кажуть, ви чимало заробили на війні?

Блейк. Е-е... но... е-е...

Шелест. Еге. Мабуть, тільки розмови...

Блейк. Йес.

Клунний. Я теж думаю: не може бути, щоб якийсь там народ породив би падло, що спеціально наживається на людській крові.

Арманд Хауорд. Одну хвилиночку...

Шелест. Звичайно, це класове діло.

Арманд Хауорд. Пробачте, товаришу, як вас...

Анна Бедфорд. Прошу вас, ну, прошу вас... (*По-англійському*).

Гончар. Хвилиночку. Громадянка щось хоче...

Арманд Хауорд. Так. Міс Бедфорд хоче дати запитання жінкам.

Анна Бедфорд. Так. Я хочу спитати, як ви ставитеся до жінок Америки?

Антоніна. А так, як і до чоловіків.

— А саме?

— Як люди, так і я. Багатих жінок я не знаю, а простих мені жаль.

Анна Бедфорд. Чому?

Кембелл. Жаль? Чому?

Літня колгоспниця. А так, тому що приножується їхній труд святий.

Блейк. Який труд?

Колгоспниця. А затопляєте в морі зерно. Читаємо ж у газетах. Всесвітній сором!..

Анна Бедфорд. Я категорично це заперечую. Це не ми. Це наші бізнесмени.

Блейк. Це зовсім інше. Ви не зрозуміли. То є різні системи. Ваша мета — виробництво товарів. Наша мета — не є виробництво, тільки прибуток. Це питання не етики, тільки економіки.

Гурток задиханих хлопчиків швидко підходить до старших. Роздивляються на американців з веселою цікавістю. Один з них, з великими очима, гарний хлопчик, не втримався:

— Американці... Ви із самої Америки?

— Йес! — відповів Блейк.

— Я знаю американські вірші!

— О! Він знає американські вірші! Читай.

— Він у нас поет. Читай свої!

— Хочу американські! — Хлопчик вийшов наперед.—

Пабло Неруда:

Нема в Європі фронту!.. Сталінград,
Ти вистоїш, нехай би залили
Тебе вогнем смертельним і металом!
Безсмертні у віках сини твої
В кривавих ранах
Вмираючи; вони й тоді боронять
Твою, о місто Слави, перемогу.
Червоні руки інших, наче ти...

Хлопчик читав прекрасно. В руках у нього був молодий дубок.

...Іх попіл гордий бережно зберуть
І густо ним засіють потім землю,
Щоб із зерна твого, Сталінград,
Прийшли жнива красивого життя.
Як рідним, ми пишаємось тобою,
Ми — мексиканці, патагонці, Чілі!..

— Уже читає!—підійшла мати.—Це не та Америка!— сказала вона, показуючи на американців.— Це Північна, Труменова. А Неруда (до американців) проїжджав через наш колгосп. Дуже культурна людина. (До хлопчика). Так він же Південна.

— Я прочитаю Північну,— не поступався поет.

— Містер Трумен прибув на острів Порто-Ріко,
Змити кров із пальців у морях глибоких.
Він видав щойно смерті двісті греків юних.

Його кулемети днів рокоцуть безліч,
І за його наказом падають голови греків,—
Очі древніх морів, сливи і виноград.
Падають голови греків — дорійські обличчя,
Корінфські пелюстки падають в попіл і пил...

В гостей зникла усмішка. Був дуже здивований і схвилюваний Хауорд, і, глибоко вражені тим, що бачили, всі інші озирали степ і людей, неспроможні здолати тугу.

Хтось покликав Гончара. Голова колгоспу пішов до бригади. Анна й Хауорд пішли з ним поруч.

— Фактично ви вже не фермер, товаришу голова?

— Ну, фермерство далеко позаду. Забув уже...— Гончар оглянув по-хазяйськи широкі простори.— От наше поле. Гарно, правда?

— Дуже. А в якій мірі ваша праця примусова? — спитав Хауорд.— Ви можете сказати одверто? Пробачте за нескромне запитання.

— Запитання, звичайно, дурнувате,— відповів Гончар.— Але раз уже вам звелено його задати, будь ласка... Епоха спонукає й вимагає від людини, якщо вона, звичайно, людина, не тварина.

Він подивився на гостей і тонко, трошки іронічно усміхнувся. Він чудово розумів весь комплекс міркувань закордонних гостей, спрямованість їхнього розуму й мету. Він був дуже добрий і любив поле, як художник фарби й полотно.

— Подивіться на світ,— скільки безладдя й дурості. Скільки пустель чекає зрошення. Скільки рік треба повернути й вирівняти, посадовити нових лісів, скільки вітрів приборкати! Це ж само не робиться. Клімати виправляти пора, погодьтеся, і якість рослин... Капіталізм ваш дурний, не ображайтеся.

— Ну... е... Вірите ви в бога? — спитала Анна.

— Ні, американська дівчинко. Бог потроху якось сам по собі одпав, і небо стало чисте й веселе.— Гончар ще раз усміхнувся.

Справді, небо було чисте й веселе. Легкі весінні хмарки підкреслювали його бездонну голубизну. Потoki тепла, й пісні жайворонків і дівчат на полі, де так недавно гриміли битви, і цей чистий чоловік Гончар, що зовсім

не думав, яке враження справляє він на світ, і будівництво нового клімату,— все було незвичайне.

— Ще запитання,— сказав Хауорд.— На війні ви особисто багато втратили?

— Втратив багато і знайшов багато.

— Страждали? Жаліли? — дала навідне запитання Анна.

— Всього було,— усміхнувся Гончар.— Страждав і захоплювався. Від цього місця до Берліна дійшов.

— Я тоді прилітала в Берлін.

— Так... До самого головного штабу Гітлера, хай він буде проклятий,— зітхнув Гончар і подивився на захід,— дійшов. На рейхстагу розписався в сорок п'ятому році за себе й за синів...— Гончар нараз замовк і, махнувши рукою, пішов до бригади. Хтось його покликав.

— Жаль синів,— сказав, підходячи, дід Волошин.— Сини в нього...

— Загинули на війні? — спитала Анна.

— Один остався. Онде над Дніпром! На захід дивиться, звідки його привезли, наче хоче спитать, що світові треба од нас?! — Помітив свого сина, молодого вченого, що проходив з групою колгоспників:

— Ярославе!

На високій горі над Дніпром, увінчаний весінними хмарами, стоїть бронзовий пам'ятник двічі Героєві Радянського Союзу.

Підходить Ярослав до батька і раптом, упізнавши Анну, радісно пішов їй назустріч. Вона до нього.

— Анна!

— Це ви, Ярославе? Яка я рада.

— Чому ж ви не дали мені знати в Москві...

— Ми виїхали несподівано.

— Я теж.

— Це ваша батьківщина!

— Так. А це, Аннушко, мій батько.

— Ось оце дуб, можете повірити! — Літній бригадир підійшов до Анни, тримаючи на широкій коричневій долоні маленький сіянець дуба.— П'ятдесят років займаюся я хлібом і садом, теж дуже душевне діло, але з цим ніщо не зрівняється. Саджаю ось і радію вже не на рік — на триста років наперед.

— І я,— сказала колгоспниця Олена Гончарова, мати юного поета.— Садовлю дубочки, і так мені любо, неначе

дітей народжую, а сама думаю: проминуть віки,— шумлять вершинами діброви в небесах. Неначе я ось цими дубками востаю в майбутнє життя.— Олена розігнулася й несподівано простягла руки Анні.— Посади й ти, голубонько, ось ці три дубки, а я на тебе порадію. Десь, може, і мати твоя садовить.

Анна взяла у колгоспниці три маленькі сіянці. У неї злегенька тремтіли руки од хвилювання. Коли, нагнувшись, вона приторкнулася руками до землі й почала садовити дубки, їй страшенно захотілося, щоб вони повиростали гігантами. Вона раптом уявила, що колись буде матір'ю, їй захотілося щастя. І коли, посадивши дубки, вона вирівнялась, Олена помітила на очах у неї сльози й зраділа:

— Помічаєш, що ти не така вже тепер, як була до посадки? Є різниця, правда?

— Є. Мені радісно,— сказала Анна.— Мені здається, ви мене трошки прилучили до... щастя...

— Отже, ти добра людина. Помічаєш, як іноді небагато треба людині для щастя?

— Так.

— А то з тобою чужі люди, я бачу, не наші? — спитала Олена, помітивши журналістів, що наближалися.

— Я теж чужа.

— А, вигадуй,— з добродушною наївною недовірливістю сказала Олена.

Співали дівчата коло посадкових машин.

Коло пам'ятника двічі Героєві Радянського Союзу стоїть хлопчик, який читав американцям вірші.

— Це мій батько,— каже він гостям. Обличчя в хлопчика стає суворе. Він хоче бути схожим на батька.

— Він герой? — спитав Блейк, фотографуючи пам'ятник.

— Звичайно. Аякже.— Хлопчик обняв бронзову статую свого батька, одвів очі від американців у далекі вічні простори Задніпров'я і почав несподівано творити свої вірші від імені батька. Ось вони:

До смерті в мене часу не було.
Суворий. Забував про милосердя,
Щоб не слабіти між проклять ворожих,
Вогню і відчаю: «Здаюся, Рус».
Присягу Батьківщині я проніс
Крізь грози, грім і скреготи металу,

Допоки під далеким Сандомиром
На попіл обернувся за мент один.
Ії любив я.
Ій — війні — належав.
У захваті бував на полі бою,
В мент захвату такого і помер.
Була атака,
Ворог мій тікав,
Мій ворог біг чимдуж переді мною!
Я був щасливим.
Хоч і мало жив.
Відлтий в бронзу я...
Вартую людськість...

Старий Гончар змахнув сльозу, щоб не помітили ні онуки, ні гості. Який це був чудовий хлопчик! Як він левів за своїм батьком на поля битв! Як він хмурився, як грізно підіймав голову! В якісь хвилики він здавався майже дорослим. Але найдужче вражала в ньому зворушлива і разом з тим героїчна натхненна дитячість в прекрасному сполученні з силою розуму й обдарування. Коли він промояв слова. «В мент захвату такого і помер», дзвінкий голос його ледь здригнувся, і на очах виступили сльози, але він подолав їх силою своєї волі, і тоді на нього не можна було дивитися без трепету. Він був достойним сином свого батька, цей хлопчик, творець нових лісів і поем. Перед ним проходили «челябінці» з лісопосадочними машинами. Вони здавалися йому в цю хвилину танками, що йдуть у бій на чолі з його молодим героїчним батьком. Картина бою над Дніпром виникла перед ним з такою нестримною силою, що поле нараз почало дрижати під тягарем танків, гармат та іншого кричущого заліза. Ревли літаки. Прожогом летіли бомби й освистували людське життя. На вишгородських кручах горіли танки. Гармати били по танках, здіймаючи вихорами куряву, і безнастанно грім гримів, і сівачі кидались у виблисках своїх гармат, як видіння епохи. От який це був хлопчик. Сама природа, здавалось, відповідала йому. Над чернігівськими просторами гримів весінній грім. Веселі хмари товпились над Дніпром і в Дніпрі, обіцяючи багате літо. Полями линули пісні. За машинами, на яких працювали розумні люди, виникали, мов у казці, ряди молодих насаджень. Була зовсім нова графіка полів.

Американці мовчки озиралися, відчуваючи, які чужі вони цьому світові і як цей світ далеко пішов уперед.

Анна Бедфорд дивилася на пам'ятник людині і вперше в житті зрозуміла усім своїм еством, що таке безсмертя.

Прочитавши доповідь Хауорда про поїздку в колгоспи, Марроу оскаженів. Доповідь була негайно прочитана послові з відповідними коментарями. Доля начальника бюро інформації була вирішена.

— Читали доповідь Хауорда? — спитав Марроу Гревса, що був викликаний для одержання вказівок.

— Обурливо, — сказав Гревс.

— Я дуже радий. Нарешті, ми його введемо на чисту воду. *(Цитує доповідь)*. От. Полюбуйтеся! Сам заголовок розділу чого вартий: «Серед усіх будівництв Союзу РСР є найбільш вражаюче будівництво нового клімату...» Бийте моєю рукою!.. — Марроу вискалив зуби й злісно потряс кулаком. — Все.

Гревс виходить. Марроу подзвонив. Входить секретар.

— Містера Стіда.

— Йес, сер.

Арманд Хауорд уже заздалегідь приготувався до бою. Без сумніву, він знав, на що йшов.

— Це ви писали доповідь про поїздку в колгоспи?

— Я.

— Ви могли б з успіхом послати її радянському урядові, — ледве стримуючи себе, сказав Гревс.

— Но. Я дозволив собі залишити в ній не так багато правди, сер, — ще стриманіше відповів Хауорд.

— Чиєї правди?

— Правди дійсності, сер.

— Я вас послав розвідати правду дійсності в нашому розумінні. Хіба такої доповіді жде Вашингтон?.. Кому потрібна ця патетика? Де примусова праця?

— Її немає, — сказав Хауорд, закурюючи люльку. — Я не бачив.

— А навіщо ми вас посилали? А де розор? Червоний імперіалізм? Чому я не бачу й рядка червоного імперіалізму?

— Це ви, мабуть, дописали самі.

— В посольстві прес-конференція. Завтра! Вся американська преса! — Гревс театралью схопився за голо-

ву й забігав по кабінету.— Що ми дамо журналістам? Ось це! Де ви? Ви живете поза часом!

— Я зустрів у колгоспі одного чоловіка, сер,— задумливо й дуже поволі сказав Хауорд, дивлячись на Гревса з глибоким презирством.— То був голова. Простий чоловік, як мій батько. Він дещо мені розповів про життя. Після цього мені захотілося раз за багато років уявити, що я ще не все втратив.

Гревс. З цією доповіддю ви втратили все. У всякому разі, багато чого.

Хауорд. Ви маєте на увазі...

Гревс. Вашу службу, якщо не більше.

Хауорд. Пліз.

Гревс. Любитель правди... Начальник бюро інформації посольства США уявив себе любителем колгоспної правди, а! А чому ви не написали, як вони були бідно одягнуті?

Хауорд. Вони не були бідно одягнуті.

Гревс. Як огидно були одягнуті їхні жінки?!

Хауорд. Вдови й наречені героїв, сер. Вони були гарні.

Гревс. На них не було й одного пристойного головного убору. Блейк!

Входить Блейк.

Блейк. Йес, сер!

Гревс. Як були одягнуті ці жінки?

Блейк. Сміховинно, сер! І найменшого натяку на моду. Ось фото!

Гревс. *(показуючи фото)*. Чому ви не побачили цієї правди?

Хауорд. Я дивився весь час їм у очі. Слухав їхні думки. Я не помітив на них нічого старого й зношеного. Навпаки, містер Блейк видався мені серед них брудним шарпаком... людською слизотою... Мені було навіть соромно за нього. Мені й зараз соромно за цю скотину.

Блейк. Містер Хауорд!

Гревс. Містер Блейк!

Блейк. Йес, сер!

Гревс. Містер Блейк, передайте містеру Хауорду, котрий стоїть переді мною, що він може пакувати чемодани й забиратися до біса в Будапешт. Ось наказ про його переведення.

Хауорд. Йес. Містер Блейк, передайте містеру Грев-

су, що я, по-перше, поїду куди захочу, по-друге, що він може вважати себе удареним по фізіономії. (*Виходить*).

Г р е в с. Я?.. Е-ей! Я випускаю вам у потилицю обойму! Чуєте? Вона вас дістане скрізь! Навіть у Вашингтоні теж! Будь ласка, я там приготував для вас тисячу сюрпризів!

Х а у о р д (*спинившись у дверях, обертається*). Містер Блейк. Я забув ще плюнути йому в пику. Пліз.

Од цієї фрази Хауорда секретар посольства завив. Але його ворог уже грюкнув дверима. Відповісти було нікому, до того ж, нічого не спадало на думку, що могло б перекрити одержану образу. Увесь налитий кров'ю, з вираченими очима, він буквально божеволів од злості. В цю секунду його попросили до посла, і майже цієї миті він уже входив у кабінет посла з найспокійнішою милою усмішкою, що становила, здавалося, постійну і невід'ємну дипломатичну частку його душі.

— Департамент прийняв нову ухвалу щодо Хауорда,— сказав посол.

— ?

— Він повертається до Вашингтона.

— О сер. В департаменті сидять великого розуму люди. Це останній рузвельтівський ставленик у Москві.— Догідлива стандартна посмішка не залишала Гревса.

Хауорд іде, збурений гнівом. В холі зустрічається з завжди квапливим Марроу.

— Хелло, Хауорд! Ну, як ви себе почуваєте після поїздки? Доповіді ще не читав. Одним тільки оком. Є місця разючі! Тільки трошки треба...

— Я нічого не розумію в нашому домі.

— Милый мій, ви тільки... Абсолютно все буде ол райт... Поспішаю до посла. (*Цілком інтимно, напівпоспешки, з наймилішою усмішкою*). Ох, ці генерали... (*Зникає в кабінеті посла*).

С к о т т (*побачивши Марроу*). Хауорд виїде в Вашингтон.

М а р р о у. Так? Якщо тільки не втече до комуністів. Страшна людина,— я говорю вже про це три роки.

С к о т т. Приготуйте всі матеріали для суду.

— Так, сер. Я також гадав би, що два свідки обвинувачення від посольства...

— Кого ви маєте на увазі послати?

— Мм... лікар Уїнчелл потребує відпустки і, можливо, Анна Бедфорд... Дочка фермера. Як ви помітили, дуже мила. Надзвичайно вигідна для інтерв'ю кінохроніки. Одразу викликає симпатію й довір'я. Взагалі тут можна багато придумати. До речі, в неї померла мати. Сьогодні одержав телеграму.

— Ви їй повідомили?

— Поки що ні.

Входить секретар. Доповідає, що прийшов містер Стід.

— Нехай знайде.

— Пане посол! Я вважаю за свій обов'язок...— Заступник начальника відділу інформації Дуглас Стід, що допіру ввійшов, дуже хвилювався.— ...Прошу вас вислухати мене.

— Будь ласка.

— Я вважаю містера Хауорда людиною об'єктивною, це по-перше.

— Ви його заступник?

— Так... А по-друге...

— На жаль, не можу вважати за потрібне ні вислуховувати вас, ні відповідати вам. Я сьогодні скасував вашу посаду.

В холі Арманд Хауорд зустрів Анну Бедфорд. Сіли за столиком коло самого вікна. На столику американські журнали.

Хауорд. Який я був дурень! Я наївно вірив, що посланий... сюди для зміцнення культурних зв'язків між великими народами... Все — димова завіса!

Анна Бедфорд. Часом мені здається, що цей будинок вибухне од ненависті й брехні.

Хауорд. Чорт його бери!

Анна Бедфорд. Помічаєте, як ми стаємо схожі на німецьких фашистів? Весь цей стиль, методика... Ненавидимо росіян. Ненавидимо одне одного. Всі нещасливі.

Хауорд. Всі ждуть чогось.

Анна Бедфорд. У нас немає позитивної мети. Я це зрозуміла.

Хауорд. Америку відкрила. Звичайно. Є жадоба війни, і ми гамуємо її кров'ю, кидаємо греків на греків, арабів на арабів, Китай на Китай, і ця ганьба на Балканах,— це ж наша робота!

Анна Бедфорд. Що буде?

Хауорд. Не думайте про це, Анно.

Анна Бедфорд. Про що ж думати?

Хауорд. Хай вони западуться.

Анна Бедфорд. Я не можу не думати. Вже я очей не можу заплющити.

Хауорд. Дорога моя, в який величезний світ питань ви поринаєте. Вони задушать вас. Знищать милу безтурботність вашого погляду.

Анна Бедфорд. Кому потрібна ця безтурботність!

Хауорд. Мені... Анно, чи вам не здається, що ми могли б удвох виїхати звідси?

— Куди?

— Давайте подумаємо...

— Ні. Від цих питань уже не втечеш.

— Так.

Анна Бедфорд. Це наша дійсність. Це сила речей, котра нас створила і яку ми творимо... Ви помітили, як світ почав ненавидіти нас? Скажіть, чому нас не любить світ? Це ж правда?

Хауорд. Тому що немає в нас любові до світу. Все — торгівля. Торговці ми.

Анна Бедфорд. Торговці і слуги торговців. Коли в колгоспі...

Повернувшись від посла в свій кабінет, Марроу підійшов до столу і ввімкнув апарат. Записується голос Анни Бедфорд: «...Давали нам запитання, я згоряла...».

Голос Хауорда. Не треба. Давайте вип'ємо, чи що.

Голос Анни. Не хочу. Не треба. Невже ви не бачите, що те, про що я думаю, про що питаю себе і всіх навколо...

За столиком коло вікна Анна Бедфорд і Хауорд:

— ...Це не тільки я: півсвіту юності, склавши зброю, оплакавши мертвих серед руїн Європи, Азії, Африки,

думає, питає, прислухається, і дзвін, і грім катастрофічних вибухів стоїть ще у вухах, і стогони пораних десятків мільйонів, і трупний сморід десятків мільйонів... О юність моя, що коять з тобою!

Підходить секретар Марроу:

— Міс Бедфорд!

— Так.

— Вас просить містер Марроу.

Анна Бедфорд увійшла. Як їй не хочеться входити в цей осоружний кабінет.

Марроу (*зайнятий читанням*). Міс Бедфорд?

Анна Бедфорд. Йес, сер.

Марроу. Усміхніться. Чому ви перестали усміхатися? Я не раджу вам входити в кабінет без усмішки.

Анна Бедфорд. Йес, сер. (*Усміхається*).

Марроу. Коли давали вам запитання, від чого ви згоряли?

Анна Бедфорд. Не розумію... (*Ій страшно*).

Марроу. Напевно, від цікавості. Як не розумію? (*Вмикає апарат*).

Вона чує свій голос: «Це не тільки я: півсвіту юності, склавши зброю, оплакавши мертвих серед руїн Європи, Азії, Африки, питає, прислухається, і дзвін, і грім катастрофічних вибухів стоїть ще у вухах, і стогони пораних...»

Анна Бедфорд стоїть приголомшена, слухаючи свої слова: «...десятків мільйонів, і трупний сморід десятків мільйонів... О юність моя, що коять з тобою!»

Марроу (*проглядаючи доповідь Хауорда*). Треба усміхатися, любя моя. Ваші вірші?

Анна Бедфорд. Так.

Марроу. Дуже талановито. Це пригодиться. Тільки ми їх трошки відредагуємо. Тепер трохи прози. Посол призначив містера Блейка на місце Хауорда. Відрекомендуйтеся йому й швиденько додайте до доповіді дві сторінки червоного імперіалізму. Примусова праця — не менше трьох сторінок зробить сам Блейк. Ви тільки накидайте схему. Освіжіть анекдотами. Свіжі анекдоти є? Подивіться папку анекдотів. Розмалюйте одяг колгоспниць, взуття, головні убори — це в нас люблять. Голова колгоспу... Як його прізвище?

Анна Бедфорд. Гончар.

Марроу. Визнав примусову працю. Працює не покладаючи рук над спорудженням аеродромів. Журиться, що втратив ферму. Все втратив. Комуністи забрали в нього все, навіть коні й...

Анна Бедфорд. Йес, сер. Але він сам комуніст...

Марроу. Не треба. Нехай він буде антикомуніст.

Анна Бедфорд. Йес, сер. Але...

Марроу. Слухайте: що всі вони настроєні лояльно і не піддаються пропаганді, я це зрозумів з самого початку війни.

— Йес, сер. Мені здається, нам немає чим завоювати їхнє серце. Коли я побачила під час насаджень лісозахисних зон...

— Ніяких зон! Наївна ви дитина. Більшовицький трюк, та й годі! Але це чудово для розділу про примусову працю. *(Викреслює синім олівцем три сторінки з доповіді)*. І ніяких сердець! Чорт з ними. Нам треба не завойовувати серця, а розвідувати. Йі оберігати серця американців.

— Йес, сер.

— Анно! Чого ви водитеся з цим Хауордом? Це люди на пропаша... А ви можете собі зробити кар'єру... Ви можете подобатись великим людям...

— Не розумію.

— Ну, я не кажу — послові. Посли приходять і відходять... Радники залишаються. Бачите, це майже освідчення, правда?.. Це дуже багато. Еге ж?

На прес-конференції під час зустрічі міністрів іноземних справ у Москві приїхало багато маститих журналістів і кореспондентів реакційних американських і європейських газет, відряджених в СРСР з спеціальною метою — зібрати якнайбільше наклепницьких відомостей про життя СРСР. Зважаючи на те, що допіру призначений начальник бюро інформації ще не був достатньо авторитетний, щоб переконати журналістів у «простій істині про неминучість краху радянської держави», — конференцію відкрив сам Марроу.

— Джентльмени, вам нема чого їздити по Росії й ризикувати своїм життям у пошуках правди. В теперішній час це майже неможливо. Ми зробили все, щоб ви уник-

нули цієї турботи. Правда — ось! В готовому, так би мовити, консервованому вигляді.— З цими словами Марроу почав роздавати кореспондентам заготовлені пакети «матеріалів». Кореспонденти були в захваті.

— Це чудово! Прекрасно!

— Дякую вам!

— Чудесно!

— Так, це майже подвиг, джентльмени,— сказав Марроу.— І чим ближче СРСР до цілковитого краху, тим важче добувати цю правду. Зараз у цій країні працювати взагалі неможливо. Ми або впираємося в кам'яну стіну, або ловимося в цілком незрозумілі сіті. І все ж таки ми зробили для вас це диво на величезній terra incognita, в порівнянні з якою вся Європа — це легенький детектив у старому готелі. Працювали найкращі наші інформатори. (*Аплодисменти*). Найсміливіші, здібні на блискучі узагальнення стилісти, таланти яких можна тільки вітати. Ось, для прикладу, вірєць про одвідання колгоспів України: «Десятки мільйонів радянських юнаків і дівчат, склавши зброю серед руїн і смороду розору, оплакавши мертвих мільйони і мільйони поранених оплакавши, слухають щоденно «Голос Сполучених Штатів Америки» й думають, що тільки в «плані Маршалла» могли б вони знайти собі відповіді на питання життя. Вони давали нам ці запитання, згоряючи від заздрощів до нашого способу життя. Одна колгоспниця, до якої звернулася із словами співчуття наша співробітниця Анна Бедфорд, голосно зітхнула, сказавши: «О юність моя, що коять з тобою!»

Журналісти починають аплодувати Анні Бедфорд. Їй хочеться втекти. Вона дивиться на Арманда Хауорда, шукаючи в нього захисту. Хауорд, не розуміючи, презирливо одвертається. Їй хочеться крикнути, що вона непричетна до цієї брехні, але треба усміхатися. Оплески сильнішають.

Марроу. Голова колгоспу скаржився на примусову працю. Переставши бути фермером, він, за його словами, втратив усе, навіть коні й релігію. Він сказав... Він скаржився...

— Брехня! — пролунав нараз гучний голос Хауорда.— Він не скаржився. Все брехня!

— Як брехня?! Хто це? Слухайте, що це робиться?! — загула вся прес-конференція, обертаючись до Хауорда.

Марроу і Блейк. Спокій! Як не скаржився? — Ви!.. Хто вас просив?.. (Гамір). Спокій!

Хауорд. Він так само скаржився, як і та колгоспниця! «О юність моя, що коять з тобою!» — це слова Анни Бедфорд, а не колгоспниці. Це її декламація! (Анна Бедфорд виходить збентежена). Я не розумію, навіщо американському народові ця брехня! Американський народ послав нас сюди для зміцнення культурних зв'язків, для ствердження миру на основі високих принципів взаємодовір'я!

Журналіст (другому, тихо, із сміхом). Який ідіот, який ідіот, боже, який ідіот... Дон-Кіхот Ламанчський...

Марроу. Ви базіка!

Арманд Хауорд. Навіщо ви оббрехали голову колгоспу?! Я пам'ятаю всі його слова. То була розмова на високому рівні розуміння епохи.

Блейк. Ви тим часом не записалися в колгосп?

Марроу. Мабуть!

Арманд Хауорд. Ні. Але я запевняю, що багатом з вас можна повчитися в нього.

Марроу. Справді?!

Блейк. Чому?

Арманд Хауорд. Широті мислення хоча б і чесності, яка тут і не ночувала.

Блейк. Я протестую! Ви ображаєте прес-конференцію!

Журналіст Схід. Прес-конференція не просить вашого захисту.

Хауорд. Що ми робимо?.. Навіщо морочимо американський народ цією дурною брехнею?.. Я прожив тут кілька років, джентльмени. Те, що я бачив на радянських полях останнього разу...

Гамір. Крики: «Сідайте! Сідайте! Закрийтеся!»

...Гаразд. Я йду звідси! Але перед тим, як піти, я заявляю конференції: ми не посольство миру, ми посольство війни. Посольство ворожнечі. Тут фабрикється і звідси пливе в Америку осоружна брехня й ненависть до всього радянського, до демократії Польщі, Румунії, Угорщини, Болгарії... До будь-якого найблагороднішого починання. Я не хочу жити серед зла цих диверсій!

Блейк. То йдіть геть!

Марроу. До біса!

Б л е й к. Нам набридло слухати ваші проповіді! Ідьте в Бухарест.

Х а у о р д. Ні, не в Бухарест! Я в Вашингтон поїду! Я розкрию цей безвідповідальний обман американського народу й уряду Америки.

М а р р о у. Ви брешете! Ніхто уряду тут не обманює! Ніхто, крім вас самого! Вас купили! *(До журналістів)*. Він давно вже в них у полоні. Він комуніст!

Входить Скотт. Рух у залі.

С к о т т. Ах-ах-ах, який гамір...

М а р р о у. Хауорд образив дипломатичний корпус, сер, і прес-конференцію.

С к о т т *(цілком спокійно)*. Ну що ж. За це він відповість. Але звинувачувати начальника бюро інформації, що він в Росії став комуністом, я б не хотів дозволити нікому. Хіба може американський народ повірити, що це можливе взагалі і тим більше тут? Кому це потрібно? *(В бік Хауорда)*. Містер Хауорд, ви можете запевнити прес-конференцію, що ви не комуніст?

Х а у о р д. Так.

С к о т т. Бачите. Ніякий він не комуніст. Він одне з двох: або ледар і цілковитий невіглас, або куплений провокатор.

Х а у о р д. Але... Я дозволю собі висловити сумнів, сер, оскільки я це чую вперше, тим більше, справді, од провокатора й шпигуна.

Шум. Крики протесту.

С к о т т *(стримуючи лють, підкреслено тихо)*. Од розвідника. Всі ми тут розвідники. Я перший серед вас.

Х а у о р д. Я повторюю: я чув образу з уст провокатора!

Скотт поблід. В нього геть упало серце, задзвеніло в вухах й почала паморочитись голова. Серед мертвої напруженої тиші повільно підійшов він до Хауорда й посміхнувся, як вовк. Потім він проковтнув слину.

— Так. Я спровокував ваш гнів,— сказав він тихо, намагаючись відновити самовладання.— І вкупі з гнівом, оскільки це мені потрібно, ваше невігластво. Певне, ви не провокатор. Ви ледар і невіглас, Хауорд. *(Підходить до журналістів)*. Коли б Хауорд, якого ми послали добути нам страшну правду про примусову працю на посадках так званих лісових зон, про які треба розповісти американському народові... Всі привезли приголомшуючі фак-

ти!.. Вам тут цитували Анну Бедфорд, а цей, будьте люб'язні, привіз вірші якогось підлітка. (Читає з доповіді). Е-е... е...

Була атака,
Мій ворог біг чимдуж переді мною!
Я був щасливим.
Хоч і мало жив.
Відлитий в бронзу я...
Вартую людськість...

Ха-ха-ха... (До Хауорда). Ви смішні. (До журналістів). Я можу цілком запевнити прес-конференцію, що містер Хауорд смішний.

Сміх. Всі журналісти вважали за потрібне засміятися.
— Ви чуєте, які ви смішні, Хауорд?

Сміх повторюється.

Анна Бедфорд хутко входить у свою кімнату. Вона падає на стілець коло письмового столика, на якому стоять фотографії мами, Мері, братів і радіоприймач. Обхопивши голову руками, вона поникла над столом.

Але ось почувся голос Сполучених Штатів Америки. Це Мері з своєю черговою порцією радіобрехні.

— Не хочу я тебе слухати, Мері,— сказала Анна Бедфорд, немов подруга була не по той бік океану, а поруч, у кріслі. Вона вимкнула радіо й, склавши на ньому руки, притулилася до них щокою.— Сьогодні я така ж нікчемна, Мері, як і ти,— сказала вона, залітаючи в уявлювану далечінь...— Така ж мізерна й нікчемна, як і ти. Навіть гірше. Ти розносиш по земній кулі чужу брехню. А я сьогодні сама була співавтором брехні, як продажна тварюка, невільна, правда... Чи про це ж ми з тобою мріяли, Мері?..

В цю хвилину їй здалося, що її слова линуть на особливій, тільки їй і Мері відомій, хвилі через океан, і Мері чує її і співчуває їй. Та ось вона знову вмикає радіо:

— Слухайте наш голос на хвилях двадцять шість цілих сорок вісім сотих метра...

Анна Бедфорд вмикає радіо.

— Що слухати? Кому потрібен безглуздий твій голос? Бляклі думки... Світ інший, Мері, зовсім інший... Як тяжко мені. Яка ганьба! — Анна задумалась.

Стук у двері.

— Ввійдіть!

Увійшов Арманд Хауорд:

— Вилітаю завтра о восьмій.

Анна Бедфорд. Так? Сідайте. Пробачте, що ви мені сказали?

Хауорд. Лечу. О восьмій ранку.

Анна Бедфорд. Так?.. Заздрю...

Хауорд. Мені було тяжко переступити ваш поріг. Але в мене, здається, були до вас почуття. Прощайте.

Анна Бедфорд. Ви...

Хауорд. Піймали вас гангстери. Гаразд. Продавайтеся. Все тут продане. Але навіть торгувати душею? «Юність моя, що коять з тобою!» — навіть ви продали це розбещувачам світу? Убити вас мало!

Анна Бедфорд. Дякую.

Хауорд. Коли ви промовляли ці слова, ви були прекрасні останній раз у житті. Мені здавалося, вас чули в той час юнаки й дівчата світу.

Анна Бедфорд. На лихо, крім вас, мене чув один тільки Марроу.

Хауорд. Анно!

Анна Бедфорд. Залиште мене.

Одчиняються двері — Сесілія Вонг в сльозах кидається до Анни. Спершу Анні здалося, що її чуйна подруга прийшла до неї розділити з нею одчай і сором з приводу всього, що сталося на прес-конференції, і вона, з свого боку, почала втішати Сесілію.

— Дякую, люба моя. Не треба. Заспокойся.

— Анно! Люба! Як мені тебе шкода!

— Хочу в Америку. Хоч на один день. Може, це все помилка й обман... Можливо...

— Але ти триматимеш себе в руках? У тебе є мужність? Так, Анно? Дай мені слово! Ну, бідолашна ти моя...

— Що з тобою, Сесіліє? Ну, що сталося, кажи?!

— Мама твоя померла...

Сесілія дала Анні текст одержаної телеграми, плачучи, неначе вона була в якійсь мірі винна в цьому нещасті.

Анну Бедфорд відпустили в Америку на два тижні.

Перед тим як полетіти, вона подзвонила Ярославові. Вона сказала йому про смерть матері, про те, що летить,

але в кожному її слові чулося: Ярослав, я думаю про вас і думатиму завжди.

Ось вона знову летить над Атлантикою, тільки вже інші хмари, і звучання ефіру інше.

Нью-Йорк перед нами — місто жовтого диявола.

На особливу нараду, на яку був викликаний військовий міністр, прибули Річард Рокфорр, Джон Форстер Пурріс, Дюпак, Ділінг, Джон Рамл, старий Томас Лауелл — мозок Уолл-стріту, представники генерального штабу, колишній посол в СРСР Берріман і кілька особливо довірених осіб з держдепартаменту. Нарада відбувалася в одному з військових інститутів, де міністр пропонував на розгляд один з найбільших, на його думку, винаходів, котрий вкупі з атомною бомбою повинен був забезпечити США цілковите панування в світі. Багатьох з тих, що зібралися, Форрестол уже не задовольняв. Він занадто захоплювався авіацією, внаслідок чого його заступники, що представляли ряд монополій, які не мали безпосереднього відношення до авіації, не одержували вже астрономічних військових кредитів. Три військові міністерства, об'єднані за Рузвельта, так, власне, й не злилися воедино, не поділивши здобичі. Суперечності й багатолітня гризня концернів, що зводили один з одним старі рахунки, жадова до наживи й несподіваний поворот справ у Європі, який закінчився провалом Гітлера, тривожні діла в Азії й зростання авторитету Радянського Союзу та страх перед комунізмом, — все це остаточно підірвало здоров'я військового міністра Форрестола, і за ним почали дещо помічати. Він запізнився на нараду.

Старий уолл-стрітівський лев Томас Лауелл був дуже невдоволений. Він стояв біля вікна й, дивлячись на фантастичне громаддя хмарочосів, розмовляв, напівобертаючись до Кеннона й одного з секретарів:

— Військовий міністр запізнився... на нараду, яку сам скликав! Анекдот... Де містер Форрестол?

— Дзвонили, — немає. Дуже дивно, — відповів заступник міністра генерал-банк'єр, він же й президент великої фірми Уолл-стріту «Діллон Рід енд компані» Майкл Дрейпер.

— Лікар тут?

— Йес, сер,— сказав секретар.

— Попросіть... А втім, не треба, містер Кеннон!

— Йес, сер.

— Ну, що це таке?! — Лауелл одійшов од вікна до крісла.— Ме... не... не чіпайте мене! Сам сяду, чорт би мене вхопив.— Не перестаючи бурчати, важко повертаючись і охкаючи, Лауелл без чужої допомоги сів у крісло.— Не прийшов?

— Но, сер.

Сусідній кабінет, в якому зібралися вже всі запрошені, справляв трохи незвичайне враження. Вся його підлога становила карту світу, права стіна — теж, з Північним полюсом у центрі і величезним червоним масивом Радянського Союзу, що нависав над Америкою. Позаду, на стіні, висіли величезні фотографії Землі, зняті автоматами з височини 60—100 миль, а посередині в металічній оправі поволі обертався великий глобус. Біля глобуса точилася зовні стримана, але запекла суперечка. Тут не було, власне, принципових розходжень у поглядах і тим більше в цілях, проте все ж таки тривога встигла вже охопити всіх: обмірковувалися питання величезної ваги.

— Ви старий ідеаліст,— сказав Діллінг, звертаючись до Джона Рамла. Рамл усміхнувся страдницькою усмішкою астматика, шумливо дихаючи й похрюпуючи, мов у сні.

— Так, я ідеаліст, і це мене цілком влаштовує. Я завжди був ідеалістом і не зносив крові. Заріжте при мені курку, я знепритомнію.

— Ну от!..

— Я запевняю, що політичний спокій світу можна відновити шляхом знищення противників спокою цілком безкровним способом.

— Ви мрійник!

— Не перебивайте мене!.. Без єдиної краплини крові! Без війни. Без цих жалюгідних атрибутів атавізму — хоробрості, геройства...— Старий потомствений гангстер, важко дихаючи, дивився на глобус, що весь час поволеньки обертався.— Так, без... без цих сиріт, удів, руїн і нахабних ветеранів — інвалідів!

— Але це чистісінька утопія! — сказав Діллінг.— До

того ж, це взагалі неправильно: герої, вдови й руїни підвищують індекс нестатків і залежності.

— Це життя! — погодився Річард Рокфорр.— Це живить патріотичні почуття й інтерес до озброєння.

— Ну, можливо, один раз обійдемося без філософії,— сказав Рамл.— Містер Рокфорр в ролі мораліста. Смішно.

— Що ви пропонуєте?

— Я пропоную усунути комуністичні вогнища приблизно в 300 мільйонів чоловік біологічним препаратом концерну «Стандард ойл», — сказав Джон Рамл, показуючи на «вогнища».— Для цього пропоную тут же сьогодні дати вказівку урядові...

— Постривайте! Хвилиночку! Один момент...— втрутився «сталевий король», збагнувши, куди гне ця стара лисиця.— А ви подумали, який хаос внесе це в металургію, на якій тримається світ?

— Атож! Я взагалі не розумію, з якого часу ці безграмотні аптекарі з «Стандард ойла» робитимуть свій бізнес на комунізмі! — підтримав сталевого короля Ділінг, що почував до Рамла стару ненависть.

— Хе! Вони, чи бачите, вже наміряються знищити півмільярда клієнтів мало не за сто доларів...

Коли Форрестол появився в дверях, Лауелл і Кеннон одразу зрозуміли, що з ним щось трапилось. Від нього буквально випромінювалося якесь гнітюче хвилювання.

— Джентльмени, прошу пробачення. Я, здається... от дивно...

— Що з вами? — спитав Кеннон.

— Жахлива неприємність...— Форрестол почав озиратися.— Я загубив заячу ніжку. Це дуже погана прикмета.

Всі презирнулися.

— Ну що ви! Дрібниця яка,— заспокоїв міністра Лауелл.

— Ні, ні. Це жахливо,— сказав Форрестол і зненацька став до чогось прислухатися.— Сьогодні вночі, коли росіяни зруйнували тринітроуловими бомбами Вашингтон...

— Який Вашингтон? — Лауелл і Кеннон презирнулися.— Як зруйнували?

— Як який? — здивувався Форрестол, підвівши брови. Він був дуже блідий. Тонкі губи ледь усміхалися, а в очах бігав страх.— Як який? Ви не знаєте, що Вашингтон перетворений на купу сміття? Я на свої очі...— Форрестол підійшов до Кеннона.— Містер Кеннон, я бачив ваш труп. Геть розчавлена голова...

Кеннон. Дозвольте. Ну, годі, їй-богу. Ну що ви. Містер Форрестол!

Лауелл. Тихіше... Покличте лікаря... *(Знаками показує Кеннону, щоб той вийшов. Кеннон виходить)*. Містер Форрестол, може, одкласти ваше повідомлення на тиждень?

Форрестол. Нащо?

Лауелл *(тихо)*. Мені здається, ви...

Форрестол. Ні, ні, ні. Запевняю вас. *(Дивиться на Лауелла благальним скорбним поглядом)*.

Лауелл. Містер Форрестол. Покличте на допомогу; всі свої сили. Взаєморозуміння сьогодні *(рух у бік кабінету)* повинно бути досягнуте раз і назавжди. Ви можете ручитися за себе?

Форрестол. Абсолютно.

Підходить лікар-психіатр.

Психіатр. Пане міністр, як ви себе почуваете? Не втомився?

Форрестол. Ні. Ні. Навпаки!

У сусідньому кабінеті коло глобуса суперечка в повному розпалі. Джон Рамл починає здаватися:

— У мене вже тріщить голова од думок!

— Які думки? Я знаю ваші думки вже, слава богу, 55 років, коли ми з вами починали діло,— насідав на Рамла сталевий король.— Думки! Підписувати смертний вирок півмільярдові клієнтів за сто доларів. Я цента не дам за ці думки.

— Чи не можна без поезії. Ми не потребуємо словесної гри,— проскрипів старий мільярдер.— При чому тут смертний вирок? Планується життя, отже, й смерть теж. Всяке діло має свою нудьгу... Півмільярда... Яюсь же вони мусять умерти, ці півмільярда. Це питання існування.

— Це жахливо.

— Жахливо, коли будемо гинути ми.— Всі оглянулися. До глобуса підходив Лауелл у супроводі військового міністра.

В приймальні-секретарській. Ад'ютант міністра, секретар Кеннона Глорія Пірс, психіатр.

Г л о р і я (*напівпошепки*). Ви гадаєте?..

П с и х і а т р. Ну... Звичайно, важко сказати. Але й не дозволити... Ви ж самі розумієте. Тут не вгадаеш.

— Я не розумію, хто може сьогодні будувати лінкори, ці допотопні динозаври силурійської ери? Чи створювати армії...

Ф о р р е с т о л (*коло глобуса*). Це стовписько грабіжників і потенційних комуністів? Не ті часи, джентльмени! Прошу зрозуміти мене до кінця. Я не кажу про страх... перед комунізмом!.. (*Ловить погляд Лауелла*). Це не страх. Це... Це чуття часу. В атомний вік, коли змістилися всі координати буття, особливо час, який летить уже на хвилинних стрілках,— отже, в майбутній війні нам уже буде не до оборони архаїчних, приречених на смерть європейських націй... лояльність і стратегічне становище яких уже нічого не викликає, крім тривоги.

К е н н о н. Абсолютно!

Ф о р р е с т о л. Радянський Союз навис над нами, дивіться! І все, що з ним. Півсвіту! (*Рух у бік карти*). Які лінкори?! Які армії?! Вони з'їдять нас, ці армії!

К е н н о н. Авіація! З вантажем бомб! Атомних, бактеріологічних, тринітроуола! Одразу з усіх баз, негайно! Нехай умирають діти в колисках, старі баби за молитвами, чоловіки за роботою!

— Ні, містер Кеннон, я не це маю на увазі,— сказав нараз тихо Форрестол і подивився на Лауелла.— На жаль... сю ніч.

Лауелл зрозумів, куди починає хилити міністр.

— Містер Форрестол! Ви хочете сказати, що не випадково наша бомба не справляє враження на росіян?

— Безумовно! — Форрестол виринув з каламутного виру розірваних думок.— Не може бути, щоб вони чогось уже не мали. Нині пів на другу ночі...

— Ви гадаєте, що ми вже не можемо бути впевнені в своїй абсолютній зброї? — спитав Річард Рокфорр.

— Ні. (*Рух у залі*). Но! В сполученні з тим, що я вам запропоную, це абсолютно, — сказав Форрестол в стані неймовірного перенапруження. Він став на великий педіум коло глобуса. Обличчя його набуло землистого відтінку. На зморшкуватому чолі виступили великі краплі поту. — Це останнє слово американського генія. Я назвав це «небесним арсеналом». Дивіться, — ось Земля! Ось мертвий Місяць. Тут, на відстані двохсот кілометрів, наш американський металічний супутник, вічна вселенська фортеця з командою атомщиків з десяти чоловік!.. Ось він обертається, дивіться — пішов, пішов, пішов!..

— Містер Форрестол!

— Тихо! Звідси ми беремо під атомний прицільний обстріл всю планету з ефіру, будь-який материк, державу.

— Це утопія, — сказав Діллінг, приголомшений цим задумом.

— Ні. Це було утопічно для Гітлера й абсолютно реально в світлі наших нових завдань і можливостей. Дев'яносто мільярдів, і через десять років планета наша...

— Через десять років!

— Так! Це ми вирішили ще минулого року — я, моя дружина, теща, яку терпіти не можу, і папуга. Теща навчила папугу називати мене зовсім непристойним іменем, і, напевно, од цього в мене завжди так страшенно болить голова!..

— Містер Форрестол...

— Ні! ні! Потім... Згадав! Починаємо демонструвати. (*Радість*). Увага! Містер Чіпп!

— Йес, сер!

— Беремо під атомний обстріл планету з ефіру!

— Йес, сер!

— Світло!

— Йес, сер!

— Джентльмени! Ось він, «небесний арсенал»! Панцерний супутник Землі!

— Увага!

— Увага! Демонструємо модель! Все буде абсолютно ясно при мінімальній уяві. Спокій... Містер Чіпп!

— Йес, сер!

— Мотор!

— Йес, сер!

— Увага! Ми на супутнику. Висота — 200 кілометрів.

Міняється світло. Звуки моторів. Ще якісь таємничі звуки й сигнали. Але ось на темному фоні зоряного неба на величезному екрані повільно з'являється земна куля. Вона схожа на збільшений у кілька разів місяць уповні. Виразно видно її обертання, материки й моря. Було щось жахливе й моторошне в цьому видовищі.

— Земля! — почувся в напівтемряві голос Форрестола. — Дивіться, ось вона, Земля... Ось, ось, ось!.. Росія! Увага! Росія! Ось — Москва, Челябінськ, Свердловськ... Китай!.. О Азія!

Надзвичайне хвилювання охопило всіх злочинців.

— Містер Чіпп!

— Йес, сер!

— Вогонь!

Гасне світло. Світлові уявлювані постріли пронизують темряву. Земля летить в небесному просторі, обстрілювана «атомними бомбами». Хтось не витримав і почав, задихаючись, просити світла.

— Дайте світло! Світло!

— Вогонь!

— Припиніть! Дайте світло!..

Коли ввімкнули світло і все спинилося, майже ніхто нікого не впізнав, так були всі приголомшені. У декого дрижали щелепи й руки, обличчя вкрилися потом, наче вони всі вчинили допіру найтяжчий на світі злочин.

Траса Європа — Америка. Далеко вниз земля у міжхмарних розривах. Тривожною чередою мчать назустріч літакові хмари. Томливий і важкий переліт. Багато хто задихається од висоти й повітряних ям. Багатьох пригнічує й стомлює неспокій. Нікого не радує ніщо, ні швидкість, ні краса літака над світом. Чергуються фари, червоні й зелені, освітлюючи обличчя пасажирів нездоровим світлом. Анна мовчить. Розмовляють журналіст, військові й комерсанти, такі, як Брукс.

— Фуу-хх... — почувся тяжкий віддих. Гладкий «діло-

вий» американець одвертається до вікна. Внизу пропливає Європа в імлі.

— Так далі тривати не може,— погоджується сусід.— Якщо до початку наступного року не станеться чогось незвичайного...

— Чого?

— Ну, посухи, урагану чи небувалого землетрусу... ви самі знаєте прекрасно. Побачите, що буде.

— Буде катастрофа. Америка не може більше жити без подій.

— Які події! Коли всі побожеволіли на мирі. Панування в повітрі, за яке ми заплатили 80 мільярдів, перетворилося на порожню шкаралупу. Недарма Форрестол, кажуть, захворів. Кінчилося щастя. Вся східна півкуля викликає в мене глибоку тривогу.— Товстий «діловий» чоловік з тяжкою зажурою подивився в вікно.

— Ви не вірите в атомну бомбу?

— Я вірю, що безпека США зникла з вибухом першої бомби.

— Облиште.

— Побачите. Ось він, світ, дивіться! — Товстун дивиться вниз на землю, мов у пекло.

— Війну проти комунізму ми вже починаємо програвати, ви це собі зауважте: ось він, комунізм... повзе вперед на всіх суходолах. Ніде не відступив!..

— А Греція?

— Що Греція?! — в голосі товстуна нудьга й жовч. Він страждає. Йому бракує повітря. Біде обличчя його розпливлося, набрякло, на ньому виступив піт. Він ніби втратив силу тяжіння землі, як персонаж із страшного суду Мікеланджело.

— Що Греція! Одвалюється од нас пів земної кулі... Земля стара, жовта... ледве дише... Півмільярда...

— Це страшно.

— Слухайте! Ви можете не каркати? — Це Дуглас Стід. Він ненавидить ділових сусідів.

— Що? Що ви сказали?

— Я сказав: перестаньте каркати! Мені набрид ваш страх! Я спати хочу!..

— Кожний чесний американець повинен відчувати страх і тривогу.

— Чому я повинен відчувати страх і тривогу?

— Тому що ми перестанемо бути щасливою країною...

— Ми вже перестали бути щасливою країною! — сказав Хауорд.

— Хто це ми? І на чому ви це бачите? — спитав журналіст.

— На всьому... І передусім в атомному фетишизмі.

— Містер Хауорд! — на змученому обличчі лікаря Уїнчелла незмінна усмішка. — Ви прибережіть на всякий випадок ці слова. Вони вам можуть знадобитися в іншому місці.

— В якому?

— Я мовчу. Я п'яний, можете говорити далі.

— Він теж п'яний... Сядьте... Нехай він сяде!.. Ой...

— Сядьте, Дуглас, не треба, — просить Анна. — Лікарю, допоможіть йому сісти... Навіщо ви п'єте так багато?

— Для сміливості... — Лікар Уїнчелл вперше подивився на Анну без своєї блукаючої усмішки. Потім він нахилився до неї: — Крім того, Анно, я хочу спиртом одмити в собі крихітку благородства... Вам відомо, що ми летимо в одній і тій же справі?

— Як? Ви летите на похорон?..

— Хауорда... Чш-ш... Зрозуміли? Ну от. Я — падлюка, ви це повинні були помітити давно. Якісь дияволи не дали мені в житті жодного людського вчинку... Але ви... пробудили в мені почуття так само, як і в нього. — Уїнчелл кивнув у бік Хауорда, що сидів з заплющеними очима. — Він признався мені одного разу, будши п'яний, що кохає вас.

— Навіщо ви мені це кажете? — Тільки тепер Анна починає розуміти, що мали на увазі в посольстві, відпускаючи її на батьківщину.

— Я кидаю вам маленький рятувальний пояс брехні, — тихо шепче їй Уїнчелл. — Держіться за нього на суді. Ви абсолютно чисті й заплямуєтесь ось стілецьки...

— Замокніть.

— Йому однаково нічого не допоможе, Анно, повірте мені. Його судитиме зграя бандитів, у яких я служу сміятрем. Не губіть себе. Рятуйтеся од нас.

Форрестол страшний і жалюгідний одночасно. Здається, дослід удався. Його вітають. Йому здається... Так,

так, треба захопити не тільки уяву, а й свідомість Уолл-стріту:

— Дякую, дякую... Тепер наблизимось до об'єкта атаки й розглянемо його в головному аспекті сучасності. З вашого дозволу, слово науці. Професор Фогт! Дві хвилини!

Коло глобуса один із «світочів американської думки» німецького походження професор Фогт.

— Джентльмени! — догідлива усмішка на обличчі.— Щоранку, прокидаючись на Землі, ми збільшуємось на ній на 57 тисяч громадян, яких не було вчора. Людство, що населяє сьогодні планету, збільшується на 21 мільйон одиниць за рік.

— З них 20 мільйонів майбутніх комуністів! — не втримався Кеннон.— Росіян, китайців, індусів. Ці гав не ловлять. Народжуються!

Фогт. Сьогодні озброєна наукою людина...

Кеннон (*перебиває Фогта*). Ах! Переглянути «план Маршалла» хоч би для Західної Європи! Обумовити хоч би в ній скорочення цього кролячого приросту.

Лауелл. Підождіть. Не дрібніть питання з вашою Європою.

Кеннон. Містер Лауелл, Західна Європа...

Лауелл. Яка? Немає Західної Європи! Взагалі немає вже Європи! Є невеликий півострів Азії. (*До Фогта*). Продовжуйте. Сьогодні...

Фогт. Сьогодні озброєне наукою людство — це геологічна сила, що діє на планету як руйнач. Така його природа. Воно зруйнувало в самій тільки Америці вже мільярд сто п'ятдесят чотири мільйони акрів, з них сто мільйонів безповоротно.

Кеннон. Все ясно.

Лауелл. Підождіть.

Фогт. Виснажується родючість ґрунту й надра. Ми підійшли впритул до конечної потреби ефективних заходів для приведення людства в норму. (*Лицемірний патетичний рух у бік обвинуваченої*). Планета не може годувати 2,25 мільярда. Це їй понад міру. Самі тільки Сполучені Штати вже мають 40 мільйонів зайвого населення!

Лауелл. Що думають з цього приводу більшовики?

Кеннон. Не згодні, звичайно.

Лауелл. Я питаю, що вони думають? Є їхні висловлювання? Нотатки? Що говорять навколо них? Що присилає Скотт з Москви?

Кеннон. Дуже мало... Більшовики вважають, що планета ще перебуває в чернетковому вигляді... Так, Скотт прислав нові матеріали про хід їх лісозахисних заходів. Карти...

Лауелл. О, ви можете показати їх тут?

Кеннон. Так.

Глорія Пірс, стенографістка й шифрувальниця, шкільна подруга Анни Бедфорд, стояла коло столу в секретарській і за допомогою диктофона чула все. Коли погасло світло й почалося випробовування моделі, вона навіть одчинила трошки двері в зал і бачила «розстріл Землі». Глибоко приголомшена, вона ніби закам'яніла після цієї картини.

— Міс Глорія! — почувся голос Кеннона.

— Йес, сер, — здригнулась Глорія Пірс і зацікавилась в позі шанобливої готовності.

— Розкрийте план лісів, котрий прибув з Москви дипломатом.

— Йес, сер!

— О-о! — промовив Лауелл, підходячи до плану.

Кеннон. Ось доповідна записка Скотта.

Лауелл. Не треба. Все видно...

Кеннон. «Нові види примусової праці в СРСР». Ось фото. Томас Лауелл бере фото по лісонасадженню. Одна фотографія напливом переходить в широчезні динамічні живі кадри роботи колгоспників на полях: небо, прапори, народ, машини. На трибуні під прапором — Волошин, професор Громов. Прапори тріпочуть, усміхаються дівчата.

— Те, що ми робимо, так само безсмертне, як битва на Волзі, так само незмірне, як наша перемога, — говорять учені. — Це давня мрія людства. Вгамуються грізні бурі, згине посуха, облагородиться клімат, і ми ввійдемо в безсмертя прекрасні, як і діло наших рук. Тридцять мільярдів дерев, які ми посадовимо в найближчі п'ять років за великим планом, — ось історична відповідь, яку дає сьогодні комунізм анархічному спустошенню лісів і рослин Землі епохи капіталізму!

Молоді колгоспники й колгоспниці слухають ученого. У деякого на очах горді сльози.

— Немає ні барв, ні слів! Може, тільки музика в силі передати в симфонії цей незвичайний рух нових людських сил на Землі. Це воістину географічний труд! І якщо є розумні істоти не тільки десь в Америці, а навіть на інших планетах, то й вони побачать у свої телескопи наші перетворення на Землі.

Поступово живі кадри перетворюються в звичайне фото в руках Лауелла. Але він уже на нього не дивиться. Поринутий у споглядання могутнього, але чужого й безмежно ворожого світу, він довго мовчить. Чути тільки його важке склеротичне дихання.

— Це грандіозно. Хто може сказати, що це не грандіозно?! Цього не було ще на Землі... Так, вільне підприємництво має свої дефекти...

Всі притихли. Тишу порушив Кеннон:

— Містер Скотт пише...

— Бовдур ваш містер Скотт і невіглас! — спалахнув раптом Лауелл і з неприхованим презирством подивився на Кеннона.— Сьогодні в СРСР у відділі розвідки нам потрібні шпигуни учені, професори, академіки, а не ця ваша дрібна зграя напів'яних невігласів, що базикають за столиками в барах в гонитві за дріб'язковими плітками. Кіплінги! Лоуренси! Черчілли! Ось хто потрібен!

— Там сидять кращі знавці Росії, сер, я смію вас запевнити,— сказав Кеннон.— Все, що я виховав кращого силою ненависті до комунізму. Весь цвіт департаменту. Найпершорядніші дезінформатори.

— Дезінформатори. Треба дезінформувати й обманювати, але не треба обманюватися,— сказав Лауелл з саркастичною гіркотою.— Ми обманювали світ чотири п'ятирічки. Поки там побудували індустрію. А тепер ми будемо знову молоти язиком, а вони побудують комунізм. Це така сама правда, як правда, що вони розбили до нашого вторгнення того німецького йолопа, якому ми довірили долю Європи!..

Ф о г т. Дозвольте викладати далі, сер?

Лауелл. Не треба. Ви написали дурну книгу.

Ф о г т. Сер, я це саме...

Лауелл. Все. Ми перевидамо її, тому що вона має в собі одну цінність — в ній є страх. Це зараз те, що потрібне. Дайте їй назву — «Шлях до порятунку». Тільки

додайте розділ про рабську примусову працю в СРСР у гнівно-патетичному стилі. Ми зробимо з неї бестселлер 48-го року. (*До всіх*). Вкажіть цьому... як його... так!.. Примусова праця в СРСР — головний пункт пропаганди. Нічого не шкодувати! Від Скотта вимагати з Москви найгостріших матеріалів.

Кеннон. Скотт скаржитися: в СРСР майже неможливо працювати. Не можна проникнути нікуди.

Лауелл. Нехай вигадує. Нехай залучить письменників, якщо бракує фантазії в бюро інформації... Радянським лідерам потрібне збільшення людства, нам цього не треба! Нам потрібне зменшення людства. (*Знищувальний рух руки над територією СРСР*). Те, що продемонстрував сьогодні містер Форрестол, не годиться. Ми не можемо чекати десять років. Через десять років вони нам влаштують такий демпінг, од якого ми всі здуріємо. Вони завалять своїм хлібом усю свою півкулю... І це ще не найстрашніше... Де міністр Форрестол?

Кеннон. Містер Форрестол!

Дрейпер. Містер Форрестол! Де, містер Форрестол?

Заглянувши в другий кабінет, вони побачили дивну картину: Форрестол стояв посеред кімнати в дивовижно напруженій позі, розставивши руки й балансуючи з глобусом на голові. Обличчя його обливалося потом. То було божевілля. Коли його покликали, його ударив шок. Куля впала, і міністр війни з криком: «Летять! Летять! Комуністи летять!» — вискочив у вікно тридцять восьмого поверху.

Було видно його політ, поки не впав він у потік автомобілів.

Звучання польоту — катастрофічне.

Літак летить над Атлантикою.

— Новий Світ!..— з гіркою ненавистю й прикрістю дивиться Дуглас Стід на «ділових» людей.— Колумбія! Атомний вік... Але чому світ став ворогувати з нами? Хто це посіяв? Чия це проклята робота?.. Їм страшно. Я плюю на ваш страх!

— Ви п'яні... Сядьте!

— Нехай він сяде. Він здурів! Він забув, де перебуває!

— Ідіть під три чорти! Трясуча сволоцюга! Я точно знаю наші координати: де ми й хто ми. Ось Земля! Ось літак над нею! Середина ХХ століття! Швидкість 450!.. Що ж несе ця швидкість над світом? — Дуглас стоїть посеред літака.— Які почуття? Щастя, радість, солідарність? Які ідеї? Будь ласка, відповідайте!

— Я ідеями не займаюся. Чого ви на мене дивитесь? Нехай він сяде! — сказав Брукс.— Дайте мені таблетку!

— Тривогу й страх! — сказав Стід.— Анно!

— Сядьте, Дуглас, не треба,— сказала Анна із слізми на очах.

— Слухайте, припиніть! Дайте йому в пику!

— Слухайте! Ідіть під три чорти! Ей! Ей! Покличте!..

— Кого?

— Я не хочу летіти в вашій смердючій компанії! — Стід швидко пішов до кабіни пілота. Стукає в двері кабіни.

— Ей! Не пускайте його! Він занапасть літак!

— Пустіть мене!

— Е-е! — прохрипів Брукс.— Телеграфуйте Нью-Йорк!.. Х-х... Х-х!..— Він здихав од польоту, обводячи ошалілим звірячим поглядом літак, який він ненавидів.— Це не американець. Він дістав освіту в Москві!.. Ой! Що ви робите?!

— Я викидаю вас геть.

— Що? Ой! Ви здуріли!

— Чоловіки й жінки Америки! — Стід підняв Брукса за комір.— Хто за те, щоб цього замітника людини викинути геть?!

Після короткої боротьби Брукс виривається і тікає в кабіну пілотів, звідки, будучи ту ж мить викинутий з міцним потиличником, падає дуже вдало в крісло, уникнувши удару пляшкою в обличчя, внаслідок пляшка з дзенькотом розбилася об стінку біля самих дверей кабіни.

— Там бійка, чорт би їх забрав,— каже пілотові помічник.

— Розбороніть, або підемо на посадку.

— Б'ються. Може, дати їм гучну музику?!

Гучна музика.

— Припиніть музику! Сядьте!

— Летимо над Атлантикою!

— Припиніть музику! Я хочу тиші!.. Що ви робите?
Тиша. Коротка пауза.

Р а д і о д и к т о р. Смерть військового міністра Форрестола! *(Всі схоплюються чи пробують схопитися)*. Сьогодні в нуль-нуль в пароксизмі страху перед загрозою комунізму покінчив життя самогубством, вискочивши з вікна тридцять восьмого поверху...

— Припиніть. Не хочу слухати! Ми в повітрі! — Брукс кинувся до вікна. І, уявивши себе, мабуть, на місці Форрестола, нараз одхитнувся. — Перемініть хвилю!

Нова хвиля. Диктор:

— «П'ять великих полум'яних книг за один долар! «Великі гангстери», «Десять найжахливіших злочинів усіх часів» — за один долар!»

— Вимкніть! Перемініть хвилю!

— «З криком: «Рятуйтеся»... «Летять комуністи, летять», — міністр кинувся у вікно...».

— Перемініть хвилю! Закрийте!

— Перемініть хвилю.

Почувся заспокійливий голос Мері Купер, який одразу впізнала Анна Бедфорд і гірко усміхнулася:

— «Сьогодні Місяць входить у сузір'я Лева. Воно приносить поворот інтересів незабаром після півдня, створює нерозуміння в деяких інстанціях, розпалює суперечки й викликає часом інциденти. Остерігайтесь того, що ви говорите й думаєте, інакше ви зайдете занадто далеко...».

— Ви зрозуміли що-небудь? — спитав Анну Уїнчелл.

— Ні.

— Наближаємось до Америки. Зараз я ввімкну музику, і будемо мовчати.

Таким чином, у Нью-Йорку літак приземлявся під музику. Половина пасажирів лежала лежма, розбита тривалим перельотом, і ледве дихала.

Не встигла Анна після виходу з літака попрощатися з Хаурдом, як четверо поліцейських уже схопили його й Дугласа Стіда за руки й, брутально потягнувши до поліцейської машини, впхнули їх в темну кабіну. Почувся рев сирени й мотоциклістів.

— Коли Росія починає війну?

— Чи є в росіян атомна бомба?

— Що таке «і багато іншого»? Що під цим треба розуміти?

— На які міста буде вчинено напад через Північний полюс у першу чегу?

— Чи можуть комуністи захопити Європу за два тижні?

Такі перші запитання, з якими кинулись до Анни Бедфорд репортери, а також до Брукса, Уїнчелла й до інших серед сліпучих спалахів ламп і гармидеру, що вчинили фотографи. Гладкі поліцейські байдуже дивилися на неспокійну юрбу.

— «Десять найжахливіших злочинів усіх часів і народів», «Великі гангстери», «Барнхем пропонує створити американську імперію світового масштабу!» «Америка— імперія світового масштабу!» — викрикували продавці книг і журналів.

— «Наша пограбована планета!» «Наша пограбована планета!» «Грядущий голод!» — за сорок центів.— В голосі сліпого продавця книг була цілковита байдужість до «нашої пограбованої планети».

— «Новий апарат для контролю над думками!»

— «Новий апарат, що реєструє червону небезпеку в будь-якій голові».— Іскряться великі червоні літери кіноплакатів: «Убивця з Калькутти», «Потрібен убивця», «Найманий убивця», «Портрет убивці», «Право убити», «Жінка, яку я вбив», «Кров на землі», «Убивство в будинку божевільних».

— Анно, як ти змінилася! — сказала Мері Купер після перших привітань, коли Анна Бедфорд приїхала до неї на радіостанцію.

— Ти теж, Мері, якось змінилася.

— Справді?.. Анно, зараз же усміхнися. На тебе дивляться.

— Мері, в мене вмерла мати.

— Що ти кажеш?..

— Я вилітаю на день до Пенсільванії. Допоможи мені.

— Так, так. Але, Анно, скажи мені правду: це справді війна?

— Мері!..

— Ми ждемо нападу червоної авіації через Північний полюс.

— Боже мій, Мері! Звідки ця маячня? Ці крики: «Рятуйте Америку»? Від кого рятувати? Яка війна?

— Анно, ти сама сказала: Росія починає війну ось-ось.

— З ким, Мері?

— Постривай. Ти говорила журналістам про напад, який готується через Північний полюс, і про космічне проміння, яким комуністи наміряються знищити нашу цивілізацію?

— Коли?

— Сьогодні. Я передавала твоє інтерв'ю для Південної Америки.

— Я нічого нікому не говорила.

— Правда? А втім, це не має ваги.

— Як не має ваги? Хто це вигадав?

— Можливо, Чарлі Мауз переплутав прізвища. А втім, прізвища, здається, не було: свідчення рядової співробітниці посольства в Москві. Але я одразу зрозуміла, що це ти.

— Це жахливо. Я повинна це негайно спростувати.

— Ти збожеволіла! Ти не знаєш, куди ти приїхала.

Підходить молодий шахраюватий журналіст:

— Хеллоу...

— Хелло, Анно, це Чарлі Мауз.

Перед мікрофоном подруга Мері з розмальованим обличчям, схожа на ляльку.

— Третя світова війна розпочалася! Початок третьої світової війни! Америка повинна оволодіти світом!

В Пенсільванії Анна не знайшла нічого, що було близьке її серцю, що примушувало її перелетіти через океан. Не побачила ні ферми, ні брата, ні могили матері.

Дув вітер. Небо потемніло від куряви. Вітер нишпорив по рівнині, підіймаючи розпорошений ґрунт і несучи його з полів сірими, схожими на дим, патлами.

Вона йшла посеред величезного пустирища, сумовито оглядаючись навкруги. Дома вона чи ні? Чому все так змінилося? Чому пусто кругом? Може, це помилка? Чи

сон? Ні, вона дома. Ось сусід фермер Джон Браун з сім'єю. Ось його будиночок із слідами занедбання. Життя залишало будиночок: Джон Браун навантажив своє майно й сім'ю на убогу машину, яку можна ще зустріти в комедійних фільмах і в глухій провінції. Джон сердитий і пригнічений, і пригнічена сім'я його, що сиділа на вузлах у машині,— дружина його, мати і п'ятеро дітей. Кілька таких машин пропливають по шосе на південь.

— Ти спізналася, Анно. Всі твої виїхали вчора. Туди.

— Куди?

— Не знаю,— сказав Джон.— Сам їду теж не знаю куди.

— А матрина... могила де?.. Не знаєш, Джоне?

— Могила? Он там під деревом! — Джон показав на зовсім рівне місце без ознак рослинності. — Пам'ятаєш, дерева росли?..

— Так.

— Ну от. Два дні була могила. Все зрівняли дияволи вчора.

Рухались величезні дорожні трактори, руйнуючи на своєму шляху будівлі, сади, путівці, горби. За ними рухалися інші машини з гулом і скреготом, залишаючи за собою нівельовану закурену площу.

Тут минуло її дитинство... Все стерто... Це було щось більше, ніж горе. Анна була спустошена. З гнітючою тугою оглядалася вона кругом.

— Але де ж усе-таки мама?.. Допоможи мені, Джоне. Тут чи тут?.. Хоч жменьку землі візьму...

— Це вже не має значення, Анно. Візьми яку завгодно жменю. Все тут полите потом, все покинуте навіки.

Джон і його дружина Маргарита підійшли до Анни.

— Тепер, казали ці дияволи, тут буде військовий аеродром. Все йде прахом...— сказав Джон Браун і тяжко зітхнув.— Е-е, Анно! Була війна, була ціна на пшеницю. Немає війни, життя не стало. Вже ми нікому не потрібні...

Джон оглянувся:

— Ось диви: вишкрібають і нашу ферму.

Робітник. Хелло, Том! Як справи? Жуєш?

Том. Краще не може бути... Коли ця профспілкова банда прибуде? Кажуть, сьогодні виступає Пейн.

Робітник. Уже прийшов. (*Виглядає у вікно*).

Голос радіодиктора: «П'ятий день засідання комісії Томаса по розслідуванню діяльності комуністичного агента Хаурда. Сьогодні виступи прибулих з Москви свідків обвинувачення: лікаря Уїнчелла й Анни Бедфорд».

— Е-е! Том! Чув?

— Том, ти чув? — сказав Марк, виходячи з буфету. — Анна приїхала. Виступає сьогодні в цьому проклятому спектаклі.

— Немає роботи! Це дуже неприємно, хлопці! — почувся здаля сповнений енергії голос. Всі обертаються до вікна.

Коло заводських воріт перед робітниками виступає Гарольд Пейн, один з видатних лідерів американської федерації праці.

— Дуже страшно, я знаю. Але, як кажуть, на нема й суду нема: завод перестав бути військовим, і цим усе сказано. Але! Є речі страшніші. Америка на краю загибелі. Якщо не буде доброї війни, Америка загинула, Америка і вся цивілізація! (*Трагічний рух. Гамір*). Але-е! Спокій, хлопці! Вже абсолютно відомо цілому світові, що він одібрав у росіян розум. Вони вже готують на нас напад!.. — За допомогою кількох бурхливих рухів Гарольд Пейн зобразив напад. — Так, так! І нам не доведеться підтягувати пояси, жаліти своїх дітей і тремтіти при одному тільки слові — локаут. Війна! Ось, ось, ось, ось — факт! Будь ласка! Роботи? Будь ласка! Хоч шістдесят годин на тиждень, пліз!..

— Згадайте, як жили ми до цього миру! — Брукс патетично махнув руками. — Який був робочий день, які надурочні — з подвійною оплатою! Який сервіс! Журнали! Які видовища в кіно: детектив! кримінал! сенсація! Чотириста п'ятдесят найновіших видів криміналу екстракволіте! Це треба було створити!.. А секс! Світ не бачив таких видатків на секс! Шістдесят процентів фільмів ми зняли для вас у спальнях найпікантніших красунь.

— Йес, сер, — сказав Том Бедфорд, жуючи гумку і з цікавістю слухаючи свого боса. — Проте я хотів... якщо вже роботи немає, і ми тепер вільні... е-е... деякі запитання...

— Ніяких запитань! Це шпигуни, слов'яни і негри вигадують питання. Вони хапаються за будь-яку нашу по-

милку і вселяють вам страх перед війною! Брехня! — випалив Гаррі Пейн вивіреною скоромовкою... Цю скоромовку підхоплює Гаррі Вууд, і далі йде вже праворуч і ліворуч спарована синхронна промова:

— Сорок два проценти з вас до війни не годяться за станом здоров'я, плюс вісім процентів психічнохворих, всього — п'ятдесят процентів. Це статистика, хлопці, ви вже повірте, і нехай який-небудь комуніст спробує її спростувати!

— Ми хотіли б, крім сексу, криміналу й цієї статистики, трохи думок, сер...

— Думок?

Т о м. Йес, сер! Недавно мені доводилося чути один дуже огидний жарт, сер: буцімто мій мозок з усім його вмістом дорівнює мозкові чотирнадцятилітнього хлопчика, сер. І от тепер, коли я про це думаю, я починаю почувати себе ніяково, сер.

— О, йес! — почувалися голоси з натовпу. — Нам би хотілося справжніх думок!

— Як у росіян, наприклад... — підтримав Тома його брат Марк.

— Дозвольте, дозвольте... Що-о?!

— Я хотів дати запитання...

— Я бачу, яке в тебе запитання... Тебе вже завербували в шпигуни?!

— Сер! Але ж запитань самих ще не було, будь вони прокляті, — сказав Том і, звівши брови, почав оглядатися на товаришів. — Білл, про що ми говорили? Про ці надурочні, про детектив і красунь у спальнях!

— Ей! Дивись, що робиться!

Рух у натовпі, гамір. Поліція в протигазових масках. Свист, рев моторів. Бандит з американського легіону прямує на Тома.

Затемнення.

— О-о! Приїхав благородний свідок! — В голосі Тома Анна почула гіркий сарказм. — Чув по радію! Хе! Марк! Іди привітай сестру! Вона вже дістала підвищення в банді. Я не знаю тепер, як з нею розмовляти. Боюсь, у нас теж не вистачає лояльності... Дай води, жінко. Пити хочу.

Появився Марк. Він жив у автопричепі, тут же, за два кроки. Він ще не вгамував у собі гніву і з вигляду був

цілком протилежний Томові. Анна зрозуміла: злидні обох братів — халупа одного й причеп другого, і бідні діти, й зажурені, похилі дружини,— якої зустрічі вона могла сподіватися?

— Тату, хто це тебе вдарив? — спитав семирічний Сем, помітивши в батька синяки. Четверо дітей обступили Тома.

— Це містер Трумен, Сем,— усміхнувся Том, витираючи обличчя.

— А хто він, цей містер, тату?

— Це головний боббі, Сем.

— Він дуже сильний, тату?

— Но. Не особливо сильний. Тільки він дуже бязкий.

— Він боїться тебе?

— О, та ще як боїться. Як тільки побачить мене, він місця собі не знаходить.

— Так боїться?

— По-моєму, повинен боятися.

— А за що він тебе побив?

— Ну, за багато чого,— сказав Том, беручи на руки найменшу дитину.— Мене треба годувати, роботу давати. Я не можу сидіти без роботи, Сем. Вже нічого купити не можна,— чим я вас годуватиму?

— Сьогодні я дещо зрозумів. Ми можемо мріяти про виробництво знярядь винищування.— Марк показує сестрі свій автопричеп з таким виглядом, наче він був прикутий до нього.— Війна — єдиний хліб наш насущний... будь вона проклята.

— Звичайно, вони дограються до того, що в нас тут вибухатимуть бомби, як у Гітлера.— Том обернувся в бік Марка й Анни.

— Я теж хочу кидати бомби, тату,— сказав Сем, що любив військові ігри.

— Ну, це тому, що ти нежонатий і в тебе немає дітей.

— Я можу оженитися потім.

— Так, але коли це буде. А в мене вже є жінка й діти. Крім того, в мене є совість, я дорослий, і в мене є дер-

жава й сором, я не можу хотіти такої війни, як Трумен і тьотя Анна.

— Але тьотя Анна теж не хоче війни. Вона боїться.

— От бачиш,— сказав Том і подивився в бік своєї любові сестри. Звичайно, вона не може хотіти війни, ця розумниця, славна Анна, і на суді, про який так багато трублять по радіо, вона не може стати на боці банди. Він прочитав у її очах одразу велику тривогу й клопіт. Як багато вона, мабуть, знає щонайцікавіших речей про життя: вона жила в Москві, бачила зовсім інший світ.

— Анно,— сказав він, усміхаючись до сестри, що підійшла, — скажи нам, ти завжди була розумніша за нас усіх... Я звертаюся до тебе за порадою...

— Том, я теж прийшла до тебе за порадою, і пораду я вже дістала...

— Так, Анно. Все, видно, правда, весь спосіб життя... Ти поспішаєш на цей суд?

— Так.

— Візьми мене з собою, Анно. Я не признаюся, що я брат. Я сховаюся ззаду в натовпі... Анно, я тебе прошу...

Зал, де відбувався суд над Армандом Хауордом і Стідом, звинувачених в антиамериканській діяльності, переповнений людьми до краю, і це не подобається суддям. Це нервує їх з кожним днем усе більше й більше. На довершення всього їм доповіли, що серед публіки присутні видатні учені й письменники, члени прогресивної асоціації. Дуже неприємно. Голова судової комісії Парнелл Томас ось уже п'ятий день не може впоратися з підсудними. Смішки й шепоти серед кореспондентів. Величезна більшість аудиторії явно на боці підсудних, котрі весь час тримаються з визивним спокоєм. Серед свідків,— лікар Уїнчелл, кілька журналістів, що побували в Москві, й Анна Бедфорд.

На лаві підсудних Арманд Хауорд. Він схуд. Щось нове з'явилося в ньому. Він наче виріс за ці кілька днів. Гамір. Томас стукає судейським молотком.

— Перестаньте стукати. Ви можете не стукати молотком? — Хауорд дивиться на Томаса з неприхованим презирством.— Ви цілий тиждень чорните мене перед

народом. Ви відмовляєтесь дозволити мені зробити заяву про мої права американського громадянина...

Томас. Містер Хауорд, у ваших словах я весь час чую виклик: вам відомо, що буває з кожним, хто виявляє зневагу до комісії?

Хауорд. Так. Тільки даремно ви загрожуєте. Я не з лякливих.

Мітчелл (*серед публіки*). Містер голова. Я вимагаю!..

Томас. Хто це я?

Мітчелл. Професор Мітчелл. Від імені асоціації тисяч прогресивних діячів культури (*точна назва асоціації буде згадана*) я висловлюю протест...

Томас. Вас ніхто не викликав сюди, містер Мітчелл. От коли ми покличемо (*рух в бік лави підсудних*) вашу асоціацію, тоді ви тут висловите всі свої почуття...

Мітчелл. Я...

Томас. Припиніть! З вашої асоціації виступатиме професор Енштейн. Я викликав його... як свідка. Тільки навряд він щось скаже на вашу користь.

Слідчий Стріплінг. Містер Хауорд, чи ви є зараз член Комуністичної партії США?

Хауорд. Питання про комунізм ніяким чином не зв'язане з цим розслідуванням, яке має заздалегідь визначену ганебну мету...

Томас стукає молотком до того часу, поки Хауорд не замовкає. Повної відповіді Хауорда, таким чином, ніхто не чув. Томас нетямиться. Він ненавидить підсудного і вже не може приховати свою ненависть.

Слідчий. Звольте відповісти, чи є ви зараз, чи коли-небудь були членом Комуністичної партії, так чи ні?

Оборонець. Містер Хауорд на це запитання відповідати не буде.

Томас. Сьогодні п'ятий день суду. Я просиджу тут ще тиждень, але ви відповісте, комуніст ви чи ні. Чому ви мовчите? Чому ви не хочете, якщо вам так хочеться це заперечити, підтвердити свою непричетність до комунізму? Ви про це заявляли послові в Москві?

Хауорд мовчить. Так, він заявляв послові. І ось на лаві підсудних, на батьківщині, вперше в житті, він подумав, чи точно він відповів послові? Щось нове, що ввійшло в його свідомість, примусило його засумніватися в цьому. Тисячі бентежних питань, думок, здогадів

і приголомшливих співставлень наринули на нього з небувалою силою. Він подивився на Анну, згадав одвідини колгоспу, День перемоги, згадав усе, що хвилювало його в Радянському Союзі, що кликало до перегляду найголовніших питань життя. І Анна подивилася на нього. Вони були чужі тут, на батьківщині. Йому хотілося крикнути Анні: не говоріть нічого на мою користь. Мені тут ніщо не допоможе. Все наперед визначене. Рятуйтеся.

Томас. Свідок Уїнчелл!

Лікар Уїнчелл. Йес, сер. *(Він менше тверезий, ніж звичайно).*

Томас. Заявив містер Хаурд послові в Москві на прес-конференції?..

Уїнчелл. О, йес! Я ще пам'ятаю, як містер Скотт назвав Хаурда ледарем, а Хаурд його провокатором, падлюкою, шпигуном, вже точно не пригадую. Взагалі я не заздрив у той час Скотту.

Гучний сміх серед публіки, шум, свист. Стук молотка. Томас нетямиться. Із залу видворяють частину публіки. Виштовхують брутально, як череду. Б'ють. Хапають. Вертають руки. Надівають наручники і в клітку.

Слідчий. Свідок Уїнчелл, ви працювали з підсудним у Москві. У вас були підстави гадати, що він комуніст?

Уїнчелл. Безумовно.

Томас. Увага!

Слідчий. Конкретно?

Уїнчелл. Конкретно я особливого нічого не помічав. Але я все ж таки це стверджую. *(Шум у публіці).*

Оборонець. На якій підставі.

Уїнчелл. На тій підставі, що він взагалі дуже розумний. А на розумних людей Москва впливає майже безвідмовно... Постукайте молотком, ей! Я п'янію од цього шуму.

Шум і сміх посилюються.

Слідчий. Містер Хаурд, чи виявляєте ви бажання відповідати...?

Оборонець. Містер Хаурд відмовляється відповідати на це запитання. Це не проста суперечка й не диспут. Це суд, на який дивиться увесь світ. Тут судиться щось більше, аніж вигадані злочини однієї особи...

Анна сидить, широко розплющивши очі. Чути голос оборонця:

— Зараз після величезних струсів весь світ переживає епоху судів. Судиться все: історія, уряди, державні системи, філософія. Судиться людська совість без сорому, з підлістю, продажністю...

То м а с (*забиваючи молотком — шум, крики протесту*). Ей! Ей! Якщо ви базікатимете ці дурниці, я вас теж посадовлю на лаву підсудних!.. Свідок Анна Бедфорд!

Анна здригнулась. Зараз її питають, і вона скаже цьому осоружному Томасові все, що вона думає. З тривогою дивляться на неї Хауорд і лікар Уїнчелл.

То м а с. В Москві на прес-конференції, де обговорювалася ваша доповідь про колгоспи, назвав підсудний посольство американського народу образливими словами, які принижують гідність нації?

У ї н ч е л л (*швидко, не давши Анні опам'ятатися*). Так, так! То було видовище!.. (*Сміх у залі*).

То м а с. Свідок Уїнчелл! Я не вас питаю.

У ї н ч е л л (*йому страшно за Анну. Він усе прочитав у її очах*). Даремно! Ви гадаєте, ця дівчинка може держати в своїй курячій голові всі ці речі... Хе! Не перебивайте мене! Цей Хауорд там у Москві наговорив штукочок, смію вас запевнити: «Не посольство, каже, миру, посольство ворожнечі...» Абсолютно точно!.. В мене все записане! «Мерзенна згряя кар'єристів, брехунів і шпигунів, що в ім'я капіталістичних інтересів улаштовує змови проти країн нової демократії!.. Ошуканці й дезінформатори американського народу!» Хо-о! То треба було послухати! Всі сиділи як ошпарені... Я після того, повірте, не міг опам'ятатися три дні й ходив по вулицях Москви, як п'яний. Містер Хауорд, скажіть, я брешу?

Оборонець. Підзахисний це підтверджує. Крім того, з огляду особливої важливості обвинувачення: в приналежності до комунізму він просить уточнити справжній зміст обвинувачення.

Слідчий. Тобто?

Оборонець. Будьте ласкаві й скажіть, що таке комунізм?

То м а с. Ми не маємо наміру влаштовувати тут лекторій комунізму.

Оборонець. Чи можу я витлумачити це, як незнання, що таке комунізм?

Томас. Так! Незнання і небажання знати! (*Шум, свист, тупіт*). Свідок Анна Бедфорд, можете сісти поки що. Так! Я ніколи не читав жодної книжки, яка розповіла б мені, що таке комунізм. Я анальфabet комунізму і його антипод. Хіба не досить того, що я заперечую. Я знаю, що світ розпався на дві півкулі — західну, з золотом, демократією й товарами, і східну — без товарів і з комунізмом замість золота...

Хауорд. Світ розпався не на півкулі, а на трудівників і узурпаторів труда.

Томас (*стукуючи з усієї сили*). Я забороняю вам!..

Хауорд. На протязі усіх віків! На тих, хто працює! І тих, хто, не працюючи, загрибає...

Томас. Я забороняю вам проповідувати в залі суду московські ідеї! Цього вам не вдасться!

Хауорд. Ці ідеї вперше висловив кращий із кращих американців!

Томас. Хто той американець? Назвіть ім'я того негідника! Я посаджу його поруч з вами!

Уінчелл. Містер Хауорд, сподіваюсь, ви натякаєте не на мене? (*Сміх*).

Томас. Звольте назвати! Поль Робсон? Чорний сатана, за яким плаче віршовка?!

Хауорд (*показуючи на портрет над головою Томаса*). Авраам Лінкольн.

Неймовірний свист, шум, сміх, шаленство.

Томас. Я вас відпровожу в будинок божевільних!

Хауорд. Не турбуйтеся. Я вже в цьому будинку. (*Сміх, гамір*).

— Який жах...— тихо сказала Анна Мері Купер, яка сиділа поруч неї. Вона вся аж трусилася од прихованого обурення.— Яка ганьба!

— Чого ти хвилюєшся весь час? — відповіла Мері.— У тебе такий вигляд, неначе ти підсудна.

— Справді? Мені теж здається, що це мене судять...— сказала Анна, не одриваючи очей від голови суду, якого вона ненавиділа.— Колись я напишу про це книгу... Ах, коли б я була письменницею!..

Мері Купер подивилася на свою подругу з ворожим подивом.

Рух серед публіки. З'явився славетний Енштейн. Ось він привітався з професором Мітчеллом і Річардсоном.

Томас. Свідок Енштейн, професор!

Енштейн (*сивий старий чоловік з темними променистими очима*). Що я повинен засвідчити? Кого тут судять і за що?

Томас. Підсудний Хауорд звів на вас наклеп у Москві і вкупі з вами на американську науку.

Енштейн. Навіщо він це зробив?

Томас. Спитайте його. На якій підставі він твердить, що ви, одержуючи в нас прекрасну винагороду в тій монеті, яку цінять найбільше, невдоволені? Тоді як насправді зараз ви багатший, аніж будь-коли в Європі? Ви можете це підтвердити перед мікрофоном?

Енштейн. Містер Хауорд? (*Оглядається*).

Хауорд. Добридень!

Побачивши Хауорда, Енштейн підійшов до нього і з усмішкою привітався за руку. Він ніколи в житті не був на суді. Хто такий Хауорд, він не знав, але той зразу ж показався йому приємною людиною.

Хауорд. Як поживаєте?

Томас. Припиніть приватну розмову!

Хауорд. Це не приватна розмова. Я дав свідкові навідне запитання. Я спитав, як почуває себе великий учений світу відтоді, як атомна енергія, до відкриття якої він має відношення, перетворилася на знаряддя смерті? Це те ж саме запитання, яке поставили й ви!

Енштейн. Ну... Не будемо сперечатися.

Енштейн подивився на підсудного глибоким старечим поглядом. Він зрозумів, що це не просте запитання чергового журналіста, а щось набагато складніше. Стало тихо в залі.

— Як живу? — сказав він з гіркою усмішкою. — В цілковитому задоволенні. Граю в шахи, на віолончелі. Часом хворію. Усміхаюся засекреченою усмішкою фоторепортерам. І лише зрідка, і то на самоті, щоб ніхто не бачив і не чув, згадую юність, і давно прив'ялі мрії, і натхнення, і довгий шлях здогадів та праці, і захвати приголомшливих прозрень, кажу собі — немає в мене щастя. Не освітлює розум мій більше нічого. Я перестав світити після того, як, пробачте за старомодний вираз, доля скинула мене з вершин космосу в обійми торговців смертю. (*Стук молотка*).

Не стукайте. Я не становлю небезпеки, — сказав учений,

обертаючись до голови суду.— Всесвітнє ім'я моє — не радість і не гордість століття. Вже говорять про мене: він сам сказав, що приніс світові загибель. *(До підсудного)*. Так. Я привів багатьох дослідників до рокованих дверей. Я одчинив їм двері своїм єдиним ключем і сказав: увійдіть.

— Е-е! Старий дивак! — засміявся раптом Том Бедфорд, котрий, сидючи серед публіки, слухав усе це з величезною цікавістю.— Теж сказав. Увійдіть!.. А туди банда гангстерів... *(Сміх у залі)*.

— Підзахисний просить слова! — сказав оборонець.

— Тиша! Тихо! — пролунало по залу. Заметушилися репортери, кінооператори. Гамір. Стук молотка. Стук молотка наростає, як барабанний бій.

Хауорд іде на трибуну. Хауорд на трибуні. Все замерло. Голова суду Томас нараз поблід і розкрив рота. Його заступник від тиші прокинувся й заходився дико озиратися. В Хауорда пересохло в роті. Він випив води. На нього спрямовані всі погляди й об'єктиви апаратів.

— По першому пункту обвинувачення в антиурядовій...

— Антиамериканській! — поправляє Томас.

— ...діяльності, що виявляється нібито в підриві могутності держави засобами пропаганди ідей миру взагалі й дружби з Радянською Росією... Чи є серед присутніх робітники? — звернувся Хауорд несподівано до публіки.

— Безробітні є! — обізвався Том Бедфорд таким веселим голосом, що багато хто засміявся.

— Безробітний?! Скажіть мені, ви хочете війни?

Голова суду підняв уже молоток, та так і не стукнув. Безробітний відповів ствердно.

Вислухавши запитання й надавши всій своїй постаті й голосові деякої поважності, раз уже до нього звернулися такі солідні джентльмени, він відповів, поглядаючи, однак, на суддю та на жандарма, що красномовно бавився гумовою палицею, оскільки в тяжкі моменти життя він не забував про свою схильність до багатослів'я:

— Йес, сер. Очевидьки, я повинен її хотіти, чорт би її забрав, чим я гірший за інших американців. Я такий же темний, як і цей учений дід, що впустив гангстерів у кім-

нату, навіть більше, оскільки я анальфабет взагалі і весь ходжу, як підсмажений на маслі воєнного психозу. На мою думку, пора розстрілювати світ: бомба є, гангстерів — куди не глянь, капітал тріщить... (*Гамір, стук молотка*). Не стукайте, ей! Я сказав, що мені годилося, і навіть більше... (*Сміх*).

— Припиніть! Сядь! — кажу тобі! — почервонів Томас.

— Дякую, я й постою, — люб'язно відгукнувся Том, улещений увагою, — я хочу сказати, — шахраї, якимось мусять управляти цим світом...

— Заберіть його!!! — Томас стукнув молотком по столі. Очі його налилися кров'ю. — Тебе просили відповісти коротко. Сказав — і годі!

— Еге-е! — голосно крикнув Том Бедфорд, зрозумівши, що це до нього наближаються жандарми. — Я хочу війни! Я жду, коли вона прийде! І як ви її програєте! Програв її Гітлер, собака! Програєте й ви!

Останні слова Том Бедфорд промовив уже в дверях на руках у жандармів під крики протесту натовпу, під свист і гамір. В ньому прокинувся гнів і ненависть, інстинкт пролетарія. Гнів і ненависть освітили його приспаний, ображений розум. Високі думки піднялися в ньому, шукаючи собі виходу. Стискувалися кулаки. Та було пізно. Вже надіті наручники, і на голову впала важка гумова палиця.

Анна Бедфорд не чула, що говорилося далі. Як громив Хауорд фашистський американський суд і підлих журналістів, що оглупляли американський народ. Не чула вона, яка буря зчинилася в залі, і що передавала Мері Купер та інші радіобрехуни й дезінформатори в ефір.

Буря протесту на багатотисячному мітингу Асоціації прогресивних діячів американської культури. Тут зібралися найкращі учені, художники, письменники, артисти. Було багато передових робітників. На трибуні професор Мітчелл:

— Цей ганебний суд над Хауордом і вся діяльність комісії Гувера, створеної ніби на захист американізму, це знищення американізму, це перетворення Америки в моральну катівню! Шляхи до миру не обсаджуються товпищами поліції та військовими базами. Військовими базами обсаджена дорога до банкрутства, — це сказав Руз-

вельт у 37-му році. Створивши злидні серед технічних чудес, ми мчимося до катастрофи з такою швидкістю, якої ще ніхто не знав в Америці. Ми прирекли вже Європу на її стародавнє прокляття — утримування величезних армій гарматного м'яса. Куди ми гонимо її? Хто сказав, що Америка існує на своїй власній планеті? А не на планеті американців, росіян, китайців, індусів, греків?! (*Грім оплесків*).

На трибуні письменник Роберт Річардсон. До будинку з шумом і ревом під'їжджає поліція. На трибуні Річардсон:

— ...Чому після одної з найбільших з усіх переможних війн ми поринули в таку глибоку психічну депресію? Чи не стали ми учасниками щонайбільшого безумства, яке будь-коли вражало людство? Чому в найвирішальніший для народів час наші солдати, письменники, учені, кінорежисери зробили буквально все для того, щоб світ пізнав нашу моральну мізерність і пустоту? Як це трапилось? І чи так це? Чи в такому ж духовному рам'ї ми входимо в історію середини ХХ століття? З поліцейськими знаменами над Америкою, що втратила свободу! Сьогодні ми піднеслися до вершин знання. Ми можемо нагрівати озера, моря, змінювати клімати суходолів, добувати синтетичні сполуки, в тому числі і їжу, в необмеженій кількості. В біологічних дослідженнях ми опанували вже ключі, дорожчі, ніж атомні, і ще страшніші!.. Яка тиша... Чому ніхто не аплодує? Чому страх виникає там, де люди науки століття мріяли знайти щастя людства? Ми можемо все, і ми ніщо! Тінь атомної бомби закрила світло. (*Гамір, ремство*). Все під замками Уолл-стріту! Наука украдена! Весь інтелект нації оточено кулеметами! (*Гамір посилюється*). І над сталевими сейфами, над кістяками хмарочосів ніщо не піднялося, жодна жива книга для нащадків!..

Стук. Поліція вже в приміщенні. Її намагаються не пропустити. Гамір. Брутальні вигуки. Стук.

— Затримайте поліцію!

— Я сідаю у в'язницю... Та нехай знає Америка, що Лінкольн, Джеферсон і Рузвельт сіли б теж зі мною сьогодні! Не пройшли б гуверовської перевірки лояльності. Під суд пішли б президенти, під суд!..

В той саме момент, коли поліцейські хотіли було схопити Роберта Річардсона, він підніс руки вгору і з гордо

піднесеною головою пішов через величезний зал до виходу, супроводжуваний полісменами й вигуками: «Геть комісію Томаса!», «Хай живе свобода!», «Хай живе мир!», «Геть війну!», «Миру! Миру! Миру!»

Поспішно викликана в державний департамент, Анна Бедфорд входила в кабінет Кеннона. З цього кабінету диктувалася політика «приборкання комунізму» і «неминучості розгрому Радянського Союзу в атомній науковій війні». Анна все це знала, але ніколи не гадала, що її, маленьку співробітницю посольства, можуть викликати в цей фатальний кабінет.

— Перед вашим приходом я довго розглядав ваше фото,— тихо, якимсь задушевним оксамитовим голосом сказав Кеннон, тримаючи в руці і потім кладучи на стіл фото Анни.— У вашому обличчі є щось ідеальне. І містер Скотт мені теж про це писав.

— Я дуже вдячна, сер.

— У вас померла мати. Як жаль. Вона була чесна американка.

— Так, сер,— сказала Анна.

— Ви помічаєте, в мене трохи німецький акцент?

— Так, сер.

— Я дуже довго жив у Німеччині і Росії, хоч російську мову знаю погано. Але я дуже люблю Росію. Ви любите Росію? Еге ж? Ті берізки... Скільки лірики!.. О-о! Це дуже гарно!

Потім він підвівся. Анна теж.

— Сидіть, прошу вас.

Він почав ходити по кабінету.

— Скажіть мені, міс Бедфорд, що справило на вас в суді над Хауордом найбільше враження? Ви дуже переживали, як мені відомо.

— Так, сер, дуже,— сказала Анна. Мозок її шалено працював, і вся воля була напружена до найвищої міри. Що буде далі, ось через хвилину? В чому обвинуватить або чого зажадає цей чоловік? — Мене найдужче вразило ставлення народу до підсудного. Народ, мені здалося, сер...

— Співчуває йому! — сказав Кеннон, хвилюючись чи

вдаючи схвильованість, дідько його знає.— Це жахливо. Тому я викликав вас і почуваю, що не помилився.

— Дякую.

— Американський народ наївний і довірливий, ось уже шість років його свідомість у полоні в росіян. І ці Хауорди, продажні душі, топлять нас. Все це дуже несподівано. Ви знаєте, який зчинився галас? Комісію Томаса доведеться, можливо, навіть закрити. Це трибуна СРСР. Тепер піде розкриття посольських таємниць, чорт знає, кому тільки ми довіряли!.. Міс Бедфорд!.. Ви завтра летите в Москву.

— Завтра?!

— Нам потрібна книга. Дуже спішно.

— Книга? Яка? — спитала Анна, вражена несподіванкою.

— Котру я вам доручаю написати. Докладно: як купували Хауорда російські комуністи, що це за тип. Друге: напишіть з душею, як то ви можете, про роботу посольства в Москві. Попутно опишіть російську природу, берізки й страждання народу, побільше страждань!

— Але, сер... Чи зможу я?..

— О! Ви дуже талановиті. Коли я читав тут: «О юність моя, що коять з тобою!» — в мене сльози виступили на очах.

— Сер, може, я... не знаю...

— Ні, ні! Саме ви, як дочка фермера, не чиновник, середня жінка, маленька! Яка знає російську мову, саме ви — дочка американського народу... Оце ми кинемо... П'ять мільйонів тиражу! Хай благословить вас бог...

— Сер, але пробачте...

— Гуд бай...

Аудієнція закінчена. Анна Бедфорд зрозуміла, що їй доведеться покинути Америку назавжди.

— Гуд бай...

— Страждань, міс Бедфорд, побільше страждань...

— Гуд бай. Книга буде, сер. Я вже майже всю її обдумала.

— Гуд бай... Так! Заголовок: Дамоклів меч над світом! От! Або просто: Росія тире війна!

Останні слова Кеннон кинув їй уже навздогін.

Анна вийшла з кабінету.

— Ну? — спитала Глорія, секретарка Кеннона.

- Завтра лечу в Москву.
- В Москву? Анно, боронь боже. Заклинаю.— Гло-
рія підійшла до подруги.— Одмовся негайно.
- Чому?
- Тільки, бога ради, Анно!
- Ну? Не лякай мене...
- Цього міста не буде.
- Як не буде?
- Я все тобі сьогодні розкажу.

Над океаном заходить сонце. Хмари, небо і весь океан, скільки оком сягнеш, на багато сотень кілометрів — все забарвлено криваво-червоним світлом. Літаки мчаться на фантастичних швидкостях, і здається, не океанські води, а кров людства хвилюється під ними на землі.

Приходить ніч і знову день. Складні думки хвилюють Анну. Та ось зникає десь унизу в пливучому тумані Атлантика і Скандинавія: літак над безмежною Радянською країною. Інша музика в кабіні, інші картини полів. Земля. Шумлять передсвяткові вулиці Москви. Анна проїжджає в авто мимо Кремля. Її зустрічав на аеродромі сам Марроу. Він одержав шифровку від Кеннона і зрозумів, що Анна робить кар'єру. Але що з нею? Чим вона так заклопотана?

— У вас дуже стомлений вигляд. Ви втомилися?

— Так.

— Але чому ви такі сумні? Ви повинні бути щасливі,— усміхається Марроу.— Мати таке доручення — це велика честь. Ви пригадуєте, я вам пророкував...

Анна нічого не відповіла. Вона дивилася на столицю нового світу, на Кремль, на людей, на їхню мирну працю, згадувала подвиги й жертви, які вчинив радянський народ в ім'я перемоги справжньої нової демократії. Москва, ось вона, ось новий світ, якому готує загибель її уряд. Як правдиво думав професор Громов, коли сказав у її присутності одного разу, з усією російською одвертістю: «Нічого, крім нещастя, імперіалізм не несе людству, і Аннушка, як співробітниця посольства імперіалістичної держави, хоче вона того чи не хоче, об'єктивно теж ворог людства». Звичайно, вона ворог люд-

ства, такий же, як і цей моральний покидьок Марроу, головний режисер шпигунської зграї гангстерів. Вона глянула на нищу фізіономію радника. Так, цей палій війни, і вона поруч нього... Йй захотілося кричати.

Настали гнітючі часи життя в посольстві. Людино-ненависництво, замасковане усмішками й зовнішнім показом лагідності паліїв війни, доводило Анну до знемоги. Як жити? Прикидатися до самого початку страхітливого всесвітнього злочину? А далі?

І от одного разу вона мало було не розповіла все професору Громову. Спершу то була розповідь про Америку, про братів, про культуру, про пресу. Віра Громова з мамою і Ярослав з двома товаришами слухали її з неприхованим подивом. В міру того як вона розповідала про життя своєї країни, уявлювана картина майбутніх спустошень, які готує її батьківщина світові, виникла перед нею з такою силою, що вона мимоволі спинилася нараз і подивилася на присутніх очима, повними туги й власної провини.

— О! Аннушка! От як усе дуже добре!.. — сказав професор Громов, виходячи з лабораторії.— А я думаю, коли ж вона... Так... Ну от. З приїздом, дорога, і з приходом. З цієї нагоди навіть поцілую.— З цими словами Сергій Васильович поцілував Анну, як рідну дочку. Помітивши, однак, перемену в ній, він звернувся до всіх: — Слухайте, що ж це з нею? Аннушко, що з вами там стряслося в Америці?

— Нічого.

— Від чого ж у вас такий змучений вигляд? Неначе вас хтось напутив підкласти під наш будинок атомну бомбу, і ви мучитесь.

— Мені страшно,— сказала Анна, зблідши.

— Оце даремно. Я просто вам це забороняю,— сказав Громов, зрозумівши, що з нею робиться.— Я розумію страх ваших імперіалістів. Кінчається їхня епоха. Все розвалюється. Світ тікає з-під ніг. А вам чого боятися? Ви ж у них тільки гроші заробляєте, не більше, правда ж? Ну, признавайтесь?! Вам радіти треба.

— Сергію Васильовичу, ви не знаєте, що станеться в найближчі роки?

— Ну, не знаю, звичайно, але я можу догадуватися,—

одпаде од Трумена Китай, можливо, й ще дещо. Криза схопить вас за горло. Розкриється ваш обман. Зростає ненависть пограбованих народів до вас...

— Перетвориться на купу мертвого каміння Москва!..— вихопилося в Анни.

— Оце ви даремно, — усміхнувся Громов, широко розкривши очі.— Зовсім даремно. От бачите, що вони там їй пообіцяли! — звернувся він нараз до своєї сім'ї.— Вона прийшла нас оплакувати.

— Сергію Васильовичу, мир набагато страшніший, ніж вам здається.

— Знову ж таки, кому страшніший. Нам, людям миру, він не страшний. Ми хороші друзі друзів і пречудові вороги ворогів. Це ми вже довели. Сили наші більші за сили війни. Вони ростуть. Які сили підіймаються в світі, Аннушко... Хм... Москва. Звичайно, страшний мир усьому імперіалізові.

— Точиться війна нечувана...

— Дуже шкода. Ну, що ж, будь ласка,— сказав Громов.— Тільки майте на увазі, Аннушко,— око за око, зуб за зуб, атом за атом... Багато бачили ми сліз, страждань, розору. Спізнає їх і ваш народ. Посіє вітер на світі, пожне бурю.

Шумить, гуде посольство великої держави в Москві. Костюмований бал. Багато вин, горілок та віскі на довгих столах. Накурено, душно. Ледве видно на стінах гобелени. Куранти пробили дванадцять. Країни нової демократії пішли вже. Осталась Західна Європа, Африка й Південна Азія. Маски знято. Говорити можна вільно. Посли пішли в апартаменти. Біля столів багато п'ють і їдять навстоячки і не зовсім охайно. Деякі п'ють так, наче місяць перед цим їх мучила непогамована спрага. Блукають спітнілі, посоловілі одинаки, стоять дипломатичні пари, топчуться з'юрмлені групи, обсіпані попелом сигарет, без масок чи з масками на лобі. Всі швидко починають хмеліти, п'яніти, і звільнена від стримуючих умовностей ницість розлилася по всіх залах, по всіх затишних куточках. Розповзаються новини. Вибазікується все, що приховують послы. Вигадується брехня.

— Цього бути не може.

— Присягаюся честю! По дорозі з Владивостока сам бачив. Це все ось-ось-ось!..

— Слушайте. Про це говорили під час війни, і то вже було безглуздо.

— Ну, я запевняю вас. В вагоні всі про це говорили, звичайно, пошепки... Поки що це тримається в страшній таємниці... Коли я доповів послові...

— Ви певні у неминучості війни?

— Абсолютно. Вона неминуча й обов'язкова! Це вже буде цілковито наша війна. (*Набік*). О-о! Містер Марроу! Браво! У вас фігура чемпіона!

Підходить Марроу, добре підпилий. Фамільярний, нищий.

— Ким ми будемо воювати? Потрібні солдати,— де вони?

— Ну-ну!

— Ні, ви скажіть. Кого ми пошлемо на смерть? Хто піде за нас у бій?

— Чому?

— За що? За які ідеї? Ні, нехай він скаже, за які ідеї?

— За знищення комунізму. Це, на вашу думку, не ідея?

— Ні. Це мінус-ідея.

— Ідіть ви!

— Ах!.. Ну! Так-так-так. Бен! Скажіть, ви вірите, що можна перемагати за гроші?

— Но? Чому? А німці, іспанці, турки, англійці...

— Англійці? Ви певні?

— Абсолютно. Мусять же вони якось рятувати свою шкуру... Джім! Ей, британський лев! Поясніть йому, що ви змушені будете воювати.

— Ідіть під три чорти, хам.

— Ха-ха-ха! Га-га-га! Але це не ми з вами видумали, Джім. Так виходить. Це історична неминучість, нема чого ерепенитись.

П'ють. П'ють спрагли.

— Но, но, но... Я за німців. Це найдешевше. Витра-

тимо невелику частину тих грошей, які ми платимо нашим солдатам...

— Величезні людські резерви. Набрати 25 дивізій...

— Абсолютно... Мало того, ми можемо це зробити, обумовивши, що вони, як найманці, не дістануть ніяких пенсій для ветеранів.

П'ють.

— Ей, ви можете реалізувати мої російські гроші?

— Скільки?

— Чемодан. Купив у Франкфурті. Шістдесят кіло.

— Можете їх викинути... прозїт... Ви чули, Сибір відходить від комунізму...

— Ви ідіот. В Сибіру робиться атомна бомба.

— Но. Тут ніякого знецінення не станеться. Ми можемо влаштувати так, щоб вони робили цю оплату в марках, а Сполучені Штати вносили б долари в німецьку державну скарбницю. Н-ну! Все продумане, ха-ха-ха...

— Хелло! «Британський союзник»! Ну, годі дутися!

— Дайте мені спокій. Ви п'яні.

— Однаково вам доведеться стати 49-м штатом. Згадаєте Черчілля. Ясно?

— Пробачте, я не хочу з вами розмовляти.

— Чому?

— Тому що ви американський хам.

— Мені наплювать. Хам чи не хам. Однаково ви вже зіграли в ящик. Анно, ці англійці ніяк не хочуть зрозуміти, що вони вже зіграли в ящик.

— Я ще раз кажу, ви — хам... Вам не вдасться перетворити Великобританію в авіаносець, а англійців у гарматне м'ясо. Не смійте так розмовляти зі мною.

— Чому?

— Я протестую.

— Хе! Він протестує! Ха-ха-ха! Він протестує...

— Атомна бомба — ура!

— Зрозумів. Відповідаю одверто всім одразу. Всі ви, весь стародавній континент, байдужі і фізично втомлені. Потім, ви бідні! У вас уже нічого немає! Ви злиденні

банкроти, гультяї, п'яниці й старі розпутники... Хм! Європа! Сміх!

— Постривайте, постривайте... А японці?! Вісімдесят п'ять мільйонів японців! То ідеальні солдати!

— Дозвольте, чим вони ідеальні?

— Вони... абсолютні невігласи.

— Ну, невігласи не тільки вони.

— Ви що хочете сказати?

— Я хочу сказати, що невігластво у підсумку ніколи...

— Ні, дозвольте. Я хочу знати...

— Момент. Я хочу сказати, в нас немає філософії.

Це наше найвразливіше... а... а...

— Тобто?

— Філософія наша відстала на півтораєта років. Тому не-не-не-е-е... ніякі солдати... не... не це... ви зрозуміли мене? E-e!.. E-e!.. E-e!..

— Ідіть к чорту...

В спальні радника хтось когось б'є по фізіономії.

Анна і редактор «Британського союзника».

— Міс Бедфорд, подивіться, на кого ми стали схожі. Прислухайтесь до цього убозтва думок...

— Мені дуже сумно.

Підходить Марроу:

— О! Міс Бедфорд! З Вашингтона є телеграма.

— Містер Кеннон?

— Так. Як книга? Готова?

— Ні. Але я її вже абсолютно всю обдумала.

— Як? Ви ще тільки думаете? Отже, книги немає?

— Я кажу, думки всі зібрані. Я зараз сама вже як книга. А написати — це один тиждень.

— Ну-у...— Марроу наблизився до Анни з двозначною усмішкою.—Я розумію вас. Важко писати, дуже, правда? Важко висловитися. Особливо коли хочеться чогось іншого. Еге?.. Весна... лірики хочеться... Еге?.. Ну, не хвилюйтеся. Завтра ваш старий радник усе владнає. І ви будете йому вдячні, так?

— Тегеран, Ялта, Потсдам — все це суцільні помилки. Росіяни були абсолютно праві: час працює на них. На випадок чого, не дай бог, вони захоплять Європу.

— Ви думаєте?

— За один місяць.

— Ну?..

— От побачите. Мені іноді заходить у голову страшна думка: всі ці авіабази кругом... А що, коли ми їх будемо для них!..

— Ну, знаєте, з такими думками треба зразу йти у відставку. Ми стукнемо їх атомками без попередження.

— Ви певні, що конгрес на це піде. А якщо ні?

— Чорт з ним. Ми примусимо його підкоритися «вищому інтелекту»...

Гасне світло.

Засвітіть! Що трапилось?!

Спальня. Марроу й дружина.

— Мені гидко на тебе дивитися. *(Вмикає світло)*. З яким презирством на тебе дивилися.

— Хто?

— Всі. Ти жалюгідний!

— Облиш... Не отруюй мене своїм поганючим психологізмом.

— Радник посольства, а поводишся, як клоун.

— Дай мені спокій!

— Навіщо ти це робиш? Тебе ніхто не поважає.

— Не потребує. Досить того, що мені догоджають. І слухають! Мене! Я роблю погоду! А не посол і ці вискочки Кеннони, Гревси.

— Вони теж зневажають тебе. Все одно ти ніколи не будеш в їхньому товаристві.

— Чорт з ними. Звичайно, на мені їдуть усі ці кар'єристи... Але автор «залізної завіси» між посольством і Росією я! І вони це знають. Вони пігмеї всі переді мною! Всі!

— Годі блазня корчити. Вилетиш ти звідси, як пробка, згадаєш...

— Не вилечу... Я обскакаю їх усіх до одного, цих розхлябаних філософів і багатих молодчиків!

Телефонний дзвінок. Дружина:

— Чш-ш!.. Посол кличе... У, блазень...
Марроу зникає.

Анна Бедфорд у своїй кімнаті коло телефону. Тихо:
— Ярослав? Це я. Анна... Я готова... Так... Зараз...
Дуже важливо, дуже... Виходжу. Так. Ярослав...

Поклала трубку. Прислухалась. Потім сіла коло столу, взяла портрет матері. Заплакала. Потім пройшлася по кімнаті. Хотілося рухатися, вирватись. Потім знову сіла й глибоко задумалась, заплющивши очі. Чути невиразний шум, стук і крики. Та ось стук посилюється, стає тривожнішим. Анна розплющує очі — суд!

Вона бачить гнівні обличчя присяжних засідателів, свідків. Рідні брати й сестри. Журналісти, кінооператори, юрба. І над усім цим на трибуні Парнелл Томас. Він приголомшує аудиторію. Він знемагає, він увесь у поту. Йому тісний комір, так понадувалися жили, він ладен знепритомніти. Але хай він умре, не сходячи з трибуни, він врятує Америку. Він уже майже врятував Америку!

— ...Немає для неї міри!..

Гамір.

Знехтувати наші часи...

Патетична пауза.

Наш американський спосіб життя!.. Посягти на священні принципи нашої демократії! Відмовитися від підданства Америки!

Гамір, свист.

Від священних могил батька й матері!!!

— Вона не знайшла могил батька й матері! — почувся голос із публіки.

— Стук.

— Замовчіть! Заберіть його геть!

— Роззброювати Америку презирством до атомної бомби, посланої нам самим провидінням! Одвертати свідомість народу од війни й заводити в безодню кризи й розору... Чоловіки й жінки! Рятуйте Америку! Рятуйте Америку! (*Гамір. П'є воду. Знемога. Гамір*).

— Підсудна, признайтесь перед усім освіченим людством: чи визнаєте ви, що ви вчинили?!

— Так!

— Чуєте? Вона сказала — так! Вона сказала — так!

Вона хоче прикинутися божевільною й уникнути статті закону!

— Вона хоче миру.

Аудиторія в страшеному збудженні:

— Вона вчинила так, усвідомивши свій обов'язок, в ім'я людства! Вона не хоче війни!

— Хто дав їй право не хотіти війни?! — гримить Томас.— Вона співробітниця посольства в СРСР! Як вона посміла не хотіти війни?!

— Та коли мільйони американців не хочуть...

— Хто вам сказав?! Служники, заберіть його! (*Забирають*).— Вона закликає мільйони юнаків і дівчат Америки до розвалу держави!

— До миру! — кричить Анна. — До миру й щастя всіх народів!

— Це не наш лексикон.— Стук молотка, стук молотка, стук молотка.— Це московський зворот мови! Чи визнає підсудна, що це московський зворот мови?

— Так!

— Всі!!!

Цілковита перемога Томаса. Торжество й знемога. Грім оплесків, свист. Надають слово її нещасним братам.

Тоді підійшли до неї брати й сестри.

— Анно,— сказали вони в один голос.— Ти одірвалася од Америки й не знаєш життя. Ти впізнаєш нас?

— Так.

— Ти впізнаєш мене, Анно? Це я кажу, твій старший брат Том.

— Так, — журно усміхнулася Анна.

— А я Марк, Анно.

— Так, Марк.

— Анно,— сказав Том, ледве стримуючи сльози,— можливо, середній американець, чорти б його вхопили, повинен бажати війни? Можливо, треба якось осідлати це людство, бо інакше ми луснемо, як булька на воді? Ти даремно не слухаєш радіо. Там про це щоденно трублять перші люди Америки.

— Перші гангстери, Том,— сказала Анна.— То перші гангстери Америки.

— Ти так думаєш? (*До обвинувача Томаса*). Ей! Тут щось не зовсім гаразд, сер. (*До Анни*). Я з тобою не сперечатимуся, Анно. Ти завжди була розумніша за нас. (*До судді*). Я все сказав, сер.

— Скажи, що вона зрадниця!

— Но, но, сер! Що таке зрада, і хто кого зрадив, про це ми ще повинні подумати.

— Так! Я зрадниця! — сказала Анна Бедфорд, підводячись. Ось вона вийшла на трибуну суду. — Юнаки й дівчата світу!

Юнаки й дівчата двох світів постали перед її духовним зором. Одні усміхалися й кричали їй славу, інші слухали її з подивом, треті були мертві. Одні лежали на полях битв, як барельєфи епохи. Другі стояли в граніті й бронзі на майданах столиць, треті садили зелену алею в комунізм. Вона побачила свій світ.

— Увага! Вона призналася!.. Мікрофони!

Журналісти, фотографи, кінорепортери — всі раптом кинулись до неї, щоб зафіксувати кожен поворот, кожен подих.

— Продовжуйте! Підсудна може говорити далі.

— Зраджую невігластво й брехню. Зраджую тупу національну пихатість! (*Гамір*). Зраджую шпигунів і гангстерів! (*Гамір посилюється*). Зраджую Америку потвор, паліїв війни! (*Гамір, вигуки*). Творців пустель! Наклепників землі! Батьківщини! Якщо несеш ти світові катастрофу, звільни мене! Якщо злочинці заносять твоїми руками дамоклів меч над людством і меч опускається все нижче й нижче, ладний знову залити кров'ю мільйони людей... я одкидаю тебе! Я стаю на боці миру біля самої лінії! З половиною людства, що готове прийняти твій страшний виклик. Хай розсудить нас всесвітній трибунал!

Телефонний дзвінок, що видався Анні незвично сильним, примусив її опам'ятатись. Вона здригнулась і навіть скрикнула злегенька.

— Хелло!.. До посла? Так пізно! Так. Скажіть, іду. Поклавши трубку, вона задумалася. Потім знову вийшла на середину кімнати й почала озиратися. Потім вона взяла із столу портрет матері. Це єдине, що вона взяла з собою. І, немов і далі стоячи на трибуні суду, з поглядом, спрямованим далеко вперед, не помічаючи, здавалося, ні стін, ні дверей, вона покинула приміщення посольства й вийшла на вулицю.

Послові погано. Крім того; він ненавидить радника. Одягтися на костюмований вечір в трико боксера — яка

мізерність! Потім, ця історія з Хаурордом... Все це він заварив, цей Марроу. Не радник — шулер якийсь... Тепер ця історія з книгою й телеграмою Кеннона!

— Слухайте, я ж вам доручив усю цю справу! — Скотт підійшов до Марроу і, не одриваючи від нього важкого ненависного погляду, кинув на стіл шифровку.

— Так, сер.

— Що — так? Книги ж немає?!

— Справа не тільки в книзі. Книга є.

— Як? Виходить, вона написала її?

— Написав Блейк. Я йому на всякий випадок замовив. Ось.— Марроу кладе на стіл рукопис.— Звичайно, у Блейка не вистачає поезії й лірики, але тепер уже не до цього. Ось нехай вона тут, у вашій присутності, її підпише, і...

— Марроу, це дуже... Я вдячний вам.— Скоттові трохи одлягло од серця.— Ви молодець. Я вам цього ніколи не забуду. (*Бере рукопис*). Могло бути дуже неприємно...

— Я це передбачив... Але!.. Не будемо згадувати. Між іншим, у неї сьогодні вихопилась одна фраза...

— Ну?

— Я, каже, змінила план. Я сама тепер книга...

— Справді? — Скотт подивився на Марроу. Знаючи радника, як брехуна без сорому й честі і сам будучи брехуном, він не повірив йому. Однак... а що, коли правда? Скотт відклав рукопис.— Що ви кажете?.. Уявіть собі... слухайте, а що, коли ця Бедфорд взагалі?.. Вона ж дочка фермера... Ну, гаразд... (*У телефон*). Просить міс Бедфорд...

Входить секретар.

— Міс Бедфорд немає, сер.

— Як немає? А де вона?

— Її немає в приміщенні посольства. Вона вийшла.

Що творилося в посольстві до самого ранку, можна собі уявити. Обшукали увесь будинок. Нишпорили по місту. Дзвонили в інші посольства. Подзвонили бразильському раднику. Бразильський радник заснув з перепоею. Прокинувшись, він, крім телефонного дзвінка, почув гул танків, що проходили на парад в напрямі Красної площі. Подумавши, що росіяни вже попереджують задум, про що говорили й чого побоювались на балу, він кинувся диктувати телеграму в Ріо-Жанейро про по-

чаток просування радянських механізованих сил на Захід.

Голландський секретар з тієї ж причини кинувся в ванну кімнату й, уявивши, що йому не минути лиха, заходився рубати водогінну трубу, в якій повинен ось-ось статися згубний вибух.

— Вона пішла писати свою книгу. Вона вам правду сказала... Як? Покажіть! Отут? Так? — Скотт в лютості кидався по кабінету. — Можете пакувати чемодани. Все! Нам тут більше немає чого робити!

Ні один дипломат з посольства Скотта не був присутній на параді. Всі писарі «правди про Росію», дезінформатори, все, що пило, базікало й смакувало майбутні вбивства всю ніч на балу в посольстві головного «боса», — все стояло, одягнуте у форму, коло трибун, усміхалося, хмурилося, задирало голови до неба, де, стрясаючи майдан гуркотом, пролітали нові радянські літаки.

Прекрасна Москва Першого травня!

Багато на світі є міст, багатих на пишні палаци, старовину, найміцніші сейфи, храми. Є неосяжні міста — столиці. Є міста, що вражають шаленою висотою будинків і людською метушнею. Є благородні міста — старики, є колишні владки, є гамірливі міста-вертопрахи, законодавці мод. Є заокеанські добрячі міста-злочинці. Десь на острові на старих морських шляхах є понурі міста-пірати й грабіжники, повні коштовностей. Є міста поетів і закоханих. Міста давно-давно вимерлих художників і великих зодчих, що викликають шанобливі захоплення туристів. Є гарні міста давно минулої слави.

Та немає на світі міста, кращого за Москву. Немає міста дорожчого і немає міста потрібнішого для людства. Це місто-надія. Не висотою хмарочосів і радіощогл підноситься воно над столицями старого світу. Воно само — висота. В ньому створені найвищі діла сучасності. В ньому сказані найдорожчі слова народам на тисячі років наперед. Воно все звернене в майбутнє.

На Красній площі гримить музика. Вже понад сто народів пройшло перед великим Мавзолеєм з квітами, дітьми й знаменами.

Проходять гості з країн нової демократії Заходу й Сходу із своїми прапорами. Яка розмаїтість облич і одягу і яка єдність почуттів! На прапорах: «Миру! Не

просимо — вимагаємо!», «Геть паліїв війни!», «Очисти-
мо землю од насильників!», «Хай живе дружба народів!»
Хай живе Мир!

У величезному людському потокові, в сім'ї Громових,
з Сергієм Васильовичем, Вірою, її чоловіком і Яросла-
вом іде Анна, приголомшена й піднесена одночасно. Від-
чуття волі, життєствердження, приналежності до пере-
дового людства й надія — всі почуття, які ніколи вже
не зітруться з її пам'яті, все на її обличчі і в очах, звер-
нених до трибуни Миру.

1949 р.

МІЧУРІН

Наприкінці ХІХ століття в Царському Селі влітку алеєю Двірцевого парку прогулювався молодий цар Микола ІІ. Цар був у цивільному костюмі, з тростинкою, і здавався дуже несолідним. Позаду, на певній відстані, йшло кілька наближених, а поряд, теж трохи позаду, царя супроводив одягнутий за формою старий гладкий міністр землеробства і державного майна. Він шанобливо доповідав цареві. В доповіді було щось не дуже, певно, приємне, тому міністр зробив тактовну паузу.

— Знов що-небудь неприємне? — запитав цар.

— Так, ваша величність. Тисяча вісімсот дев'яносто другого року я мав честь доповідати померлому в бозі найяснішому батюшці вашої величності про підлу кампанію, зняту в іноземній пресі з приводу нашої недостатньої начебто уваги до такого собі садовода Мічуріна, якого вони іменують великим селекціонером. Зараз, на превеликий жаль, вони знову зчинили галас.

— Що ви кажете? — здивувався цар.

— Більше, ваша величність. Нам відомо, що, спонуквані, без сумніву, комерційним інтересом, до цього Мічуріна вже приїхали, або, в усякому разі, їдуть з-за кордону два визначні іноземці, можливо, теж вчені. Хто знає?..

— Де він живе, цей садовод? — запитав цар.

— В місті Козлові, Тамбовської губернії.

Цар здригнувся від несподіванки й зупинився.

— Ну, ви подумайте! В Козлові — вчений! От не чекав! Хм! Все це дуже неприємно. Що ви думаєте з цього приводу?

— Я гадаю, ваша величність, що, може б, справді...

а також беручи до уваги, що до нього їдуть оті... то, може б, Анну...

— Абсолютно вірно! — сказав цар. — Мені дуже приємно, що наші думки збігаються. Іменно Анну третього ступеня або землеробський хрест. Це ж дуже незручно... Боже ти мій, вже їдуть, кажете? Хм... Бачите, вже їдуть... А що він там, в Козлові, робить, цей учений?

— Селекціонер-оригіна́тор, ваша величність, — значуще пояснив міністр.

— А-а! — сказав цар тоном обізнаності. — Ну... ну, тоді напевно Анну. А якщо зманкуватимуть за кордон, — не пускати. Сповістіть про це тамбовського губернатора. Хм...

— Чортзна що робиться! — занепокоївся тамбовський губернатор, одержавши раптом спішне повідомлення.

Він купався, зайшовши по груди в річку, і, поринаючи й надовго зникаючи під водою, а то виринаючи знов з пирханням та кректанням, невдоволено кричав до тих, що були на березі:

— Чому я, губернатор, маю дізнаватись останнім, що в мене в губернії об'явився вчений?

— Пробачте! — виправдувався з берега голова губерньської земської управи. — Але ж це справа остільки непевна, хоч я, між іншим, кілька раз запитував...

На цих словах голова губерньського земства проколов наскрізь поглядом інспектора землеробства Марфіна, що теж стояв тут, на березі.

Однак Марфін не втратив мужності:

— Вибачте, я доповідав неодноразово, що ця справа садовода Мічуріна надзвичайної ваги...

— Годі! — пирхнув губернатор, виринувши з води, й щосили лягнув себе долонею по плечу, відганяючи гедзя. — Скалон!

— Слухаю! — обізвався від коляски молодий чиновник особливих доручень Скалон.

— Негайно виїздить у Козлов. Вручіть садоводу нагороду, а справника Хренова попередьте, що вже їдуть!..

Проказавши це, губернатор набрав повен рот повітря й, міцно затиснувши ніс пальцями, зник під водою, — плавати він не вмів.

В Атлантичному океані посувається на схід пароплав. Поступово віддаляючись до берегів Європи, він обертається на маленьку цятку. Цятка ця пересувається по земній кулі через весь океан, Західну Європу, через кордон, по розлогих російських просторах і зупиняється в ледве помітному провінціальному місті — Козлові.

На повитій диким виноградом просторій веранді козловського міського голови Бикова п'ють чай з варенням і вершками. Донька Бикова грає на піаніно. Раптом у зелений, запашний, ягідно-музичний світ вриваються шум, голоси, кроки й на веранді з'являються Биков і Семен Семенович Хренов — місцевий справник.

Биков. Рубайте мені голову,— нічого не розумію.

Бикова. Що трапилось?

Биков. Прибув чиновник особливих доручень від губернатора з урядовою нагородою, вгадайте кому? Мічуріну!

Всі. Мічуріну?

Отець Христофор. Як Мічуріну? За що?

Голова земської управи Полубояринов. Почекайте, почекайте, дозвольте...

Бикова. Яким чином? Чому?

Хренов. За особливі заслуги в справі садівництва.

Предводитель дворянства Соколов-Орлов. Цього не може бути! Це якась помилка.

Отець Христофор похитав головою.

Полубояринов. Абсолютно.

Соколов-Орлов. Ні, ні... Панове! Тут щось не те. Я розумію, сад купця Філіппова, сад Дюльно, нарешті, сад отця Христофора!.. Отець Христофор!

Отець Христофор. Содом і Гоморра.

Хренов. Заздрісно? Так я вам більше скажу... Зараз до нього їдуть з Америки два американці.

Полубояринов. Що ви кажете?

Соколов-Орлов. Що ви кажете?

Бикова. Американці?

Хренов. Так. Вчені. (До Бикова). Поїхали!

Биков. Почекайте.

Бикова (помітивши на вулиці Мічуріна). Боже мій! Погляньте. Знов щось тягне!

Биков. Хто?

Биков а. Мічурін! (До справника). Семене Семеновичу, припиніть цей нігілізм хоч би на три дні. Знову сам тачку везе. Адже це можуть побачити!

Хренов. Але ж я не можу йому заборонити... Зникаю!

Биков в. Почекайте. Щось треба зробити. Не можна ж допустити, щоб він опинився в такому принизливому становищі перед іноземцями, коли він вчений і кавалер орденів. От історія!

Входить чиновник особливих доручень Скалон.

— Здрастуйте, панове!

Поминаючи садибу міського голови, Мічурін і його дружина не чули, що говорилось про них на повитій диким виноградом веранді. Вони були такі зосереджені, що не помітили навіть і самої садиби.

Цілу осінь і весну вони «перевозили» сад на нове місце, тягаючи молоді деревця просто на власній спині. Вони не були багатіями. Зараз вони переносили решту своєї невеличкої оранжереї.

— Тобі не важко?

— Ні,— сказала дружина,— а тобі?

— Ні. Я все думаю. Все думаю, думаю...

Промчав у прольотці, на прекрасному рисаку, справник.

На тихій, порослій травою вулиці, проти відчинених воріт, за якими сад, а за садом будиночок, зупинилась візничка прольотка.

В прольотці — два американці, професор Майерс і ділова людина Берд, яких зразу можна пізнати по особливій манері триматися спокійно й самовпевнено. Третій, теж американець, що сидить в окремій колясці, не має такої солідності, зате його американізм підкреслений сміливою картатістю одягу, яскравістю взуття й безліччю олівців у боковій кишені. Він був перекладачем з усіх мов на всі мови. І хоч, як здебільшого й буває в таких випадках, жодної мови він до пуття не знав, проте взаєм-

но зацікавлені в перекладі сторони загалом його розуміли, як розуміють мисливці всього світу натренованого нервового собаку по гавканню, тремтінню м'язів та багатощому виразу очей.

— Хау ду ю дуг! Слухайте! Хеллоу, хеллоу! Тут живе містер Мічурін? — голосно запитав він, побачивши людину в саду біля відчинених воріт.

— Кажу, тут. Чого ж кричати? — образився візник. — Онде сам стоїть. Ото диво...

— Так, тут, — відповів Мічурін і підійшов до іноземців.

— Панове, ми приїхали, — сказав перекладач. — Пліз, прошу вас! — Перекладач показав Мічуріну, що тільки-но підійшов, на обліплені безліччю ярликів чемодани й повів американців у двір до будиночка. Мічурін узяв чемодан і пішов за ними.

М а й е р с. Як все незвичайно!

Б е р д. Я не бачу тут нічого незвичайного, крім пороку і вибоїн. Чорт мене поніс у цю діру.

М а й е р с. Ви засмучені?

Б е р д. Я не бачу тут ознак діла. Фу! А-ай! Фу-х-ху. Мені здається, що ми не туди попали.

М а й е р с (*перекладачеві*). Скажіть, хай доповість.

П е р е к л а д а ч (*Мічуріну*). Пліз, можна бачити містера Мічуріна?

М і ч у р і н. Можна. Я Мічурін.

П е р е к л а д а ч. Ви Мічурін? Містер Майерс, це містер Мічурін!

М а й е р с, Б е р д. Справді?.. Містер Джон Мічурін?

М а й е р с. О, пардон, бога ради.

Б е р д (*кидається до Мічуріна і, вириваючи в нього один чемодан, перекладачеві*). Чорт вас забери! Беріть чемодани! Я вас прожену нарешті. Дайте чемодани!

П е р е к л а д а ч. Дайте чемодани! Містер Мічурін, бога ради!

Б е р д. Тисяча чортів. Містер Мічурін! Це оригінально. Так!

П е р е к л а д а ч. Пан Берд каже, що це дуже оригінально. Він сам теж любить носити чемодани. (*Берду*). Я кажу, що ви теж любили колись носити чемодани.

М і ч у р і н. Це дуже похвально.

П е р е к л а д а ч. Містер Берд з цього почав кар'єру.

М і ч у р і н. Так... Ну, що ж. Похвально.

М а й е р с. Здрастуйте. Професор Майєрс. Франк Майєрс, із Сполучених Штатів Америки.

М і ч у р і н. Дуже радий.

П е р е к л а д а ч. Із Сполучених Штатів Америки, Юнайтед Стейтс. Директор інституту землеробства.

М а й е р с. Містер Берд. Мій друг.

Б е р д. Берд. Уоллес Берд.

П е р е к л а д а ч. Містер Уоллес Берд, багата людина Америки.

М а й е р с. Я спеціально приїхав.

П е р е к л а д а ч. Містер Майєрс спеціально приїхав до вас на кращому пароплаві Америки, де люкс.

М і ч у р і н. Дуже приємно. Я дуже радий.

На веранді з'являється Олександра Василівна.

М і ч у р і н. Прошу. Моя дружина. Олександра Василівна, мій кращий друг і помічник.

Б е р д. Берд.

М а й е р с. Майєрс. Це прекрасний день, місіс Мічурін.

О л е к с а н д р а В а с и л і в н а. Прошу, цебто... дякую.

П е р е к л а д а ч. Містер Майєрс говорить, що він захоплений взагалі.

Б е р д. Містер Мічурін... Пробачте... *(До перекладача)*. Спитайте, однак, чи той це Мічурін.

П е р е к л а д а ч. Містер Мічурін, містер Берд цікавиться, чи не живе тут поблизу інший містер Мічурін?

М і ч у р і н. Не знаю, не чув.

П е р е к л а д а ч. Містер Берд цікавиться: цей дворик і є той сад, про який ми читали в Америці? У вас є інший великий сад?

М і ч у р і н. Великий? Чому великий? Ви приїхали дивитися мій сад? Прошу вас.

І Мічурін повів американців у сад. Олександра Василівна йде в будинок. Входять Терентій, Буренкін та візник.

Т е р е н т і й. Вигадка, й більш нічого.

Б у р е н к і н. Вся пошта гуде.

В і з н и к. Кажуть, власноручно сам цар...

Терентій. Цар?.. Брехня. Не може бути, щоб цар та знав, що є місто Козлов. Нема таких царів!

Буренкін. Не місто взнав, а Івана Володимировича.

Терентій. Мели.

Візник (до Буренкіна). Скликав міністрів кабінет... Дайте йому, каже, золота, срібла, скільки забажає. Нехай, каже, купається в молоці, тільки не пускайте, каже, за кордон. Он як!..

Терентій. За кордон такого лайливця, коли б я був царем, і я б не пустив.

Візник. Так. А той передав губернатору.

Терентій. Це ж який?..

Візник. Не знаю. А той уже, значить, справнику нашому, шкурі. Ось він, хижак.

Швидко входять Биков і Хренов.

Хренов. Що передавали? Хто? Кому?.. Стій!

Візник. Нагороду.

Хренов. Яку? Хто сказав?..

Візник. Чиновника цього губернаторового з вокзалу хто віз? Я!

Хренов. Ну...

Візник. А після мериканців.

Хренов, Биков. Яких? Де вони?..

Візник. Котрі мериканці?

Хренов. Так.

Візник. Тута. А губернаторів, отой, у готелі.

Хренов (до Бикова). Всі знають!..

Візник. Як не знати. Сам казав. У вас, каже, знаменитий садовод. Нагорода йому від царя дуже спішна. Це отой губернаторів...

Биков. Збожеволіти!

Хренов. Американці де?

Візник. В саду. Онде речі. А самого повели в кущі.

Биков. Провалитись!

Хренов. Голубчики, що ж це робиться! Пошта гуде, готель шушукає! Один тільки я нічого не знаю!

Биков. Самі винні.

Хренов. Я винний? Облиште. А хто казав: скорий поспіх — людям посміх? Хто затримав мене — ви?! Треба було відразу цього губернаторського хлопчиська в коляску й сюди. А не варення варити.

Биков. Значить, я винний? Дякую вам. Адже це пряма ваша справа!

Хренов. Моя, звичайно. Ой голова болить, рятуйте...

Входить Олександра Василівна.

Олександра Василівна. Пано-ове... Що з вами? Здрастуйте.

Хренов. Нам потрібний пан Мічурін.

Биков. Доброго ранку!

Олександра Василівна. Прошу зайти. Він буде дуже радий.

Терентій. Зрадіє... Тьху... брехня!

Хренов. Пробачте, де він?

Олександра Василівна. В саду. До нього приїхали начебто здалеку.

Биков. Яка неприємність!

Олександра Василівна. Не лякайте. Щось трапилось?

Биков. Ваш чоловік одержує нагороду.

Олександра Василівна. Слава богу! Він буде щасливий. Я так цього хотіла, так хотіла! Одну хвилинку... *(Іде в кімнату)*.

Биков. Ох, не гаразд! Головне — було б через що.

Хренов. Все незрозуміло на цьому світі!.. В готель швидше!

Минуло довгих дві години.

Глибоко вражений стояв перед Мічуріним професор Майєрс. Вражений був і Берд. Вони щойно повернулися з саду.

Майєрс озирався на всі боки, не вірячи власним очам і хвилюючись тим хвилюванням, яке переживають люди в присутності великої людини.

— Те, що я бачив, геніально. Ви, містер Мічурін, дивовижна людина, і я вже ніколи вас не забуду. Я кажу, варто було приїхати з Америки, щоб потиснути вашу руку. Я щасливий!

Олександра Василівна. Правда?

Майєрс. Так. Це правда.

Олександра Василівна. Ви сказали, що ви щасливі!..

Перекладач. Так, містер Майєрс сказав, що це

геніально і що він щасливий бути вашим сучасником взагалі.

Олександра Василівна. Я заплачу.

Мічурін. Сашо, заспокойся. Це так говориться. Це люб'язність.

Олександра Василівна. Але це так хороше. Як радісно, коли люди люб'язні!

Перекладач повторює фразу за фразою.

Мічурін. Ні, що ви. Це тільки початок!

Олександра Василівна. Боже мій!

Мічурін. Сашо...

Олександра Василівна. Іване, я щаслива... Спасибі вам... Я щаслива це чути. Мені так цього хотілося, мені так цього хотілося! Адже так мало щастя!..

Мічурін. Ну, що ти говориш, їй-богу. Насправді вони не щасливі. Базікання одне.

Берд. Цікаво, про що вони говорять, Майерс. Що вони говорять?

Перекладач. Вони говорять...

Мічурін. Слухайте, не перекладайте цього... Це дуже приватна розмова. Сашо...

Олександра Василівна. Ну, добре. Я піду.

Мічурін. Ні. Чого ж?

Олександра Василівна. Вони сказали, що вони щасливі. Боже мій!.. Ти чув, що вони сказали?.. Вони сказали — це надзвичайно.

— Так, це грандіозно, — сказав Майерс і потиснув збентеженому Мічуріну руку. В голосі невтомного шукача рослин звучало таке справжнє почуття, що навіть перекладач схвилювався.

— Це грандіозно своєю силою, глибиною задуму й перспективами, — казав Майерс. — Признатись, я ще не все зрозумів. Але я вперше відчув, що може людина! Це майже надприродно.

Берд схвилюваний був трохи по-іншому. Його вразила не сама ідея, не поле благородних битв людини-творця з природою. Берд був людиною іншого складу, діловою людиною, як любив він говорити про себе. В саду Мічуріна він угледів великий бізнес, і вже навіть прикинув у думках усі можливості цього сміливого починання для фермерів Північних Штатів і Канади.

— Так, це надзвичайно, — сказав він шанобливо. — Я приїхав сюди, щоб передати вам подяку всіх садово-

дів Канади за вашу вишню. Цього року в Канаді вимерзли всі вишні. Лишилась тільки ваша. Це знаменито! Адже правда?

Перекладач повторює фразу за фразою.

Мічурін. Так? Я дуже радий.

Олександра Василівна. Ну, як тобі не соромно? Не можна ж так, Іване.

Мічурін. Зажди. Я говорю — я дуже радий. Терпіти не можу ніжних сортів.

Перекладач (*до Берда*). Він говорить... Взагалі він... Йому щось не подобається.

Берд. Містер Мічурін, поясніть, однак, чому ми не бачимо ваших лабораторій? Де ваші робітники?

Перекладач перекладає фразу за фразою.

Майерс. Так. Невже ваш уряд...

Мічурін. Мій уряд садовою справою не цікавиться.

Берд. Дуже дивно і безглуздо.

Саме в цей час до співбесідників швидко підійшов чиновник особливих доручень, що прибув від тамбовського губернатора. Спинившись перед професором Майерсом, він поспішливо почав рапортувати:

— За указом його імператорської величності государя імператора Миколи Олександровича...

— Прошу вас. Що ви хочете? — зніяковів професор Майерс.

— ...маю честь вручити вам, пане Мічурін...

— Пліз... Ось Мічурін, — сказав перекладач.

Чиновник сторопіло обернувся до Мічуріна. Для цього йому довелося зробити поворот праворуч, два кроки вперед і почати промову спочатку.

— За указом його величності государя імператора Миколи...

— Що-о? — З тихої і навіть млявої людини Мічурін обернувся раптом на розлюченого бійця. Але він подолав гнів, що спалахнув так несподівано, й застиг у такій напруженій позі, ніби йому прибили ступню цвяхом. Чиновник стояв на зламаній лілїї.

— ...государя імператора Миколи Олександровича, маю честь вручити вам, пане Мічурін...

— Що вам треба?

— ...орден святої Анни третього ступеня!

Мічурін взяв орден і, ховаючи його, сказав чиновни-

кові ввічливо й тихо, силкуючись навіть посміхнутись, щоб гості нічого не помітили.

— Слухайте. По-перше, дякую государеві. По-друге, стійте й не ворухіться, бо інакше я... ображу вас дією... Чорт вас забори, де ви стоїте? Обережно! Ви наступили мені на серце!

Розгублений чиновник зробив непевний рух.

— Обережно!

— Вибачте...

— Терентію, проведи пана... Ось, полюбуйтесь, — сказав він американцям, коли чиновник пішов. Лілія була зламана при самому корені.

— Який жалі! Це фіалкова лілія, панове, унікаум. Бачите... А запах! Відколи світ існує, люди не знають запаху лілії. І знаєте чому? Його не було.

— Абсолютно вірно. Лілії не пахнуть або пахнуть гниллям.

— А от понюхайте, а? — Мічурін пожвавішав.

— О-о, містер!

— Тож-то.

— Чудово!

— Це справжня епопея, — сказав Мічурін. — Я вивів її з жовтої і шарлахової лілії Тунберга. Гібриди першого й другого поколінь, в третьому поколінні з'явилися поодинокі лілові екземпляри, пилок чорний і, як бачите, цей запах. Чотири нових ознаки! У предків цих ознак не було і в прихованому стані. Це, панове, нові якості, що заперечують закон Менделя.

— Закон Менделя? — здивувався Майєрс.

— Так. Закон Менделя не пояснює розвитку плодового дерева. Я взявся ліпити нову рослину, створювати нову породу. Беру для схрещування рослини різних видів і навіть думаю спробувати — різних родів... І, по можливості, з різних віддалених місцевостей.

— Чому?

— Зараз поясню.

В суміжному саду, за кущами, спираючись на пліт, трубкою приставивши до вуха широку долоню, весь обернувшись на слух, роззявивши рот навіть, стояв отець Христофор. Він стояв тут уже давно, від початку відвідин. Почувши останні слова Мічуріна, Христофор перехрестився.

— Послухайте мене, містер Мічурін,— сказав рішуче Уоллес Берд.— Я все зрозумів. Це не ваш масштаб. Ви загинете тут. Вам місце в Америці.

— Ні.

— Іване Володимировичу... — з докором обізвалась дружина, побоюючись раптової категоричності й різкості цього «ні».

— Помовч...

— Подумайте,— сказав Майерс.

— Бачите, професоре,— сказав Мічурін.— Це місце моє. Я його знаю. Тут робив мій батько, дід. Звичайно, для досліджень цікаво мати весь світ.

— Ну, звичайно.

— Хвилиночку...

— Пардон.

— Так. Потрібен весь світ, щоб збагнути до кінця цей мій сад отут.— Мічурін постукав палицею по землі.

— Подумайте.

— Ні, ні. Я залишусь тут.

— Іване Володимировичу...

— Я тут чекатиму, поки не вийде по-моєму.

Мічурін подивився на сад. Його обличчя набрало звичайного виразу заклопотаності й суворого замислення.

— Тут, панове, розрахунок на досвід і терпіння. А терпінням я запасся на сто років!

— Містер Мічурін, я вам ще раз кажу,— ваше місце в Америці,— сказав Берд, коли перекладач замовк.— Ми цій справі надамо нашого розмаху. Весь цей сад ми навантажимо на пароплав.— Берд говорив з такою спокійною певністю, наче сад уже вантажили на пароплав.

Мічурін заперечливо похитав головою.

— Ви побачите, як живе в нас містер Бербанк. Ви будете мати вісім тисяч доларів на рік, лабораторії, сто помічників! — Берд пішов в атаку.— Я куплю все це!

— Ні,— спокійно відмовив Мічурін.

— Вам шкода розлучатись з цим ландшафтом? Гарзд. Ми вам зробимо в Америці такий самий.

— Ні.

— Гарзд. Я зрозумів все і кажу відверто: ви більше Бербанка.

— Не знаю. Не міряв,— сказав Мічурін і звернувся

до Майерса: — У Бербанка тепло. Встромив ломаку в землю — цвіте. Моя стихія — північ. Холод. Плодоносний світ я посуваю на північ. А це — головне.

— Десять тисяч! — сказав Берд.

Майерсу було, мабуть, соромно за свого товстосума. Він був справжній вчений, закоханий в науку. Йому хотілось відвернути розмову.

— Це надзвичайно! — сказав він Мічуріну, ще раз оглядаючись на сад. — Я об'їхав усю планету. Я бачив рослинний світ, але найголовніше про нього я збагнув тут.

— Ви золота людина! — не витримав Берд. — Я кажу відверто.

— Я руська людина, — тихо сказав Мічурін. — І нема таких ні грошей на світі, панове, ні пароплавів, які могли б підняти мене. Як же я вивезу сад? Адже це батьківщина моя, це справа мого народу. У мене вже сотні наслідувачів. Ні, це не те, панове...

Б е р д. Подумайте.

П е р е к л а д а ч. Що ви робите! Ви втрачаєте бізнес.

М і ч у р і н. Ні, ні. Це не та розмова. Це мене пригнічує. Годі.

О л е к с а н д р а В а с и л і в н а. Іване, адже вони нічого не сказали. Вони сказали — подумайте.

М і ч у р і н. А я їм скажу: нехай приїжджають через двадцять років. І хай не пригнічують мене своїми грошима, хай їм чорт... (До перекладача). Це ти їм вдома перекладеш.

Б е р д. Що він сказав?

П е р е к л а д а ч. Я... Він говорить... Я не зовсім зрозумів.

— Містер Мічурін, ще... — сказав Берд.

— Ні... Навіщо ж?

— Містер Мічурін сказав, що в нього інший інтерес.

— О, вибачте. Дуже шкода.

Американці почали прощатись.

Раптом пролунав постріл. Мічурін подивився в напрямі саду й, попрощавшись поспіхом з гостями, зник у саду.

Сторож Терентій біг з дробовиком, який ще курів, навздогін за дітьми. Невблаганні садові пірати — хлопчачки — падали з яблунь, скакали через огорожу й тікали, збиваючи куряву на дорозі.

Перехопившись через тин, Мічурін погнався за хлопцями. Ось він майже наздогнав одного.

— Ай-ай-ай!.. Не буду!..— злякано верескнуло біло-голове хлоп'я.

— О-о! Я тобі!..— Мічурін спіткнувся й упав на курну дорогу.

Змучений і втомлений стояв він біля веранди перед зламанною лілією.

Смеркало. В саду було тихо, як у покинутому царстві. Олександра Василівна сиділа на лавочці в глибокій і гіркій задумі. Американців уже не було.

Мічурін довго дивився їм услід, як дивиться самотній остров'янин в безмежжя морської далини, де зникає корабель з білими вітрилами надії. І раптом він цілком ясно відчув себе на земній кулі в цій загубленій далеко від широких шляхів глушині. Його опанував напад гнітючої туги й терпкої гіркоти. Він озирнувся.

— Чого ти на мене дивишся? Ну, чого?

— Нічого,— тихо відповіла дружина.

— Нічого? Що — нічого? Ну?

— Облиш мене, дай спокій.

— Облиш ти мене в спокої. Я знаю тебе. В Америку захотілось!

— Ти збожеволів. Хто тобі сказав?..

У Олександри Василівни навернулись сльози.

— Чого ти плачеш? Ну, чого ти плачеш?

— Ох,— Олександра Василівна відвернулась, затуливши лице руками.— Нерозумна ти людина...

— Що? Повтори, що ти сказала? Ну, повторіть мені, що ви сказали!..

— Облиште мене... Не кричіть.

— Я не кричу, я стогну! Ой-ой-ой! Яку лілію розтоптали, ох!.. Терентій! — Мічурін схилився над лілією й почав обережно обгортати її землю, бинтувати, підв'язувати. Потім, заспокоївшись, подивився на Олександрю Василівну й посміхнувся: — Ну, годі плакати, Сашо, чуєш? Поплакала й досить... Ну її, ту Америку... подумаєш!.. А як я їм добре сказав, пригадуєш? Приїздіть, кажу, через двадцять років. Терентію! Ага, давай, давай його! — скрикнув раптом Мічурін, побачивши, що Терентій тягне заводіяку яблучних злодюжок — десятирічного хлопця.

Побачивши Мічуріна, хлопець заборсався в руках Терентія, як тигреня, заборсав ногами, руками, головою, коліннями, закричав, заверещав, і в такому стані з великими труднощами приніс його Терентій на руках і поставив перед Мічуріним і його дружиною. З Терентія градом котився піт,— такий дужий і спритний був хлопець, і таким великопристрасним був його відчай. Хтозна-скільки тривала б ця боротьба, коли б Мічурін не крикнув на хлопця:

— Цить!

Хлопець вмить замовк. Розкривши рот і очі, з яких все ще ринули дитячі сльози, він застиг у гіркому заціпенінні перед грізним хазяїном яблук.

— Ходім чай пити,— сказав тихо, зовсім по-дружньому Мічурін і повів хлопця в кімнату.

В маленькій їдальні Мічурін посадовив хлопця Павлушу за стіл. Олександра Василівна почала наливати чай з самовара, поставленого Терентієм на середину стола.

— От такий пройдисвіт був батько, такі й діти. У, звірюка!

— Не сопи, годі. Дивись на мене! — сказав Мічурін хлопцеві.— Бити не буду. Ану, подивлюсь, чого це в тебе живіт такий великий.

Мічурін видобув з-за пазухи в Павлуші яблуко.

— От бачиш? Це що? Ну? Чого ж ти мовчиш? Що це?

— Яблуко.

— Яке?

— Кисле.

— Зелене.

— Ох, негідник! — не витримав Терентій.

— Помовч.

— Ну й мовчу.

— Ну й мовчи! — скипів раптом Мічурін.

Терентій махнув рукою, ненависно й люто глянувши на хлопця.

— Мовчу.

— Терентій!!!

— Пху, господи... Ну що? Ну, Терентій!

— Помовч... що, теж в Америку закортіло?

— Та на біса вона мені, ваша Америка. Самі не поїхали, от тепер злоститесь на всіх.

— Що? Що ти сказав?

— Мовчу.

Мічурін подивився на Терентія вкрай сповненим люті поглядом, але Терентій — що робило йому честь — витримав цей погляд. Це була непередавана мовчазна дуель двох трудівників, що глибоко люблять один одного, двох чесних і благородних людей, в яких у повсякденному житті було, на жаль, безліч причин не бути ні лагідними, ні добрими.

— Про що ж я хотів сказати?.. Ага... Так... Це яблуко,— звернувся Мічурін до хлопця, ніби шойно повернувся з далєкої подорожі, — це найдосконаліший плід землі, хлопче. Дивись, яка краса, яка благородна форма. Який скарб, як добре заховала природа сім'я життя... Це цілий світ. От. А ти зруйнував цей світ, зіпсував його.

Мічурін розрізав яблуко ножем і дав половину хлопцеві.

Хлопець тримав у руці «півсвіту», і якесь невиразне заціпеніння, немовби передчуття розуміння, скувало його рухи. Не змигнувши, широко розплющеними дитячими очима дивився він на вченого.

— Дивись,— сказав Мічурін серйозно й проникливо,— цьому яблуку нема ціни. Розумієш? З насіння цих яблук я виведу таке дерево, якого світ не знав... За ним вже з-за кордону приїдять. Але я — ні. Я все це для тебе готую. Але зараз це ще не готове. Зрозумів? Прийде час — все віддам. Приготую, поставлю столи на весь сад...

— Дурниці,— сказав Терентій.

— Терентію!

— Господи! — перехрестився Терентій.

— Скажи всім хлопцям,— лагідно проказав Мічурін до Павлуші,— що це все для вас, для майбутнього. Ну от... Так... Ну, а коли вже невидержка,— крадьте у батюшки.

— У батюшки красти гріх,— сказав Павлуша.

— Пусте! Я тобі більше скажу. Батющині яблука, вони, я гадаю, ні на що інше не годящі. На, пий чай. Бери повідло... Ну, на... Чому ж ти не береш? Ну?

Але хлопець знітився, загорлав не своїм голосом і прожогом вискочив з кімнати. Терентій кинувсь навздогін.

Перебігши сад, Павлуша перестрибнув через огорожу в кущі, де чекав на нього цілий гурт його вірних друзів. Відбігши від огорожі кроків на сто, гурт спинився біля річки послухати розповідь Павлуші.

— Ну що, дуже бив? — запитав у Павлуші білявий хлопчик.

— Здорово, мабуть, попало?

— Не бив. Аж ніяк не бив. Ху!..

— Не бреші!

— Ось тобі хрест! Ти, каже, біжи до батюшки красти... Ху!..

— От старий чаклун!

— А я кажу, в батюшки гріх красти.

— Ну?

— Еге ж. То він тоді як глянув на мене та як набрав повидла, того, що мати купує щурів труїти, та як покладе передо мною, та як гаркне на мене — їж! А я як крикну, та як скочу, та прожогом у вікно! Та як побіжу! І-іх! А він як закричить — всіх, каже, вас перетрую! Он що...

— Ех! От вусатий!

— А що він про батюшині яблука казав?

— Каже, крадьте у нього. Від батюшки гріха не буває. Це все брехні, каже.

— Бреше він, довговусий.

— Бреше, тарганюка!

— Бреше! Мати казала, що в батюшки тільки-но зачепи, зразу рука всохне.

— Та ну...

— От тобі й ну...

Терентій на веранді змішував парникову землю різних сортів. Край відчиненого вікна майстерні Мічурін, буркочучи, сідав до робочого столика лагодити годинники. Столик Мічуріна був захарашений різним потрібним для роботи інструментом і частинами годинникових механізмів.

— Ех, даремно ви в Америку не погодились, Іване Володимировичу, — зітхнув Терентій, — їй-богу, даремно. Я б од цих дияволів не тільки що в Америку, в Японію заїхав.

— Не твоє діло,— сказав Мічурін, не розгинаючись.
— Та не моє, звичайно, а шкода... Всі в Козлові з заздності повиздыхали б...

Олександра Василівна подала рукою знак Терентієві, і він замовк.

Мічурін узявся лагодити годинник. Перемішуючи парникову землю, Терентій стиха заспівав.

— Годі співати, співак.

— А от і не покину,— розсердився Терентій.— Що за кара господня. Не ходи, не грюкай, не дихай, не співай, не випивай! Не було такої угоди.

— Не співай,— сказав Мічурін, стиснувши зуби.— Мені іноземці країну лають, а відповісти нема чого. Зрозумів? Не співай, прошу тебе.

— А чому не співати? — сказав Христофор, ступивши на поріг.— Радіти треба всьому дому. Співати й звеселятися, Іване Володимировичу. Возвеличили ви град наш Козлов... Олександро Василівно, з кавалером вас царської милості орденів...

— Спасибі,— сказала Олександра Василівна.

— Хто тут? — спитав Мічурін, не оглядаючись.

— Отець Христофор...— почувись голоси Христофора й дружини.

— Що треба отцю Христофору?

— З приводу годинника...

— Неправда. Годинник буде готовий через два дні, ви це знаєте.

— Іване Володимировичу!

— Чого вам треба?

— Ну, припустімо, просто зайшов.

— Попи просто не заходять. Нікого не хрестимо, не ховаємо... Підслухувати прийшли, отець Христофор?! Вивідувати?!

— Іване Володимировичу... — втруtilась дружина.

— Помовч!

— Іване Володимировичу, — сказав Христофор. — Я прийшов з'ясувати дещо.

— З'ясувати! Скажіть, яка складна натура! — Мічурін саркастично посміхнувся.

— Не смійтесь, Іване Володимировичу, не смійтесь.— Отець Христофор сідає в кріслі біля стола.— Двадцять п'ять років тому був я не отець Христофор, а звичайнісінький семінарист.

— Чув... А зараз ви звичайнісінький піп.

— Дозвольте, не зовсім, не зовсім... Ні, послухайте. Отже, так ось, кінчив навчання, вірував, молився і викохував свій сад. Але от прочитав я пана Дарвіна, віра моя, як би це сказати...

— Вилетіла в трубу, — перехопив Мічурін. — Світ стоїть без бога. А вам треба було служити, брати місце, в акцизники йти не хотілось, вчитись лінки...

— Не перебивайте мене, Іване Володимировичу. Ви заважаєте мені викладати думки.

— Які думки? Хіба це думки?

— Почекайте.

— Ніколи мені чекати. Я зайнятий. До речі, ви самі заважаєте мені слухати вас.

— Як це? Чим саме?

— Повільним викладанням. І потім усі ваші так звані думки я давно знаю.

— Ні, ви послухайте, — сказав самовдоволено отець Христофор, який приготувався, видно, до довгої й серйозної розмови.

— Ну?

— Так... І от довелось мені одного разу прочитати Грегора Менделя, який схрещував...

— ...зелений і жовтий горох і довів, що спадкова речовина непізнаванна й неприступна ніяким впливам зовні?

— Саме так.

— Далі.

— Ну от, — саджаю, перевіряю й переконуюсь, що ознаки, справді, виявляються в потомстві в незмінному стані. І щороку біля грядки утверджується моя віра в бога.

— А чому бог у вас щозими сад виморожує?

— Клімат!

— Клімат? — і Мічурін подивився іронічно на Христофора. — А чому в мене не виморожує? Клімат! Лінощі розуму й косність, а не клімат! Ось погляньте! — і Мічурін тицьнув прямо під ніс Христофорові малюнок персика. — Персик! Бачите?

— Ну?

— Так ось він у мене буде рости під Тамбовом.

— Персик? Під Тамбовом?

— Так.

— Яким це чином?

— Беру монгольський бобовник і схрещую з американським мигдалем — амігдалюс давідіана. А потім...

— Це блуд, а не персик!

— Що?

— Іване Володимировичу, не кощунствуйте. Не обертайте божого саду на дім розпустити! — скрикнув отець Христофор гнівним, тремтливим голосом і, швидко піднявшись з крісла, став у позу викривача.

— Ех, темнота! — сказав Мічурін докірливо.

— Не спокушайте мене. Ви змій! Ви розбещуєте народ! Олександро Василівно, Терентію! Ось нечестивий Дарвін!

— Куди мені до Дарвіна.

— О, я бачу вас! Бачу, хто скеровує вашу руку, щоб збезчестити господню землю, пречисту матір' всього живого й зростаючого...

— Зайдіть, мислителю.— Мічурін відклав набік годинника й подивився на Христофора.— Коли вже ви завели мову про землю, так дозвольте вам сказати, що земля в житті рослини ніколи повністю не відігравала ролі матері. Земна куля скоріш батько, ніж мати.

— Як? То хто ж тоді мати? — взявся за бороду отець Христофор.

— Хто мати? Зовнішнє середовище природи. Ось хто. Воно і є справжньою матір'ю-вихователькою. Розуміти треба. Треба мати фантазію.

— Але дозвольте...

— Нічого не дозволю! — Мічурін розсердився. — Сядьте, богомольцю.

— Іване Володимировичу! Ви вчиняєте розпусту в природі, створеній господом богом,— хвилювався Христофор.

— Знаєте, краще б бог...

— Чекайте, не перебивайте мене!

— Не перебивайте ви мене!

— Я кажу!

— Я кажу: не перебивайте мене, чуєте?

— Хто вас перебиває?

— Не перебивайте мене! Нічого ви в природі не розумієте або брешете!

— Ну, знаєте, нехай я не розумію, але я все-таки скажу вам: оце от,— Христофор показав на малюнок

персика,— це так само безглуздо, неможливо, нісенітно й гріховно, як у тваринному царстві спаровувати собак з щуками.

— Гарне порівняння,— усміхнувся Мічурін.— Справді, це дуже віддалені види, але, знаєте, по суті цього, мабуть що, не з вами мені розмовляти.

— Ах, он як!

— Он як! От виведу нове персикове дерево й напишу до Академії наук.

— Це справа не Академії наук, а святійшого синоду,— сказав Христофор.

— Сашо, ти чуєш? — звернувся Мічурін до дружини.

— Іване Володимировичу, істинно говорю вам,— наближається час. Маю листа... Грізна справа в святійшому синоді!

— Так... Розумію,— сказав Мічурін.— Он воно що! Та знайте, я теж у святійший синод напишу!

— Що? — занепокоївся раптом Христофор.

— Я напишу, що ви не вірите в бога.

— Як, як, як?

— Іване Володимировичу!

— Сашо, помовч!

— Боже мій!..

— Олександро Василівно, будьте свідком!

— Чого свідком? — Мічурін устав і підійшов до Христофора.— Ви, священнослужителю, заявили мені, прихожанинові, в моєму домі, що ви в бога не вірите!

— Коли? Адже я казав про помилки юності!! — злякався отець Христофор.

— Киньте. Це не повертається. Що з воза впало, те пропало. Нема у вас бога! Пустопорожня ви людина. Синодський чиновник у рясі, та й усе. Вчений! Горох розводить!

— Не смійте!

— Він не вірить у персик! Він ні в що не вірить!

— Доброго здоров'ячка, Іване Володимировичу! — пролунав голос листоноші.

— Тихше, йди сюди.

Листоноша мовчки, навшпиньки підійшов до Терентія й прикинув.

— Он я-ак! Он як! Так, так,— Христофор блідий і чимось страшний.

— Так! У Менделя шукаєш бога! Не допоможе!

— Олександро Василівно, Терентію! — пополотнів Христофор. — Ох, який ти злий! Ти пригноблюєш ближніх!

— Я слугую дальнім.

— Ти раб своїх пристрастей і помилок!

— Я вільний. І якщо моя думка блукає в сумнівах, віра моя в науку живе й рухається, як всесвіт.— Мічурін майже впритул підійшов до отця Христофора й спитав тихим, низьким голосом: — Хто ти? Чому, коли я бачу тебе, мене завжди опановує пригнічення, нудьга, кволість?

— А-а... От-от-от!

— Зачекай, я не про те. Я не хочу лагодити твого годинника. Іди собі.

— Іване Володимировичу! Доволі,—розгубився отець Христофор.— Погарячкували, й годі.

— Ідіть. Вам не потрібний годинник. Ваш час нерухомий. Ви вічні, як косність.

— Іване...

— Облиште мене. Облиште.

Отець Христофор узяв свого старого зіпсованого годинника й швидко вийшов з кімнати.

— Заспокойте ваші нерви, Іване Володимировичу,— сказав листоноша Федір Кузьмич Буренкін. — Добридень! З добрим ранком вас, з добрими вістями!

— Здрастуйте! Сідайте, Федоре Кузьмичу.

— Плюньте ви на них. Ви погляньте, скільки кореспонденції приніс. Вся пошта аж гуде,— радів Буренкін, риючись у старій шкіряній сумці.

Мічурін усміхнувся. Він дуже любив цього скромного трудівника, завжди привітного й доброзичливого. Він звик до його задушевного голосу, до його шкіряної сумки, до окулярів у металевій оправі, що здавались абсолютно зайвими на кінчику носа, і шанував його уподобання іноземних слів, які частенько вживались не до речі.

Федір Кузьмич був не простим листоношею. Тридцять років розносив пошту його покійний батько Кузьма, і сам він розносить її ось уже чверть століття.

— Пустити б мене навколо світу просто по меридіану, скільки б то вже разів я додому повертався,— жартував сам із себе Федір Кузьмич, розносячи по людях вістки

про життя-буття, про померлих на чужині батраків, про вбитих воїнів, виплакані сльози. Носив панам газети, журнали й листи, а простим людям здебільшого листівки, які часом тут-таки сам і читав на прохання неписьменних адресатів і брав участь у їх обговоренні, в здогадах і міркуваннях і навіть у складанні відповіді. Не любив він носити телеграм, як не люблять їх одержувати прості люди, боячись наглого нещастя. Любив він журнали — «Ниву», «Вестник знання». Взагалі він любив свою професію й ніколи не почував себе простим рознощиком пошти. Він був громадським діячем.

Мав він велику дружну сім'ю, яку він також любив, а улюбленим його адресатом був Мічурін. З яких тільки місць не приходили йому листи!

— Сьогодні, Іване Володимировичу, ми з вами побили рекорд. Шістдесят листів, шість бандеролей і чотири закордонних, о! Прямо з сумкою забирайте — все ваше. А ви хвилюєтесь! Таж усі оці попи, купці, справники — повірте, ось до ста років доживуть, а ніхто ніколи не писав і не пише їм ні однісінького такого поважного листа. Ви подивіться-но — Персія, їй-богу, бачите? А ось Англія чи Голландія, зараз, почекайте... Ось марка, король який. А ви хвилюєтесь та злоститесь.

— Ну, спасибі.

— Стривайте, — радів Федір Кузьмич. — Це ще не все. Тут ще Америка є, на пошті мені казали...

— Та ну?

— Є. Де ж це вона? Ага, ось. Паняночка з свічкою. Це вона, Америка. Що їй треба від Івана Володимировича, запитує. Олександро Василівно, наша бере! Всім розказуватиму!

В одному з конвертів Іван Володимирович знайшов кілька насінин.

— Алтайські, — сказав Мічурін.

Буренкін дивився на них захоплено, як на дорогоцінні самоцвіти.

— Дайте мені на хвильку потримати. Ось воно, сім'ячко. Чи ж думало ти, що потрапиш до Івана Володимировича, принесеш свою таємницю? Ну, рости, рости, рости, добро пожалувати. Побачимо, чим ти нас порадуєш...

Мічурін і Олександра Василівна зирнулися. Ніколи, мабуть, не знати листоноші Буренкіну, яку велику

радість, скільки сили принесли в цей дім прості його слова.

— Спасибі, Федоре Кузьмичу,— сказала Олександра Василівна.— Буде радість.

— Буде. Неодмінно! До таких людей, як ви, радість мусить прийти за законом.

— Спасибі.

— І вам спасибі, панове, від усіх добрих людей,— сказав Буренкін.— А марочки прошу подарувати мені на спомин.

— Будь ласка,— сказав Мічурін.— Колекцію збираєте?

— Іване Володимировичу,— голос Буренкіна трохи, здавалось, затремтів.— Життя прожити — не поле перейти. Коли ми з вами помremo, я хочу, щоб діти мої бачили, що їх батько не даремно переходив життєве поле. Я оці ваші марки в рамці під склом повішу! Бувайте здорові...

Федір Кузьмич пішов, а Мічурін з дружиною довго дивились услід йому, боячись обернутись одне до одного, щоб не викрити своє глибоке зворушення.

Сумною чередою тяглись роки злигоднів і наполегливої праці. Все, що можна було продати, було продане, всі заробітки вичерпані, кожна копійка врахована, й, нарешті, дійшли висновку — так далі жити не можна.

— Найжахливіше, признаюсь тобі, Сашо,— сказав Мічурін дружині,— знаєш у чому? Все те, що ми вгадали в добування насіння, в землю, сіянці й досліди — це навіть не половина, не чверть справи. Найдорожче і найважче попереду.

Олександра Василівна мовчки вносила в маленьку оранжерею сіянці. Це було ранньою весною. Мічурін нахилився над молодою рослиною, замислений і сумний, наче лікар над хворою дитиною.

— Ні! До персика нам, видно, ще далеко. Сашо, запиши: дикий мигдаль з персиком не схрещується.

Олександра Василівна. Я це запишу вже п'ять років.

Мічурін. Ще раз запиши: дикий мигдаль з персиком не схрещується. Пошукаємо обхідних шляхів. Хто ж винний тут: я чи персик? Звичайно, я. Не виста-

чає майстерності спостереження. (*Уважно розглядаючи сіянци*). А ці вимерзли.

Олександра Василівна. От бачиш, я ж казала тобі...

Мічурін. Тільки, будь ласка, без зауважень.

Олександра Василівна. Які зауваження? Я нічого не сказала, господа!

Мічурін. Почекай. Я кажу, вони знову вимерзли. Значить, цілком допустимо, що мені дуже важко. Зрозуміла?

Олександра Василівна. Ну...

Мічурін. Так ось, розуміти треба, а не зразу: «говорила та говорила».

Олександра Василівна. Ну, мовчати я теж не буду!

Мічурін. Ні, ти все-таки помовч. Дай мені висловитись.

Олександра Василівна. Ну, висловлюйся, ораторе. Смішно.

Мічурін. Так, я, мабуть, смішний серед цих тисячолітніх заростей ніким не зрозумілих закономірностей. Вельмишановні пані і вельмишановні пани. Якщо вам важко зі мною, залиште мене. Я трохи відкрив лише вузьеньку щілинку в таємницю природи і вже бачу, який кволий я і жалюгідний. Ну, що я знаю?

Олександра Василівна. Не наговорюй. Ти знаєш більше за всіх.

Мічурін. Добре. Поки що я знаю лише одно: цей сад нікуди не годиться.

Олександра Василівна. Що?

Мічурін. Я відмовляюсь від цього саду.

Олександра Василівна. Ти збожеволів. Ти пам'ятаєш, що іноземці казали? В світі нічого подібного нема.

Мічурін. Багато вони тямлять, твої іноземці.

Олександра Василівна. Ну, звичайно, в тебе всі дурні й бездари. І сам ти ніколи і нічим не задоволений.

Мічурін. Сашо, я прошу пожаліти мене, а не критикувати. Цей сад я вирішив перенести в інше місце.

Олександра Василівна. Та вже ж раз переносили...

Мічурін. Не туди перенесли... Доведеться ще раз.
(Пауза). Що ти мовчиш?

Олександра Василівна. Я згодна.

Мічурін. Ну, от. Хвалити бога, за багато років хоч це зрозуміла.

Олександра Василівна. Тобі не соромно?

Мічурін. Рідна моя! Навіть не те що соромно, голову б розтрощив об дерево, так я собі набрид. Ну що мені робити, коли бракує прозорливості збагнути зразу?! Адже ґрунт масний. От вони вирости швидко і замерзли, барчуки. А ми розплачуємось за їх швидкий ріст.

Олександра Василівна зрозуміла, що долю саду вирішено безповоротно і що немає в світі вже нічого, що могло б змінити його намір.

— А куди ж переносити? — тихо запитала вона, дивлячись на чоловіка з покірливою усмішкою.

— Куди? В Донську Слободу, — пожвавішав Мічурін. — Там цей казнокрад Агапов продає ділянку. Чудовий ґрунт — пісний, піщаний, ярки, мочари. Там вони в мене не вередуватимуть.

— Але ж там вода заливає.

— І добре. Там, коли вже щось виживе, — то це вже буде дерево, а не тепличний паразит. До речі, там і сарайчик є. На перший час є де жити.

— А гроші? На самому хлібі сидимо. Діти!

— Я думаю про дітей.

— Що ти думаєш?

— Я думаю, що, може, одній людині в державі простять не клопотатися про них. Я думаю про дітей. Про кого ж мені думати? — тихо проказав Мічурін, не чуючи тяжкого стогону дружини. — Все, що ми робимо з тобою, робимо для дітей. Колись вони прийдуть у наш сад. Я думаю...

— Усе думаєте, все мрієте, — почувся раптом гучний, трохи хриплий голос із-за куща, слідом за яким з'явився і той, що казав, — козловський справник Семен Семенович Хренов. Це був вгодований справник ноздрівського типу, років п'ятдесяти, багрово-рожевий, сивий, весь просякнутий тютюново-алкогольним духом, завжди чи то напівп'яний, чи напівтверезий, весельчак і балакун для знайомих і каїн для підлеглих.

У витягнутій вперед руці він тримав поводок мисливського собаки, в правій — ремінець. З підперезаного ве-

личезного живота звисав важкий ягдташ, повний дичини. Крім того, добрий десяток качок висів у нього просто з-під пояса, круг всеї постаті. Патронташ, ремінці, кисі, свистки, ланцюжки й болотні чоботи, разом з погонами і форменими гудзиками, все надавало йому вигляду картинного й дуже бравого.

— Мое шанування, панове!

— Здрастуйте.

— Боже, яка благодать! — Хренов весело оглянув дерева. — Ось де, справді, завжди свято, так це у вас, Іване Володимировичу. «Ельдорадо»!

— Чи не можна без глузування...

— Образились на «Ельдорадо». Хе! Але ж це обивателі заради лихого слова охрестили ваш сад, самі, можливо, не розуміючи змісту... Олександро Степанівно, чи не хочете двійко? Чудові качечки.

— Ні.

— Я вас прошу. Не ображайте мисливця. Тубо!

— Ні, ні.

— Боже мій, от ненавиджу ці принципи! Ну, хочете, на міну? Признатись, того й зайшов.

— Не розумію.

— За травичкою монгольською...

— Ах, клематіс? Зараз, — Олександра Василівна вийшла.

— Боже, яка розкіш! Настійка на цій траві — це китайська медицина. В Америці такої нема. Клянусь! Фу-у! Де вона? Тубо! Тубо!.. Це медицина, особливо після юшки з йоржів. Сьогодні ми на луках порозкошували. Знаєте, як це? Господи! Беруть йоржів, відварюють. Потім починають їх проціджувати й вичавлювати, вичавлюють, щоб усе, що є, до краплиноньки... Ух!.. Голуб'ята мої!.. Тубо! Далі, коли все вже вичавиться...

— Припійніть. Ви щось хотіли мені сказати?

Хренов схаменувся й відразу змінив тон.

— Я вам багато чого хотів сказати. Але ви людина противна, колюча, як йорж, бог вас покарав, тому я помовчу.

— Не нарікаю й не чекаю на похвалу.

— Ні, чому? Ви розумний, все ваше листування з закордоном і з вашими прихильниками я знаю, і все, що ви робите, теж знаю, оскільки це мені належить. Тільки

нічого з цього не вийде. Країна наша темна. «Фрукти — в народ». Які фрукти? Був би хліб!

— Не єдиним хлібом...

— Знаю. Гордоші вас заїли, от що. Зарозумілість, незгодливість! Ви подивіться на мене. Ось я справник. Гордості в мене ні на шеляг нема. А вже кому б, здається...

— Я не гордий, я зосереджений.

— Так. Воно й видно... Тубо! Так. Потім базикаєте даремно.

— Що?

— Нащо ви отцю Христофору думки відкриваєте? Він людина лукава, кар'єрист. Чорт його зна, що він напише про вас у синод. Не дивіться на мене так. Ви думаєте, справник, то вже сучий син? Я знаю, ви мене казнокрадом звете, Ноздровим, Собакевичем. Кажіть, називали?

— Не криюся!

— Так! А який я Собакевич? Хіба що собак люблю. Погана ви людина. Розпусна. Ви незабаром скажете, що світ, цей прекрасний, чудовий світ...— тут справник простяг руки вгору і так патетично трусонув широко розведеними долонями, що всі його качки затряслись круг пояса, ніби от-от знімуться й полетять,— що він теж побудований не так.

— Не так.

— А по-моєму, так! Я, звичайно, розумію, що можна дещо там з чимось... Сам скінчив класи, але ж не можна до неподобства. Це... це опозиція!

— Це не опозиція, а властивість моєї вдачі.

— Як?

— Все, чого я в житті торкаюся, я намагаюся поліпшити,— сказав Мічурін засмучено.

— Воно й видно,— засміявся справник.— Куди ж бо й ліпше! Ой боже мій... Ну, то от що: кінець. За травку спасибі. А сад, повірте мені, здайте в казну, Міністерству землеробства, хай воно влаштує розсадник, от і працюйте в ньому. Принаймні будете забезпечені й якусь там травичку з травичкою, квіточку з квіточкою, це вже ваша справа,— доб'єтесь. Попросіть.

— Прощу три роки.

— Читав. Погано просите. Це не прохання, а прожекти.

— Мені потрібні умови для праці.

— Вам потрібні умови, а мені потрібна служба, а не цей кавардак у природі на державні гроші. Дуже вам вдячний, Маріє Сергіївно. *(Виходить)*.

— Олександра Василівна! — гнівно виправив його Мічурін.

— Пардон... Тубо!.. — гаркнув Хренов, і собака потяг його з саду.

Наступного року Мічурін переніс свій сад у Донську Слободу, влаштувавши його, таким чином, на бажаному суворому ґрунті. Це була титанічна праця. Скільки було викопано ям, скільки замішано гязі, скільки поту пролито, — про це вони згадували з дружиною довгі роки, дивуючись невичерпній своїй силі й міцності волі.

Та не скоро ще ця виснажлива праця принесла радість своїм трудівникам. Важкі випробування падали на їх голови одне за одним, не даючи ні спокою, ні спочинку.

Більша половина дерев загинула під час пересаджування, багато саджанців загинуло у весняну повідь. Злидні стали на порозі.

Мічурін здався. Порадившись з губернським інспектором землеробства Марфіним, людиною розумною й благородною, він звернувся до міністерства по допомогу.

Довго блукала доповідна записка Мічуріна по канцелярії департаменту землеробства. Переслідований нуждою, Мічурін, нарешті, не витримав і через два з половиною роки почав сам оббивати пороги міністерських канцелярій, наражаючись на глузування чиновників через свій непоказний вигляд.

1 - й чиновник. Панове, гібрид іде.

2 - й чиновник. В другу кімнату.

3 - й чиновник. Ваші твердження малоюмовірні.

4 - й чиновник. Слухайте. Але ж це ганьба. Які гібриди? Що за гібриди? Ви стара людина, соромтесь!

5 - й чиновник. Ми не можемо вас субсидувати.

Мічурін. Чому?

5 - й чиновник. У вас нема посилянь на авторитети. Це не має прецедентів у науці.

Мічурін. То й добре... Тепер наука їх матиме.

5-й чиновник. Скажіть це комусь іншому.

Начальник стола. Хто вас прислав сюди?

Мічурін. Слухайте, коли те, що я задумав, здійсниться...

Начальник стола. Я вас питаю, хто вас до мене направив?

Мічурін. Мене направив тамбовський інспектор землеробства пан Марфін.

Начальник стола. Марфін?

Мічурін. Так. Марфін, академік Пашкевич, професор Кічунов... Послухайте, коли все те, що я задумав, справдиться, ви розумієте, що це буде?

Начальник етола. Пана Марфіна буде звільнено з посади. Пане Марфін, вас звільнено.

Марфін. За що?

Начальник стола. За зухвале втручання не в свої справи. Ви стільки років протягаєте цю найпідозрілішу людину. Мало того, що він займається чортзна-чим, ви хочете, щоб він поширював цю розпусту в природі на державні субсидії? Як вас розуміти?

Марфін. Але ж це зовсім не те...

Начальник стола. Ви вільні.

У академіка Пашкевича під Новий рік зібралися гості: професори, їхні дружини і діти, студенти. Стрілка наближалась до дванадцятої.

Входить схвильований професор Кічунов.

Кічунов. Панове, справа Мічуріна набуває зовсім неприпустимого, ганебного характеру. Сьогодні департамент землеробства відмовив йому в допомозі.

Сивцев. Ганьба!

Карташов. Жахливо!

Дочка Пашкевича. Ганьба... Яка ганьба!.. Ну, що ж це робиться!

Кічунов. Місяць оббиває пороги! О чиновні, прогнилі душі! «Які гібриди, що за гібриди, соромтесь», «В іншу кімнату!»

Дочка Пашкевича. І він іде?..

Кічунов. Іде! В іншу, в іншу, в іншу! Місяць! Одна тільки людина вступилася.

Карташов. Хто саме?

Кічунов. Інспектор Марфін. Уявіть, приїжджав з

Тамбова. Так от за це при мені його викинули з міністерства. «Пане Марфін, ви звільнені з посади інспектора». — «За що?» — «За втручання не в свої справи. Ви стільки років протаскуєте цього суб'єкта. Мало того, що він займається чортзна-чим, ви ще хочете, щоб він розводив цю розпусту в природі на державні гроші!» (*Загальний гомін обурення*). Хвилинку. Тоді я не витримав: послухайте, кажу, що ж це робиться? Адже Мічурін — найвидатніший наш селекціонер-оригінатор. Перший у світі. Це наша російська гордість! Ух, подивились би ви, як підвелася з-за стола чиновницька пиха, щедрінський органчик: «Прошу вас не пострікати мене гордістю. У мене теж є гордість! Він відмовився виконувати наші умови». Я встав і кажу: він хоче займатися наукою. Грюкнув дверима. Будьте ви прокляті, думаю. Йду. Зустрічаю його в коридорі — аж змарнів!

Дочка Пашкевича. Мічурін?

Кічунів. Так.

Дочка Пашкевича. Боже мій! Треба було запросити його до нас на Новий рік!

Кічунів. Запросив.

Пашкевич. Дякую вам. Я завжди захоплююсь вашим благородством. Що ж він не йде?

Дочка Пашкевича. Здається, дзвоник? (*Виходить*).

Пашкевич. Мене не тільки департаменти обурюють, панове...

Кічунів. Розумію. Коли навіть у Канаді, де замерзли всі вишні і залишилась одна тільки — Мічуріна, наша! Коли половина земної кулі має, нарешті, можливість плодівництва на новій науковій нашій, російській основі, чому мовчать деякі наші «жерці», охоронці мощей природи?

Сивцев. Жахливо, панове!

Карташов. Я обурений бездушністю департаменту. Проте я хотів зауважити, що Мічурін, як практик, який не має спеціальної, теоретичної освіти...

Кічунів. І слава богу. Майже всі великі відкриття зроблені такими. Я стверджую, що його практика — вища за наші теоретичні знання. Вона має не тільки позитивні якості загальності, але в безпосередній дійсності, від якої ви, Євгене Григоровичу, відірвані, пробачте.

Карташов. Я не згоден.

Кічунов. Звичайно, вам страшно визнати його погляди.

Карташов. Чому?

Кічунов. Тому, що доведеться тоді викинути півжиття своєї праці.

Карташов. Не думаю. Я вважаю, що Мічурін несвідомо, можливо, але безумовно суперечить Дарвінові.

Кічунов. Захисник Дарвіна!

Всі засміялись.

Пашкевич. По-моєму, Мічурін продовжує Дарвіна. Дарвін пояснив еволюцію...

Кічунов. А він хоче її творити! Йде... *(Виходить, почувши дзвоник)*.

Пашкевич. І наш обов'язок йому допомогти! Треба підтримати його. Подумати тільки — десь в страшній самотності, у глушині народжується людина!

Кічунов *(у дверях)*. Панове! Пан Мічурін. *(Входить Мічурін)*. Пан Мічурін, ось ваші друзі.

Мічурін. Вибачте, спізнився.

Дочка Пашкевича. Панове, одна хвилина!

Дружина Пашкевича. Панове, прошу вас. Новий рік! Тут через вас, пане Мічурін, ціла битва.

Пашкевич. Панове! Остання хвилина сторіччя. Бачу мільйони людських очей, спрямованих у майбутнє. Двадцятий вік! Що принесе він науці? Росії? Людству? В цю хвилину урочистих сподівань звернемо свої погляди до народу, оглянемо вік минулий. Яку дивовижну силу виявив у ньому російський народ при наявності навіть найжахливіших умов! Гігант Пушкін, чарівник Глінка, Гоголь, Лермонтов, Некрасов, великий Толстой!

Студенти. Чайковський, Мусоргський, Крамської, Репін, Белінський, Герцен!

Пашкевич. Чернишевський — великий демократ, «справжня честь Росії». Сеченов, Мечников, Тімірязев, Павлов, Менделєєв — гордість світової науки і наша російська гордість. Радісно від численності, могутності і різноманітності талантів, народжених Росією XIX століття! Наповніть бокали. За народ! За геній народу! Нехай же наступне двадцять століття несе нашій батьківщині повний розквіт і свободу. Хай збудиться Росія. Хай розправить крила і високо піднімуться всі її степові й гірські орли, і понесуть славу вітчизни у всі майбутні

століття, не минушу, а вічну, як писав Чернишевський, на благо всьому людству. За вас, мислителі, вигнанці з кафедр, з батьківщини, горді в'язні і пророки майбутнього! Чим ніч темніша, тим яскравіші зорі! З новим століттям!

Починаючи з слів: «За вас, мислителі...», годинник б'є дванадцятку.

Дочка Пашкевича. Як все стало урочисто! Я відчуваю, що стою на земній кулі, на планеті, і вона летить... Нове століття! Щось велике приходить в наше життя.

Кічуров. Так. Сьогодні ніч великих передчуттів і високих бажань.

Студенти. За високі бажання!..

Пашкевич. Тост гостю. Іване Володимировичу, ваші бажання?

Мічурін. Багато які бажання хвилюють мене, тобто одне бажання, я хотів сказати, панове, саме для цього випадку... Гм...

Всі. Яке?

Мічурін. Я хотів би в цьому столітті посягнути якоюсь мірою на світовий порядок.

Карташов. Дуже скромно!

Пашкевич. Чому? Будь ласка.

Мічурін. Дев'ятнадцять віків наших століть спостерігає людина таємничу мінливість у природі під впливом мінливих навколишніх умов. Але якщо я повстану, так би мовити? Повстану і створю мінливість у природі за своїм бажанням? Я маю на увазі створення запланованих спадкових змін.

Студенти. Браво, браво!

Сивцев. Ач, куди сягнув!

Карташов. Так само красиво, як і неможливо.

Пашкевич. Тихше, панове!

Мічурін. Що посміє зрівнятися тоді з могутністю народу? Коли праця на землі стане творчістю, мистецтвом! І все, все стане іншим.

Студенти. Браво, браво!

Студенти ведуть Мічуріна до рояля. Одна з дівчат почала грати.

Карташов. Власне, чому все обов'язково повинно стати іншим? Іншим — ще не означає більш досконалим.

Дружина Пашкевича. Панове, не сперечайтесь. (До Мічуріна). Прекрасно.

Сивдєв. Так. Для новорічного спічу це занадто, але для століття, раз на сто років,— можливо.

Студент. Пане Мічурін, те, що ви сказали,— прекрасно! Ви напишете книгу таку, щоб прозвучала на весь світ!

Мічурін. Ну, до книги мені ще далеко.

Дочка Пашкевича. Що ви! Ви знаєте, що сказав батько? Він сказав, що ви створюєте нову науку землеробства.

Мічурін. Ну, що ви. Дякую вам.

Студент. Скажіть, звідки у вас це розуміння?

Мічурін. Від батька й діда. Я вирощую рослини з чотирьох років. Все життя сиджу на грядці й дивлюся вниз.

Кічунів (очевидно, на адресу Карташова). Багато хто дивиться вниз.

Пашкевич. Так. Тільки один бачить калюжу, інші — зорі. Іван Володимирович бачить...

Дочка Пашкевича. ...зорі!

Мічурін. Я бачу сни. Поринаю в спостереження... так. Тільки ці сни, признатись, поки що дуже важко заробляти. Іноді один сон в п'ять років зробиш, а то й того менше. За ваше здоров'я!

Пашкевич. За ваші сни!

Студенти. За зорі!

Дочка Пашкевича. З новим століттям, панове!

Минуло чотирнадцять років. Почалась важка імперіалістична війна чотирнадцятого року. Все, що робилось, писалось, говорилося у світі,— все, здавалось, проходило непоміченим повз Мічуріна: як важко діставався хліб і чай, як виростали діти, як відчай не раз стукав у двері і незлагодата томила душу домохазяїнів.

Всі ці роки він просидів на грядках, схилившись над витворами рук своїх. Іноді він надовго поринав у такий глибокий роздум, що його будили, як сонного, і тоді він прокидався.

— Це ти, Сашо? От дивно. Який мені снився прекрасний сон.

— Ну?

— Якесь весілля у нас. І ми видаємо заміж дочку. А вона — вишня. І якісь співи, й музика, музика. Потім дивлюся, а вона не вишня, а японська черемха.

— Напевно, ти думав щось.

— Я спав. Почекай,— це в нас що — сьогодні чи завтра?

— Це ще сьогодні.

— Дивно. Сьогодні? — Мічурін спохмурнів.— Ну, що тобі ще?

— Війну оголошено! — сказала Олександра Василівна.

— Війна? Ну, що ж зробиш!

— Німеччина оголосила війну. Вільгельм!

— Ах, Вільгельм! Який Вільгельм? Це той, німецький? Ну, нічого, Росія — країна німцестійка...

Мічурін підвівся й подивився на захід.

Розжарене призахідне сонце забарвило весь світ символічним кривавим кольором. Небом пропливали пошматовані вітрами клапті багрових хмар.

Підійшов Буренкін.

— Здрастуйте, Іване Володимировичу!

Мічурін здивовано глянув на Буренкіна.

— Почекайте, почекайте, почекайте...

— Дуже важливі події сталися в світі.

— Почекайте...

— Сьогодні вперше за двадцять п'ять років вам нема листів.

— Чого нема?

— Листів. Порушився кровообіг життя.

Минуло ще два роки.

— Доброго ранку, Іване Володимировичу!

— Доброго ранку, Кузьмичу! — сказав він Буренкіну.— Які вісті?

— Погані. Син пропав безвісти в Карпатах.

— Шкода. Ще які?

— Захворіла дочка. Вже я тепер не листи, а хвороби розношу та сум.

Мічурін випростався й застиг здивований.

— Так, значить, я піду,— сказала Олександра Василівна. Вона була чимсь дуже стривожена.— Годині о четвортій ти пообідаєш? Що ти на мене так дивишся?

— У мене скляна голова. Я відсутній. Зрозуміла? Що тобі треба?

— Не забудь пообідати о четвертій.

— Та ну його, цей обід. Я краще трави тут наїмся.

— Іване... Ви бачите, Федоре Кузьмичу,— звернулась Олександра Василівна до Буренкіна.

— Іди-но сюди... Ти подивися, що робиться. Ба-чиш?..— Мічурін зрізав два сіянці й підвівся від грядки. Показавши дружині ці сіянці, він мовчки кинув їх на землю.

— Знов нема?

— Нема. Помилка.

— Виходить, всі ці роки пішли марно?

— Як це марно? Я ж сказав — нема. Це дуже багато, любя моя. О, я тепер знаю, що треба робити.

— Але...

— Що але? — майже простогнав раптом Мічурін.

— Нічого.

— Помилка! Це дуже багато, любя моя. Адже тисячі дурнів, отаких, як я, століття повторюють її. А через що? Через косність розуму, через кваліть духу. Терентій!

— Іду!

— Акліматизація... Яка дурниця! І знаю ж, що нічого не вийде, і сію. Яка сила інерції захована в людині, Сашо! Не сердься, рідна. Я, здається, знову щось не так сказав... Ось вони, південні паничі. Скільки відбору, скільки догляду. Вимерзли...— Мічурін з презирливою усмішкою показав дружині й Буренкіну вимерзлі сіянці відбірних південних порід, які мали акліматизуватись.

— Вовка скільки не годуй, а він усе в ліс дивиться,— сказав, підійшовши, Терентій.—Я ж бо вам казав, киньте, кажу, бо все одно дарма... Господи, чого ви на мене так дивитесь? Ну, не я вам казав, ви мені казали.

— Професор.

— Пху, прости господи!

— Що ж робити? — спитала Олександра Василівна.

— Я творитиму нові дерева,— сказав Мічурін, і вимовлені слова несподівано мовби підняли його над землею й розкрили перед ним неймовірно ясну видимість. До нього прийшло нарешті довгождане розуміння...— Абсолютно нові! Годі! Природа... Досить мені її подачок. Я людина, Сашо! І не хочу курити перед нею фіміам. Людина повинна створити нові рослини, кращі за природу.

— Ти кажеш мені це чи не в сотий раз.
— То було не те. То було інше, а це інше.
— Так, дуже добре.
— Спасибі. Мені більш нічого не треба.
— Тільки ти заспокойся. Дивись, птаці летять.—
Олександра Василівна підвела голову.— Боже мій, летять...

— Нічого. Годі. Все збагнув! — Мічурін дивився вниз, на весняні калюжки, й бачив у них небо.

— Так... Так, значить, я піду сповідатись,— сказала Олександра Василівна.

— Іване Володимировичу, кажуть, в місті холера,— сказав Буренкін.

— Нехай собі говорять! — машинально відповів Мічурін.

Олександра Василівна й Буренкін зирнулися.

Потім вона пішла. І вже ніколи більше в саду вона не була.

Вона стояла в притворі церкви в отця Христофора Протасєєва, перед сповіддю, бліда, схвильована.

— Нащо ви терзаєте мою душу? Нащо гнобите?..

В голосі Олександри Василівни почувся протест.

— В останній раз! — підвищив голос Христофор.

— Що я можу? Квола жінка.

— Блудодійні й богоогидні схрещування дерев і злаків божих сіють у народі плевели безвір'я й безбожжя! Смуту!

— Неправда. Нащо ви говорите ці слова? Ви освічена людина. Ви стільки прочитали книжок. Це несправедливо! Що ми вам зробили? Бачить бог!

— Так. Не тільки бачить, але й карає нас десницею своєю — наслав на нас війну, холеру!

— Ні. Не це у вас на думці. Ні. Що вам треба від нас?

— Іди! — гримнув Христофор, втупивши в неї злісний погляд.— Іди й оповісти востаннє, щоб я не прокляв учредителя Содома й Гоморри в божому саду.

— Неправда! Він святий!

— Замовкни, блуднице!

— Що мені робити, що мені робити? — простогнала, зломившись, Олександра Василівна й, зібравши, здавалось, останні сили, попросила: — Не давіть мене цими

страшними словами. Ви ж наш знайомий. Скажіть мені живим словом, ну що мені робити, господи!

— Сьогодні ж забороніть схрещувати, або я ні за що далі не відповідаю,— сказав Христофор побутовим словом. — Я служу. Зрозуміли? Або будете прокляті.

Вона вийшла з церкви смертельно пополотніла від страшного потрясіння і поволі пішла.

Пройшла один провулок, другий... Поступово їй почало здаватись, що загроза прокляття вже обернулася на справжнє прокляття і, як холера, її смертельний вплив почав позначатись на чоловікові, що був для неї в цьому суворому житті чисто всім. Вона прискорила ходу. Вийшовши за місто, вона кинулась бігти, важко і голосно дихаючи. Вона захворіла. Їй вчувався грізний спів. Від того, що вона довго бігла, їй здалось, що дерева в саду захитались, і кімната, в якій працював Мічурін, теж захиталась і затріщала. Впали з стін годинники, будильник і все, що висіло, стояло на полицях, поличках, переховувалось у скриньках, і сам Мічурін упав додолу й почав корчитись у смертельних муках під безперестанне гудіння дзвону, як на сполох, і спів анафемського реквієму.

Раптом все вщухло. Перед нею був сад, звичайний, незайманий їх сад, мічурінський. Але вона вже не бачила його. Озираючись на всі боки, вона кинулась на вузький місток, але не добігла до краю, захиталась і впала у воду. Десь закричали. Хтось побіг.

Вона лежала на постелі мовчки, помічена вже печаттю смерті. Мічурін працював поруч у своєму кабінеті.

— Сашо!

— Так...

— Сьогодні вночі до мене прийшло натхнення, і я записав його з такою, приміром, ясністю, як пишуться... ну, закони.

— Так.

— Прочитаю тобі початок. Слухай. *(З'являється в дверях. Читає)*. «Ми живемо в одному з етапів часу безупинного створення природою нових форм живих організмів, але через короткозорість не помічаємо цього...»

— Так.

— «Властивості порід не передаються від покоління до покоління в незмінному вигляді. Вони формуються в кожному поколінні заново від появи сходів до дорослого стану...»

— Ой... Іване...

— Хвилиночку, Сашенько. В голові у мене така ясність, так далеко бачу...

— Хороші слова. Все так схоже на тебе... Погано мені, ай...

— Ну, що ти... що ти?.. Терентію!

Входить Терентій.

— Нема лікаря. Поїхав полювати.

— Тихше. Скажіть, що в саду?

— В саду. Барометр...

— Я питаю про птахів.

— Ех, Іване Володимировичу, не догляділи ми...— сумно сказав Терентій, відчуваючи недобре.

— Іди собі.

— Слухаю.

— Не гомоніть. Хочу тиші,— прошепотіла Олександра Василівна.

— Ну, добре. От і лежи тихо... Ох!

— Тихо... Іди працєю.

— Нічого. Посиджу. Стільки років разом працювали. І ось, на тобі... Ну, що ти поробиш?

Мічурін, заглиблений у найскладніші спостереження, кілька днів підряд ніби не був присутнім у звичайній повсякденності і все навколишнє сприймав лише остільки, оскільки воно заважало рухові його впертій, наполегливій думці. Він був цілком заповнений. Хвороба дружини занепокоїла його, але наближення смерті не дійшло до його свідомості. Олександра Василівна помітила це й посміхнулася жалісливою посмішкою прощення. Вона розлучалася з ним навіки, залишаючи його самого на важкому шляху мандрів у зачароване царство. Раптом вона згадала про прокляття, і страх відбився на її обличчі.

— Та плював я на його анафему,— заспокоював Мічурін дружину.— Плював я на нього з усім його синклітом, чуєш? Тільки заспокойся.

— Ваню...— вона зібрала останні сили.— Ваню, пам'ятаєш, коли ми були молодими й любили одне одно-

го,— я все життя про це пам'ятала й цим жила, як самим дорогим на світі...

— Ну...

— Пам'ятаєш, ти казав мені...

Молодий Мічурін тримає в ніжних обіймах юну Олександру Василівну:

— Сашо...

— Ваню... Іване...

— Сашо, рідна моя, я хочу сказати тобі...

— Кажі...

— Знаєш, Саню, я думаю...

— І я...

— Атож... Одружимося і проживемо з тобою все життя не так, як усі.

— О ні, не так. Боронь боже! Зовсім інакше.

— Ми будемо рухати науку й перетворимо всю землю в рай. Нашу верболозову та березову Росію ми перетворимо в сад, такий прекрасний, що ніколи й не снився людству. Ти чуєш, як б'ється моє серце?

— Чую... Який ти гарний...

— Яка ти гарна...

— ...і за все життя наше, Сашо, ми не скажемо одне одному жодного грубого, неласкавого слова.

— Так...

— Ніколи!

— Ніколи!

— Життя таке прекрасне.

— Так...

— І так все ясно...

— Ага.

— Правда?

— Так, так, все ясно, і це найголовніше в ньому...

— Пронести ось це наше почуття, це розуміння життя через все, все, що б там не було...

— Правда?

— Правда. Адже страшно... Боже мій... Подивися на людей навкруги, до чого ж...

— Жах...

— Дай мені слово...

— Ваню, і ти...

— Так... Ніколи... На все життя...

— Так... Тільки це...

Вони поцілувались і почали цілувати одне одному руки.

Вони йшли квітучим садом, обнявшись.

Проростали трави у вологій нічній тиші. Насіння бобів, збіжжя, овочів, цибулини лілій бубнявіли від весняної життєдайної сили, й стебла витикалися з землі назустріч сонцю, випростувались, множились, обіймалися й спліталися в таємничому неподоланному русі росту. Народжувалося стебло з крихітних блідих ростків, розкручувався лист, розкривалася парость, бруньки, квіти. Зростали плоди дивовижних форм, прекрасних, щедрих в своїй різноманітності.

Царський годинник так само показував час, але в малиновий ампірний передзвін його вже вривались недобрі ноти далеких сигнальних сурм і сумовито-тривожного вальса «На сопках Маньчжурії». Заносило снігом дерева в саду, але весна-переможниця брала гору, й благодатне літо гнуло долу обважніле плодами гілля яблунь і груш.

Дерева посихлялись під вагою плодів, і плоди падали на землю й лежали на ній. Осінь.

Вони знову йшли садом, але не було вже обіймів. Сіра заклопотаність затаврувала їх змарнілі обличчя, й незлагодя залягла смутком на їх душі.

Давно вже вийшли вони з лагідних юнацьких літ у сувору черству мужність. Багато прекрасних людських поривань розгубилось і позабулось на життєвих дорогах. Багато відняли нерівні сутички з життєвими перешкодами. І вже не підняти їх і не повернутись до них ніколи. Інші веління життя хвилювали серця їх.

Вона. Чому ти мовчиш? Чому ти завжди мовчиш, Іване?

Він. Не питай мене!

Вона. Не кричи!

Він. Я не кричу. Я стогну.

Вона. Я тобі заважаю?

Він. Ні. Слухай! Невже спільне життя існує для того, щоб бачити, як неймовірно важко і складно, і чим далі, тим важче й складніше!

Вона. Був час, і ти казав — як все ясно.

Він. То була любов, цвіт життя, його великий проблиск.

Вона. А хіба я не люблю тебе? Хіба любові вже нема?

В і н. Не нема, а нема коли. Слухай! (*Мічурін став і поклав одну руку собі на серце, другу — на лоб*). Коли тут ось мільярд молекул, і з них дев'ятсот дев'яносто мільйонів дев'ятсот дев'яносто дев'ять тисяч безперестану зайняті в цьому жалюгідному місті Козлові одним: як вивести Росію з злиднів і косності,— що залишається людині? Люба моя, для любові потрібен вільний час. Що тобі треба?

В о н а. Я віддала тобі все.

В і н. Слова, слова, слова... Що тобі потрібно, я тебе питаю?

В о н а. Мені потрібна твоя любов.

В і н. А мені потрібна співчутливість, жалісливість до моєї творчості!

В о н а. Яка ти трудна людина.

В і н. Невже? Ну, коли людина, що поставила метою свого життя звеличення народу засобами науки,— трудна, тоді так...

В о н а. Іване, скажи, що ти мене любиш.

В і н. Так.

І, втупивши очі вдалину перед собою, Мічурін поцілував їй руку.

Осінній вітер здував з старих яблунь і груш пожовклий лист і кружляв ним у повітрі. Відлітали птахи в ірій, і посивіле насіння поруділих диких трав несло у дальчій під виття вітрів. Випав сніг.

Олександра Василівна вмирала. Чи то від спогадів, чи від розуміння й відчуття свого неповоротного відходу з життя, очі від того стали великими й незвичайно глибокими.

— Ваню, де ти? Я не бачу тебе.

Мічурін раптом збагнув все і став перед нею навколішки.

— Я тут. Прости мені, Сашо! Прости, що я все життя належав деревам.

— Так, ти належав деревам.

— Вони — моє творіння.

— Прощаю,— прошепотіла Олександра Василівна.— Бідний мій Іване. Я благословляю кожен твій крок. Прости і ти всіх по великості своїй... І отця Христофора...

— Христофора? Нізащо! — Мічурін устав і нервово заходив по кімнаті. Зупинився, важко дихаючи.

— Сашо!..

По кількох хвиликах він вийшов у суміжну кімнату. Вигляд у нього був жахливий.

— Олександра Василівна померла,— сказав він Терентію й пішов.

Величезна Христофорова родина кинула вечеряти. Всі чада й домочадці, почувши стукіт, тривожно заметушилися, ховаючись одне за одне або тікаючи, боязко озирнувшись, до суміжної кімнати. Сам Христофор, наляканий дужче за інших, ледве тримався на рівних, ухопившись обіруч за нагрудний хрест і захищаючись ним, як проти наближення нечистої сили. Відчинилися двері. Зачинилися двері. До їдальні увіходив Мічурін з палицею. В гнітючій тиші підійшов він до Христофора.

— Олександра Василівна померла. Перед смертю вона веліла простити вам.

Повернувся й пішов. На ходу сказав, не озирнувшись:

— Ідіть відспівувати.

— Мужайтесь...— прошепотів Христофор.

Мічурін озирнувся й глянув на Христофора поглядом, сповненим такої глибокої скорботи, що Христофор схопився лівою рукою за серце й заціпенів, немовби незрима рука прошила його списом. Кров забила в його скронях. Великі краплини поту зросили лоб, і мала й млява душа його заскімлила в обважнілому зажирилому тілі. Страх і збентеження струснули всю його роздвоєну зав'ялу вдачу. І тоді замість того щоб сказати слова втіхи ближньому, він почав скаржитись богу своєму:

— Господи, нащо поселив мене поруч з ним? Нащо спокушаєш раба твого? Чого душа моя в гріху і немощі збентеження? Чому заздрю я вбогому цареві рослин навіть у скорботі і печалі його?

В узголів'ї покійниці горіли свічки.

На стіні цокали годинники. Годинників було багато, різних за розміром, з різними маятниками. Маятники заважали один одному відмінністю своїх ритмів, і час спотикався в тривозі, хитаючись від упертої незлагоди маятників.

— Ось годинники лагоджу, годинники. Старі годинники лагоджу! Лагоджу машинки! — і Мічурін ішов містом і вигукував деренчливим голосом, наслідуючи то-чильників ножів.

Ось він вийшов на головну вулицю поблизу міської управи. Міський голова Іван Петрович Биков, піп Христофор, голова земської управи Полубояринов із своїми земгусарами і ще кілька міських чиновників, між ними був і знайомий уже місцевий справник Семен Семенович Хренов, охочий до мисливства і різних напоїв, — всі дивились у вікно.

Б и к о в. Господи, ну до чого ж антипатична людина. Іде як, дивіться.

Б и к о в а. Жах! (Хренову). Семене Семеновичу...

Б и к о в. Дивіться, як він демонстративно тримає голову. Він весь демонстративний: хода, ця палка. Чорт знає що.

С о к о л о в - О р л о в. Кажуть, скнара, як Плюшкін. Зовсім аморальний.

Б и к о в а. Він ненавидить нас. Коли він проходить повз наш будинок, по моему тілу завжди пробігають якісь флюїди.

— Так! А даремно, ви, батюшко, погрожували відлучити його від церкви, — сказав Христофорові справник Хренов. — Дружина померла-таки! Боюсь я, знаєте, щоб часом конфуза не вийшло.

— Тобто? — занепокоївся Христофор.

— Шкода, кажу. Настойки в нього, знаєте, абсолютно божественні. Куди вашим! Далеко! Щоправда, характер поганій. Але ж, батеньку мій, усім не догодиш!

— Семене Семеновичу!

— Потім, можливо, це в нього спадкове. Я маю на увазі характер. Адже ви за спадковість? І я, хоч і груба людина, поліцай, але спадковість теж визнаю. Слово честі! Ви не хвилюйтесь. Га? Що?

В цей час відчинились двері. До кабінету увійшов високий на зріст, немолодий вже чоловік, надзвичайно імпозантної зовнішності. Сива голова, гарне обличчя, упевнений владний погляд, окуляри, хода, нарешті, крій костюма — все викривало в ньому людину столичну, мислячу, що живе в сфері високих інтересів. Він схожий був на вченого.

Малюнки О. П. Довженка. «Мічурін».

— Вибачте, будьте ласкаві. Професор Карташов з Петербурга. Маю честь освідчитись,— сказав прибулий.

— Чим можемо служити? — запитав Биков.— З Петербурга? Дуже радий.

— Маю наукові доручення до садового-самоучки Мічуріна. Дуже прошу вас, панове, не відмовити...

— О, з задоволенням! — сказав трохи розгублений Биков і почав знайомити його з присутніми.— Завтра ми вас до нього припровадимо. Предводитель дворянства Соколов-Орлов...

— Дуже приємно, Карташов. Я хотів би...

— О ні, ні!..

— Не ображайте главу міста, батеньку, хоч ви і вчаний, — сказав з грубуватою фамільярністю справник Хренов.— Тут до нас перед війною три американці приїздили. Теж, знаєте, вчені. То будьте вже певні, довго Америка нас пам'ятатиме, а? Іване Петровичу? Як накачали! А тут закусточка... Якраз, знаєте, на йоржову юшку нагодилися. Кипить, знаєте, вода, розумієте, власне, не вода, лавровий, розумієте, лист, перець, і от береться, розумієте, а? Іване Петровичу? Тобто збожеволіти, слово честі! Це казка. Ви знаєте, як це робиться? Боже мій!

Справник Хренов почав розкривати перед професором таємницю варіння йоржової юшки з таким найдосконалішим знанням справи, з такою любов'ю і таким глибоким захватом, що не тільки петербурзький гість, але й усі присутні, що чули цю розповідь в усіх її варіантах десятки разів і десятки разів ласували цією йоржовою юшкою, навіть отець Христофор, також не байдужий до черевоугодництва,— всі застигли в заціпенінні, всі були скорені. Мав рацію великий письменник, який сказав: «Талант — як гроші: в кого вони є, то є, а в кого нема, то нема!»

У козловського справника Хренова був талант. Він не закопував його у землю, не нехтував ним. Він розвивав його при найменшій нагоді, нехтуючи навіть службовими обов'язками, проте ця вада також була притаманністю талановитої натури. Він любив варити йоржову юшку. Це було його покликання, його пристрасть. За властивою йому пристрастю він був першим на все місто після Мічуріна. Але умінням розповідати, вилити свій талант, явити його людям, він набагато

перевершував відлюдькуватого, позбавленого артистичності Мічуріна.

— Тобто ви розумієте, панове, — буквально захлинався Хренов, ковтаючи повітря й витріщивши очі. — Ви розумієте, що робиться, коли вони вже зварились? І ви починаєте вичавлювати їх у казанок... щоб усе витекло, все! Отак-то... Ух! Аромат!.. А-ай!!! Ну, ну, як вам сказати?.. Ніщо в світі, слово честі, ні в Америці, ні в Європі, куди їм, боже мій! Казка, чуєте, казка! Даруйте, як вас ім'я, по батькові?

— Євген Григорович, — сказав професор Карташов, тамуючи ковтальні рухи.

— Що ви кажете? У мене шуряк Євген Григорович! Тезки! Ви чули, панове?

Незабаром нараду від міського голови перенесли до отця Христофора, де після неймовірно ситного обіду й розпитувань про столицю головною темою розмови став, звичайно, Мічурін.

— Ну, безумовно, дуже цікава людина, — сказав Карташову обважнілий Биков, — але...

— ...не всі вдома, — ляпнув голова земської управи Полубояринов.

— Ні, не кажіть, — встряв предводитель дворянства. — Важка людина й, без сумніву, небезпечна. Чорт його знає, ні з чим не згоден, рішуче, з якого боку не підступай, все не так!

— Та їй-богу, панове, ну нащо! Звичайний собі дивак. Трапляється ж часом, — сказав добродушно Биков. — Був у нього сад, — пояснив він Карташову, — так він ні з того ні з сього раптом, що б ви думали? Переніс його на пустир, на пісок. Сміху було! Всеньке місто сміялось. Треба ж таке придумати. Ну, половина саду, природно, загинула.

— Ви розкажіть, як він до вас в управу приходив, — сказав Хренов.

— Ага! — жваво обізвався Биков. — Перед тим, як переносити цей сад, приходив він якимось до мене в управу. Ну, приймаю дуже приязно, прошу сідати. Стоїть. «Я прийшов до вас як проситель». Що вам завгодно? — питаю. «Те, що я роблю, не подобається мені». Тоді отець Христофор, що саме був тут, і каже... Отець Христофор, як ви сказали? Якимось дуже гарно сказали.

— Я сказав йому,— отець Христофор підняв вказівний палець: — Великий філософ древності Евріпід сказав: «Ти будеш змінювати життя й не порадуюєшся. Те, що перед тобою, не подобається тобі, і ти віддаватимеш перевагу тому, чого нема. Все життя людське — скорбота...»

— Прекрасні слова! — підхопив Биков і, витягнувши шию, змінив голос, явно зображуючи Мічуріна: «Він невірно сказав. Я хочу змінювати життя й радіти».

— Абсолютно точно! — підхопив предводитель дворянства, простягаючи Карташову розкритий портсигар. — А я йому й кажу — ви мені, кажу, пробачте, але ваших витворів не можна в рот взяти. Вони гидкі. «Це,— каже,— поки що не має значення». Як, кажу, не має? Чому не має?

— Ну, і що ж він відповів? — запитав Карташов. — «Це справа смаку. А про смаки не сперечаються». Слово честі!

— Мене це так обурило,— захвилювався раптом Биков. — Послухайте, кажу. Все місто сміється... А він мені... Як він сказав? Почекайте... Ага! «А хіба через сто років когось цікавитиме, подобались чи ні мої плоди місту? Важно, що я створив новий сорт. Відкрив, каже, таємницю, як робити нове. А як з нового робити краще нове, це справа другорядна. Важить рух думки, матеріалізований в природі».

— Жах! — сказала попадая.

— Так. Але я повторюю, кажу, все місто, кажу, глузує з руху вашої думки! Ви знаєте, Євгене Григоровичу, що він мені відповів? — Тут міський голова зробив паузу і, мабуть, так вірно зобразив Мічуріна, що всі зайшлися голосним сміхом. — «Місто буде знищене. Буде нове місто, і воно пишатиметься мною». Мене мало удар не трапив, їй-богу!

— Чорт його знає! — сказав предводитель дворянства і, вливши у чарку коньяку, нахильці спорожнив склянку. — Якась суміш Толстого, Кропоткіна й Дарвіна, прости господи!

— Придивіться гарненько,— радив Биков Карташову, широко розкривши очі й зібравши на лобі велику кількість зморщок.

— Та-ак,— солідно, з протягом вимовив Карташов.

— Яка страхітлива гординя! — Отець Христофор

потягся до буфета.— А тепер прошу вас покуштувати цих його гібридців. Спеціально тримаю для гостей.

Карташов узяв від отця Христофора невдалий мічурінський фрукт, вкусив його і вмить аж перекосився. Це спричинилось до остаточно благодушно-радісного настрою батьків міста. Вони сміялись, як школярі.

— Все це нісенітниця, та й годі! — сказав справник.— Зате травка в нього маньчжурська чи тибетська для настойки — куди вам! Боже мій! — Справник випив.

Того ж дня, пізно ввечері, в оранжерею до Мічуріна несподівано ввалився Терентій. Він завжди був трохи грубуватий і буркотливий, і ще деякі вади були йому властиві, але властива йому була й одна найдорогоцінніша риса, що становила основу його суті й підносила його в очах Мічуріна над усі людські вади. Він був відданий йому всією душею. Цей неписьменний чоловік любив науку. Він схилився перед нею. Він вірив у Мічуріна, як у святого. Він жив ним. Мічурін — це єдине, про що він говорив з людьми, говорив часом смішно й наївно, але завжди зворушливо й захоплено.

— Мічурін? Та я за нього, щоб ви знали, в огонь і в воду. Це великий учений, тільки ніхто, крім мене, не розуміє, от що. Ми з ним давно вже вирішили всю землю переробити. Верби, вільшину, березу, хліб — все к бісу! Годі! Скрізь ростимуть лимони, горіхи, липи, мед. От як. Персики, актинідії різні...

Але останнім часом цій міцній і, здавалось, нерушимої вірності було завдано великої шкоди. Після церковного прокляття образ Мічуріна в свідомості Терентія якось роздвоївся. Це роздвоєння не давало Терентію спокою, особливо коли був він напідпитку. У нього виникали тоді страшні сумніви, що стосувались особи самого вченого, так і своєї ролі при ньому й своєї долі в загробному житті.

— Що за стук? Хто там?

Мічурін випростався. Він не працював, як звик вечорами, не читав, не писав листів своїм послідовникам, розкиданим по цілому світу, й не лагодив нічиїх годинників. Він гірко й страшно ридав самотою, рукою тамуючи ридання, щоб не прокинулись поснулі домашці.

— Сашо, Сашо моя, на кого ж ти мене покинула... мученице моя...

Смерть дружини вразила його не зразу: поволі вповзала туга в суворе старче серце, осідала в ньому й гнітила його вночі в самотині.

— Хто там? — промовив Мічурін і здивовано поглянув на двері. Терентій ледве тримався на ногах.

— Терентію, ти п'яний?

— До... до... до... хто п'яний? — мурмотів, ледве володіючи язиком, Терентій і, перебігши, заточуючись, як на корабельній палубі, через оранжерею, впав Мічуріну на груди.— До... до... до... гик!

— Терентію, як ти смів?

— До-до-дозвольте-е-е-е... вольте... спи-итати!!!

— Ну?

— Е-е-е... я тебе питаюсь, що — є... Наука перемагає... гик... пр... природу, ч-чи-и природа пер-пре-перемагає науку? Га? Гик...

— Слухай, де це ти напився?

— Антихрист! — Терентій гучно гикнув.— Гик!

— Ну, досить, Терентію...

— Я не Терентій! Я слуга диявола... От ти диявол і є! Гик!..

— Дурниці.

— Хто я був? Хто, я тебе питаюся? Я царю служив! Захищав вітчизну!

Терентій раптом зібрав сили й ухопив Мічуріна за груди. Мічурін ледве вирвався з лабет Терентія й кинувся в майстерню, — зачинилися позад нього двері. Терентій довго гатив у них щосили, загрожуючи й кленучи.

Але от прийшов ранок. Мічурін, сівши до стола, почав лагодити гармошку.

— Терентій!

До кімнати увійшов Терентій. Він уже тверезий. Він винуватий. Це помітно з кожного його руху. Він ладен на будь-які жертви, тільки б дістати прощення й забуття «пригоди».

— Слухаю, Іване Володимировичу!

— Ти боїшся страшного суду?

— Та... ні, Іване Володимировичу, от хрест святий, не боюсь.

— Брешеш, боїшся. Пекла боїшся.

— А чого боятись? Я вирішив, коли вже страждати, так з вами до кінця. Будь ласка, живуть же люди і в пеклі. Не всі ж бо праведні. Тільки, ради бога, простіть мені, дурню.

— Так... Ось ти вчора називав мене каїном...

— Іване Володимировичу, голубе мій...

— Ну, гаразд. На, віднеси годинник Петухову. Одерж півкарбованця.

— Слухаю.

— Підожди.

— Ну...

— Кажі, де пив?

— У батюшки на кухні. В них учора приїжджого професора приймали.

Пролунав дзвоник. Терентій кинувся в передпокій відчинити.

Увійшов Карташов. Кивнувши Терентію, Карташов запитав:

— Пане Мічурін? Здрастуйте.

— Так що ні, вони там, — сказав Терентій, проводячи Карташова до дверей.

— Тільки не раджу вам, пане професор, задавати їм пусті запитання. Вони сьогодні дуже не в настрої. Ви їм спершу про науку... кхм... от...

— Дозвольте. Професор Карташов, Євген Григорович, — сказав Карташов, увійшовши в майстерню.

— Іван Мічурін, годинникар, — сказав Мічурін і жестом запросив Карташова сідати. — З веселим похміллям вас.

— Ну як? — спитав міський голова Биков, коли Карташов повернувся від Мічуріна. Всі батьки міста були в зборі.

— Що мені вам сказати? — значуще зітхнув Карташов і впав у крісло.

— Ага!

— Ну? — захвилювалась вся міська управа. — А все ж таки?..

— Я не розумію цю людину.

— Ну от! — розвів руками Биков.

— Все це дуже дивне й ні на що не схоже.

— Царице небесна! — зітхнув Христофор.

— А проте, звичайно, є в нього...

— Є, кажете? — хором спитали присутні.

— Безумовно. Я, звичайно, писав дещо про нього. Цілий ряд спроб з селекції й віддаленої гібридизації заслуговує, безумовно, найсерйознішої уваги. Це збагачує практику садівництва загалом і зокрема на півночі. Але, панове, теоретичні претензії цього пана й та безцеремонність, з якою він поводить ся з великими законами природи...

— Ну, це відомо, — підтвердив предводитель дворянства.

— ...це не піддається описові! — авторитетно закінчив Карташов.

У нього був дуже приємний баритон.

— Ах ти, боже мій! — не витримав Полубояринов.

— От бачите, я ж казав. Дуже підозріла справа! — отець Христофор захвилювався і навіть зайорзав у кріслі.

— Ні, панове, — сказав Карташов з гідністю, — я ж кажу дещо, безумовно, є, хоч при цьому ніякої наукової бази. Суцільна гола емпірика.

— Пропаде людина! — бідкався міський голова. — Панове, може, зобов'язати його передати все це під горід для військового госпіталю?..

— Ні. Нашо ж? Що ви? — авторитетно заперечив Карташов.

— Ну, треба ж якось допомогти йому виправитись! — сказав Биков.

— Горбатого могила виправить, — саркастично сказав предводитель дворянства.

— Вибачте мені, панове, — несподівано втрутився Хренов, — але я от довго спостерігаю його й сам дещо розумію, скінчив класи...

— Ви знову, Семене Семеновичу, за травку.

— Не в травці справа. Ви побачили б його переписку.

— Ну? — насторожився Соколов-Орлов. — Яку?

— З усім світом. Багато знає! Дуже багато. Іноді читаєш — голова обертом іде. Наука, та ще яка наука! Кошмар! І всі йому пишуть російською мовою! — Тут Хренов підняв грубезний палець і зробив артистичну паузу, щоб перевірити враження. — Ви, пане професор, не вірте йому. Це він прикидається цим, як ви сказали?

— Емпіриком?

— Так. Панове, обережно. Запевняю вас! Можливо, нам доведеться ще перед ним шапку скидати... Характер,— так! Але я теж не дурень. В мене він увесь як на долоні.

— Панове, дозвольте відкланятись! — Карташов підвівся.— Мені час.

— Як — час? — здивувався Хренов.— А юшка?

— Не можу.

— Як це так — не можу? Що не можу? Юшки не можу? Панове!

— Не можу, не можу,— сказав Карташов і поглянув на годинник.— Батенькі! Запізнююсь на поїзд.

— Куди!!! — загорлав раптом справник.— В Петербург?! Не скуштувавши юшки? Що ж про нас подумає Академія наук?.. Затримати поїзд!!!

Вгамувавши гнів, Хренов підійшов до Карташова й за допомогою міміки й непередаваного руху пальців лівої руки так описав принадність наїдків і питва, що все застигло, підвладне його талантові. Застиг і Карташов.

Минали роки. Мільйони людей вмирили на фронтах імперіалістичної війни. Країна змарніла і впала в скорботу. Тільки природа сяяла безсмертною своєю красою. Безмежжям лугів серед сонних лісів струмили тихі російські ріки.

Цвіли сади. Одні квіти змінювались іншими, розцвітали й в'янули, залишивши насіння в плодах, і знов гілля вкривав сніг, і цвіт, і важучий плід падав потай на землю, за законом.

Здавалось, ніби ніщо не змінилось у природі. Але багато що змінилось в світі. Багато що змінилось у саду революціонера природи Мічуріна. Змінився й сам Іван Володимирович.

Ішов дев'ятнадцятий рік.

Мічурін сидів під обважнілим від плодів деревом. Він дуже постарів і посивів, але був бадьорий і радісний, як ніколи, здавалось, за останні роки. Він приймав у себе старого листоношу Федора Буренкіна, що навідав його з цілою юрбою внуків та внучок.

— Чудові плоди у вас, Федоре Кузьмичу, чудові, душа радіє, — лагідно говорив Мічурін, дивлячись на

скромних, вродливих дітей.— Так. У мене сьогодні особливе свято. Вгадайте, чого я вас покликав?

— Ну?

— Пам'ятаєте сім'ячко? Принесли ви його мені в конверті з закордонною маркою.

— О, скільки ж то років!

— Еге ж. Так ось потомок у новому вигляді, в нашому досконалішому, гібрид...— Мічурін простяг Буренкіну й дітям чудові золотисто-рожеві яблука.

— Яка благодать!

— Так, тут мала місце жорстока боротьба, поки вдалось знайти правильні співвідношення в подружжі, де кожне виросло далеко від другого, познайомити їх, приборкаги характери...

— Скажіть на милість...

— Це вже шосте плодоносіння. І з кожним роком кращає. Подивіться, яка благородна, стійка форма. Ах, яке багате дерево. Не дерево — статуя.

Раптом загуркотів грім.

Вони прислухались. Здалеку, з-поза річки, стріляли гармати. Що це? Снаряди почали вже падати в річку, здіймаючи високі фонтани.

Раптом затремтіло дерево й яблука посипались на землю. Громадянська війна прийшла в сад.

Переслідувані Червоною Армією, містом мчали мамонтовці з артилерією. Тікали в безладді кінні й піші.

— Іване Володимировичу! Ворота висаджують! — закричав Терентій. Мічурін кинувся з саду до воріт.

Білогвардійська батарея спинилась біля воріт розсадника. Молодий офіцерик-верхівець віддав наказ козакам. Козаки кинулись до воріт і почали їх ламати, щоб завезти гармату в розсадник.

— Стій! Стій! Назад! Куди? — кричав Мічурін, ставши на місці повалених воріт.

— Іди звідси, діду! Іди геть! — кричав офіцерик.

— Дурень! З ким розмовляєш?

— Женить старого к чортовій матері! — загорлав офіцерик.

— Хлопчисько! Я тобі дам! — кинувся до офіцера Мічурін. Козаки кинулись на нього зі зброєю. Мічурін ухопився за гвинтівку й намагався вирвати її в козака.

— Громадяни, не чіпайте його! Він божевільний. Він несамотійний, громадяни, змилюйтесь! — благав Терен-

тій.— Хлопці, плюньте на нього! Стій, не бий! Ваше благородіє, що ви робите? Не бий, кажу тобі, сучий сину, він божевільний! Громадяни! Зупиніться!!!

Але побачивши, що розрахунок на недоторканість божевілля жодного успіху не має і що життя Івана Володимировича висить на волосині, Терентій кинувся в атаку. Вхопивши за груди здорового чубатого козака, він затряс його, як грушу, з криком:

— Ти кого б'єш? Ти знаєш, хто це? Учений! Я тобі голову скручу!

Тим часом розлючений учений, пом'ятий, в роздертому костюмі, без капелюха, вирвав у козака гвинтівку й, кинувши її картинним жестом додолу, з криком «через мій труп» упав на землю перед ворітьми. Козаки сторопіли. Терентій уже схопив гвинтівку й, хто зна, чи не втратив би світ у цю фатальну мить двох великих мрійників, коли б на тину, немовби у ляльковому театрі, не з'явився новий козак й чітко не закричав:

— Більшовики! Ваше благородіє, більшовики обходять!

Все зникло.

Мічурін підвівся з землі й випростався. Був він у поросі й реп'яхах. Мокре волосся збилося жалюгідним клоччям, піт струмів з нього цівками, але благородний блиск його тріумфуючого погляду робив його подібним до короля, що врятував від змія свої володіння. Він був блідий від внутрішнього вогню. Його утлі груди ходили ходуном, і розторсані бронхітні півні вищали в грудях нестройним хором, і палаючі очі кресали іскри благородного переможного гніву. Здавалось, він от-от вигукне: «За мною! Музика! Вогонь!»

Терентій дивився на Івана Володимировича з зачудованням.

— Терентію, дай води!.. Постривай! Я тобі... Довго ти в мене пам'ятатимеш божевільного. Я тобі...

Чимало ще образливих слів, чимало загроз вигукнув переможець змія, але Терентій уже не чув їх. Він побіг по воду. Не чув і той, що казав їх. Коли Терентій приніс йому воду, він не напився, він не помітив її. Він дивився вслід старому світові, що тікав у безвість, і перед його внутрішнім зором постала вся повстала батьківщина. Неймовірно важкий і довгий шлях боротьби, величезний особистий досвід і прозорливість дослідника природи

осяjali його свідомість і дали змогу відразу відчутти весь зміст того, що сталося. Він збагнув, що прийшов його час. В суспільстві почалась нова ера.

— Дозвольте, Іване Володимировичу. Все це добре й навіть дуже добре,— казав він сам до себе другого дня, дивлячись у дзеркало.— Але яка доля спіткає ваш сад? Коли б не нарубали дров. Треба діяти, а? Як ви гадаєте?

Схвильований і гордий, стояв він перед дзеркалом у накрохмаленому комірчику й своєму святковому скрутуці, вдягнуеному чи не вперше після одруження. Він оглядав себе. Ось він тремтливою рукою поправив галстук.

— Іване Володимировичу,— сказав Терентій.

— Ну?

— Одне тепер я можу вам сказати.

— Ну?

— Сад пропав.

— Сад?

— Атож. І сад, і ми з вами.

— Чому?

— Пригадуєте ви того шибеника,— показав Терентій на аршин від землі, маючи на увазі злодія, безсумнівно, малого на зріст.— Павлушею звався, пам'ятаєте? При-таманий злодій! Скільки він мені в печінках сидів. І досі шкодую, що не встрілив з дробовика. Скільки дерев поламав!

— Ну?

— Так от він тепер у них головний.

Мічурін засміявся.

— Значить, у нього тоді вже була схильність до експериментів.

— Дурниці.

— А скільки я переламав, згадай! Не вдалось дерево — під корінь. Ні, Терентію, так не можна. Не можна, не можна, не можна. І слухати не хочу. Неподобство. Ну, хай уже я, я — дворянин. Твоя влада прийшла, а ти казна-що базікаєш. Давай палку.

Він узяв від Терентія палку й капелюх, і вдвох пішли назустріч новому життю.

Зупинились на головній вулиці біля будинку з написом «Ревком».

На другому поверсі їх перепинив вартовий.

— Стій! Засідання.

— Як — засідання? Не встигли ввійти в місто і вже засідання? — забурчав Мічурін. — Не гаразд! Не чекав!

— Товаришу, в нас засідання, — сказав, проходячи в двері, член ревкому.

Коли Мічурін увійшов до кімнати, де відбувалось засідання, всі встали. Вони часто потім згадували про це, сміючись, і жартуючи, й запитуючи один одного, чому ж все-таки вони повставали, як школярі?

Що було в цій старій людині підкоряючого, владного, й чи було воно?

Всі вони були молоді й сповнені відваги й невичерпної готовності творити добро.

Не підвівся лише Степан Рябов. Це був юнак великої чесності й відданості революції, але вдача в нього була різка, власне, навіть не вдача, а бідність, що впала на весь його рід двісті чи й триста років тому, була така люта, що він не зміг залишатись байдужим, бачивши добре вдягнену людину. Він був не тутешній і про Мічуріна не чув. В старому, що зайшов до кімнати, він вгледів ворога. А Мічурін, побачивши, що він сидить, вирішив, що це й є голова й колишній яблучний злодій. Він відчув себе трохи ніяково.

— Здрастуйте, молоді люди. Я Мічурін.

— Здрастуйте, товаришу професор, — відповіли ревкомівці хором.

— Що треба? — грубо запитав Рябов.

— По-перше, я прийшов привітати перемогу, так би мовити, революційної, ну от, молоді... По-друге, я прошу вас, — Мічурін спохмурнів, звертаючись прямо до Рябова. — Я прошу вас сказати мені точно і ясно, будете ви оберігати мій розсадник чи ні?

Тут Мічурін раптом так розсердився на себе за недовладність початої розмови, що навіть стукнув палицею об підлогу. Ні, не таку промову мав він виголосити єдиний раз у житті перед комітетом революціонерів-переможців. Мав він багато незмарнованих, справді красивих, хвилюючих слів про велич боротьби, про новий світ, про визволене людство. Як дослідник природи, він був матеріалістом-діалектиком, оскільки справжнє природознав-

ство стихійно тяжить до діалектики. Про цей особистий свій висновок йому теж хотілося б розповісти загартованим у боях комуністам чимало надзвичайних думок. Але цей прозаїчний Рябов зіпсував йому всю промову. І загартованих у боях комуністів він, до того ж, не помітив. Все виявилось не таким, як гадалось. Якись безвусі юнаки, безбороді. Певно, і в засланні ніхто не був, кайданів не носив.

— Прошу мені відповісти!

— Звичайно, будемо,— пролунали голоси.

— Дивлячись задля кого оберігати? — сказав відверто Рябов.— Подумаєш, у сюртучок вирядився!

— Товаришу Рябов, закликаю до порядку! — пролунав раптом дзвінкий голос.

Мічурін озирнувся. Перед ним стояв засмаглий русьвий хлопець у звичайній шкіряній тужурці — один з тих типових дужих тілом і духом людей, яким судилось увійти в історію з ім'ям покоління переможців. Це був член повітового ревкому Павло Синицин.

— Сідайте, Іване Володимировичу.

— Ні, дозвольте,— сказав Мічурін і знов повернувся до Рябова.— Я пережив трьох царів і фізично зігнувся за старої епохи!! Сорок чотири роки я провів тут, у саду, на грядках.

— І тепер шкода розлучитись?! — так само різко озвався Рябов.

— З дурнями не розмовляю! — скипів Мічурін і повернувся до Синицина.— Я почав сад на пустирі, шукаючи нових шляхів створення кращих плодів для Росії. Я пізно прочитав Дарвіна і Тімірязева й допустився тут тисячі помилок і збочень в шуканні істини. Сьогодні мене вже не обходить, мій чи не мій буде розсадник. Для мене особисто важить одне — зберегти його задля всенародної користі. Зрозуміли? Ось для цього й сюртук вдягнув! А не для тебе! — розсердився ще раз Мічурін, глянувши на Рябова.— Я вінчався у цьому сюртучі.

— Та ви не гнівайтесь, Іване Володимировичу, він у нас добрий, тільки сердитий дуже,— по-хорошому сказав голова ревкому.— Він у нас талант. Повірте, він сам перший головою накладе, щоб зберегти вас і ваш розсадник для соціалізму.

— Багато ви тямите в соціалізмі...— пробурчав Мічурін.

— У тебе вчитимось, пане!.. Товариші, що це за розмови? — спалахнув Рябов і люто трусонув кучерявим чубом.

— Ну, дай же сказати людині! — перепинили його товариші.

— Треба, щоб народ полюбив працю, не ставився до неї, як раб...

— Вірно.

— ...щоб перестали уникати фізичної праці. Воронь боже! — Мічурін вийшов на середину кімнати, його оточили, й він знову почував себе добре.— Фізичну працю ненавидять раби й паразити. Це ви затямте собі, панове, на все життя. Пригощайтесь, прошу вас.

І Мічурін почав роздавати членам ревкому яблука, чудові яблука, добуваючи їх з безодніх кишень свого сюртука.

Дістав яблуко й Рябов. Узяв і зніжківів — йому здавалось, що Мічурін помине його.

— Спасибі, Іване Володимировичу, — сказав Синицин, усміхаючись і з любов'ю поглядаючи на яблуко.— Рябов, пиши охоронну грамоту й наказ про прийняття розсадника на державне постачання.

— Ну, що ж, приймаю,— Мічурін підвівся з стільця.— До речі, подбайте і про помічників, коли на те пішло.

— Будуть і помічники. Все буде. Ось Рябов піде в помічники, сам піду, дайте-но тільки налагодити життя,— сказав Синицин.

— Ти гляди, який хоробрий,— посміхнувся Мічурін.

— Ага.— Синицин підійшов до Мічуріна.— А я ж давній ваш знайомий, Іване Володимировичу. Пригадуєте американців? То ж я на яблуні був.

— Ай-яй-яй. То це ти?

— Я. Терентій мене потім спіймав... Чай пив у вас.

— Ну, тепер сад пропав,— сказав Мічурін.

Всі засміялись.

— Не турбуйтеся, Іване Володимировичу, відтоді навіть у попа не крав. Грамоту Іванові Володимировичу!

— Спасибі, Рябов. Ось грамота ім'ям революції.

Повертаючись додому на новій бричці з продуктами й охоронною грамотою, Мічурін відчув, ніби він помолодшав на двадцять років. Раптом пробіг цеп піхотинців,

за ним батарея. Мічурін з Терентієм — по коню. Підїжджає до розсадника загін червоноармійців, руйнує ого-рожу, знімаючи колючий дрiт і намотуючи його на ба-рабан.

— Стій! Стій! Що ви робите?! — закричав Мічурін, зіскакуючи з брички і кидаючись в атаку на червоно-армійців.

— Та ви, папашо, заспокойтеся. Ми розуміємо. Але ж війна. Батарею треба ставити,— заспокоював Мічуріна молодий командир.

— Припиніть негайно! Ось грамота!

— Яка там грамота! Навались, хлопці! Гей, взяли!

— Через мій труп! — закричав Мічурін, впавши на землю біля воріт.

— Подивіться, що виковирує старий, га? От темно-та... — сказав добродушний червоноармієць, намотуючи дрiт...

— Відставити! — почувалась команда.

Молодий командир взводу підійшов до Мічуріна і по-вернув йому грамоту.

— Ідіть.

— Та підемо. Розкудкудакався.

Прогримотіла, як весняний грім, громадянська війна й покотилась далеко на південь, на українські й кубан-ські простори.

Одного дня навесні в сад до Мічуріна прийшов Рябов. На ньому була старенька солдатська шинель і студентський злинялий кашкет. Мічурін працював на грядці.

— Що вам?

— Здрастуйте.

— Ну?

— Я Рябов.

— А... Це той Рябов? Який Рябов?

— А ви подивіться. Повітовий інструктор садів-ництва.

— Звуть як?

— Степан. А по батькові...

— Гаразд. Будеш і без «по батькові»... Інструктор?

— Так.

— Так! Ну, інструктуй. Бери лопату.

— Це можна,— сказав Рябов і, взявши з рук Мічурина лопату, почав скопувати грядку.— Тільки я не інструтувати прийшов до вас, а вчиться.

— Так от і не торохти.

— А ви послухайте, це теж буває корисно старим. Спочатку покажіть мені ваш садок. А по-друге, я вам наперед скажу: все це не витримує критики.— На цих словах Рябов випростався й, посміхнувшись, показав рукою на сад.

— Як?! — розсердився Мічурін.— Ти що мені тут чортзна-що?..

— Це кустарщина, а не сад,— сказав Рябов.

— Що?!

— Ви не іритуйте. Це ж може бути смішно. Це кустарщина. Це треба ставити на державні рейки. Зрозуміло? Ось добув для вас субсидію — двісті п'ятдесят тисяч карбованців! Будь ласка.

— Скільки? — Мічурін злякано відсахнувся від протягнутого йому документа.— Ти збожеволів! Як же буде із звітністю? Я заплутаюся у папірцях і піду під суд!

— Не турбуйтеся.

— Віднеси назад! Чуєш? Зараз же! Що ми з ними робитимемо? Це ж капітал.

Рябов трусонув чубом і подивився вдалину.

— Монастирську садибу заберемо — раз! На весну заплануємо сто тридцять тисяч одиниць — два! Лабораторії — три! Виставки — чотири! Не вистачить! — Тут Рябов не витримав і голосно засміявся.

— Не галасуй! Чорти тебе принесли на мою голову.

— Почекайте, Іване Володимировичу, дорогий. Ви ще не знаєте мене. Я такий жаднучий... Моїй уяві вже й мільйона замало! Це що?.. Це все ми двигнемо на історичну дорогу. Я вже товаришеві Леніну доповідь написав!

Мічурін грізно дивився на пришельця, ледве приховуючи радість.

Базарний день у Козлові. Народ, коні, підводи, лотки. Звичайний базарний гомін, галас, музика, вигуки.

Кілька червоноармійців у пом'ятому одязі, на свіжих милицях нагадують, що рани трудового народу ще не загоїлись. Увагу червоноармійців привертає щось дуже

цікаве. Це виставка досягнень Мічуріна. Просто посеред базару на дощатому помості висаджено кущі, квіти, розкладено фрукти. Над виставкою полотнище з лозунгом:

**«ГРОМАДЯНИ, НЕ ЖДІТЬ МИЛОСТЕЙ
ВІД ПРИРОДИ. ВЗЯТИ ІХ У НЕЇ — НАШЕ
ЗАВДАННЯ».**

Біля квітів і фруктів — ніби відмолоділий на кілька років Терентій. Він гордий і важкий. Щоб не гаяти часу, чекаючи на Мічуріна, він пояснює народу досягнення науки:

— Ось кандиль-китайка, ренклод-реформа, парадиз, шафран північний, бергамот-новик. А найголовніше — черенки з поясненням! Дивіться, громадяни! Відомий вчений природи Іван Володимирович Мічурін правильно вказує, що жититися треба досягненнями нового життя!

— Чого? — почувся сміх.

— Не смійтесь, громадяни! Хто там сміється?! Треба абрикосами харчуватись, виноградом! Гібриди розведемо різні! — повчав Терентій.

— Нащо розводити? Гриби й самі родяться, був би дощ,— сказав старенький скуйовджений селянин.

Навкруги засміялись.

— Тихше, громадяни! От сам вчений Мічурін вам розкаже!.. Велика несвідомість, Іване Володимировичу,— сказав Терентій Мічуріну, що якраз надійшов.

— Хіба? Не може бути. Ти щось тут наплів уже? Хто тобі доручав говорити?

— Таж не розуміють.

— Бути цього не може. Громадяни вільної Росії! — звернувся Мічурін до народу.— Мені дуже приємно й радісно сповістити вам ось що: великий вчений Дарвін довів і пояснив нам, як у боротьбі за життя з'явилися різні ознаки у потомків спільних батьків, бачите ви.

— Нічого не бачимо. Наші батьки..

— Незвичні ми до цього!

— А ти послухай! То й звикнеш,— обурились молоді червоноармійці на милицях, що стояли в першому ряду.— Кажіть, папашо, все зрозуміємо,— звернулись вони до Мічуріна. Очі в них світилися прекрасним гнівом, розумом і жадобою знання.

— Дякую вам, громадяни солдати... Так от... Довго боролась наука над питанням, як же зробити рослини міцнішими, щоб не вимерзали, багатші на плоди стали, як схрестити їх? І от, громадяни, працюючи над цим сорок чотири роки, витративши багато праці й часу на різні помилки й збочення, я, нарешті, знайшов спосіб створення нових рослин на основі віддаленої гібридизації, шляхом використання посередника.

— Ет, чорти б тебе молотили, нічого не второпаю. От голова, га? — вигукнув дідок чи то з подивом і захватом, чи в стані ущипливого презирства до себе.

— Зараз поясню. Я схрещую рослини, але не відразу одну з одною, — Мічурін почав сходити з помосту до народу, тримаючи в руках кілька черенків винограду. Він весь світився радістю. — Я схрещую їх поступово, підбираючи близькі до кожної і по можливості такі, що вирости в різних за відстанню місцевостях, створюю гібридів-посередників, а тоді вже, щоб одержати результат, схрещую...

— Що, що?

— Тихше, темноту... Кажі далі, батечку.

— Дуже просто. Так от вже створено з південних і далекосхідного тайгового північний виноград. От погляньте: «перша ластівка».

І, добувши з кишені виноградне гроно, Мічурін протяг його старому Єгору Жукову.

— Ми цим ділом не интересуємось, — сказав Єгор, неохоче беручи виноград своїми вузлуватими, темними, як коріння дерева, пальцями.

— А ти покуштуй, — сказав Мічурін.

Старий пожував ягоду й сплюнув. Всі погляди скеровані на Єгора, як на рідкісного дегустатора вин.

— Ну?

— Та кажи вже... жуєш...

— Вугла дуже. А смак... це... — Єгор запнувся. — Вода. Вона й непогана ніби, тільки не наша це справа, — сказав Єгор і передав гроно онукові. — Нам треба що? Посадовив навесні, а влітку споживай: картопля, ріпа чи буряк. А цю штуку посади, ходитимеш коло неї років десять чи й п'ятнадцять.

Єгор глянув на Мічуріна і з виразу його обличчя збагнув раптом, що говорить невірно, нерозумно, хотів був замовкнути, щоб не пошитись у дурні й не стати

посміховищем, та притаманна впертість взяла гору, і він сказав:

— Отож, гляди її, бережи від морозу та гадай, яка на смак уродить. А тоді, гляди, чи вродило, чи ні, а тобі помирати час. От тобі й фрукт. Хтось там їстиме — ласуватиме.

І несподівано на всю площу, наче грім, пролунав всенародний регіт, що перевернув Єгорові всю душу.

— Ну й помирай! Без тебе з'їсться! Помирай, старий шкарбан! — сказав молодий сердитий червоноармієць-інвалід і наблизився до старого, як до ворога. — Тепер я питатиму твого онука, що він скаже про тебе, коли зросте твій сад. Кажі, малий! Повідай народу!

Всі дивились тепер на Єгорового внука, десятирічного Лукашика, що тримає виноградне гроно.

— Скажу, — задзвенів у запалій тиші кришталевий Лукашиків голос і вшух. — Скажу, спасибі, скажу, діду, на добру пам'ять. Щодня казатиму.

— Правильно, — сказав Мічурін, коли люди втихомирилися. — Вірно. Стара, темна, личакова Росія померла й не воскресне. Такий закон природи. Йому підкоряється все живе. Нове життя прорвалось до сонця, до світла, до перемоги! Я бачу його. Бачу наші міста і села в садах. Коли там, де, крім горобини, нічого не цвіло, зацвітуть яблуні, груші, абрикоси, персики... Яка буде країна! І все це так просто, абсолютно просто! — Мічурін здивовано глянув навколо й навіть низав плечима. — Ви розумієте, щодня я все дужче й дужче дивуюсь, ну як ми могли так жити?

— Це ж як саме?

— Куди не глянь — скрізь верби, чорт би їх побрав, осика, вільха. Вся наша величезна північ споконвіку цвіту не бачить! Яблуко — ласощі! Виноград — казкове слово! А ми зробимо Радянську Росію яблуневою, грушевою, вишневою, персиковою!.. Медовою!.. Адже насправді все це так просто. Треба на кожне подвір'я двадцять саджанців. І все! І всі будемо багаті! Ось мій лозунг!

— Дозвольте, а з ким ви цей лозунг погодили, Іване Володимировичу? — спитав Мічуріна Рябов, що надійшов у супроводі професора Карташова.

— Тобто?

— Тобто, я питаю, з ким ви погодили ваш лозунг?

— Я його погодив із здоровим розумом, і от народ починає вже розуміти,— відповів Мічурін.

— Виходить, інші не мають цього розуму? — не витримав Карташов.

Професорові Карташову здалось, що Мічурін своєю відповіддю принизив перед народом авторитет Рябова. З другого боку, йому хотілося зробити приємне Рябову як представникові місцевої влади. Він зараз тільки приїхав у Козлов. Підійшовши до Мічуріна, він стиха, але так, щоб Рябов почув, сказав:

— Але ж ви самі розумієте, що ваш лозунг куркульський? Здрастуйте!

Мічурін нахмурився. Він упізнав Карташова відразу, пригадав його перший приїзд до Козлова і все, що в зв'язку з цим говорилося потім у місті, всі байки, плітки, глузування обивателів з міської управи.

— Повторіть, що ви сказали?

— Я сказав — здрастуйте,— зняковів Карташов, зрозумівши, що допустився помилки.

— Ні. Що ви перед цим сказали?

— Я сказав, що існує ж положення...

— Громадяни! Ось перед вами вчений папуга в науці й житті! — вигукнув раптом Мічурін.

— Іване Володимировичу! Хвилиночку! Громадяни! — втрутився Рябов, заглушаючи голос Мічуріна й ще не знайшовши потрібних гучних слів, щоб вийти якось з цього скрутного становища.— Громадяни!

— Ну, знаєте! За такі слова... Дякую вам,— несміливо обурився Карташов.

— Можете подавати до суду. Лозунг куркульський... Хто б і казав мені це! Пристосованець! — лютився Мічурін.

— Іване Володимировичу! Громадяни, прошу вас! — хвилювався Рябов, вискочивши на поміст.— Ох, Іване Володимировичу, так же не можна. Навіщо ж ви?..

— Любий мій, не вчіть мене...

— Та я не вчу. Я тільки кажу.

— От і помовчте. Ви громадянську війну скінчили? Так? А от зараз вона починається в науці. Розуміти треба.

— Ну, Іване Володимировичу, адже професора надіслав до вас Наркомзем на допомогу, — сказав Рябов

тихо, явно маючи намір пом'якшити неприємний інцидент.— Адже це вчений. Він приїхав вивчати ваш досвід.

— Не вірю. Він приїхав наглядати за мною. Йому потрібні мої помилки, а не досвід. Я пам'ятаю його статті про мій сад!

— Ну, що ви?

— Це несправедливо! — сказав Карташов.

— Не смію претендувати,— підкреслено тихо й чітко відповів Мічурін.— Справедливість у цьому місті, наскільки я пам'ятаю, належала вам і попові Христофору. Лозунг куркульський! А-а!

— Ото сором,— скрушно сказав старий Єгор до свого онука Лукашика, що весь час не спускав очей з Мічуріна — так вразили його дитячу душу дивні слова його.

Професор Карташов почував себе знищеним. Він через силу приховував розгубленість, відчуваючи на собі погляди юрби, хоч, власне кажучи, і відповісти по суті йому не було чого: він сам не вірив у те, що казав Мічуріну. Він просто хотів догодити Рябову, і так невдало вийшло.

— А наш от вчений, либонь, посурийозніший за тебе буде,— сказав йому з ехидною повчальністю Єгор.— Як він тебе зразу прищучив. Ти йому ручку, а він тобі — раз! От і стоїш, бач! Еге ж, він у нас крутий. Він у нас... Ти з ним, брат, обережно. Виноград бачив? Ага... Це як усю Росію засіємо, тоді не жартуй... Ей, старий! — звернувся раптом Єгор до Мічуріна.— Клади-но мені корінців отих виноградних та яблук, які міцніші. Давай!

Путівцем понад річкою, через березняк та ялиновий чагарник тихою ступою чвалала руда конячка.

Під веселим весняним сонцем вона здавалась вилитою з золота й такою приємною, ніби доводилась вона дідові Єгору та його онукові не конякою, а членом сім'ї. Вони поверталися з міста, опановані новими думками. Єгор крутив у руках черенки винограду й зосереджено думав. У Лукашика була яблунька в руках.

— Вчені от як сварилися,— сказав Лукашик.

— Вчені, вони теж, бачиш, різні. Одні вчені на гроші легкі, інші — на мозолі. От і хто куди. Наш от вчений,— старий Єгор потрусив черенком винограду,— мабуть що

партійний, а той — ні... Бачив, який важний, ото вони й сваряться. Час-бо такий...

— Виросту, теж буду вчений,— мрійно зітхнув Лукашик.— Вже ж такі виногради розведу...

— Бач ти...

— Діду!

— Ну?

— Прожени мене з дому. Або я сам втечу, як Ломоносов. Дома ж нічого я не висиджу.

— І прожену. Дорога тепер відкрита.

— Я вже, діду, такі там виногради розведу, такі яблука...

— Тільки я тобі, Лукашику, от що скажу... Досі ці виногради лише в піснях натякались та в казках... А тепер он що робиться. Цей старий вчений! Отак і ти, як підеш,— Єгор махнув черенком кудись у далечинь на всю країну,— вчись. Підростеш, дівка, гляди, якась повернеться,— женись, вчись.

Наприкінці серпня в приміщенні монастирської трапезної було відкрито генетичну лабораторію Мічуріна, а рядом у саду — велику виставку його наукових досягнень. На довгих стелажах, прикрашених квітами, красувалися сотні сортів його гібридів. У залі лабораторії стояв великий овальний стіл, також заповнений плодами.

На виставку прибули садоводи, агрономи і вчені з столиці. Це було свято Мічуріна.

Торжествували помічники, учні. Організатор виставки Рябов почав навіть промову перед гостями:

— Товариші! Довгі століття прославляла історія страшні поля битв, де вмирили люди. Але мовчала вона про зорані поля, на яких ми працюємо. Прославляла імена тиранів, царів-убивць...

Т е р е н т і й. Ну, вже! Осідлав царів.

Р я б о в. ...царів та їх нащадків. *(До Терентія)*. Зараз... *(До гостей)*. Так. Прославляла тиранів, нічого не бажаючи знати про походження пшениці, плодів, про героїв і художників землі..

Т е р е н т і й *(помітивши наближення Мічуріна, до Рябова)*. Кинь царів, кажу, іде, чуеш...

Р я б о в. Вісімсот кращих видів зібрав тут Іван Во-

лодимирович за довгі роки праці!.. Сто п'ятдесят нових сортів створив він до початку великої пролетарської революції і приніс їх на службу народу. Від імені міського комітету Російської Комуністичної партії більшовиків і виконкому Ради робітничих і селянських депутатів, відкриваючи цю першу...

З'являється Мічурін в супроводі Кічунова і Сивцева.

Мічурін (до Кічунова). І я дякую вам; все пам'ятаю: і ваші турботи про мене, і незабутню зустріч двадцятого століття. (Помітивши Рябова). Досить, досить, досить...

Рябов. ...виставку його праці, пройняті...

Мічурін. Я дуже щасливий, панове... (Рябов подає знак). Вибачте... як?.. Так-так... Товариші, сьогодні у нас знаменний день. Відкриваючи центральну генетичну лабораторію, ми... Прошу сідати...

Кічунов. Чудова президія. Єдина в своєму роді... на всю, мабуть, Росію. Кожний промовець, перед тим як говорити щось розумне і практичне, повинен вкушати плоди, які лежать перед ним...

Мічурін. Ви вгадали. На цьому столі природа пропонує вам на розгляд... Взагалі це дивний і, смію запевнити всіх присутніх, такий прекрасний стіл, що я навіть схвильований. Це плоди мої. Наказую... Тобто щиро прошу всіх присутніх з'їсти по пів-яблука номер один і при цьому дивитись на мене...

Всі беруть яблука і починають мовчки їсти.

Кічунов. Іване Володимировичу! Це чудове яблуко! Це... ви нас просто перетворюєте в дітей. По-моєму, на світі нема такого плоду!

Мічурін. Згодний. І саме тому дозвольте зупинитись докладніше на ньому. Я вважаю, що кожна свідомо людина повинна знати про це, кожен робітник, селянин і кожен учений. Ось його батьки. (Показує жовтий маленький бельфлер і китайку). Ось мати, ось батько, ось нащадок. (Показує велике яблуко).

Піонер. А чому батьки маленькі, а яблуко велике?..

Мічурін. Зараз. Мати — з півдня. Прибувши до нас в континентальний клімат, відразу, звичайно, зачала на морозі і ледве плодоносила — плоди рідкі, дрібні. В 1900 році я переносу на її цвіт пилок китайської яблуні. Дозріле насіння висіваю тої ж осені. Виявляється: всі сіянці відхилилися в бік матері. Лише один

відрізняється добрим розвитком всіх частин зовнішнього габітуса. Беру. Пересаджую ще двічі і на сьомому році одержую плід — гібрид, чудовий на смак і великого розміру. А чому? Тому, що в гібридах передаються спадкові задатки не тільки батька й матері, як це стверджують деякі горе-теоретики. В гібридах складаються комбінації цілої групи далеких родичів — дідів, прадідів, прабабок, а іноді ще й віддаленіших родичів по загальних лініях! І пробуджуються вони до життя при гібридизації, як під час вибуху, проспавши перед цим цілі століття в прихованому стані. Зверніть увагу: всі гібриди, одержані від схрещування видів або різновидностей далеких між собою за місцем походження, мають найбільшу силу пристосування до умов нової місцевості.

К а р т а ш о в (до Сивцева). Так. Ач, куди сягнув.

М і ч у р і н. Але це тільки початок біографії. В новому сорті з'явились і нові недоліки — рано почали визрівати. До кінця серпня втрачається соковитість, з'являється мучнистість, гнилизна. Тоді я ввожу в дію ментора, тобто прищепляю йому на нижні гілки, ближче до стовбура, живці іншого старого сорту. А через кілька років — ще шість живців інших зимових сортів. Як змінювалися плоди з року в рік, як вони ставали цупкіші, важчі, набирались аромату, як почали визрівати все пізніше й пізніше — це разюча картина! (Плаче від творчого захоплення). І дерево, з комбінацією властивостей трьох ближчих плідників, стало міцним, ні зимових морозів, ні весняних — нічого не боїться! Облиште аплодисменти. Я не артист! До речі, біографію не закінчено. (Голосно, з нотою особливо урочистої наступальної сили). Через п'ятнадцять років я прищепляю його в крону дорослої антонівки півторафунтової! І як наслідок — величезна урожайність, плоди збільшуються до граничного розміру! Присмак антонівки є?

П і о н е р. Нема!

М і ч у р і н. Ах ти! Все перекуштував! Нема присмаку антонівки!.. Це значить — новий сорт виробив уже в собі повну стійкість і не піддається вегетативному впливу підщеп.

К і ч у н о в. Це класично, Іване Володимировичу, це чудесно! Яка надзвичайна точність думки!

М і ч у р і н (до Кічунова). Це, Василю Васильовичу, взаємність тривалої любові й згоди. Я штучно і тактично

підставив природі сприятливі умови для створення нового сорту. Ось за цю увагу, за відданість і вірність прекрасна дама й пішла мені назустріч. Роман тривав двадцять п'ять років.

К а р т а ш о в. Це дуже захоплюючий роман, Іване Володимировичу! Тільки я боюсь...

М і ч у р і н. Ну, ви завжди чого-небудь боїтеся.

К а р т а ш о в. Та ні, дозвольте. Я хотів зауважити, що це надзвичайно цікаво, хоч у нас є кілька аргументів, якими ми хотіли б обґрунтувати протилежну точку зору. Ви дозволите?

М і ч у р і н. Так.

К а р т а ш о в. Дозвольте бути цілком відвертим!

М і ч у р і н. Будь ласка, хоч це вам, я помітив, ніколи не вдається.

К а р т а ш о в. Е-е... м-м... е-е...

С и в ц е в (тихо). Тільки ми просили б вас не при публіці.

Мічурін прикро вражений. Він дуже неохоче зробив поступку вченим гостям. Дальша розмова відбувалася вже в лабораторії біля овального стола.

К а р т а ш о в. Нам не хотілося, бачте, шокірувати вас, як великого садочода.

Ці слова справляють на Мічуріна гнітюче враження. Завжди легко вразливий, він раптом поникнув і мовчки відійшов до вікна. Це помічає професор Кічунов.

К і ч у н о в. Почекайте, почекайте, я чогось... Що ви хочете сказати?

К а р т а ш о в. Ви, звичайно, розумієте, що все це виключно серйозно і що справа тут не тільки в яблуці?

С и в ц е в. Що це яблуко, так би мовити, символічний плід дерева пізнання?

К і ч у н о в. Чому символічний? Я бачив тут уже цілком реальний вегетативний гібрид яблуні й груші.

К а р т а ш о в. Яблука й груші? Нема такого плоду!

К і ч у н о в. Як нема? Чому?

К а р т а ш о в. Тому, що цього бути не може!

Т е р е н т і й. Здрастуйте! Та ви ж держите його в руці! Покуштуйте!

К а р т а ш о в (яблуко випало з рук). Дозвольте, дозвольте!.. Іване Воло... я не розумію. Перестаньте мене містифікувати. Я не можу куштувати того, чого немає! Відмовляюсь!

Сивцев (*піднімає яблуко, що впало*). Вибачте, допустимо навіть, що є. Припустімо, що ця випадкова модифікація могла виникнути...

Карташов. Так, так, так! Я допускаю. Більше того, я навіть з'їв її, як об'єктивно існуючу данність, проте це аж ніяк ще не значить... е-е... Тобто... що висновки, які ви робите прилюдно, це — даруйте мені...

Сивцев. Це неможливо!.. І цього ми нікому не дозволимо...

Кічуров. Хто це ми?

Сивцев. Прекрасно ви знаєте хто.

Кічуров. Говорить ясно і без цих загадкових узагальнень.

Мічурін (*відходячи від вікна*). Я вас покликав на свято. Проте бачу — свято моє не відбулося... Скажіть же мені на прощання — нащо ви ховаєте мене? Нащо відгороджуєте від світу в саду?

Сивцев. Дозвольте, дозвольте.

Мічурін. ...Я вас питаю! Доки ви будете замовчувати мою працю?

Карташов, Сивцев. Хто замовчує?

Карташов. Ми визнаємо гібридизацію міжвидову і навіть міжродову. Визнаємо деякий вплив відкритого вами ментора. Але... на жаль, це не має перспектив в еволюції. Організм у своєму розвиткові автономний від умов життя.

Мічурін. Дурень.

Карташов. Прошу без грубощів. Ви... ви звужуєте мені судини! У мене гіпертонія!

Мічурін. Слово має професор Сивцев.

Сивцев. Домовляємось, Іване Володимировичу, без цього... без словечок...

Мічурін. Будь ласка.

Сивцев. Причини мінливості спадковості незбагненні!

Мічурін. Папуга!

Сивцев. Без грубощів!

Мічурін. А чому не бути мені з вами грубим? Ви — мої супротивники — люди безідейні, благополучні, обмежені.

Сивцев (*благородне обурення*). Я мовчу.

Мічурін. Добре, беру папугу назад.

С и в ц е в. Генні і хромозомні мутації виникають випадково... Зрозумійте ви...

Т е р е н т і й. А я розумію так своїм розумом, що ніяких генів і хромозомів взагалі нема!

К а р т а ш о в. Як нема? А що ж, по-вашому, є?

Т е р е н т і й. Служба.

С и в ц е в (*до Кічунова*). Ось наукова розмова в лабораторії біолога!

М і ч у р і н. Справа не в розмові, а в революційному землеробстві, в тваринництві. Вже кому б, як не біологам, зійти б з п'єдесталу на землю і заговорити мовою народу. А не плутатися в тумані: випадково! незбагненно! К чорту таку науку!

К а р т а ш о в. Дуже шкода. Я вболіваю. Якщо хочете знати, я завжди був схильний захоплюватися вашим фанатизмом, але треба ж бути великодушним і не забувати, що не тільки ви мрієте про щастя людства.

М і ч у р і н. Облиште!

К а р т а ш о в. Запевняю вас! Звичайно, людству однаково, хто зробить його щасливим — ви або ми...

К і ч у н о в. На жаль, світ побудований так, що щастя людства здобувається ціною чієїсь страждань...

М і ч у р і н. Так. Так. А їх, у всякому разі, було в цьому саду... (*До Карташова*). Киньмо цю розмову.

К а р т а ш о в. Будь ласка.

М і ч у р і н. Тільки знайте: цього вам не минути. (*Показуючи «яблуко розбрату»*). Доведеться покуштувати. І чим пізніше, тим більш гірким здасться вам його смак. (*До Кічунова*). Ходімо на повітря.

Тисяча дев'ятсот двадцять другого року в Кремлі, на засіданні Ради Народних Комісарів, при обговоренні проблем реконструкції сільського господарства країни, про Мічуріна згадав великий Ленін.

Тривалим спробам одержання нових культур рослин було надано величезного державного значення. Мічурін був викликаний у Москву в Раднарком для доповіді.

В Козловському виконкомі хвилювались як ніколи. Мічурін захворів.

Степан Рябов був блідий і цілком розгублений. Він

ходив по кабінету, погрожуючи кулаком уявному супротивникові.

— Відмовився їхати. Чи ви бачили щось подібне?

— Що ви кажете?

— Факт.

— Збожеволіти можна.

— Ну, знаєте!

— Почекайте. Що ж робити?! Я влаштовую виставку, пишу доповідні записки в Раднарком, щоб надати цій справі державного масштабу. Його викликає Ленін!

— Він нездужає,— сказав Терентій.— На ногах ледве тримається.

— Подождіть, подождіть. Тихо! Іде.

Увійшов Мічурін. Подивившись на своїх питомців і керівників, він відразу зрозумів їх гіркоту.

Він справді нездужав. Але не тільки недуга пригнічувала його. Його, що ніколи в житті не відлучався з рідних місць, мучив страх. У нього не були закінчені спроби виняткової ваги, що потребували надзвичайної уважності й знання всіх попередніх етапів, а передати спостереження не було кому. Всі навколо нього були такі молоді.

І думав він уже третій день про цю свою драму, про щастя зустрічі з великою людиною, яка не справдиться, всоте вирішуючи на всі лади болюче питання — чи має він право поставити під загрозу таку велику працю.

— Іване Володимировичу!

— Товариші, ні.

— Що ні?

— Я знаю, що ви хочете. До Леніна? Ні.

— Але ви розумієте, що ви кажете?

— Розумію.

— Але ж він вас чекає!

— Слухайте, не вчіть мене.

— Але ж він, Ленін, вас чекає!

— Нічого він не чекає,— сказав Мічурін тихо, немовби Ленін був тут, поряд, у суміжній кімнаті, й він, Мічурін, боявся порушити його спокій.— Дитяча ваша уява. Ви думаете, йому нема чого робити, у нього гібриди в голові? Таж країна яка — півсвіту! Революція! Дихати йому ніколи! Як же я з'явлюсь до нього й відбиратиму дорогий час? Що ви розумієте! Таж він, певно, ненаро-

ком згадав і з люб'язності, як хороша людина, написав: мовляв, приїздіть. Розуміти ж треба.

— Іване Володимировичу, ви глибоко помиляєтесь.

— Хороший мій, усе моє життя — боротьба помилок з немилками. Ні, ні... Ось ти, Рябов, краще сам їдь, організуй доповідь в академії для Наркомзему, не далі, а до Леніна годі! Я забороняю вам!

Був вечір. Він лежав у своєму робочому кабінеті серед книжок і рослин. Йому погіршало. Він диктував листа. Писав Рябов:

«Дорогий товаришу Ленін! Я був би щасливий до Вас приїхати, але шкода, не приїду я до Вас. Я спізнився. Я старий і нездужаю, а недороблено так багато, що я не маю вже сили відірватись. Мене тримають мої вбогі творіння на грядці ось уже півстоліття. Та й який я доповідач: мені судилась грядка, а не трибуна. Будьте здорові й благополучні. Приїздіть до мене в сад відпочити й подумати про майбутнє людства. Ваш *Мічурін*».

Так вони й не побачились.

Зима тисяча дев'ятсот двадцять четвертого року була сніжна й дуже сувора. Люті морози доходили краю й не попускали. Гуляла хуртовина по степах, замерзали по-дорожні, й пташки падали на льоту.

Немов передвістя біди скувало всю нашу землю. З ополонок глибоко промерзлих річок клуботіла пара, неначе дим. Тріскались дерева по лісах. Вигибали сади. Мічурін лежав хворий в заметеному снігом будиночку. Заврайземвідділу Рябов сам вартував у розсаднику цілу ніч, не покидаючи лабораторії. Що робити? Як рятувати розсадник, за який він відповідатиме перед Леніним? Як зберегти мічурінський сад, з яким він споріднився вже, і полюбив його, й виріс у ньому духовно за кілька років, навчаючись й допомагаючи незлагідному старому рішуче в усьому, що було в його спромозі.

— Але ж у саду морозостійкі гібриди?

— Все має свою межу. Не на такі морози розраховані спроби. Це не мороз. Це лихоліття.

— Витримаємо.

— Але чекають ще більших морозів. Що робити? Як врятувати?

— Закидаємо снігом якнайглибше хоча б з півсотні молодих дерев і грядку сіянців. Прикриємо соломою, чим можна.

— Хазяїна питали?

— Спить.

— Ходімо.

— Товариші, я вас прошу,— хвилювався Рябов, беручись за лопатку,— не шкодуйте сил. Нічого не шкодуйте. Це треба врятувати. Не будемо ми комуністами, коли не врятуємо!

— Степане Михайловичу, ви не хвилюйтесь,— сказав Терентій, взявши лопату, як зброю, й поплювавши на долоні.— Лютує мороз, лютуватиму й я.

В мічурінському саду закипіла робота. Біля молодих, найдорогоцінніших дерев працювали Рябов, Мешков, Дедушкін, Терентій і чоловік з двадцять робітників; вони закидали дерева снігом.

— Ну й мороз! Вогонь!

— А й справді вогонь! Такого морозу, гляди, по всіх світах шукай — не знайдеш,— бурчав Терентій,— хоч би вчені щось там придумали. Неподобство! Дурно гроші одержують. Диви, пташина лежить.

Раптом в саду, звідти, де будинок, з'явився Мічурін. Він поспішав і був дуже схвилюваний. Таким ще в саду його не бачили ніколи.

Він був без шапки й такий блідий, що Рябов злякався.

— Іване Володимировичу, що з вами? Хто обіцяв не виходити на холод?

Мічурін зупинився, в руках у нього тремтіла шапка.

— Скиньте шапки. Ленін помер!

— Ленін!..— вихопилось у всіх, як стогін.

— Ленін, Володимир Ілліч Ленін помер у Горках,— сказав він тихо, чітко вимовляючи кожне слово.

Всі скинули шапки. Терентій перехрестився за російським звичаєм.

Гули гудки по всій країні, й незліченні народні сльози падали холодним градом на осиротілу Радянську землю. Стогнали заводи. Зупинився, закликаючи на морозі весь світ.

— Ленін! — глухо простогнав Мічурін. — За своє життя він приніс людству більше добра, ніж усі великі люди світу за десять століть.

— Ленін... Володимир Ілліч!..— тихо затужили Синицин і Рябов.— Товариші...

Вони мовчали довгу незабутню хвилину.

— Природа байдужа до життя. Ось вона відняла кого — Леніна! — Мічурін глибоко передихнув, подивився навколо, на безмежжя снігів, і в погляді його була повінь гніву.— Війна, товариші, війна навкруги. Холод і смерть проти тепла й розуму... Слухайте мене,— Мічурін випростався.— На честь найвеличнішої безсмертної людини, яка вивела нашу країну на перше місце в історії, наказую припинити роботу!

І Мічурін надів шапку. Обличчя його стало грізним і жорстоким, немовби він збирався рушати в бій.

Помічники дивились на нього з подивом.

— Перевіримо сили на холоді, — сказав Мічурін. — Природа проти нас. Підемо й ми проти неї у відкрити за справу Леніна. Наказую — віддати сад морозу!

Незабаром сніжна габа вгорнула все — засипала місто, і степ, і сад, і будиночок в саду.

Настала весна. Великі спустошення спричинили морози в садовому господарстві середньої Росії. Чималої шкоди завдали вони й мічурінському саду. Але якими б значними не були втрати, мороз приніс Мічуріну й свої відкриття. Під однією загиблою від морозу грушею було виявлене справжнє чудо — зовсім неушкоджений морозом живий кущ винограду.

Багато видів плодових гібридів перенесли мороз і розцвіли.

В саду кипіла робота. Співали дівчата на грядках, працювали піонери з граблями, лопатами. Серед квітухих дерев, прикрашених марлевими мішечками, одягненими на запилені квіти, снували й весело гули бджоли.

Мічурін сидів на складаному стільці біля деревця, нахилившись до нього, як лікар до дитини. В руці у нього була лупа. Деревце було гібрид — нова горобина. Мічурін бачив лише йому одному помітну боротьбу різних начал у новому дереві, одержаному з двох,— «жениха й нареченої», що їх він «одружив». Він розмовляв з деревцем уголос:

— Бунтуєте? Бачу. Ух, як бувають. Яка бійка! Нічого, молодята. Спізнаєтесь — покохаєтесь... Ага, ось уже й нова ознака свою фізіономію показує. Прекрасно. Років через шість я вас остаточно помирю. Будете солодкі, великі. Помандруєте на північ, будете людей звеселяти. Людські діточки радітимуть вам, крастимуть вас, лама-тимуть, їстимуть. Е-е, краса яка!..

Щасливий, заплющив очі й усміхався, немов бачив похід на північ своїх витворів.

До нього прийшли учні з далекого Алтаю.

— Інтерес до вас, Іване Володимировичу, величезний.— Молодий садовод Лісницький з цікавістю роздивлявся, розглядав видатного дослідника.— Я вже лекції про вас читаю.

— І я,— додав садовод Жуков.

Мічурін посміхнувся.

— Дивіться, лектори.

— Аякже. Змінюється країна. Питання ставлять які. Не завжди відповіси!

— Почекайте, от як почне укрупнюватися землеробство... Яка революція піде по полях!

— А який, скажи мені, смисл у схрещуванні саме рослин різноманітних видів? — спитав Жуков. — Практично ти мені поясни.

— Величезний! — сказав Мічурін. Він любив бесіди з простими людьми. Яблуна з грушею, з глодом. Персик зі сливою. Мигдаль з персиком! Величезний! Тут перед нами розкриваються можливості одержання рослин з небувалими властивостями. Тут, з глибини, так би мовити, майбутніх віків ми визиваємо до життя бажані дерева, яким довелося б чекати тисячоліття повільної еволюції до появи на світ. І не тільки дерева...

На садовій доріжці з'явилася група студентів на чолі з професором Карташовим.

— Ось у цій тиші прожив я самотником два роки,— не без самозадоволення повчає професор своїх вихованців.— Тут я дуже багато попрацював над критичним освоєнням емпіричної побудови Мічуріна.

— А хто там верзе нісенітницю?! — почувся з-за квітучих галузок голос Мічуріна.— Терентію, хто це там? Чи не професор Карташов?

— Так точно, Іване Володимировичу,— сповістив Терентій.

— Здрастуйте, Іване Володимировичу! — зніяковів Карташов.— Ось і ми.

— Приїхали з студентами до нас на практику! — продовжував Терентій і, помітивши, що студенти його оточили, сказав їм: — Так, практика — велике діло. Товариш Енгельс у своїх писаннях пише, що сама теорія без практики — все одно, що кінь без хомути.

Студенти засміялись.

Дехто з студентів встиг уже скинути сорочки. Деякі лінкуватого порозлягались на траві.

Мічурін ішов по садовій доріжці. Його наближення не провіщало нічого, що могло б порадувати Карташова.

— Вибачте, руки зайняті і голова,— тихо сказав він Карташову, що йшов назустріч, і поглянув на студентів.

— Ви чого розсілись? Куди ви приїхали? На дачу? Встати!

— Неподобство! Розуміти треба, якщо вже в студенти вийшли,— сказав Терентій.

— Не твоє діло!

— Господи помилуй! — Терентій перехрестився.

Мічурін повернувся до Карташова й, відвівши його трохи набік, з підкреслено ввічливою наполегливістю заявив:

— Пане професор, я прошу вас негайно відвезти звідси цих людей.

— Тобто як відвезти? — здивувався Карташов. — Іване Володимировичу, але ж це Наркомзем надсилає студентів до вас на практику.— Останні слова Карташов вимовив пошепки.

— Це не студенти. Ви мене містифікуєте.

— Пробачте,— прошепотів Карташов,— це студенти третього курсу, Іване Володимировичу. Йй-богу, не можна ж так, соромтесь, що ви робите?

— Що роблю? Добре. Студенти, кажете? А чому я не бачу в їхніх очах захоплення, радості, жадоби пізнання? Чому вони зараз розсілись, як пошлі дачники! А чи вони не знають, що ви їх привели вперше в єдиний у всьому світі сад, до якого звернені погляди передових учених? А чи вони такі вже бездари?

— Іване Володимировичу! Ну що ви? Це мої учні.

— Ах, так. Ну, тоді все зрозуміло. Підійдіть до мене,— сказав Мічурін, помітивши студента, що жував.

Студент перестав жувати й підійшов.

— Як мене звать?

— А в чому річ?..— спитав студент, ладний піти крізь землю.

— Ленін знав мене на ім'я й по батькові, а ви не знаєте. Тому що ви не-е, той, як його... Мені дуже шкода вас. От що!

Раптом Мічурін вгледів за четвертою чи п'ятою яблуною людину й зразу попрямував до неї.

Студент Павло Синицин сидів навпочіпки біля невеличкого чудернацького деревця, поглядаючи на дерево й на малюнок у книжці. Мічурін підходив до нього ззаду швидко й обережно, як до дивовижної пташки на дереві, боячись її сполохати.

— Здрастуйте, юначе, що ви розглядаєте?

— Здрастуйте, Іване Володимировичу. Пробачте, не витримав. Роздивляюсь на гібрид черемхи й вишні. Ось він, церопадус. Дивно.

— Що саме?

— Горішні два пагінці довші й різні товщиною.

— О, тут, знаєте, боротьба,— сказав Мічурін таким хорошим лагідним тоном, ніби ніякий Карташов до нього й не приїздив зовсім.— Підщепі черемхи п'ять років, а вічко щепи ми взяли в чотирирічного дерева. В цій боротьбі черемхи з вишнею веде перед у боротьбі, виходить, черемха. От вона вгорі й дужча, а внизу перемогла вишня, бачите... Стривайте, я вас десь, здається, бачив?

— І навіть не один раз. Тут я у вас колись яблука крав. Пам'ятаю, ви мене негідником називали.

— Боже мій!..

— Отак... А потім я був тут в ревкомі. Грамоту вам видав охоронну ім'ям революції. Пригадуєте?

— Голубчику мій, так це ви? Господи, от старію. Ну, ви подумайте — мало не щодня вас згадую, а от зустрів — не впізнав. То ви вчитесь?

— Вчусь.

— Вчіться, дорогий мій. Тут праці — сказати неможливо. Тисячі спроб, десятки років терпіння.

— Іване Володимировичу, я терпінням запасся у вас на все життя. З того часу, як ви мені сказали, що все це для мене, пам'ятаєте...

— Ну, як же... Ага! Що ж це ми? Кличте сюди ваших товаришів. Чудесні, талановиті хлоп'ята. Панове!.. Товариші, прошу сюди!

Студенти й Карташов почали підходити. Добрий, сяючий Мічурін, який раптом цілком змінився, перейшов до сусіднього деревця й, сівши на складаний стільчик, з насолодою подивився на молодь, на деревце, на Карташова.

— Ось, зверніть увагу — персик. Скільки років б'юся, сотні сіянців щороку й жодного морозостійкого гібрида. І розщиплюється чи на мигдаль, чи на персик. Ваш професор зараз скаже, що не розщеплюватися вони не можуть.

— Не можуть, Іване Володимировичу, — це закон, — сказав Карташов, надавши голосові найбільшій лагідності й зробивши при цьому такий обережний рух рукою, немовби він погладив гриву леву. «Лев» однак заричав.

— Ви так обставили себе законами цього Менделя, що вже не зможете скоро й ногою ворухнути. Час не настав! Є час приходу і відходу всьому, в тому числі і законам. Висновок який? — спитав Мічурін, звертаючись до студентів.

— Продовжувати. Розберемось, — відповів Павло Синицин.

— Так. Оголошую його професором. І передаю йому на щастя, — Мічурін показав Карташову на Синицина, — свою задачу. Колись народ йому дякуватиме за північний персик, і ви будете потім підводити наукову базу... Не ремствуйте, але нічим допомогти не можу.

— Іване Володимировичу, я б волів, нарешті, порозумітися з вами сам на сам. І взагалі прошу не пригнічувати мене в присутності...

— Те-те-те-те-те.

— Прошу вас.

— Вибачте. Степане, — звернувся Мічурін до Рябова, — займись із студентами. Я поговорю з Євгеном Григоровичем наодинці. Прошу.

Карташов посміхнувся. Мічурін уперше назвав його на ім'я й по батькові. «Побоюється, старий хрін», — подумав він і випростався.

Не встигли вони відійти від студентів і на двадцять кроків, як позаду почувся гучний голос Терентія:

— Не розходитись! Куди бредете?!

Мічурін озирнувся. Терентій повчав студентів:

— Нема ніякої моральності. Де ви знаходитеся? В академії чудес Івана Володимировича. Тут дихати не можна, а вам хи-хи, ха-ха!

— Терентію, іди-но сюди... Хвилинку.— Йде назустріч Терентію.— Терентію, я мушу тобі сказати, ти зовсім не вмієш розмовляти з людьми.

— Це я от? — запитав Терентій, підійшовши до Мічуріна.

— Стривай. По-перше, ти завжди втручаєшся не в свої розмови.

— Ну.

— Всіх перебиваєш, не даєш людині закінчити думку.

— Іване Володимировичу...

— Помовч. Так не можна. Потім ти хвалькуватий, так-так. Хвалькуватий і грубий з людьми.

— Еге ж, так, так,— підтакував Терентій, киваючи головою й поглядаючи з докором.

— Так не можна з людьми поводитись. До нас приходять з великими життєвими запитами. Треба говорити з людьми лагідно, делікатно.

— Так, так, еге ж...

— Що еге ж? Нащо ти кричав на студентів?

Тут уже Терентій не витримав.

— Хто? Я? На студентів? Ви кричали! Ви ображали молодь! Струнко перед вами не стали. Все вам не подобається! Учених лаєте...

— Яких учених?

— Карташова... От,— сказав Терентій дуже тихо, киваючи в бік професора Карташова.

— Слухай, Терентію, і зятям собі раз назавжди, я в житті жодного вченого жодним словом не образив. Зрозумів? Ніколи!

— А чого ви мене професором дражните? — швидко зміркував, що сказати, Терентій, щоб відвернути від Карташова зайву образу.

— Подожди, подожди.

— Ні, тепер вже ви подождіть!

— Терентію, не перебивай мене. У мене й так вже скляна голова. Про що ж я казав? Ага... Невже я ляв студентів? — здивувався раптом Мічурін. — Я ж дуже делікатно їх зустрів. Щоправда, коли вони підійшли до мене цілою юрбою, я спочатку, признатись, трохи розгубився. Але потім, коли вже я опанував себе, я дуже делікатно їм пояснив... Е-е, Терентію, не можна, не можна, йди...

Терентію!.. Ай-ай-ай... Що ж це я забув? Ага...

Стий! Слухай! Піді зараз же на восьму грядку — восьму! — і познімай щити, зрозумів? Будьте ласкаві, прошу вас,— сказав Мічурін з пустотливими вогниками в очах і підкреслено делікатним жестом запросив Карташова на драбину.— Так, так, щоб не марнувати час, я займатимусь запиленням. А ви подивитесь мою стихійну емпірику.

Мічурін підняв з землі похідну торбинку з приладами й швидко поліз по драбинці.

Професорові Карташову, хоч-не-хоч, а й собі довелося вилізти на другу драбину. Таким чином відверта розмова двох вчених відбувалась у самій гущавині запашного яблуневого цвіту, під гудіння бджіл і веселе цвірінкання садових пташок, а десь кінець саду на грядках співали ще й дівчата.

Цвіту було так рясно, що за ним вони ледве бачили один одного, і це допомогло їм бути відвертими до кінця.

Мічурін. Отже, ви мною незадоволені.

Карташов. Так. Я вимагаю від вас того додержання правил пристойності, якого ви так домагались від моїх студентів.

Мічурін. Так. Ви вже маєте одне очко. Далі.

Карташов. А далі ми продовжимо нашу стару суперечку.

Мічурін. Я зайнятий.

Карташов. Іване Володимировичу!

Мічурін. Емпіричний настрій! Це ви сказали студентам з таким відтінком, ніби ви привезли їх не до мене, а до Терентія.

Карташов. Дозвольте, коли у нас в академії кажуть, що ви талановитіший стихійний діалектик і емпірик...

Мічурін. А мені байдуже, що там базикають про мене.

Карташов. Подождіть... Я хочу сказати, що не вбачаю тут нічого образливого. Ви, справді, талановитіший інтуїт, емпірик-дедуктивіст.

Мічурін. А ви канцелярист!

Карташов. Не ображайте мене. Нас можуть почувти.

Мічурін. Не турбуйтеся, тут тільки бджоли, а в них своя робота. У мене тут були вчені. Вони шапки

скидали в моєму саду, а ви отруюєте студентів нісенітницями.

Карташов. Вибачте, я читаю курс генетики.

Мічурін. Знаю. Читав з сумом ваші твори, сповнені прикрих помилок, які ви робили через мізерність практичних знань. Ви забуваєте, що студенти — діти робітників і селян. Що вони покликані перебудувати землеробство революційними темпами, а не плентатись століття з вашим поетичним сюсюканням — «природа незмінна!».

Карташов. Ніхто не каже, що вона незмінна. Я кажу, що зміни її не передбачені.

Мічурін. Для дипломованих роззяв. Ви гадаєте, що цвіт яблуні існує вічно? Як би не так! Змініть зовнішні умови, і через тисячі років ця яблуня перетвориться в щось інше. Хочете, я зміню цей цвіт у п'ять років?

Карташов. Це неможливо!

Мічурін. Це я чув від священнослужителів.

Карташов. Я Дарвіну служу, а не церкві!

Мічурін. А я служу народу. Для вас Дарвін — бог, а для мене — наказ діяти. Тому я його продовжувач, а ви утриманець. Заслужений утриманець дарвінізму!

Карташов. Який ви злий. Я ніколи не думав, що єднання з природою зробило вас таким жорстоким.

Мічурін. Не єднання, а боротьба з чужоучками і аматорами, подібними до вас. Чого ви до мене їздите, що вас тягне до мене?

Карташов. Я чесно хотів...

Мічурін. Облиште. Тому, що все передове всіх республік тягнеться в мій сад. Почекайте, ще студенти кинуть вас через тиждень.

Карташов. Ви занадто багато на себе берете.

Мічурін. Так. Я — послідовник Дарвіна і Тімірязєва в Радянській державі, взяв на себе багато. Я не аматор канонів природи. Я творець! Все! Диспут закінчено.

Карташов. Ну, дякую вам. Я думав, ми говоритимемо, як учений з ученим. А все те, що ви мені сказали, і весь ваш запал і нетерпимість, Іване Володимировичу, що ігнорує всякі наукові погляди...

Мічурін. Не всякі.

К а р т а ш о в. Е-е-е... всякі!.. На жаль, зайвий раз доводить мені... І це ваше небажання вести дискусію як належить на гірських вершинах науки...

М і ч у р і н. Гірських вершин досягають, на жаль, не тільки орли, але й ящірки...

К а р т а ш о в. Як ви сказали? Повторіть, що ви сказали?

М і ч у р і н (*помітивши студентів*). Замовкніть, ба-зіка.

К а р т а ш о в. Ви страшна людина...

М і ч у р і н. Студенти ідуть. Зараз я виявлятиму ознаки поваги до вас... (*До студентів*). Будь ласка, будь ласка! (*Злізає з драбини*). Ну як?

Н а т а ш а Ж у к о в а. Ми, Іване Володимировичу, прийшли сказати, що ми мріяли про зустріч з вами багато років. Адже ми всі майже діти ваших учнів. Тільки ми спочатку від хвилювання розгубились.

М і ч у р і н. Так? Знаєте, я це відразу помітив. І теж розгубився.

Н а т а ш а. Ми поклялися одне одному піти з вашого саду професорами.

М і ч у р і н. Прекрасно! Обов'язково! Ми от з Євгеном Григоровичем багато про вас говорили. Яка людина ваш професор! Яка ерудиція! Який політ! Правда, він мені тут добре вичитав. Але я не ображаюсь. Що правда, то правда. (*До Карташова*). До речі, Євгене Григоровичу, спасибі й вибачте, коли щось не так сказав.

К а р т а ш о в. Ні, Іване Володимировичу. Що ви! Ви мені пробачте. Ви неправильно зрозуміли мене.

М і ч у р і н. Ви думаєте? (*До студентів*). Ідіть, там он побачите три яблуні, які я не проміняю ні на що в світі.

Н а т а ш а. Такі яблука?

М і ч у р і н. Ні, поки що звичайні, але вони вже до-співають на 62-му градусі північної широти. (*Студенти пішли*). Євгене Григоровичу...

К а р т а ш о в. Іване Володимировичу...

М і ч у р і н. Почекайте, я щось хотів сказати... але ви мене перебили... Ага, так. Терентію, попроси до мене студентів. (*Студенти знову підходять до нього*).

— Послухайте. Заплющіть очі. (*Сам заплющує очі й широкими помахами палки креслить в повітрі уявну карту Росії*). Уявіть собі карту Росії. Проведіть тисячу

кілометрів з півночі на південь і кілька тисяч — з заходу на схід до океану. Подумайте, скільки мільйонів дітей не бачили там цвіту плодових. Прикиньте кілометри, тонни, століття, радість мільйонів. Ідіть. (До Карташова). До речі, між іншим, те, що я вам сказав на драбині, останній мій гнів. Останні, так би мовити, крихти: старішаю й добрішаю з кожним днем!

К а р т а ш о в. Але ви мене зрозуміли? Адже я не студентом прийшов до вас, а зі своєю великою закінченою картиною світу.

М і ч у р і н. Ну, знаєте, я б не сказав. Хоч, зрештою, так. І в цьому вся ваша, вибачте, неміч. А у мене вона ніколи не була закінченою, картина світу.

К а р т а ш о в. Будь ласка, Іване Володимировичу, власне кажучи, це навіть не так важливо. Для мене набагато важливіше саме це ваше відчуття марності.

М і ч у р і н. Чого, чого?

К а р т а ш о в. Всього минушого і мудре устремління до згоди й миру.

М і ч у р і н. Якого миру... Де ви його бачите?..

К а р т а ш о в. Іване Володимировичу, дозвольте, ви ж самі сказали: «Останні крихти гніву...»

М і ч у р і н. Слухайте, не ловіть мене на слові... Не забувайте, що, крім гніву, існує ще священна непримиренність. А її у мене, слава богу, вистачить на всю вашу канцелярію.

— Іване Володимировичу, — схвильовано сказав, надійшовши, Рябов. — До вас приїхав голова ВЦВКу Михайло Іванович Калінін.

— Що ви кажете?!

— Факт. Он він іде.

— Боже мій... Ну, що ж це?.. Слухайте! Що ви зі мною робите?!

Вони йшли садовою доріжкою назустріч один одному, президент юної землі Рад і вчений землі, вдивляючись здала один в одного й стримуючи найскладніше душевне хвилювання, що супроводить рідкі зустрічі людей виняткових. Сади цвіли в такому, здавалось, захваті, як ніколи. Співали пташки, славлячи весну, і дівчата-опилювачі перегукувались з пташками на своїх високих драбинах серед запашного цвіту, допомагаючи квітам

творити таїнство свого буття за розумною волею людини-творця.

Природа прекрасна. Несмак не притаманний їй ні в сполученні кольорів, ні в формах. Нема в ній ні місця, ні часу, коли б земля не гармоніювала з небом чи вода з землею. Нема негарного дерева й квітів негарних: нема й не буде. І як би не панувала в природі анархія випадковостей, якою б інертною й невіддатливою людським зусиллям вона не була, вона завжди буде дорогою людині. А ступінь замилювання споконвічною її красою завжди буде відзначати натури талановиті, піднесені, як вдячність людської душі за багатство дару в час щасливого народження. І скільки світ стоятиме, навіть коли людський геній збагне й підкорить собі всі її таємниці, й тоді не стане вона менш прекрасною, і ніколи не вичерпається джерело благородної радості від споглядання й оволодіння нею. Навпаки, джерело буде глибшим, ширшим і чистішим. Які гаї, хащі, дрімучі ліси зможуть зрівнятися з квітучим, вирощеним людиною садом?!

Квітував мічурінський сад. Всі вісімсот видів і різновидностей плодових, ягідних, городніх, декоративних рослин, зібраних з північної Дакоти, Канади, Японії, Маньчжурії, Кореї, Китаю, Тибету, Персії, Індонезії, Балкан, Франції, Англії і неосяжного Радянського великого Союзу Республік,— всі сорок п'ять сортів яблунь, двадцять сортів груш, тринадцять сортів вишень, п'ятнадцять сортів слив, всі, які тільки є в світі, черешні, агруси, суниці, актинидії, горобини, горіхи, абрикоси, мигдалі, айви, виногради, малини, дині, троянди, помідори, лілії, тютюни, все, що було й чого не було досі на землі,— все злилося в одну дивовижну квітучу родину в цьому дивовижному саду.

— Дивно! От саме таким я вас і уявляв, — сказав Михайло Іванович Калінін, здаля ще простягаючи руку.— Здрастуйте, Іване Володимировичу!

— Здрастуйте, Михайле Івановичу. Ви теж саме такий, яким я вас собі уявляв.

— Яка благодать, — сказав Михайло Іванович, радісно оглядаючи сад.— От пройшовся по одній доріжці — і вже десять років геть з плечей. Як радісно!..

— І радісно й часом дуже сумно.

— Ну, що ви?

— Так. Поспішив народитись, Михайле Івановичу. Тепер от тільки очі розкрились, а день повечорів.

— Іване Володимировичу, не зводьте на себе наклепу. Що ви? Таж тепер тільки й починається.

— Ось тому й сумно. Природа, Михайле Івановичу, так само, як і суспільство, перебуває поки що, на жаль, в стані чернетки.

— Це правда. Зате як радісно знати, що перебудова людського суспільства й перебудова природи, глибоко захованих її підвалин почалась саме в нашій країні,— сказав Михайло Іванович, вдивляючись у Мічуріна своїми добрими очима землероба. — Володимир Ілліч частенько згадував вас.

— Що ви кажете?

— Так. Який жаль, що він не міг відвідати ваш сад. Яке б це було для нього джерело натхнення!

Почувши ім'я Леніна, Мічурін зняв капелюх і якусь мить був ніби відсутній.

— Так,— сказав він тихо в задумі,— перед його величчю схилились не тільки люди, а й природа. Вона леденіла тоді з розпачу. Птахи замерзали на льоту й людські сльози...

Мічурін показав Калініну всі свої досягнення, всі зразки нових дерев, всі сміливі починання, водночас пояснюючи найскладнішу багаторічну методику праці й розкриваючи перед ним дивовижну біографію й долю окремих дерев. Віддавшись перегляду свого складного творчого шляху, Мічурін так захопив і Михайла Івановича, що вони забули про чай, обід і навіть вечерю, не помічали настирливих всюдисущих фотографів, не чули чемних і несміливих запрошень відпочити й підживитись.

Іх бачили в тісній парі, схилених один до одного, на всіх доріжках, грядках, на березі річки, серед молодих дерев. Іноді йшли вони швидко, захоплені рухом високих думок. Іноді сідали на старезну садову лаву й говорили стиха, немовби в руках у них була жива модель земної кулі й вони роздивлялись крізь лупу всі її неладності. Вони мріяли про добро.

— Ви маєте рацію, Іване Володимировичу, — казав Калінін. — Ви абсолютно маєте рацію. Наша Батьківщи-

на повинна ж колись перетворитись на соціалістичний сад.

— І вона буде садом!

— Це не фантазія.

— Ні. Абсолютно.

— Це все в наших руках.

— Факт. Безумовно. Безумовно.

— Тільки, на превеликий жаль, чимало людей, і серед них немало наших відповідальних працівників, не розуміють часом природи числа, так би мовити. Не навчилися ще мислити великими категоріями.

— Розумію.

— Мабуть, людській природі здебільшого властива така інерція мислення.

— На жаль, так.

— Скажімо, тисячу чого-небудь людина конкретно погано вже бачить, а мільйон, десять мільйонів...

— От, от, от. Туман.

— Цілком вірно. Дещо нематеріальне, абстрактне. Але справді уявіть собі, що кожен наш землероб виростив два плодови дерева...

— О Михайле Івановичу!

— Одне для себе, а друге для уявного товариша з міста, позбавленого щастя обробляти землю. Це значить двісті мільйонів фруктових дерев.

— Через п'ятнадцять років це — півмільярда...

— Це проблема харчування...

— Харчування, пейзажу, клімату!

— Мало того, а яка краса,— сказав Михайло Іванович.— Я собі уявляю, як розквітнуть кращі властивості нашого народу... При нашому вихованні в цих умовах.

— Це чудово!

— Яку велику справу ви робите, Іване Володимировичу! Як полагіднішають звичаї, характери, манери.

— Так. Розумію.— Мічурін зітхнув.— Отак от глянеш навкруги—верба, осика або якась фруктова копійчана дичка. Уявити тільки! Ганьба й непорозуміння.

— Ага... До речі от про хліб. Ви казали про горіх. Це дуже цікаво й зовсім несподівано.

— Я абсолютно певен, Михайле Івановичу, що хліб майбутнього — це не тільки пшениця.

— Що ви маєте на увазі?

— Горіх. Маю на увазі один південний сорт. Надзвичайне дерево,— похвалював Мічурін.

— Ну-ну...

Вони стояли перед цим деревом.

— Створити гаї таких дерев від самого нового Півдня до Москви по всіх географічних довготах, ви уявляєте собі...

— Все зрозуміло. Це значить дати багатющий даровий продукт. Збирай і живи.

— Так, Михайле Івановичу, і це буде.

— Буде, буде.

— Так! Не буде вже нас із вами між живих, але це буде. Я зроблю цей горіх... Я реконструюю його для нашого середовища. Шкода, що я пізно прочитав Дарвіна й Тімірязєва і багато років змарнував на помилки... Що б то вже було!

— Нічого, Іване Володимировичу, ми все вам дамо, абсолютно все,— тихо, але впевнено сказав Калінін.— Ви тільки скажіть, що вам треба.

— П'ятдесят років життя,— посміхнувся Мічурін, трохи помовчавши.

— Ні,— тихо сказав Михайло Іванович.— Цього, на жаль...

— Знаю.

— Ми помремо так само, як і ви.

— Передчасно.

— Так. Але я певен, що, саме дякуючи вам, наші онуки по-іншому говоритимуть на цю тему. Це фаустівська вічна тема. І ви її вирішите, повірте мені.

— Вірю. Ми з вами її вирішимо.

— Раптом на садовій доріжці з'явилося дві неспокійні фігури.

— Ой ходімо звідси швидше. Фотографи!

— О господи. Сюди, за кущ. Михайле Івановичу, лягайте.

— От нещастя. От кара!

— Ходімо... Чудний характер у мене, Михайле Івановичу.

— Не любите фотографуватись? Я теж.

— Терпіти не можу. Сфотографують тебе і як навмисне всі зморшки повип'ячують. Так про що я? Ага. Я все, все життя якимось, ну, як би вам сказати...

— Що, Іване Володимировичу?

— До чого б я не доторкнувся, я завжди бачу, як це можна зробити кращим.

— Розумію.

— Все життя. І все життя я вдосконалював навколо себе все, чого дотикався. І тому людям зі мною було неприємно, неспокійно якось. Вам не здається? Ви цього не помітили?

— Ні, що ви, ні. Навпаки, — сказав Михайло Іванович.

Вони помовчали. Долинула пісня.

— Як гарно співають, — тихо зітхнув Калінін.

— Це студенти й студентки... Чудесна молодь. Не знаю, жив би ще сто років для них, не злязючи з грядки, — сказав Мічурін.

— Так, велика, велика справа. Володимир Ілліч казав: будуть свята квітів, цвітіння, свята плодів. В соціалістичному саду зімкнеться новий цикл людського життя — і благородне трудове виховання дитини, і відрадне, трудове в міру сил, буття старості.

— Велика думка, — сказав Мічурін. — Я теж думаю про це десятки років.

Була вже ніч. Осяяні місячним світлом дерева стояли в цвіту, як наречені в чеканні женихів. Співали солов'ї в кущах. Тихо плинула Воронеж-ріка. А над рікою лунали й линули вдалину широкі російські пісні.

Вони просиділи на лавочці всю ніч.

А вранці, прощаючись, Михайло Іванович сказав:

— Мені приємно подарувати вам цю різьблену шафу моєї роботи. Не прийміть це за акт прихильності особи влади.

— Дякую. Ну що ви! Боже мій... Я буду зберігати в ній насіння.

— Це просто моє щире бажання хоч чим-небудь підкреслити повагу і симпатію до вас. Бувайте здорові.

Треба було здійснитись Великій Жовтневій революції, щоб Мічурін, проживши понад сорок з чимось років в злигоднях, став, нарешті, відомий широким народним колам.

В цій галузі Жовтень вчинив таке ж чудо, як і по

інших: за якихось п'ять років в Козлові побував весь садівничий Радянський Союз.

Садоводи-одинаки і цілі делегації садівників Уралу, старі й молоді — начальники політвідділів, комсомольці, селекціонери Америки, Англії, Голландії, журналісти, — безліч народу потягнулось до Мічуріна.

Відтоді, як великий Ленін у 1922 році поставив вимогу, щоб була заслухана в Раднаркомі доповідь про діяльність Мічуріна, карта розповсюдження мічурінських рослин зазнала великих змін. Справі надали небаченого розмаху. Чікаго — Квебек — Вашингтон — Томськ — Омськ — Самара — П'ятигорськ — Єреван — Україна — Забайкалля — Далекий Схід — Маньчжурія — Персія — Алтай — Франція!

Виряджались експедиції по нові рослини, організувався Науково-дослідний інститут в Козлові, з'явилися наукові співробітники, професори, селекціонери, генетики, біологи, ботаніки, морфологи, систематики, агрохіміки, ґрунтознавці. Місто Козлов ставало світовим центром передового садівництва.

Мічурін не був більше самотнім. Його «замучили» екскурсанти.

Зустрічі, екскурсії, інтерв'ю.

— Скажіть, пане Мічурін...

— Пробачте, хто ви?

— Я голландський садовод і письменник. Я об'їздив весь світ. Я нічого подібного не бачив. Звідки у вас все це?

— Не знаю. Я сидів все життя на грядці й дивився вниз.

— Але багато хто дивиться вниз.

— Так, тільки одні бачать калюжі, інші — зорі. Це як кому.

— Як добре ви сказали.

— Щодо мене, я так «цього» сильно хотів, так прагнув, що воно само з часом почало з'являтися мені в снах.

— Я вас розумію, — сказав письменник.

— Так. Тільки сни ці дуже важко було заробляти. Було, що один сон на десять років або й більше. Весь вік на грядці, як циркач на дроту.

Позував художникові, оточений дітьми.

— Як ви дивитесь на мистецтво?

— Ви художниця?

— Так.

— Я хотів би, щоб люди зупинялись перед талановитими рослинами, так само тамуючи подих, як перед знаменитими картинами й статуями.

— Яка мета вашого життя? Ваше найзаповітніше бажання?

— Ви авіатор?

— Так. Я перелетів через полюс.

— Я б хотів, щоб люди зупинялись перед кращими рослинами в такому ж гордому захваті, як перед вашою машиною.

Приходили до нього горді агрономи-експериментатори.

— Яка проблема перед вами головна, кінцева?

— Кінцевої проблеми я не знаю. Хто ви?

— Я доктор агрономічних наук.

— А я фельдшер.

— Пробачте.

— Головної проблеми передо мною вже нема. Я її не розв'язав. Не вистачило життя. Я розмахнувся не по літах. Але залишилась мрія... Я б хотів, щоб у соціалістичній нашій державі були створені плоди, які мали б у собі рішуче всі хімічні речовини, потрібні людині. Той, хто це зробить, буде великий.

— Чому пташки сідають вам на плечі?

— Вони охороняють мене від кабінетних вчених.

— Скажіть, що робити? Не вийшло.

— Звідки?

— Магнітогорські. Не виходить, Іване Володимировичу. Всі ваші морозостійкі сорти, виявляється от,— труба.

— Де, на Уралі? А певно, померзнуть. Ваша справа важка й довга. Думаєте, привезли мічурінських, висадили та вже й у саду? Ні. Треба там, на місці, виводити нові сорти на підставі мого методу. Це Урал.

Коли підходила до нього екскурсія вчителів, він раптом захвилювався й голосно сказав:

— Ідіть скоріше! Чому ви запізнюєтесь? Я чекаю на вас півстоліття.

— Що нам робити? — тихо спитали вони, наблизившись.

— Вчіть дітей садівництва по всіх школах країни, так само як вчите їх рідної мови й арифметики. Зціліть людей від деревобоязні, деревоненависництва й байдужості. Прикраситься світ.

— Ви писали якимось, що серед квітучих дерев людина не може бути грубою й злою, людина не може вбити людину.

— Це був афоризм. Я сам довгі роки мріяв серед квітів про вбивство одного професора, ну, насправді, все обмежувалось здебільшого лайкою.

— А зараз?

— Це ви в нього запитайте. Онде він працює,— Мічурін показав на професора Карташова, що схилився з лупою над гербаріями.

— Я хочу вивести багаторічну пшеницю.

— Спробуйте схрестити пшеницю з пирієм. Хоч я все думаю, що хліб майбутнього — не пшениця, а горіх. Коли людство це зрозуміє, кінчиться прокляття Адама — «в поті лица добувати хліб свій».

Приходили до нього репортери.

— Скажіть, а нащо у вас образи? І пташки в клітках?

— Вони мені не заважають.

— Але це пережитки варварства.

— Ні, це пережитки дитинства.

— Запевняю вас — варварства.

— Можливо. Відсутність чемності — теж пережиток варварства, а от живемо й терпимо.

— А що ви скажете про нас?

— Про кого це?

— Колгоспники ми.

— Я думаю, що в історії землеробства всіх часів і народів ви — надзвичайніше явище нового. Життя землероба набуло загального змісту й перспектив.

— Дайте вказівки.

— Хай кожний в країні виростить по одному плодovому дереву. Краще по два. Одне для себе, друге для невідомого друга, позбавленого щастя оброблення землі.

— Слухайте, ради бога, заберіть від мене ці екскурсії! Жити не можу, ні робити, ні думати, нічого не можу! Коли це скінчиться?.. І звідки тільки вони беруться, боже мій!

— Здрастуйте, Іване Володимировичу!

— Здрастуйте. Дуже приємно!

— Привіт вам від наших країв...

— Дуже дякую. Заходьте, прошу вас.

— Не заважатимемо?

— Ні, що ви?! Якраз вчасно прийшли...

— Дорогий Іване Володимировичу! Скажи нам щонебудь таке, що б ми могли переказати дітям сонячної Грузії, як твій мудрий заповіт.

— Передайте дітям, що російський народ скривджено.

— Чим? — вигукнули представники виноградних республік, ладні кинутись карати зухвалого кривдника.

— Морозами.

— Ах!!!

— Російський народ хоче мати виноград.

— Російський народ може бути спокійний. Ми, як брати, поділимо з ним своє вино. Ми забезпечимо вином всю Росію!

— Весь Радянський Союз!

— Приємно й радісно пити братне вино,— сказав Мічурін,— але ще більше радісно обробляти свій виноградник.

— Але виноград — не яблуня. Наші мусульмани в Аджарії кажуть: «Виноград — їжа аллаха». А аллах, на жаль, там, де тепліше.

— Це помилка. Поставте на стіл наш російський виноград. Всі десять сортів!

І коли поставили на стіл десять повних кошиків винограду, добродушні горці оніміли від захвату.

Тоді він сказав:

— Дивіться й розкажіть дітям. Поки що це тільки моделі. Але вони витримали вже сорок градусів морозу. І коли моделі підуть у виробництво по всіх колгоспах Росії, сп'яніє світ і звеселиться.

Всі раділи й співали. Пташки перестали боятись людей і дзьобали ягоди з повних кошиків, що стояли посеред столу.

Довге життя серед природи, звичка до самотності, до споглядання, без сумніву, впливають на людину, надаючи їй рис, які не властиві жителю шумного міста з його динамічним напруженим пульсом життя і з особливим станом завжди збуджених нервів. Жителі великих міст здаються більш яскравими, духовно свіжішими, але найдовші віком люди — садівники й пасічники.

— Іване...— почувся тихий поклик.

Мічурін зупинився. Що за голос? Хто кликав його? Мічурін почав озиратись і побачив неподалік, під деревом, Терентія. Він лежав серед зібраних яблук якийсь зовсім ніби інакший, прозорий. Він чимсь нагадував давно достиглий плід.

— Іване, підійди до мене.

Мічурін зрозумів, що Терентій вмирає. Він уперше за життя назвав його на «ти» й не по батькові. Неквапливо, щоб не виказати свого хвилювання й не порушити тиші, Мічурін підійшов до Терентія.

Вони обидва були такі вже старі, що важко було розпізнати, хто з них вчений, хто чорнороб. Час немов стер з них всі подробиці побутової різниці, залишивши тільки те спільне, те людське, головне, що заробляється довгим трудом в ім'я добра аж наприкінці життя.

— Що, Терентію?

— Помираю. Склади мені руки, брате.

Мічурін опустився перед Терентієм на коліна й, склавши на грудях робочі руки його, схилився до нього.

— Спасибі.

— І тобі спасибі.

— Ну, Іване, відробили. Пора,— сказав Терентій зовсім ослабленим голосом.— Прощаю тобі все, і ти прости мені. Ти ніколи не давав мені говорити, але я був щасливий з тобою все життя. Скільки саджанців, квітів та плодів земних! Прощай... Земля єсьм'я і відходжу в землю.

Останніх слів вже не чути було. Це були вже не слова, а останні почуття в його гаснучій душі.

Мічурін поцілував Терентієві руку й підвівся.

— Євгене Григоровичу,— звернувся він до Карташова, що саме підійшов з учнями.— Попрощайтесь. Помер нездійснений російський вчений, заслужений діяч наук — Терентій, мій друг.

У вересні 1934 року вся країна святкувала вісімдесятиріччя життя й шістдесятиріччя творчості Мічуріна. Понад тисячу колгоспників усіх братніх республік приїхало вшанувати Героя Праці. Робітники й колгоспники влаштували в місті на його честь урочисту демонстрацію. Уряд присвоїв йому звання заслуженого діяча науки й рідне його місто Козлов перейменував у Мічурінськ.

Про це його сповістили з щирою синівською радістю Рябов, Синицин, Жуков і голова виконкому — молодий Мешков.

— Одягайтеся скоріше, Іване Володимировичу,— раділи його учні, як діти.— Народу! Повний театр.

— І вся площа. Такого ще ніколи не було в нашому місті.

— Місто назвали вашим ім'ям! Мічурінськ. Місто Мічурінськ! Столиця російського садівництва! — казав Павло Синицин.— Іване Володимировичу, я щасливий... Ну, я поїду. Скоріше... Чекаємо!

Мічурін посміхався.

— Цікаво... Мічурінськ, кажете? Що ж це? Ну, гаразд... Спасибі тобто... Піду, обов'язково піду, подивлюсь, що за місто таке... Ніколи не бував. Занехаяне, мабуть, поганеньке собі містечко.

— Що ви! Чудове місто! — хвилювались учні.— Ми щасливі, що ви, Іване Володимировичу, дожили до такої шани.

— Ми зрозуміли, що таке щастя!

— Щастя? — машинально повторив Мічурін, зав'язуючи перед дзеркалом галстук і вдивляючись у глибокі сліди часу на своєму обличчі.— Господи, як я ненавиджу ці зморшки! — подумав він уголос і важко зітхнув.— Як це негарно... Жахливо. Все б віддав — академію, звання й місто, найкраще в світі, не те що Козлов, і шану всю, й ордени. Всю цю суєту. Аби лиш вернути мені п'ятнадцять коней вороних. Ні. Помчали коні й ніколи вже... А скільки залишилось незакінченого, скільки зовсім незбагненого. Так Мічурінськ, кажете? Хай буде.

Потім він вийшов у сад, зупинився біля фіалкової лілії й зняв капелюх.

— Ну, Сашо, от ми з тобою й пішли.

Мічурін зірвав лілію й засунув її в петличку сюртука.

Він не схотів їхати і пішов пішки містом. За ним на певній відстані йшли люди. Попереду людей — машина газик. Тільки веселий хлоп'ячий рій кружляв навколо самого Мічуріна. От він пройшов одну вулицю, другу. З подивом дивились на нього люди, що так недавно, здавалось, були до нього байдужі.

Заврайземвідділу із своїм заступником і Рябов ішли поряд газика. Газик вів ображений шофер, він давно образився на Мічуріна за те, що той не хотів користуватись машиною. Рябов теж почував себе не зовсім добре: він запізнювався. Прогулянка Мічуріна гнітила його, як примха незлагідної старої людини. Він подивився на годинник.

— Ох!.. Велика людина, але іноді... Вже запізнались.

— Кажуть, видатні люди всі такі. Нема дисципліни, розумієш!

Мічурін ішов по місту ніби вперше. Він розглядався на всі боки й не відповідав на привітання людей. Він їх не бачив. У цю заповітну свою годину він бачив усю країну, весь світ. Він знов так ясно відчув себе на земній кулі, як давно колись після відвідин американців, але інші почуття хвилювали його гордовиту душу.

— Мічурінськ... Шістдесят років... О земле Російська... Спасибі, спасибі вам всім, всім, всім...

Коли Мічурін з'явився в президії на сцені міського театру, зал завирував такими оваціями, які й не снились ніколи найвидатнішим артистам.

Гучне тисячоголосе «ура», безперестанні оплески, музика, радісні вигуки, сповнені вдячності й зворушливої шаноби, гриміли, аж стугоніли стіни.

Неначе на Надзвичайний з'їзд Рад чи на інше яке врочисте всенародне свято з'їхались представники всіх братніх республік, всіх академій, садівники всіх областей — далекосхідні, сибірські, алтайські, уральські, волзькі, івановські, закавказькі, українські — старі, й молоді, й зовсім юні, чоловіки й дівчата-городниці, в яскравих нарядних костюмах, самі схожі на квіти й плоди.

Весь театральний зал і вся сцена прикрашені були багато й щедро квітами й безліччю фруктів. На кольорових полотнищах написані були вислови Леніна, висловлювання самого Мічуріна, що теж набули вже значення цитат.

І коли надійшла телеграма від уряду, все залунало з подвоєною силою, все підвелось, радіючи тріумфу вченого. І коли приголомшений, в раптовому нападі страшної втоми, Мічурін опустився в крісло, зал довго ще не міг втихомириться, довго ще гукали йому славу молоді голоси всіма мовами.

Великий перетворювач природи сидів за столом, відособлений від усіх. Він пізно спив з терпкої чаші визнання, на заході похилого свого віку, і сидів серед потомків, позбавлений гордості, гонору, змагання й ненависті до своїх супротивників, яких він ненавидів усе життя пристрастю, негасимою ненавистю, забуваючи через цю велику пристрасть своєї натури, що супротивники були здебільшого просто обмеженими, необдарованими людьми. Природа не дала йому спокою велетня дуба, що тихо й велично підноситься своєю високою кроною над лісом ясенів, осик і кленів, замріяних яворів і тихих задумливих верб.

Він був розлюченим левом серед безжурних стад, орлом у клітці, полководцем без армії. Довгі роки переслідувала полководця ясність завойовницької мети, але ж велич тріумфу перемоги, завбаченої його генієм, краяла йому душу своєю майже казковою віддаленістю й півстоліття надавала йому вигляду маніяка.

І от, нарешті, він побачив свою армію. Вона прийшла, прилинула до нього, численна, молода, перейнята запалом наступу. Вона одержала вже ряд блискучих перемог у невеликих сутичках з супротивником і, вітаючи

свого полководця, сяяла радістю, будши певною, що досягла вже вершини завоювань.

Але, як майже і все дороге в житті, армія прийшла надто пізно. Не йому вже вести її в походи, не йому громити ворога з академічних трибун. Оберуть борці інших, менш досвідчених, але міцних духом командирів і рушать у великий похід на природу, несучи з собою, можливо, саме лише його ім'я. Для завершення походу не вистачило тільки-но якихось п'ятдесяти років.

Мічурін сидів замислений і байдужий до вітань. На старому обличчі його не сяяла радість, і переможний вогонь не блищав у стомлених очах. Мудрий сум завершення життя, якого вистачило лише на те, щоб прочинити вузьку щілинку в таємницю природи, тихий смуток загасання обгорнув його своїм присмерком. На хвилину він заплющив очі, і всі вісімдесят років зморшок, що глибоко зорали вздовж і впоперек його лице, раптом напружились і схрестились одна з одною, наче перемоги з помилками, й нікому вже не прочитати, як, коли й чому пролягла зморшка, яка гірша, яка краща. Всі були однаково трудні, всі привели до триумфу.

Зал стугонів від урочистих оплесків.

Все своє життя був він майже байдужий до визнання. Але невдачі, нерозуміння, невизнання й заперечення завжди жорстоко ранили й гнітили його. Він прожив життя винятково важке й не тільки через злигодні, що йому судила доля, але й через саме цю особливість своєї вдачі. Він не був делікатною людиною, він не завдавав собі клопоту з цією дуже потрібною й дорогою людською властивістю. Йому було ніколи все життя. Звичайна обмеженість оточення дратувала його саме тому, що гальмувала рух його думки. Бачені в природі речі набували іноді такої граничної ясності, що нерозуміння тих, хто його оточував, здавалось йому злочинним. Тоді він був несправедливий до людей і жорстокий. Він втрачав здатність відрізнити головне від неістотного, був причепливим, дріб'язковим і різким, і, втомивши за день відданих своїх співробітників, змучений і знесилений, тікав рятуватись на самотині до своєї улюбленої супротивниці — природи. Але приходив до неї вже не як узурпатор і воїн, який вимагає покори, а як немічний блудний син її і слуга, як мізерно дрібна її частка, скороминуща, майже миттева в безупинному русі життя.

І, опускаючись тоді на коліна, падаючи на цілющі трави між нічних кущів, він пошепки лепетав уривки давно забутих дитячих молитов, впереміж з власними недосконалими віршами. Та марними були всі його словесні зусилля, й, щоб не зганити відчуття космосу мізерністю словесних звірень, він благально мовчав у болісному й глибокому самоспогляданні, оглядаючись на всі чотири сторони світу. І тоді сльози захвату душили його, і йому, що прийняв хвилиний старечий спогад дитинства за реальність, здавалось на якусь мить, що є в світі бог, з яким він перебував весь час у стані непримиренної війни... І тоді, скрушаючись і клянучись в примарному поборництві своєму й плачучи від втихомирення й відчуття великої світової єдності, старий російський Мікеланджело природи прощав усе і всіх на світі, тому що квола і немічна є людина сама-одна, і все життя самотнього скорботне.

А коли, працюючи знову в саду, він з гіркотою згадував свою кваліть і навіть обминав те місце, немовби соромився рослин своїх, безмовних свідків падіння, яким він усе життя своє загрожував волею воїна й завойовника.

Оратори змінювались на трибуні під музику й грім оплесків. Знамениті учні, що зажили вже собі слави в усьому науковому світі, академіки дякували йому за науку й блискучий життєвий приклад.

Мічурін мовчав. Але коли вийшли на сцену зовсім юні мічурінці-комсомольці й піонери в піонерських галстуках — і повернули йому, своєму дідусеві, з любов'ю його яблука, — найдосконаліші плоди землі всіх братніх республік, — він тихо заплакав і, зійшовши на трибуну з яблуком у руці, сказав, уклонившись усім:

— Я дякую вам. Далі я хочу сказати, що суть цього зібрання, безсумнівно, полягає в тому, що величезна своєю незмірною важливістю садова справа наших колгоспів перемогла.

Я щасливий. Я кажу: хай кожен колгоспник виростить своєю працею одне дерево.

Я хочу ще сказати, що тільки за Радянського уряду я дістав можливість здійснити свої багаторічні плани. Великий Ленін дав мені все. Спасибі, спасибі. Я бачу майбутнє нашої Батьківщини величним і прекрасним, сповненим можливостей.

Я старий. Але поки я живий — я йду вперед. Пам'ятайте, хто не йде вперед, той неминуче залишається позаду. І ще скажу. На протязі всієї історії людської культури діти вперше знайшли своє місце в колгоспному саду для доцільного використання своїх сил і здібностей.

Мені здається, я працював усе життя для них.

З глибокою радістю я передаватиму й далі свої знання дітям, поки в моїх грудях б'ється людське серце.

Незабаром він помер. Він був такий старий і так багато зробив, що ніхто за ним не плакав і смерть його відгукнулась у серцях потомків самою лиш тихою задумою вдячності й глибокої пошани до високого подвигу людського життя.

Йому поставлять пам'ятник. Він буде вирізьблений не похилим, яким він був на старості, а прямий і відвертий, з непокритою головою, лагідно замислений і засмучений від пізнання. В простягнутих вперед руках його будуть плоди — його дар людству. І на граніті його п'єдесталу буде написано:

ДОБРІЙ ЛЮДИНІ

1946—1955 рр.

**П О Е М А
П Р О М О Р Е**

Реве та стогне Дніпр широкий,
Сердитий вітер завива,
Додолю верби гне високі,
Горами хвилю підійма.

Я на палубі пароплава «Некрасов». Чарівний світ пливе передо мною: сині води, білі піски, хати на високих берегах. Пропливає Канів...

Ось і могила Шевченка. Величаво мріє над рікою Тарасова гора.

І блідий місяць на ту пору
З-за хмари де-де виглядав,
Неначе човен в синім морі...

Пісня починається відразу, з першого метра фільму. Її співає могутній хор на «Некрасові». Пісня шириться, росте, розливається на вечірніх просторах Дніпра.

Птиці летять надо мною, хвилюють мене. Мене завжди хвилюють птиці у вечірньому небі.

До мене підходить людина середнього віку. Хто він — учитель, інженер, садовод — я не знаю. Але є в ньому щось близьке і рідне мені. Ми обидва з ним колись у раннім дитинстві бродили босоніж по незайманих висипах великої ріки нашого народу, обидва пили її м'яку воду. Він щасливий від того, що я пливу по рідній річці, а я щасливий, що пливе по ній він, і гурток дівчат, і хлопці, і дві молоді пари з першими грудними дітьми, і річники красиві, і замислені колгоспники.

Він тихо питає мене:

— Се ви?

Я кажу: — Я.

Він тисне мені руку й цілує в плече.

— Спасибі.

— Я подумав: це, напевно, ви. Про що ви думали зараз?

— Власнè, ні про що,— відповідаю я йому.— Тобто про все.

— Ви думали про дім?

— Я думав про життя. Я весь у полоні почуттів. Я думав: який прекрасний світ і яке прекрасне життя. І як жаль, що людям так мало доводиться се почувати.

— Розумію. Се ріка навиває вам думи. Я теж, коли пливу, завжди в її полоні... Як хлюпотить вода... Ви ідете...

— Додому. В село, де я народився. А ви?

— Теж... Пливу, як у сні.

За кормою — човен полинув кудись у темно-синю далину: замислений рибалка, зорі в небі і воді, срібний берег лине, лине у далечинь.

Я опускаюсь у шлюзи Запорізької греблі. «Некрасов» у камері шлюзу. З води поступово підіймається вгору мокре громаддя бетону.

На бетонній мокрій стіні читаю знаки часу: якісь написи, дати, слово «гвардія», слово «Литва», імена, сліди опалубків, вибухів — все у зеленій патині часу, в струментах води.

Я переношусь думкою в двадцять третє століття, і тоді шлюзова камера відразу починає здаватись мені старовинною. Я бачу: на мокрім, ще більш позеленілім бетоні викарбувані імена й прізвища мулярів, теслярів, бетонників — увесь многотисячний персоніфікований колектив будівників епохи початку великих робіт.

З високої башти шлюзової камери лунає по радіо четверта симфонія Бетховена.

«Некрасов» опускається все нижче й нижче. Мокрі стіни звелись на величезну висоту. Люди на палубі, мов зачаровані, мовчки дивляться вгору. Сонце заходить

криваво-червоне. І в небі таке торжество, багряні промені так незвичайно освітлюють далекі хмари десь у стратосферичних висотах, що всі, навіть діти, притихли, і хор замовк на верхній палубі «Некрасова».

Розкриваються останні ворота шлюзу: переді мною Хортиця і величава дуга греблі Дніпрогесу.

Шандори підняті. Сорок вісім могутніх струменів злілись в один пінистий велетенський водоспад і марно шумлять, надихаючи поетів нерозумних і радуючи дітей. Ні. Це — химерна омана. Вода спадає тут марно лише весною, в повідь. Суха зараз гребля і мертва.

Дніпро обмілів. На широких дніпровських плавнях сотні робітників рубають, корчують тягачами столітні верби, осокори, тополі — готується дно майбутнього моря. Степ знемагає без води. Нема дощу вже місяців п'ятнадцять. Сімсот тисяч самих тільки столітніх дерев уже порубано на низьких дніпровських островах.

На верхній палубі «Некрасова» — зовсім молоде подружжя. Але у них уже троє дітей. Одне в нього на руках, двоє на клунках, а мати, схилившись на плече чоловіка, спить.

Поруч — троє дівчат з нових місцевих пасажирів. Я з ними розмовляю:

— Скажіть мені, ось ви працюєте...

— Так. Ми тут готуємо дно моря, — легкий рух в бік широкої заплави. — Тобто очищаємо його від дерев і корчів.

— А я штукатурниця з Нової Каховки. Штукатурю будинки.

— Що ви кажете?

— Так. Ви не дивіться, що я така мала. Я була вже бригадиром бавовняних ланів. І ось пішла...

— А вдома?

— Мати й дві сестри...

— Батько?

— Вбитий на війні.

— Мій теж.

— А що з вашою подругою?

— З Валею?

— Чому в неї сльози? Валею, чому у вас сльози?

Вона плаче.

— Вона плаче, тому що їй важко, і вона страждає.

— Він був вашим чоловіком, Валею? Так?

- Ат... Не знаю, як назвати вже... Такий егоїст!..
- У вас дитина?
- Ось.
- Хлопчик?
- Так.
- Як звуть?
- Валерик... Він теж був Валерик.
- Гарна дитинка...
- Правда? (*Усмішка матері*). Вже не знаю, яке слово підібрати для нього...
- Звичайний негідник. Підлий боягуз й утікач.
- Він до вас повернеться, Валю. Він неодмінно прийде.
- Нізачо в світі. Ніколи! Я сама виховаю Валерика... Мого сина. Я не так його виховаю... О, як я презираю цього чоловіка!
- А хто він, пробачте?
- Студент четвертого курсу гідротехнічного. Майстер. Спортсмен. А така жорстока, мізерна душа...
- Я ніколи не вийду заміж, — з сумною довірливістю говорить мені трудівниця моря.
- ✓ В неї миловидне обличчя, гарна шия і плечі. Але вона велика дівчина, схожа чимось на античну каріатиду, і це її, мабуть, пригнічує. Я допускаю, що вона заздрить мініатюрності своєї подруги, витонченої штукатурниці Олесі.
- ✓ — Чому ви не виходите заміж? Невже ніхто не пропонував вам руки й серця? — запитую я, відчуючи незручність від старомодності двох останніх слів.
- Ні, пропонували. Тільки траплялися все дуже грубі або некрасиві. Один, правда, був хороший, просив, як ви кажете, руки і серця. Ну, я не згодилась.
- Не сподобався?
- Ніс. Якийсь весь перекошений вбік. На війні, каже, близько снаряд пролетів. Ну, скажіть... Я так проплакала цілу ніч над річкою... Чи ж повинна я все життя дивитись на такий поганий ніс, і так близько? Ні, ні...
- Це невірно й зовсім нерозумно... — протестує Оlesia і запитливо дивиться на мене. — Ви, очевидно, професор?
- Так, в цьому роді.
- Я ніколи не скажу так на зборах, з трибуни, тому

що це було б ганебно, але вам я признаюсь, якщо вже ви цікавитесь, чого б ми особисто хотіли. Я перш за все дуже хотіла б вийти заміж, тобто щоб у мене був чоловік. Так. Я не думаю, щоб він був неодмінно вродливим чи знаменитим. Я б хотіла лише одного — щоб у нього була хороша душа, ніжна й добра. Щоб він любив мене і був зі мною привітний, щоб він турбувався про мене і щоб у нас родилися хороші діти.

Потім з посмішкою, трохи лукавою, подивившись на подругу, вона каже мені:

— За що любиш дитину? За щось, мабуть, невідоме, правда?

В очах дівчини світяться іскри нерозтраченої ніжності. Вона вся переповнена бажанням радості і вся розкрита для щастя в кращих своїх надіях і передчуттях. І разом з тим в її словах і в якійсь глибоко прихованій частині підтексту я відчуваю нотки тривоги, і, можливо, страху, що навіть серед кращих ровесників її не завжди знайдеш ту ніжність, якої чекає її дівоче серце. У Валі знову навернулися на очі сльози.

Молода мати прокинулася біля плеча чоловіка, — дитина почала ворухитись і тихо виказувати невдоволення.

— Ой... Ну, погойдай його трошки, погойдай. Я посплю. Який мені сон приснився... Лечу, лечу...

— Де ти лежиш? Чудна жінка: досить їй заснути — зразу починає літати. Прокинься, ось професор хоче щось тобі сказати...

— Не ворухись. Не буди мене... Ще трошки... Хвилиночку... Ой...

Увесь цей тихий діалог іде вже по кадрах її сну, тому що, закривши очі, вона зразу поринає в сон, і сновидіння продовжується, як се часом буває у молодих здорових натур. Сниться їй, що вона з дітьми летить над Дніпром, плавно і легко, як птиця. Ледве змахнувши рукою, вона лине в голубому небі над рікою. Се радісне почуття снопольоту знайоме кожному, хто знає труд, в кому живуть здорові прагнення, і юні мрії, і могутній рух статі.

Її сон супроводиться музикою. Аж ось поволі в музику входить новий настирний пружний звук.

Над Дніпром високо в небі літак. Пасажирів неба-

гато. Начальник будівництва ГЕС Аристархов, інженер «Гідроспецбуду» Широков, начальник монтажного управління ГЕС Булатников і «головний хазяїн моря» і «затопленець» Богачук. Ці інженери-комуністи середнього віку повертаються з відрядження і, пролітаючи над «своїм морем», схилились над схемою.

Генерал Федорченко, років п'ятдесяти п'яти. З ним молодший його син Алік. Генерал не відривається од вікна. Він у цивільному. Могутній, з обличчям грубим і вольовим, на якому відбилися великі події нашої доби.

Йому тісно в пасажирській кабіні. Хочеться бачити степи, відчувати простори. Він виходить у світлу кабіну пілотів і зупиняється.

Він не бачить уже під собою ні Київщини, ні Харківщини, ні Запоріжжя, тільки цілу планету, окутану легким блакитним маревом.

І всіх, кого він любить, увесь народ, що десь працює під ним унизу, він обіймає, пролітаючи над ним,— неначе низько йому уклоняється. Тільки цього ніхто не прочитає з його суворого обличчя.

Він весь у полоні могутнього потоку спогадів, асоціацій, нових знань і величезних завдань, яким присвячене сьогодні його життя.

Як далеко може бачити людина! Яка могутня вона при всій своїй малості!

Коротку мить живе вона на маленькій планеті, десь в одній з незліченних галактик,— і все ж обіймає все-світ, увесь, від початку до кінця.

«Я безсмертна людина,— думає генерал Федорченко, дивлячись на блакитні простори,— і абсолютно неважно, скільки мікронних одиниць часу буде існувати моє особисте «я». Я безсмертна, щаслива людина, і те, що я відчуваю, і те, що я роблю,— прекрасно... Тільки чогось я не впізнаю...»

— Не впізнаєте чогось, правда?

— Атож.

— Ще б пак! Адже плавнів нема.— Аристархов, який увійшов у кабіну пілотів, весело оглядає широку безлюдну заплаву Дніпра.

— Ось Конка, бачите? Ось колишній Великий Луг запорозький. Тут очищаємо від пнів 35 000 гектарів. В цій частині моря буде чисте тоневе дно.

— Та-ак... Немає плавнів...— генерал здивувався.

— Звичайно. Адже ми над морем летимо. Он вже скоро Берислав і Каховка.

— Каховка! Де?

Генерал підходить до сферичного вікна і, нахилившись трохи вперед, наче повисає в блакитному просторі над неосяжною рівниною і тонким струмочком Дніпра внизу серед пісків.

— ...Легендарна... Боже мій!.. І все це було при нас! Тут Врангеля громили ми в двадцятім році. А батько мій колись батрачив тут... Давно... давно, в дев'яностих роках у Фальцфейна. Це про нього Ленін, пам'ятаєте, писав: «В Таврійській губернії особливо відзначався ринок робочої сили у містечку Каховці, де раніш збиралось до сорока тисяч робітників...»

Генерал замислився.

— Так. Наймались від Миколи до покрови, сходились і розходились по цих просторах...

— Пішки?

— Пішки, брате, аякже... Ідуть батьки степами вздовж Дніпра! Свити, торби, ноги босі. Іде батрацтво...

І, наче підкоряючись спогадам потомка, виникають у степу батраки. Ось їх величезні юрби біля берега Дніпра. Сотні човнів. Ось лежать тисячі чернігівських, полтавських, курських, смоленських, подільських. Чекають наймача. Ось вони йдуть. Далеко-далеко десь мріє Дніпро. Смутно в степу. Розпечене сонце уже на заході. Вся неосяжна рівнина, і Дніпро, і безхмарне небо залиті каламутно-червоним світлом посухи. І здається ця жменька бурлаків загубленою і сумною, як журавлиний ключ. І пісня їх сумна:

Ой бурлака молоденький
Вийшов рано з дому.
Гей, і прослалась
Довга стежка йому,
Молодому.

Чумаки їдуть з Криму в темних, просмолених сорочках. Худі воли круторогі, голий степ. Безпощадне сонце ворогує з землею. Співають чумаки хриплими басами:

Із Одеси преславної
Завезли чуму.
Упав чумака край дороги,
Гей-гей, горенько йому.

Воли його круторогі понуро стоять. На кургані столітній кобзар доспіває свою думу дівчатам:

...А із степу гайворони,
Гей, гей, до нього летять...

Генерал стоїть у прозорій кабіні літака. Весь — у спогадах, летить над степом.

А по степу мчать машини з людьми, здіймаючи куряву. На скіфській могилі — геологорозвідувальні знаки, а біля могили біліють намети розвідників.

Пасажири на грузовику проводжають очима літак.

По польовій дорозі на околиці села син колгоспниці Марії Гуренко покидає колгосп. Важкі хвилини. Іванові здається, що всі дивляться на нього з презирством, як на зрадника, хоч у дійсності ніхто на нього і не дивиться.

Іде він повільно, але в душі поспішає — швидше б одірватись. Все вирішено безповоротно. І мати це знає, і сестра, але, проводжаючи сина в дорогу, мати намагається щось сказати йому. Марне благання...

— Ви все думаєте, мамо, що я маленький. А я війну пройшов. Був поранений двічі, брав участь у визволенні великих міст Європи...

— Та ж ти найменший, синку...

— Так. Але старших нема. Всі троє загинули, батько четвертий.

— Ну, то вже так судилось. А нащо ти покидаєш мене? Зостанься, Іваночку!

— Мамо, не можу.

— Ти глянь, як хороше, як весело тут!

— Мені вже тут невесело.

— А гарно як! Тихо.

— Мені потрібний грім і стукіт, мамо. Рух мені потрібний.

— Які верби, криниці! Та зацвітуть черешні...

— Ні.

— Не красиво?

— Я належу іншій красі.

— Болоту! — озивається з докором сестра-вдова вже навздогін братові.— Хоч би ще фах який мав,— самоскиди ганяє, день і ніч на бульдозері скрегоче...

— Я будівник! — відповідає Іван на прощання.— Ще п'ять років — все стане ясним.

Покидає колгосп «Шлях до перемоги» і Річард Гусак. Обидва його сусіди, Корж і Алчевський, і їхні жінки з дітьми проводжають його.

Ім нічого сказати Річардові,— чорт з ним, нехай вже йде. Але сам Річард хоче виправдати свій вчинок.

— Чого я буду спину гнути в колгоспі? Доки?

— Залиш. Яку спину? Дурниці!

— Я бачив світ. Я пройшов пів-Європи.

— Ми теж пройшли.

— Скучно мені, зрозуміли? В колгоспі. Не можу! Не бачу нічого, крім роботи. Нема того, до чого прагне душа моя і моєї Дуньки: ні парку, ні світла, ні театру, ні клубу. Садиби розгороджені, нудьга. І кожен день, ідучи з хати, не хочу повертатись.

— Загороди садибу.

Але Річард Гусак не чує поради. Вона йому не потрібна.

— Досить. Тікаю, як риба з дірявого невода. Як птиця з розкритої клітки, лечу.

— Підожди, почекай. Треба ж думати щось і про державу.

— Облиште... Якщо я дійшов до того, що перестав любити хліборобство,— хай вона подумає про мене... коли мене такий сум гризе. Я пішов!

— Руки не подаю.

— Як знаєте.

Швидко йде. Душевна роздвоєність його така важка, внутрішнє безладдя так гнітить його, що він навіть похитується ідучи. А сусіди, з якими він прожив стільки років, дивляться йому вслід. Зупинись, Гусак!

Зупиняється Гусак. До нього підходить Корж, Гусаківі здається, що він скаже йому зараз найобразливіші слова.

І Корж справді говорить йому такі слова:

— Лети, Гусаче,— каже Корж, який бачив багато дечого в житті.— Вже коли вийшло так, що розмову нашу чути на півсвіту, запам'ятай: нема в нас зла на тебе. Лети... Ми будемо посилати тобі зерно від праці своєї, тому що наше покликання — творити хліб і мед для Вітчизни, як ти знаєш. Ми теж брали столиці, й вивольяли народи, і бачили велике й страшне, і багато краси бачили. В житті все забувається. Але завжди треба думати, ніби ніщо не забувається. Чуєш? Тому ніколи

не перестанемо говорити ми навіть перед такою, правду кажучи, нікчемною людиною, як ти: обережно з землею! Земля мстить за зраду...

На широкому шляху п'ятитонка забирає дівчат. Орися Гордієнко поспішає до машини. Вона вже майже відірвалась від матері. Дівоче серце розторгане жалем, але вона залишить матір, тому що прийшов її час. В останню хвилину розставання вона скаже матері все, і мати зрозуміє її.

— Не просіть мене, мамо...

— Донечко...

— Не треба. Може, я собі пару знайду.

— Голубонько моя...

— Любити мені хочеться, мамо... Вас же любили колись. Може, я... знайду... мамо... знайду...

Рушає, відходить машина. А мати, стріпнувши руками, так швидко зменшилась у степу, що ніхто вже її не помітив.

Дівчата в машині. Обличчя в профіль. Всі мовчки думають свої дівочі думи. Але здається, що вони співають. Що робити дівчатам в степу на машинах серед цих блакитних безмежних широт? І хоч пекучі степові простори заповнені їх піснею, очі дівочі спрямовані вперед, вперед, замріяні, напружені, серйозні, запитують долю свою на цьому чарівному льоті.

Двоє дівчат сплять, притулившись щочка до щочки, і світле їхнє волосся в'ється за ними хвилею в повітрі, очі закриті. Обличчя розумні, ніжні. І чи тому, що степ кругом і все летить вперед, і це їхнє мовчання, і тіні зімкнутих вій, і звуки пісень, які лунуть невідомо звідки,— що їм сниться?.. Чи тому, що їх багато і вони, мов зграйки пташок, обганяють мене — одна, друга, третя...

...тисячі питань вихором охоплюють мене, тисячі питань кружляють над їхніми головами у завихреннях куряви.

Четверта «МАЗ» обганяє мене.

У ній, тримаючись за кузов і щільно притулившись одна до одної, стоять п'ятеро юних дівчат, ще майже

дівчаток. Вони співають, і як! Їм хочеться перекричати шум мотора й широчезний простір! Це сама пісня лине в степу.

Соснові клепки, а дубове денце,
Не цурайся мене, серце...

Пісня старовинна, мінорна, але вони співають її в такім радіснім мажорі, і широко розкриті роти їх такі прекрасні, що нічого наче в світі більш прекрасного не існує для мене в цю мить. Їх уже нема. Як блискавичне марево, вони пролинули вперед.

Я оглядаюсь на далечінь, на всю цю благородну відкритість. Душа моя переповнена радістю й жалем. Я думаю: ну, як же можна жити так довго без степу? Потім я звертаюся до водія віліса. Але він, немов читаючи на моєму обличчі все, про що я можу його спитати, відразу відповідає на незадане запитання:

— Так. Тепер ніяка сила не вдержить їх у селі. Вже коли їх навчили Євгенія Онегіна і Тат'яни,— скінчено! Тепер їм або освіту треба припиняти, або село перебудувати.

— Чому?

— Гармонія порушилась, розумієш? Неінтересно!

— Тобто?

— Скучно стало їм у колгоспі. А тут ще садиби занедбали, двори розгороджені. От вони й розлітаються. А поруч Каховка, будівництво каналу... Ви б подивились, як вирости за чотири роки гребля, місто, Палац культури, квіти на вулицях... Небо і земля, їй-богу...

Ось і Каховка, тільки не та легендарна, прославлена в піснях Каховка, при в'їзді в яку розчаровується всякий, хто шукатиме серед курних вуличок матеріальні пам'ятки героїки громадянської війни.

Це — Нова Каховка: місто будівників гідроелектростанції Дніпровського Низу. Лише п'ятий рік пішов, як виникла вона серед пісків і виноградників, але в ній уже двадцять п'ять тисяч жителів, уже більше тисячі дітей встигли тут народити молоді матері, і все блищить новизною: будинки, посадки, вулиці, газони, квіти, школи — все росте, все хороше з кожним днем.

Спека шалена. На вулицях мало людей, тільки вантажні машини мчать до греблі й шлюзу. Тисячі молодих будівників трудяться тут дні і ночі, але їх майже непомітно,— така велика споруда і так багата вона механізмами. Невгамовний рокіт машин тут — головна музика. Незліченні конуси намитих пісків, іржаві труби метрового діаметра тягнуться на цілі кілометри.

Полудневе небо відбивається в аспидній грязюці величезного болота. Це земснаряди перекидають сюди пісок, викидаючи пульпу з нескінченних своїх труб.

Виблискуюча грязюка здається мені прекрасною. Чи може це бути? Може. Хіба глина великого скульптора — не застигла грязюка?

— Добре попрацювали! Гарно як, га? Дивіться,— Аристархов показує мені одну з ділянок робіт. — От діалектика: адже болото, правда, а гарно?

— Так, дивно.

— А люди які! Он іде Греков — король механізації, велика людина, запам'ятайте... Михайле Петровичу! — раптом гукає він до «короля».

— З приїздом! — відповідає здалеку Греков, переходячи по трубі болото.

— Привіт вам передавав знаєте хто? Генерал Федорченко. В літаку з ним летів! Орудує зараз атомними ділами.

— Що ви кажете? Я ж воював у нього! Де він?

— Додому поїхав, до старого в Зелений Кут. Прощатися з хатою, казав, потягнуло.

Генерал армії Федорченко і Алік ідуть степом. У Аліка невиразне нудьгуюче обличчя пешеного неука. Іде він не поруч, відстав кроків на шість.

— Папка, і що тобі за охота йти пішки! Давно б прибули на машині.

— Дід написав: прийди додому пішки.

— Тобі не може дід наказувати.

— Чому не може?

— Тому що ти генерал.

— Я хочу думати, не заважай.

Генерал іде мовчки, оглядаючи широкі лани. Поляни, мов кораблі в морі, плывуть громади хлібозбиральних машин. Попереду синіє заплава Дніпра, а десь там,

у далекім мареві, вже на другому березі, на ледве видимій горі, мов зграйка білих голубів, видніє село. Як легко дихати!

Голос генерала — дикторський текст:

✓ «Як багато щастя знав я в житті! Щастя боротьби, напруження волі, труда. Щастя любові, й грізних битв, і перемог мого народу у велетенській боротьбі труда з капіталом. І щастя моїх перемог. Адже це я — босий пастушок — ганяв тут чужі отари, натер тут перші мозолі на дитячих руках. Я бродив по незайманих берегах великої моєї ріки...» ✓

— Як скучно...— В дорослого хлопчика на шиї «Лейка», але він нічого не знімає. Ніщо його тут не приваблює.

— От вже нізащо б тут не жив!

«Нікчемний генеральський синок,— чується дикторський текст батька-генерала,— син батрака не відповість тобі».

— Папка! Скажи, що то там за горби?

— То могили скіфських царів. Ти вчив про скіфів?

— У нас скіфів не проходили.

Генерал мовчить. Чути лише його дикторський текст:

«Тут пройшло моє босоноге дитинство і моя буремна юність,— він ще раз оглядає рідні простори, і погляд його проникає далеко, немов у глибину віків.— Тут діди мої запорожці стояли на сторожі народу два з половиною століття, і сам я кров свою пролив, і ворог біг, тікав мій враг передо мною...»

І ось починають виникати спогади. Спочатку вони оживають тільки в звуці. Видимий світ лишається незайманим — прекрасна далечинь, в небі ані хмаринки. Але звуки, неясні й далекі, наростають, наростають, ширяться і раптом серед ясного неба перетворюються в катастрофічну фонограму бою.

Се не існує для хлопчика, але воїн-батько вже весь у владі бою. Се він викликав його, і сам уже,— ви тільки подивіться, як він збентежений його силою. Аж ось пропадають хліба і ясне небо...

Гуркіт і грім потрясають поле. Земля тремтить під тягарем сталевого потоку німецько-фашистських танків.

— Вогонь!!! — кричить неймовірно різким голосом

командир батареї. Лютий жар гніву і пристрасті бою надає бійцям такої сили, що важкі гармати, здається, вертаються у них у руках, як іграшки. З неймовірним напруженням м'язів вони відкочують їх, повертають вправо, вліво, всі мокрі, як у лазні. Час летить на танках, життя і смерть на секундах...

Все життя напружилось до краю. Вибухають танки, горять.

По дорозі, здіймаючи хмари куряви, нескінченним потоком мчать до поля переповнені бійцями п'ятитонки.

А назустріч несеться вже назад такий же потік пораних, контужених. Ідуть на таран танки на танки, літаки на літаки.

Дніпро! Вже не впізнати.

Притока Дніпра, весела Конка, — спотворена.

Вода каламутна, кривава, з мертвою рибою, трупами та іншими слідами людських пристрастей.

Снаряди ввергаються в неї і рвуться на дні. З глибин і ям вивертаються брудно-білими черевами вгору контужені на смерть соми, коропи, щуки.

Падають столітні дерева, валяться в річку сторч, корінням угору. Яка була річка! І бруд, і каламуть, і кров.

Літають зграї птиць над боем. В повітряних хвилях, як у тайфуні, кидає їх з боку на бік, вперед, назад! На землю кидає від шаленого звуку, на землю, на згарище і в пил прекрасну зграю білих голубів.

Мертві зриваються з землі і підіймаються в чорній куряві, у фонтанах диму й піску, і знову падають куди і як попало.

Повітря горить! На бійцях тліють сорочки. Горять спина у живих. Кричать: «Горю!» — і падають на землю, і качаються на ній, гасячи полум'я один у одного ударами долонь.

Горить фарба на гарматах. Вже, здається, стріляють з палаючих гармат і самі займаються від термітних снарядів.

Кипить робота в медсанбаті. Стіни палатки здіймаються від вибухів. Сестра впала непритомна.

— Заберіть сестру!

— Геть, заберіть сестру! Сестра!

— Сестра впала!

— Де сестра?

Хірургу вкладають у рот бутерброди.

Гумовий фартух хірурга весь у кривавих плямах. Стомлене обличчя вкрите потом, очі запалені. Руки в гумових рукавичках підняті вгору.

— Вина!

В хірурга вливають вино.

Від могутнього вибуху все зривається з місця. Повітряна хвиля кидає хірурга на підлогу.

— Уляно! Уляно! — кричить поранений в маренні на операційному столі.

Він уже в нестямі дограє свою грізну гру:

— Вогонь на мене! Вогонь на мене! Я — «Ластівка»!
«Ластівка»!..

Федорченко стоїть серед поранених біля палатки медсанбату в садку, роздягнений до пояса, і, піднявши на голову руки, повільно повертається, «намотуючись» таким чином на бинт.

Він поранений в груди навиліт. Сестра розмотує бинт і дивиться на Федорченка з обожнюванням. На очах у неї сльози.

Заходить сонце. Федорченко перемиг. Він вільний. Це дивний стан, майже торжество грізної творчості, недоступної нікому, крім прямих переможців у кривавих битвах...

Його дикторський текст:

«Мине дванадцять небувалих років, раніш ніж суджено мені буде повернутись до хати своїх батьків на великій річці. Пройду я важкий шлях перемог. Світ зміниться. Згине фашизм. Визволені народи піднімуться до розумного нового життя. Вперед, вперед, Федорченко!..

Пам'ятники братів-воїнів моїх стануть на майданах столиць Європи і пребагато братських могил. Багатьом не повернутись уже ніколи до рідних своїх хат, не побачити ні родини своєї, ні неба, ні великої ріки.

Пронесуть вони славу Вітчизни і поляжуть навіки — хто під Львовом, хто під Сандомиром або Варшавою, Будапештом чи під самим Берліном. Кого поховують товариші в братських могилах, кого птиці поклюють у чужих болотах, хто розвіється геть на фугасах, наче й не було його зовсім на світі».

Далі дія обернеться так, що у велетенську какофонію бою вступить і поступово витисне її хвилююча пісня:

Солов'ї, солов'ї, не тревожьте солдат,
Пусть солдаты немного поспят...

Тільки не будемо під цю пісню показувати ні сплячих воїнів, ні пам'ятників героям на майданах західноєвропейських столиць, які вони визволяли від фашизму.

Покажем дівчат, гарних і розумних. Дівчатам сумно. Їм хочеться ніжності. Вони обіймають одна одну. А може, й не дівчат покажемо, а піде ця пісня по кадрах замислених теслярів, молодих, і старих, і середнього віку.

Мовчки трудяться вони високо під кроквами. Виблискують сокири. Віє вітер гарячий в степу. Видимість ясна навколо, обрій розширивсь на всі сторони світу далеко-далеко.

Прекрасна людина в бою за Батьківщину.

Прекрасна вона в стражданнях і в смерті за неї. Але найсвітліша краса її в труді.

Не тревожьте солдат, соловьи...

В глибокім хвилюванні Федорченко входить у рідне село. Воно чи не воно? Він майже не впізнає його.

Так, воно просто невпізнання. Все молоде виросло, старе постаріло, хлівів нема, тини розгороджені. Зникли садки, високі сокорини, верби. На місці деяких хат — білі печі на свіжих руїнах. Весь мальовничий низ села наче розтанув, розчинився в повітрі.

— Пробачте... Здрастуйте! Скажіть, як пройти?.. Де тут моя хата?

Марія Гуренко, яка вирядила сина в Каховку, зразу догадалася, хто перед нею, і все ж від несподіванки перепитує:

— Яка хата?

— Федорченка Максима.

— Почекайте... То ви?..

— Гнат.

— Гнат?!

— Марія?!

— Так. Це ви?.. Це ви, Гнате?.. Боже мій!.. Здрастуйте.

— А я впізнав тебе.

— Я теж впізнала тебе зразу. Ти тепер велика людина.

— Ну... генералом став. Не думали колись ми, правда? Як ти?

— Не жаліюсь. Теж живем непогано. Чоловік, прав-

да, на війні... Зразу його якось убили, так що й воював недовго, бідолаха...

— Діти?

— Діти теж: троє з війни не повернулись, один капітаном десь, не знаю, підводного човна, один у Каховку на будівництво подався, а тепер уже й дочка менша туди рветься, школу закінчує...

— Так... Літа, літа, Маріє.

— Еге. Прощуміли... Сорок років.

— Пролетіли, так.

— А я дивлюсь, не впізнає мене, босу... Та що я говорю, ну, ось же ваша хата! Он груша висока, бачиш... (Помітивши Аліка). Це синок?

— Так. Менший... (До Аліка). Чому ти не привітаєшся?

— А чому я повинен... Я з нею незнайомий,— глухо відповідає Алік. Генерал ладен мовчки розтерзати свого Аліка, не подаючи при цьому, як кажуть, ніякого виду. Але Марія помічає це.

— Нічого. Тепер мода така. Не треба його бити.

Вона проводить генерала Федорченка очима й довго дивиться йому вслід.

Коли їй було шістнадцять років, а йому вісімнадцять, він був першим, хто держав її мовчки за руку біля перелазу в тихий вечір і довго не випускав руки, хто пробудив у ній ніжність, мрії, бажання щастя, і надії, і сльози. Але се було так давно, сього майже не було. Се як сон. Тому дві сльози, що покотилися по її щоках, сухих від довгих років і трудів, були легкі, неначе їх і не було зовсім. Але дві середніх літ колгоспниці, яким Марія розповіла про приїзд генерала Федорченка, виразно сплакнули, але зовсім з іншого приводу. І вдовині сльози їх були теж скороминучі, як роса. Час майже зцілив їхні душі, і безповоротні втрати, що позбавили їх радощів, утіх і дітей, тільки зм'якшили їхні серця.

Дома генерал армії Федорченко чи ні?

Дома.

Він пізнав се по грушці посеред двору.

— І хата, ось вона — біла, старенька, з теплим солом'яним дахом.

✓ Федорченко увійшов уже в маленький дворик, який заріс споришем і ромашкою, і тут з ним діється щось

таке, що примушує його швидко підійти до старого ослінчика під грушею і майже в знеможі не сісти, а начебто впасти на нього і, спершись рукою на старенький столик, закрити обличчя широкою селянською долонею.

Ледве здригаються розставлені пальці.

Побачивши, що батько сів відпочити, Алік зразу ж направляється вузькою стежкою вниз до річки. А з боку вулиці в цей час підходять до прозорих воріт трое чи четверо хлопчаків і починають з цікавістю розглядати генерала, що сидить під грушею з закритим обличчям.

Генерал не помічає своїх сліз, але коли після довгої паузи він у глибокому мовчанні повертає голову до вбогої своєї хатки, по його грубому зблідлому обличчю котяться сльози. Полчища спогадів не тільки його, але всього, очевидно, роду, цілих поколінь стикаються раптом в його пам'яті і вириваються на волю, давно-давно вже приспані, майже поховані під великими напластуннями подій більше як сорока років. Усі ці роки його розум був захоплений війнами. Вони становили духовний клімат його епохи, і він належав їм увесь, він в них прославився, і воєнне щастя не покидало його, бо він боронив зі зброєю в руках головну ідею сучасності.

Аж ось з протяжним скрипом відчиняються старі двері, і на темному фоні сіней з'являється стара тітка генерала, Антоніна.

«Хм... І що воно сидить під грушею, ума не приложу. Гнат — не Гнат. У Гната ж, кажуть, погони й золоті ордени...» Антоніна збентежено зачинає двері, — що ж тепер робити?

Заспокоївшись, Федорченко підіймає голову. Перед ним, зовсім близько, найхоробріший з усіх хлопчаків, років семи; босий, штани закачані до колін, в руці на шнурочку виблискують під сонцем три напівзасохлі підлящики.

— Як тебе звуть?

— Сашко.

— А прізвище?

— Федорченко.

— Федорченко? А як звуть твого батька?

Сашко засоромився. Ніколи він ще не звав свого батька на ім'я.

— Кажі: Опанас! — підказують хлоп'ята з-за воріт.

— Опанас? — генерал Федорченко зрадів, начебто

відкривши для себе щось несподіване й надзвичайно дороге.— То ти Опанасів? А знаєш, хто я? Я твій дядько. Я теж Федорченко...— Генерал садить хлопчика собі на коліна і, обережно обнявши, цілує в тім'я. Вигорілий на сонці чуб Сашка, босі ноги і рибки нагадують йому дитинство.

— Я теж Федорченко! І я Федорченко! — почувлися з боку воріт дитячі голоси.

До генерала підходять кілька хлопчиків і одна дівчинка. Їм теж хочеться, щоб дядько приголубив їх.

— А ви чий?

— Ми Данилові, а це дядько Лева Федорченка.

— А я Наталчина. Моя мати Наталка.

— Чого се ви поналазили в двір? — На порозі Антоїна. Вона вже майже догадалась, хто перед нею. Діти зникають.

— Чи се не ти, Гнате?..

Генерал входить у темні сіни, відчиняє двері... Він у хаті. Так, се його хата. Тільки замість бога й святих на покутті й на правій стіні великі олеографії Леніна, Ворошилова, Будьонного і його власний портрет у кількох видах поруч з Георгієм Побідоносцем та фотографіями родичів.

Але чому все таке маленьке, низеньке?.. Які крихітні віконця! Він оглядається. З темних кутків, з пічурок, з-під печі віє на нього якимсь старим-старим сумом.

— Яка маленька хата!.. Адже вона була велика...

— Ну, звичайна, як у всіх.— Стара тітка Антоніна лагідно й журливо посміхається.

— ...І я тут народився? Невже я тут народився?

— Так. Ти тут народився. Тебе дивує минуле?

— Так. Це майже неймовірно. Ви не можете уявити собі...

— Ну, як же...— Голос в Антоніни рівний, спокійний і дивно схожий на голос матері. — Он груша за вікном. А ось кільце на сволоку, дивись. Тут висіла твоя дитяча колиска, і мати, сидівши на цьому ось ослінчику, гойдала тебе давно, давно...

— Той самий ослінчик...

— Ну от. А мати співала, пам'ятаєш:

Ай-ну, лю-лі, коту дулі...

Нема генерала Великої Вітчизняної війни.

Біля печі гойдається дитяча колиска. В колисці п'яти-місячний хлопчисько ворухить рученятами. А мати тихо наспівує давно забуту колискову:

Ай-ну, лю-лі, коту дулі...

Під оту першу пісню кадр за кадром швидко проноситься все його життя:

І перші кроки.

І перші штани.

І перше велике горе — мертва мати.

І сльози в полі під проливним дощем серед отари овечок.

І перша зустріч з «нею» біля перелазу.

І муштра в царській армії.

Війна, поранення — одне, друге, третє.

І тюремні ґрати. І розстріл. І звільнення.

І потрясаюче піднесення атаки Першої Кінної.

І знову госпіталь, можливо.

І любов «милосердної сестри».

І ще, і ще...

— Ур-ра! — гукають поранені воїни Великої Вітчизняної війни біля медсанбату.

Гримлять важкі батареї, підіймаючи над неводами хмару пилу.

І стало тихо на землі.

— А де ж батько? — питає генерал Федорченко Антоніну, виринаючи з потоку спогадів.

— Село буде на горі. З головою колгоспу ніяк не помириться.

— Не згоден?

— Боже борони!.. Воював усе життя, таким і помре. Будинок культури побудували тісний, вікна не туди. А той ще «ЗІМ» завів...

— Хто?

— Голова.

— А хто ж голова?

— Та Савка ж Зарудний.

— Савка? Хороший голова?

— Дуже. Роботящий, душевний. Тільки політично вже, кажуть, не підходить.

— Чому?

— Горілку почав пити, серце не видержує. Так хочуть уже його зняти,— кандидата нема. Недавно заходив. Сердитий! Морда аж сиза. «Невже, каже, ваш генерал не приїде?» Так вже хоче тебе побачити... О! Іде.

— Савко!?

— Гнате!?

— Впізнаєш мене?

— Ні. Пробач, не впізнаю.

— І я не впізнаю... Ой-ой-ой!.. Ти Зарудний?

— Так.

— Ну, брат ти мій... Здоров!

— Здоров.

— Ну як?.. Та... колись же ми рибу з тобою ловили.

— Еге. Сіно збирали.

— Пасли коні.

— Картоплю пекли.

— Так. Чую запах...

— Ну, як же ти?

— Нічого.

— Життя як?

— Як тобі сказати. Живемо у великий час: приходиться платити за привілей. Війна буде?

— Не повинна бути.

— Ти се так, для заспокоєння, чи запитував вищестоящих?

— Запитував...

— Так. Якби ж бажання перемагали вже тим, що вони людяні!

— Давно не бачились...

— Давно. Сто літ.

— Як розвела нас доля!..

— Так. Ти генералом став. Я — дядько.

— Ну, дядько на «ЗІМі» це теж генерал.

— Еге... Головнокомандуючий...

— Звичайно!

— ...над бабами та школярами. А молодь у тебе та в Аристархова на будівництві. Та всі хочуть учитись.

— Ну й добре!

— А-а!.. Вчитись усі хочуть, та не сільського господарства. Не бачу я добра... Всі від землі тікають, що це? Доки?.. Тридцять вісім хлопців і дівчат закінчили. десятирічку, і одна лише дівчина захотіла в агрономічній. Менша моя, Катерина, теж подалась на Каховку, на гідротехнічний.

— А красуня, якби ти тільки бачив! — У голосі Антоніни — ніжна любов до Каті.— А розумна та привітна! Все село веселила.

— Ну, буде інженером. Це ж прекрасно, Савко! Покажеш красуню?

— Нема її,— задумливо відповідає голова колгоспу.— Повинна була приїхати, і нема. Щось її не пустило.

— Ну, що ти...

— В мене багато думок... *(Чути гудок «ЗІМа»)*. Я пішов. Увечері поговоримо про інженерів і людське щастя.

Входить водій машини.

— Саво Андрійовичу, машина з Каховки. Чи не Катря приїхала?

— Іду. *(Виходить)*.

— Страждає.— Антоніна говорить тихо, мов боячись, аби не почув Зарудний за дверима.— Жінку ж його, Ганну, повісили.

— Що ви кажете?

— Фашисти німецькі. Зразу як прийшли. А вона ховала двох поранених російських офіцерів. А він в армії був з хлопцями. Так я сама вже Катю доглядала, щоб ти знав. А потім вже сини на війні десь пропали, а дочка дома не хоче... От йому й сум. Нову хату поставив на горі — чотири кімнати,— а для кого? Я оце на картах кинула: печаль йому падає.

Зарудний під'їжджає до своєї нової хати майже водночас з Катериною.

Вона весело прощається з подругами й товаришами по будівництву.

— Батьку?!

— Здрастуй, дочко! Ось твій новий дім. Дивись, простір який навколо!

— Як гарно!

— Подобається?

— Дуже! Який ви майстер, тату! На всі руки. Я всім у Каховці кажу: такого майстра, як мій батько, ніде другого нема...

Катерина обійшла всі чотири кімнати, чисті, білі, світлі.

— Люблю все нове!

— І я. Що в Каховці? Як там? Скоро?

— Гримить Каховка, батьку. Там уже місто побудували нове. На пісках. Всі дивуються. І самі дивуємось,— так все наче швидко й легко. На вулицях квіти, плодові дерева, виноград збираються садити на вулицях. І вулиця буде зватись Виноградна. Се така краса, тату! Така!.. Одна письменниця сказала: признаю два міста — Ленінград і Каховку. Всі просто закохані.

— А гребля?

— А гребля — чудо! І Дніпро там синій-синій.

— Так... Дніпро синій. Ну, а печаль у тебе звідки?

— Печаль? — Голос Катерини затремтів. Вона зрозуміла, що батько все прочитав на її обличчі. Туга раптом придавила її, і вона зразу стала іншою. Говорить тихо. В голосі прихована жалоба.

— Яка печаль?

— В очах.

— Не питайте, тату.

— Болить серце?

— Болить, тату.

— Нема радості, взаємності?

— ...Не знаю.

— І тобі світ уже не милий і дім... Так?

— Тату!..

— І сонце не гріє?

— Не треба... Годі!

— Жаль. А хто він, скажи мені?

— Хто?

— Людина ця... дурна.

— Він дуже розумний.

— До нас ідуть. Усміхнись... Ввійдіть!

Входить Валя з дитиною. Вона втомилась. В очах рішучість і якась гнівна скорбота.

— Здрастуйте!

— Здрастуй. Що скажеш?

— До вас не приїздив один мужчина?

— Ні.

— Мені здалось, пробачте...
— А хто міг до нас приїхати?
— Прораб з Каховки. Він проїхав через дамбу.
— Прораб? А для чого він мав би до нас їхати?
— Він не приїде до нас.— Катерина почуває, що вона видала себе. Швидко виходить з кімнати, зачинивши двері.

— Хто цей прораб? Не той часом затопленець? — питає Валю Зарудний.

— Еге. Батько дитини цієї. На дамбі був, тепер у Каховці. Він дуже швидко став рости. Я, каже, расту, а ви, тобто я і воно, відстали.— Валя глянула на дитину, на свого малесенького безбатченка, що тихо спав коло її розторганого серця. Потім перевела сумовитий свій погляд на Зарудного: — Значить, він не був тут? Пробачте, мені одного разу здалося, що він міг до вас приїхати.

Катерина стоїть за дверима в другій кімнаті, збен-тежена до краю. Що їй робити? Хто ця дівчина? Невже їй відомо, що він міг приїхати до них? А він же не приїде. Ні, ні... Вона чує, як батько каже Валі:

— В тебе вигляд дуже стомлений. Сядь.

— Це не втома. Це гнів спалює! — відповідає Валя.— Є в мені щось сумне, правда? Начебто нема соціалізму, і я живу в якихось старих книгах чи піснях. Тільки ні, помиляється він!..

Раптом різкий дзвінок телефону. Зарудний бере трубку, відповідає комусь.

— Так... Так, так, їду... От пекло! Хвилини немає спокою. Катерино!

— Іду!

— Катерина входить у кімнату.

— Я поїхав до району. Буду дома о третій годині. Так... Поговори з дівчиною...

— Ні, не треба. Пробачте, я пішла. Дякую, дякую.

Катерина залишилась сама в новому будинку. Неспокійно і смутно в неї на душі.

Валя йде дорогою. Щось примусило її оглянутися. Можливо, дивиться Катря їй услід. Ні, не дивиться.

Катря в домі. Хоче розважити себе співами. Але, заспівавши «Не всі ж тії та сади цвітуть», заплакала.

Валя стоїть на роздоріжжі в полі.
Піднімає руку назустріч машині.
Машина промчала мимо, обдавши її курявою.

Це виконроб Валерій Голик, про якого вже йшла мова і про якого слід зразу сказати, що він ніколи не любив людей і в цій нелюбові ні разу не давав собі звіту. Не любив він ні робітників, ні селян, ні буржуазії, про яку читав у книгах і газетах. Товаришів своїх по навчанню і роботі він теж не любив. Він змагався з ними, але далеко не в новому, соціалістичному розумінні.

В силу складного ряду причин, до яких і докопатись не так легко і просто,— хто його знає, чи батько і мати були мізерними людьми, чи то в школі про щось забули або в комсомолі невірні домовились відносно якихось на перший погляд незначних речей, які, на жаль, з часом непомітно перетворюються в речі значні і сумні для деяких натур,— словом, усі почуття, закладені природою в Валерія Голика, виявились зверненими виключно до власної його персони.

Персона його, більш хитра, ніж розумна, більш розсудлива, ніж поривчата.

Відсутність природного таланту замінює в ньому настирливість і неабияка пробивна сила. Він прекрасний промовець, організатор.

У нього в робочому кабінеті, в кутку,— перехідний прапор комсомолу, якого він нізащо не випустить з рук, про що поклялись урочисто комсомольці, працюючи під його керівництвом.

І треба ж було так статися по якомусь зловісному контрасту чи з інших нерадісних причин і обставин, що він подобався дівчатам і що не одна вже прокляла той день і годину, коли зустрілася з ним.

— Може, взяти її підвезти? — запитує Голика шофер віліса.

— Давай, давай!.. Спізнюємось... Тьху, пилюка яка!— Він впізнав Валентину в одну мить, і йому стало раптом неприємно і страшно.

Оглянувся: проїхати б швидше!
Хмара куряви закриває віліс.
Промчав «ЗІМ» Зарудного.

Голова колгоспу Сава Андрійович Зарудний може видатися на перший погляд людиною не дуже лагідною і непривітною. Проте він щирий, невтомний і дуже точний у роботі. Його могутня комплекція навіває спогади про гоголівського запорожця Кирдягу. Голос густий, рухи повільні, стаж головування — двадцять чотири роки.

За останні півтора року він переробив зі своїми колгоспниками безліч роботи. І так само, як і раніше, в колгоспі чи на війні, де він не просунувся, за його власним виразом, вище старшого сержанта танкових військ Південного фронту, він зовні спокійний. Незважаючи на винятково важкий засушливий рік, серед спаленого сонцем степу, на гарному положистому горбі понад берегом майбутнього моря він добудовує вже нове село для переселення колгоспників із зони затоплення.

Крім села, він уже побудував прекрасну ферму, гараж, стайню, механічні майстерні. І все це без усяких інженерів, техніків, зусиллями п'ятисот колгоспників і колгоспниць. Це — важка творчість, трудовий ентузіазм. І навіть саме це картинне слово тут не підходить.

Воно означає дії людей в їх високому, але короткочасному пориві. Тут же працюють вперто і довго від зорі до зорі, на вітрі-суховії, під палючим промінням сонця, терплячи безводдя, пилюку та інші нестатки. Тут іде багаторічна битва з природою, і не кожного року в цій битві людина виходить переможцем.

Тут буває по дві-три посівні кампанії на рік без єдиної збиральної. За останні тридцять років засуха досягла тут великих і грізних успіхів. Весь волзько-донський та український Південь давно вже стали здобиччю суховіїв. Палючі вітри рухаються зі сходу на Молдавію, Угорщину. Земля, вода й сонце стали тут у ворожнечу, невідому поки що сотням мільйонів жителів Західної Європи, — ніщо вже не в силі перепинити дорогу пустелі! Одна тільки сила в світі може подолати її — колективний, плановий, наполегливий труд великого радянського суспільства. Тому не будемо тут сьогодні шукати безтурботних усмішок, ідилій. Сьогодні людям тут судилось

інше. П'ятнадцять місяців нема дощу. Всі сили народу йдуть на боротьбу за хліб, за створення нового моря.

На положистому горбі, звідки розкриваються широкі панорами на степи, на далекі села, на старий Зелений Кут, серед вирубаних вже плавнів, на річки Підпільну, Скорбну й Чортотлик і на всю величезну чашу майбутнього моря, — будується нове село, просторе, з широкими прямими вулицями й двома будинками шкіл-десятирічок.

Проїжджають машини з шифером для покрівель.

Вздовж довгих вулиць риють канави для водопроводу. На кроквах ще не закінчених хат працюють теслярі.

Як би не хотілося нам, щоб жінки й дівчата творили свої хати з піснями, вони роблять це мовчки — місяць глину, укладають вальки, фарбують, білять.

Співає одна лише сім'я, до якої ми негайно і поспішаємо з усією своєю кіноапаратурою.

Хто ж це буде таку веселу хату?

Іван Кравчина.

Якщо скульпторам коли-небудь доведеться десь у новому місті над широкою рікою ставити пам'ятник Добрій людині, кращої моделі, ніж Іван Кравчина, їм, мабуть, не знайти.

Кравчина — людина гармонійна. Вираз готовності до дії ніколи не сходить з обличчя і з усієї його постаті. Очі сірі, іскристі, цікаві, завжди сміються. Пшеничні вуса грають на загорілім обличчі.

З ранку до вечора Кравчина в роботі. Між задумом і виконанням у нього завжди найкоротша відстань.

Працює він швидко й легко. Здається, немає нічого навколо, чого б він не міг зробити. Він тесляр, столяр, бондар, пасічник, коваль. Уміє робити покрівлі, мости, будинки. Він косар і сівач. Знає всі машини, садівництво, сам робить вино і дуже любить співати. Це він співає.

В самих лише трусах і майці, розмашисто орудуючи сокирою і виспівуючи сам усіма голосами від баса до сопрано, творить він свою хату разом з жінкою і дітьми.

Ластівко моя прекрасна! Серцю радісно в сей час.

Ти навек моя кохана: смерть одна розлучить нас...

— «Смерть одна-а-а-а-а-а роз-лу-чить на-а-а-а-с», — підхоплюють хлоп'ята — один одного менший, у синіх трусиках. Пісні народні — українські, російські, білоруські. Діти підспівують невпопад, але зате старанно,

а Кравчина, не покидаючи роботи, повчає їх. Аж ось після короткої паузи один хлопчик, явно наслідуючи батька, голосно почав:

Україїна, рідний край... рідний край!

Всі четверо: «Рідний край...»

Діти намагаються співати басами, а сам Іван хватає верхню тенорову партію...

«Щасливі там люди, блаженна сторона...», тра-та-та-та-та-та! Подай дошку... Держи!.. «Іх бог благословляє, добро їм посилає!..» «А в степи глухой умир-а-л ямщи-и-и-и-ик!»

— Та-ра-ра-ра-ра-а ра-рі-ра-рі-і-і,— підтягують діти тоненькими незлагодженими голосами.

Кравчина швидко переключається на баритональний бас, і вже чути нову пісню:

Если Волга разольется!!!

— «Волга ма-атушка река-а!» — підхоплюють радісно хлоп'ята.

— Ф'ю-ю-ю!.. На-рі-ра-рі-ра ні-ра-ра-а...

Нова садиба Кравчини розташована край села, на веселому пологому горбі. Праворуч неоглядний степ. На обрії — скіфська могила, а перед хатою простягся морський берег. Самого моря поки що немає. Є лише його широка чаша. І хати ще нема. Її прозорий каркас із свіжообтесаних балок ще має вигляд легкого рисунка в голубому повітрі. Але в стояки каркаса вже позабавано цвяхи, вже висить одяг, рушники. Посеред рисунка — кілька стільців і саморобний стіл, а на столі — щось ніби півлітра.

Коло літньої білої печі Марія, жінка Кравчини, готує обід.

— Ну, сьогодні вже дядько Гнат напевно приїде,— озивається зі стропил меншенький хлопець.

— Дядько не їздить, а літає!

— Чому?

— Тому що він генерал.

— Я теж буду генералом... Трах! Бах! Бабах!..

— От тобі й на! То інженером, то раптом генералом.

— А дядько брав Берлін...

— Ну й що? Всі ми його брали. І я брав... «Ти навів моя кохана: смерть одна розлучить на-а-ас!..»

— Чому ти не генерал, а сержант?

— Тому що батька часто ранили,— говорить Марія, несучи тарілки до стола.

— Звичайно! Через поранення я не добрав три ордени. Ранять тебе — і в госпіталь: геть з очей, із серця вон... «А в степи глухо-ой умирал ямщи-к...»

Кравчина бачить вже свій дім і сяє від радості, немовби дім стоїть вже готовий, лишилися дрібні доробки.

На дорозі зупиняється машина Зарудного.

— Привіт!

— Привіт!

— З новосіллям! Можна до вас?

— Милості просим! — весело одказує Кравчина.— Заходьте через кабінет прямо до їдальні.

— Здрастуйте! Чудове місце...

— Сідайте,— запрошує Марія.

— Краса яка... ай-яй-яй...

— Правда? Вікнами на море. Душа не нарадується.— Марія щаслива і разом з тим трохи стурбована: чогось же та треба Зарудному?

— На Каховку поїдеш,— спокійно й діловито звертається Зарудний до Кравчини.— Всі самоскиди з двох областей туди зараз женем.

К р а в ч и н а. Дніпро пересипати?

З а р у д н и й. Да.

М а р і я. А хата?

З а р у д н и й. Добудуємо самі. Стару тільки завтра ламайте. Два дні даю — і марш... До побачення!

К р а в ч и н а. Чекай! Хоч чарку ж випий у новій хаті.
(Наливає по чарці).

З а р у д н и й. Ну... За що ж?..

М а р і я. Еге! За стару хату, за нову чи за дорогу?

К р а в ч и н а. За те, щоб тут було гаразд! (Кладе руку на серце. В очах — готовність до всього хорошого).

Завжди щоб чисто і той.. і вільно.

З а р у д н и й. Дай боже! Я пішов.

Хлопчик на кроквах. Он! Ще їдуть!

М а р і я. Людей понаїхало...

З а р у д н и й. Признаюсь, сам покликав.

Через будову в напрямку старого села промчав «ЗІМ» Сави Андрійовича. Цей «ЗІМ», як він часом каже,

Сміючись з самого себе, йому «всучили в районі по рознарядці». Він довго сердився і спочатку навіть соромився їздити, аж поки не звук і не перестав прислухатись до зауважень і анекдотів з цього приводу.

У нього сьогодні зустріч з гостями, яких він сам запросив з усіх кінців Радянського Союзу. Всім їм були розіслані листи від імені батьків, братів, сестер, від родичів.

З'їхалося на цей раз до села так багато, як не з'їжджалося ніколи. Приїхало багато таких, що не були вдома років по двадцять і більше і фактично чи не вперше бачать один одного. Всі трохи схвильовані, деякі знайомляться наново, дивуються один з одного, з мінливості видимого світу і неблаганної швидкості часу.

Одна з приїжджих жінок — заступник міністра чи то хімічної, чи то якоїсь іншої промисловості. Це дуже розумна і освічена жінка, інакше її, звичайно, на таку високу посаду нізащо б не призначили. З другого ж боку, — в силу свого характеру взагалі і особливо в останній час — вона якось втратила безпосередність і схильність до звичайного поводження. Через це, приїхавши в рідне село на «ЗІМі», вона й тримається відповідно. Крім того, від довгого напруження розумових сил і широти охоплення складних предметів у неї з'явилась короткозорість, внаслідок чого подруг свого босоногого дитинства вона майже не впізнає. Але всі її подруги — жінки теж дуже розумні на своїх незначних посадах у колгоспі — впізнали її зразу по машині, що стояла на подвір'ї старенької хати начебто для навмисного, хоч і дуже зворушливого контрасту. Так, впізнали вони її і образились.

Навколо «ЗІМа» на значній віддалі вовтузяться хлопчачки, виявляючи по відношенню до машини деякі недозволені дії, які краще, звичайно, не описувати і не показувати в картині, аби цим прикладом не пошкодити справі автомобілізму. В одного хлопчика — з півдесятка рибок на шнурку, в другого — одна, але більша.

— Дядьку, загудіть! Дядьку!..

— Ідіть під три чорти, не дратуйте мене! — озивається водій машини, відпочиваючи після автопробігу в затінку.

Собака Султан мовчить, поїдаючи щось разом з півнем і курми з перевернутої німецької каски.

— Загудіть, дядьку! — просять юні рибалки.

І тут один з них, намагаючись, треба думати, кинути твердий предмет у своє зображення у блискучій зімовській фарі, несподівано влучає в тітку заступниці міністра цієї промисловості Степаниду, яка раптово з'явилася з сіней.

— Куди ти кидаєш, бодай тебе об землю кинуло! А-а, байстрюк поганий, уже палки кидає!

Тітка заступниці така ображена, що навіть Султан і півень починають реагувати на її крики. Хлопчаки тікають хто куди. Сама ж заступниця стоїть на площі і слухає розповідь капітана далекого плавання Данила Рєви про арктичну навігацію. Поруч з капітаном — інший, вже річковий, капітан Андрій Притуляк з маленькою гарною донечкою на руках, а у донечки в руках — лялька, неначе портретик її в мініатюрі.

Тут же неподалік три колгоспниці тихенько осуджують заступницю міністра:

— Подумаєш, цяця, — ще відвертається!

— Еге! Думає, що вже як «ЗІМ» і павутинки... А вчилася як, пам'ятаєш? Гірше за нас вчилася...

Ім, звичайно, і на думку не спадає, що заступниця міністра з невідомих причин почуває себе трохи ніяково перед ними і навіть соромиться; вони ж сприймають це як її гордість і зарозумілість, і самі теж почувають якусь ніяковість, змішану з образою і навіть заздрістю.

Підходить стара колгоспниця Христа Глібова.

— Ой яке наше село стало пишне та веселе! — Христа з цікавістю вдивляється в обличчя гостей. — Вже хоч достатку й чортма, так люди зате ай-яй-яй!.. як мак процвітають... Здрастуйте!

— Здрастуйте, тітко Христіно!

— Доброго здоров'я!

— Дайте я подивлюсь на вас та полюбуюсь, а то все прощаємось, та проводжаємо, та плачемо, — бо ніхто вже не повертається! Як згадаю життя — одні прощання. Чи вже нема нам радощів дома? Чи земля набридла?

— Ні, не набридла нам земля.

— Брешете! Та все полковники, та генерали, та інтелі-ге-е-ентні всі один в один. Уже Брикун Харко, нащо дурний, і той... Не бачили Брикуна?..

Ось і Брикун якраз виходить з похилої старої хати. Одяг, постать, хода — достойність, не впізнати колиш-

нього першого ябедника і склочника колгоспу. Двадцять років не видно було тут Брикуна. Спочатку чутка пішла, що його за щось нібито несправедливо заарештовано, потім час узяв своє, і думати про нього перестали.

— Дивіться, Брикун об'явився!

— Що ви кажете? Де?!

— Ось, іде! А казали: заарештований.

— Брикун?

— Харко... Ох і важна фігура!

— Ліквідували його устанovu як непотрібну, де він трубив по-пустому двадцять років.

— Сказитися,— діяч!

Сміються.

До мене підходить друг мого дитинства Григорій Безверхий, архітектор, брат художника Федора Безвершого, що страждає задишкою. Подібно до брата, він любить рідне село, любить потихеньку і старі церкви, і хати, але творчість його присвячена головним чином проблемам столиці, притому не звичайним будинкам, призначеним для проживання людей, а спорудам, які не будуються, а «воздвигаються». Його покликання — пантеони, павільйони, палаци культури, урядові санаторії з безліччю колон, пілястрів і класичних урн, які він щедро розставляє де треба і не треба, поки не досяг лауреатських висот. Крім урн, в спорудженні яких він далеко перевершив усіх класиків зодчества, він збагатив архітектуру пишних під'їздів велетенськими кулями з полірованого граніту та покритими швидкісним цементом сходами, які легко й дуже швидко виказують своє цегляне походження. У створенні сходів фантазія його бездонна. Він творить їх навіть на рівних місцях, щоб людям, очевидно, було куди підніматися.

Останнім часом він створив проект колгоспного клубу для рідного села. І хоч клуб у проекті був пишно названий Палацом культури, він несподівано викликав обурення Зарудного і майже всього правління колгоспу, про що стане відомо трохи пізніше. Зараз же мій друг схвилюваний і зворушений зустріччю зі мною так само, як і я.

— Здрастуйте!

— Привіт! З приїздом.

— Уявити собі не можете... Тобто ніколи в житті...

Ай-яй-яй!..

— Я теж. Розумію...

— Як багато нас, дивіться.

— І які різні всі! Вся країна, як у дзеркалі,— величезний шлях!

— Як далеко пішли ми... Я ніколи не думав...

— Так. Я приголомшений. Наче я народився знову або воскрес...

— Летить життя!

— Так. І радісно, і жаль, і навіть соромно, га?

— Розумію. Забули. Не можна так забувати! Не можна...

До нас підходить генерал Порохня. Він у такому ж стані, як і ми.

— Юрію Григоровичу, привіт! Впізнаєте?

— Звичайно.

— Ваш учень. Читав про вас, будинки ваші бачив, ваші картини...

— Мовчіть — заплачемо.

Потискаємо один одному руки. Любим один одного,— щасливі, просвітлені й сумні.

— Скажіть мені, сусіди, гості дорогі...— Жінка підходить стара з незвичайним виразом суворого обличчя.— Десять років день і ніч прошу: скажи мені, сонце ясне, і ви скажіть, зорі золоті,— чи стоїть і досі мій менший син Іван на майдані в Берліні?

— Так! — відповідають військові.— Стоїть на майдані ваш син!

— З мечем в одній руці, з дитятком у другій коло серця?

— Стоїть, мамо, з мечем.

— Глядіть, щоб стояв. Не упускав дитя і меч.

Степаниду Воронцову знає вся округа. Семеро її синів загинуло в війні. Не витримав, помутився розум матері, і коли їй одного разу Іванова вдова показала журнал «Огонёк» з кольоровою фотографією пам'ятника загиблим воїнам у Берліні, вона, приголомшена схожістю статуї з Іваном, вже не розставалася з журналом.

— Ось він, бачите? — Вона простягає гостям бронзовий образ свого сина.

Під'їжджає Зарудний з районного центру, де його затримали, прикро вразивши різними непогодженими інструкціями. Він почуває, що спізнився і до призначе-

ної зустрічі з гостями, і на будову села на горі. І тому, коли він почне зараз говорити про свою радість, не треба думати, що ця радість засяє раптом на його суворому, не багатому мімічними відтінками обличчі. Голос його також залишиться рівним. Він може показатись наполовину нібито відсутнім: у нього вся душа на будові.

— Дуже радий побачити вас хоч раз усіх вкупі дома! Здрастуйте! — Сава Андрійович вже йде серед гостей, вдвляючись в обличчя, потискуючи руки.— Дуже радий! Дуже приємно і радісно бачити, що так багато розумних і добрих людей дав державі наш колгосп... О!.. Кого я бачу?! Рева?

— Я, Сава Андрійовичу. Привіт!

— З Льодовитого океану?

— Так точно. Дивлюсь навколо, і все сниться мені...

— А се... І ви завітали?..

— Здрастуйте...

— Ой гаразд! Ви тільки подивіться на картину.— Широким рухом Зарудний запрошує мене помилуватися цією справді незвичайною картиною.

— Сто дев'яносто вчителів, агрономів, лікарів, інженерів, офіцерів! Шість полковників, тільки живих: полковник Сокиренко, Бондаренко, Дорошенко, Демиденко...

— Я!

— Білокінь!

— Я!

— Полковник Чуб! Капітан Льодовитого океану Рева! Генерал Порохня!

— Я!

— Генерал Голубенко!

— Я!

— Генерал армії Федорченко!.. Здрастуйте, здрастуйте, здрастуйте! Може, кому-небудь, особливо після столиці, не дуже весело бачити нас. Сьогодні ми нічим не можемо похвастати, крім хіба засухи та пилюки. Не мільйонери. Немає серед нас ні депутатів, ні знаменитостей колгоспних ланів. Не вийшло якось у нас ні героїство, ні депутатство. Людей бракує. Одні виростили і, розпростерши крила, розлетілись по високих державних постах, інші — без крил розлізлись, треба й не треба,

до лихої матері, хто куди, де більше асфальту, електрики, і вже звідти критикують нас і навчають сіяти й орати.

— Саво Андрійовичу...

— Не заважай. Я промову цю давно готував. Так... Хай моя промова не зовсім буде правильна в чомусь,— не важно. Важно, товариші, головне. А головне...— Тут голос Зарудного затремтів з відчуття незвичайності того, що всі, звичайно, знають, але про що йому хочеться особисто сказати тим, що зібралися:— Буде, товариші, море! Так! Буде море, і наше село піде навіки під воду. Ось тут, де родились наші предки й ми з вами, де ми росли, любили, плакали й веселились, буде морське дно. Де матері наші ще дівчатами колись складали пісні... так... буде дно морське. Художники, звичайно, могли б для музеїв написати сьогодні хоч би сто картин — села старі, ветхі греблі. Так нема художників... нема... Щоб бачили колись, при комунізмі, люди на картинах морське наше дно. Що створилось воно не в якусь там силурійську еру, що це наше робітничо-селянське людське море. І я подумав: якщо вже не вистачило в них сумління чи розуму чи що інше скувало їх убогі душі,— давай викличу живих. Тоді я попросив написати вам листи.

— Спасибі, Саво Андрійовичу,— почувлися голоси.

— Дозвольте! В чім, власне, діло? — Харитон Брикун явно незадоволений.— Для чого мене, наприклад, викликали? Профіль моєї роботи, як сказати... Я... я... я не художник, я — спеціаліст по холодильниках.

— Не перебивайте!

— Тихо!

У Сави Андрійовича і Брикуна стара взаємна неприязнь, простіше кажучи, вони колись люто ненавиділи один одного. І, звичайно, голові не хотілось би сьогодні бачити Брикуна. І це відчувається в його словах.

— Так... Не тільки орли-соколи злетілись до нас. Прилетіли й дрібніші пташки — заготкурочка, заготкачечка, райгусак, райкарась, промцибуля, облсметана. Прибули й такі, сатана б їх душу забрав, що, покинувши землю, чверть століття коптіли десь у канцеляріях або бігали, як прибудні пси, за чужими возами. Навіть у тих, уявіть, мізерних натурах заговорило щось. Повторюю, я дуже щасливий.

При цьому Сава Андрійович ні разу не подивився в бік Брикуна, від чого спеціаліст по холодильниках починає помітно гарячитися.

— Ні, вже ви дозвольте! Я хочу перш за все знати суть справи. А всі ці дрібні пташки і приблудні пси тут ні до чого...

Пронирливий і тонкий Брикун відразу догадується, що камінчик кинуто в його город, тим паче, що при згадці про приблудних псів більшість людей обернулась в його бік. Це дуже вколало його гордість.

— Якщо, згідно інструкції, дане село йде на дно моря, воно піде незалежно від приїзду всіх тут присутніх або неприїзду їх, це по-перше. По-друге, навіщо мене особисто викликали?

— Попрощатися з хатою. Приступаємо чистити дно морське від будівель. Все зноситься: хати, садки — все. Значить, у кого є щось отут, — не дивлячись на Брикуна, Сава Андрійович кладе свою квадратну долоню на груди, — будь ласка. У кого — холодильник, пробачте і йдіть собі, щоб мої очі вас не бачили...

Батько генерала Федорченка Максим Тарасович — людина незвичайна, і кожен, навіть Сава Андрійович, завжди підходить до нього з деякою оглядкою й обережністю. Гордості неймовірної, важкий, непримиренний і завжди чим-небудь невдоволений. Ніколи не вгадаєш, куди поведе його думка за хвилину. Якби не син, генерал армії, і не поважний вік, невідомо, що б мав він за свій язик. Йому вісімдесят п'ять років, але він применшує свої літа, не бажаючи розлучитись з давньою репутацією кращого тесляра району. Він спадковий тесляр. Теслярем був його батько, дід і прадід Лук'ян, що побудував колись у Запорозькій Січі церкву на диво всьому запорозькому кошу. По натурі він не робітник, а воїн, але велика судьба воїна випала тільки старшому з шести його синів, генералу армії Гнатові, з яким у нього теж свої рахунки. Трьох молодших синів він втратив на війні. Двоє були солдатами, один — офіцер. Старший, бригадир теслярів, сьогодні в поганому настрої. Йому не подобається нове село і Палац культури, який він буде, не перестаючи ляяти свою роботу. Він зараз появиться в картині з блискучою замашною сокирою; так з сокирою картину і закінчить.

— Максиме Тарасовичу, здрастуйте! — Привітно, на-

скільки дозволяє знання такту, голова колгоспу підходить до Палацу культури.

Старий вдає, що не чує привітання, і починає в сотий раз виказувати свої незадоволення.

— Нечистий їх візьми з їх планами! Що це за село!?

— А чим же погане?

— Хто розпорядився будувати хати в ряд по шнуру? Хати, струнко! Равненіє на бюрократа!

— Ну, перестаньте. Годі. Що ви? Це Головсільбуд план спустив.

— А я плювать... Давайте мені інший Головсільбуд! Я не хочу будувати села по шнуру.

— Чому?

— Тому що я майстер. Зрозумів? І мені майже сто років. Я не хочу комунізм на Дніпрі витягувати по шнуру. Що це за планування?

— Яке? Це ж звичайне село.

— Ні, не звичайне! Це нове село, на березі нового моря. Але чого в ньому не вистачає, зрозуміти не можу. Почуваю, що роблю не те.

— Тобто як — не те? Село як село.

— Вигляду немає. Нової якості... Зрозумів?

— Що робити? Не можу ж я привезти сюди Академію архітектури!

— А ти привези! Хай хоч раз влаштує засідання ось тут, на кроквах.

— Еге! Хай би глянули хоч раз на степи з висоти.

— Так, так! І побудувала б для прикладу десятків три будинків, гарних і різних, щоб я міг вибирати. Є фантазія?! Чи нема фантазії, а є інструкція?! Академіки... Чому в столицях можна золотити куполи і хрести? А церкву, що збудував мій дід — кращий майстер Запорожжя! — знищили. Як я жалкую, що бога нема! Появись він хоч на хвилину, ох і покарав би десницею своєю безбатченків, що знищили труд мого предка! Ні гордості, ні поваги... Ай-яй-яй! Стояла б на березі моря, пройшло б ще триста років, ми б усі померли, згнили к чортам собачим, а люди нові любувались би нашою старовиною і старовиною наших предків над новим морем... — Старий плюнув у долоню, не покидаючи орудувати сокирою.

— Здорово, батьку! — говорить генерал армії, підходячи до новобудови. Старий Федорченко давно вже помі-

тив, що до нього підходить його син, прославлений, той самий, який давно вже просить його переїхати в столицю. А що робити в столиці? Сидіти склавши руки утриманцем? Ні!

— Тату, здрастуйте!

— А-а! Здрів'я бажаємо, ваше превосходительство!

В голосі старика радість, приперчена сарказмом.

— У фронт стать по правилам уставу!

Підкоряючись старим, очевидно, давно відомим батьківським жартам, генерал Федорченко виструнчується і козиряє старому батькові, що сидить на кроквах, виблискуючи сокирою. На якусь секунду ми бачимо його в повній парадній формі з вісімнадцятьма орденами, а на очах — майже сльози, так глибоко схвилював його в цю мить старий, так він пишається ним і так зворушений силою його нездоланного духу.

Старий грізно хмуриться і теж любить сина. Потім він встромляє сокиру в крокву, злізає на землю і дає синові себе обійняти.

Він висох, звичайно, поменшав, став помітно нижчий за сина. Це його розстроює, засмучує його також те, що син одягнений не так, як хотілось би.

— Щось давно ми з тобою не бачились.

— Давно, батьку... Я дуже щасливий, що ви ще сердитесь...

— Серджусь потроху, слава богу. Тут мертвого розсердять... А ти чого це форму не вдягнув? Показався б народу. Чи вже в село, так і без форми? Теж... А то це буває, що приїдять та в одних трусах по вулиці ходять... Тьху... Сид і страм...

Старий підходить до привезеного з плавнів старого вербового пня, на якому він звик відпочивати під час перерви. На пні вже встиг розташуватись Алік. Навіть не глянувши, старий збиває Аліка з пенька влучним ляпасом по потилиці, від чого Алік на хвилину чмуріє. Се його перший удар. Старий сідає на пень.

— Ну, добре, що приїхав. Вже, я думав, не побачу...

Мати пла-акала до самої смерті.

— Але чому ж ви не приїхали до мене, батьку?

— А, дурниці... Твій хлопчик?

— Так. Це Алік.

— Як?

— Алік.

— Тю!.. (До Аліка). Іди сюди. Іди, не бійся, дурачок... Соромиться... Подай діду води. Води подай! Стирчиш, дурноголовець...

— Якої? Де вона?

— Гнате, подай мені води.

Генерал подає батькові воду.

— Спасибі... Вчиться хоч?

— А-а...— Федорченко махнув рукою із звичайною досадою.

— Ти чому погано вчишся?

— Тому...— Алік нахмурився.

— Чому?

— Не всім же добре вчитися. Треба ж комусь і погано.

— Он як...

— Математика не виходить.

— Не виходить? А ти рішай задачі.

— Вони не рішаються.

— А ким же ти будеш, коли виростеш?

— Буду співати в опері.

— Як?

— Басом. У мене був альт, а зараз бас пробивається.

— Хе!..

— А може, буду прокурором чи суддею.

— Хто тобі сказав?

— Мамка.

— А чому ти будеш суддею? На якій підставі?

— Там не треба математики.

— А що ж там треба?

— Злочинці.

— Які злочинці?

— Різні, яких я буду судити.

— Так. Судити збираєшся. А на якій підставі ти хочеш судити людей? На тій, що в тебе немає здібностей?

— Там є статті. І треба відчувати, кому яку.

— Так... суддя. А в теслярі до мене не хочеш?

— Ні.

— Чому?

— Папка генерал. Як я буду теслярем?

— А як татко накаже?

— Не хочу.

— Чому?

— Тут скучно. І це робота фізична.

— Тому ти хочеш людей судити?

— Так.

— Ану подай мені палку...

Алік зникає за рогом хати, очевидно шукаючи палку.

Повертаємось ще раз до старої хати. Звичайно, старому її жаль, і з цим проклятим жалем він мовчки бореться вже третій рік, і злиться, і досадує.

У нього навіть характер зіпсувався. Це ж не міська квартира — взяв чемодан і був такий. Це оселя. Це досить міцна ще хата, яку ми все ж таки зруйнуємо зараз, тому що час прийшов так зробити. Ми ввітремо її глинобитні стіни в землю веселим бульдозером, і стане раптом так, немовби й не було її ніколи на землі, і не народжувався ніхто в ній, не радів, не вмирав.

Ось вона стоїть, біла, чиста. Надворі літня ніч. Хлів також білий, з широкою смугою вохри знизу. На білій стіні — червоний перець, золоті початки кукурудзи й пучки старих лікарських трав.

Пес Пірат і кури поїдають їжу з німецьких касок.

Серед двору висока стара груша. Під грушею стіл і підвішена до гілки дитяча колиска. Далі — город, луки, озера в комишах, а за озерами в мареві Дніпро. І над усім блакитне небо. Ні хмаринки. Тут пройшло життя чотирьох, якщо не п'яти, поколінь Федорченків.

— Так. Ось дерево, яке ти любив. — Старший Федорченко підходить з сином до груші. Він вже здається іншим. Зникла войовничість і непримиренність. Йому сумно на старому дворі.

— Я вже тут вирубав, дивись — черешні, абрикоси, осокори, але грушу залишив до твого приїзду. Рубай сам. На... — Старий подає сину сокиру. Генерал бере сокиру. Як приховати хвилювання. Зрубати дерево...

Старий тесляр дивиться на грушу, під якою прожив він життя.

— Красуня...

— Ой батьку, — тихо зітхає генерал, почувавши, як прості речі можуть виявлятися непростими.

— Розумію: важко повертатись до минулого. Адже все життя йшов...

— Так. «Вперед, вперед, Федорченко...»

— А дерево ж яке рясне та веселе! — говорить Антоніна, дивлячись з любов'ю на грушу. Очі в Антоніни чисті, голос ніжний, привітний. — Будуть рубати вже, ой... — звертається вона до сусіда Алчевського.

— Послухайте, а може — чорт його знає, я іноді думаю: замінити б це все, ну... одно слово — мирною атомною енергією, га? — вмішується в розмову Алчевський. — Як ви, Гнате Максимовичу? Адже ера вже настала атомна?

— Так, — генерал задумливо дивиться на свою грушу. — Тільки наше море — проблема не енергетики в звичайному смислі... Це проблема, перш за все, зрощування, тобто життя і процвітання нашого Півдня.

Антоніна не розбиралась в ерах і проблемах енергетики, але такі доступні й приємні слова, як життя і процвітання, її порадували.

— Ось і я так думаю! — В голосі Антоніни — нотки надії, які ніколи не покидали її. — Я кажу, що, може, нехай вже грушка залишиться нерубана, бо все ж таки ми... генерали і достойні снісхожденія. А море, якщо без нього далі жити вже не дозволено, — хай уже собі йде низом, он туди на Скорбну, на Чортотлик... га?... Щось не так сказала...

Всі тихо усміхаються з приводу «ми генерали».

— Ну от. Вам сміх, а мені б так хотілось під грушею вмерти колись. Гарно як, гляньте, га?..

— Що наші грушки, й хати, і краса, коли час прийшов вирішувати життя країни на тисячі років? — Генерал повертається до Антоніни без тіні усмішки, з глибокою сердечністю і помічає мальовничу групу підлітків, які несуть на руках чучела шести-семи болотяних птахів і чотириногих мешканців дніпровських заплав.

Це школярі переносять музей фауни з зони затоплення до нової школи. Весела процесія раптом зупиняється, щоб подивитися на славетного свого земляка, героя великих воєн.

— Все тут буде нове, і краса буде нова, не лугова вже, не болотна, — морська... Як ви, хлопці? — звертається Федорченко до юних натуралістів. — Море чи комарині плавні?

— Море! — хором відповідають хлопчики з пташками.

— Плакати хочу... Здрастуйте!

— Здрастуйте.

— Ой... боже милосердний...

Сльози течуть по престарілому обличчі, на рідкість правильному й суворому, зі слідами колишньої краси. Це сусідка Антоніни Соломія Бесараб. Її сім'я вже тижнів зо три живе в прекрасній новій хаті на високім горбі, але радість новизни переплелася з журбою в її старому серці, і журба перемагає. Престарілу її душу тягне на старі руїни, тому що в неї вже нема майбутнього, а є тільки те, що належить старості,— минуле. І вона вже вмирає на її очах. Вона пережила його: плавні, сад, річку Підпільну, і могили батьків, і вулицю, і хату, де пройшли всі її радості і кохання, і все, все... І діти. Вже нічого їй не вернути.

— Покрівлю розбирають!

— Ну, пора вже.— Старий Федорченко ненавидить сльози.— Ревеш... Ми теж завтра починаєм розбирати... І де вони в тебе беруться, дурні сльози!

— Чорногуза жаль. Гніздо розбирають на хаті... Безневинна птиця страждає, боже.

В цей час безневинна птиця починає в тривозі кружляти над двором.

— Ой пташечко, голубонько! — Соломія сплескує руками.— Нема в тебе кубелечка, ніде тобі сістоньки... Куди ж тепер ти щастя понесеш?

— Ну, годі плакати! Де-небудь притулиться. Дітей би посоромилась,— сміються.

Справді, школярам смішно. Вони весело дивляться вгору на чорногуза, піднімаючи до нього в руках чучела своїх птиць.

Група приїжджих зупинилася на горбі, де колись над широкими плавнями підіймалась їх церква. Перед ними на десятки кілометрів простяглися порослі лісами знамениті плавні з мальовничими озерами, затоками, густими комишами — царство риби, дичини, комарів, з якими нерозривно зв'язані спогади дитинства.

Все, що їм, їхнім батькам і дідам здавалося красивим від перших дитячих років пізнання життя,— все щезло.

Величезна плоска рівнина без жодного дерева по обох берегах Дніпра не радує сьогодні погляду ліричних спо-

глядачів. Замість минулої краси нова ще не прийшла. Перед ними ще лише поле битви за нову красу, і бачать її поки тільки в мріях далеко не всі. Тільки найбільш спрямовані полум'яні натури несуть її сьогодні в своїх серцях.

Заходить сонце, провіщаючи засуху і спеку.

Мовчки перевозять з лугу останні стовбури старих верб. Не чути пtiць: дерев нема. Навіть Кравчина замовк, не чути його хору. Як член правління, він один з перших в показовому, так би мовити, порядку руйнує стару свою хату.

Ось він стоїть на ній, орудуючи сокирою й ломом. Поруч жінка розриває вилами горищний хлам. І в міру того як розвалив він убогий солом'яний дах, як серед сірої горищної потерті оголився безглуздий архаїчний димар, ним став оволодівати смуток. Цей смуток він наче ковтає разом з пилом руйнування. Так часом ми бували сумними колись, прощаючись з матір'ю перед далекою дорогою в погоні за щастям. Скоріше б відірватись, скоріше в новий світ!

З хати вже вирвані лутки дверей і вікон, і вона, біла, дивиться на світ проваленими страхітливими очима. Щось є в ній трагічне, як в античній масці. І разом з тим її жалюгідний, гнітючий кістяк разом з двома фігурами в якомусь смислі такі ж поетичні, як і прекрасна Каховська гребля, що будується в ста кілометрах нижче по Дніпру. Тільки це наче оборотний бік натхнення патетики Каховки.

Мені хочеться сказати Кравчині кілька добрих слів, але він не хоче їх слухати.

— Не можу я співати й танцювати, не дратуй мене, не пригноблюй.

— Сам ти себе пригноблюєш.

— Залиш, не хочу слухати, хоч ти й лауреат.

— Не буде тобі радості, поки ти будеш робити одне, а думати друге.

— А що я мушу думати? Я вирубав сьогодні вранці сад біля криниці, з якої ми з тобою колись пили воду, пив мій батько і дід. А зараз я руйную. Се ж не міська квартира: взяли речі в чемодани,— до побачення. Се хата!

— Халупа. Адже на горі тебе чекає новий дім.

— Я тут народився. Спогади заповнюють душу, зрозумів?

— А ти стань вище.

— Стою!

— Думай про море, про нову Каховку!

— Бачив. Їм добре там. Двадцять тисяч і всі молоді.

Місто будують над самим Дніпром. А тут до біса виго-
ріло геть-чисто все: п'ятнадцять місяців не було дощу...
Будь ласка! Хату будуй, другу руйнуй, стирай з лиця
землі: море повеліває! А я прокурений тут прахом ми-
нулого...

— Але ж руйнування — теж будівництво. Ти теж бу-
дуєш море.

— Будую, будь воно прокляте.

— Кинь! Колись так ми проклинали битви, а війну
виграли.

— Тоді не питай. Дай позлитись мовчки... Море,
море.

Одним ударом обуха він розвалює димар і майже
миттю зникає в хмарі куряви. Вслід за ним зникаю і я,
і тільки чути, вже в куряві, наші слова:

Я. Адже це велика історична необхідність!

В і н. Чув сто раз!

Я. Вже століття, як степи прагнуть!

В і н. Невже? Дякую за інформацію.

Я. Пустеля суне на Європу! Криниці висохли на сотні
кілометрів!.. Тільки море!..

В і н. Я не кажу, що моря не треба! Я теж для нього
труджусь. Тільки я розстроений, чуєш? Уваж мое стра-
ждання! На три дні!!! Не можу я складатися з одних мо-
лекул ентузіазму. Я людина!.. Годі вам грати там, ідо-
ли! — крикнув він дітям, які затіяли веселу метушню
в трухлявій соломі.

— Ну, чого ти тут, чого розпалився? — підходить ге-
нерал Федорченко.— Здорово!

— Здравія желаю!

— Не розуміє людина,— кажу я генералу.— Привіт!

Кравчина явно сердиться на мене:

— Багато він розуміє... (До генерала). Он там, в
Дніпрі... купались в сорок третім, пам'ятаєте?

— Пам'ятаю.

— Ви нами, здається, командували тоді.

— Ну, припустімо.

— І дощ який був, пам'ятаєте, і вітер? І тоді о-он на

тім березі якраз перед хатою, яку я руйную зараз... психологічний момент, га-а!?

Від сильного напливу спогадів Кравчина стукає кулаком по грудях: — Пам'ятаєте вітер і дощ?!

Вітер і дощ. Ніч, якої ніхто з живих не забуде...

— Дніпро! Це ж я тут купався! Це моя річка, братці! Сержант Кравчина стоїть по коліна в воді, а на березі, на мокрому холодному піску, стоять його бойові товариші.

— Це мій берег, дивіться! Ось там, на тім боці, якраз на горі, бачите, вишні? То мої! А за вишнями хата!

Але товариші не бачать ні вишень, ні груш. Бачить їх один Кравчина, і то тільки в своїй уяві, тому що темрява вкрила весь світ, темрява.

Дніпро неспокійно шумить і реве, і хвиля берег мие, і мла стоїть стіною від землі до неба, глухого, беззряного.

Раптом заблискотів, заколихав вогнями весь правий берег, і стало видно скіфські могили над Дніпром і лівобережні піски. А по сей бік, за пісками в прибережних кущах, і далі, за лозами, в лісах, у темряві кипить робота.

Рубають верби, груші й тополі, ріжуть дошки, стругають колоди, палі для мостів, тягнуть понтони, плоти. Сотні найрізноманітніших способів переправи — баркасів, човнів-душогубок, діжок, дощатих воріт і всього, за що тільки може вхопитися людина, щоб не втопитись, — все рухається на людських плечах через зарослі до Дніпра.

Важкі колоди, слизькі дошки падають з рук у вибоїни разом з людьми, але десятки тисяч теслярів, понтонерів, мостовиків не помічають ні скабок, ні здертої шкіри на мозолястих руках, забувши, що не спали вже дві доби і майже не їли, тому що ніколи було їсти, і їжа вистигала у куховарів.

Дніпро! Кожен воїн, від генерала до солдата, розуміє, що треба швидше поспішати на той берег, поки не отямилась фашисти, розбиті в лівобережних битвах.

— Все... Починаємо! — Глянувши на годинник, генерал армії підводиться над військовими картами. Підіймаються всі генерали, полковники, командири й політпрацівники. Військова рада закінчена.

— Залишилась одна година.— Генерал армії гово-

рять повільно і тихо. Кожне його слово звучить голосніше від найгучніших команд.— Забудьте на цей час накази, труднощі, всю суєту, прозу, весь механізм війни. Ідіть до солдатів і скажіть їм найголовніше. А найголовніше зараз і найважливіше — добре слово. Скажіть їм найкраще, що тільки підказує вам ця ніч. Це велика ніч. Тому не бійтеся великих слів. Скажіть їм, що сьогодні на світі нема людей прекрасніших, чистіших, ніж вони. Міряйте життя і смерть великою мірою. Скажіть самій простій людині — солдату, тому, якого діди і прадіди вимолювали собі в бога за копійчану свічку крихітку безсмертя, скажіть йому, що вічність сама стукає до нього в груди в цю ніч. Ідіть...

— Солдати великого Радянського Союзу! Форсуймо Дніпро!..— Полковник Рябов, Зарубін, Федорченко та інші полковники і підполковники роз'яснюють солдатам наказ командування.

Полки стоять у темній млі. Наказ був точний, і кожен давно вже знає свій маневр і вже передумав безліч дум, готуючись до переправи.

— Тисячі років тому в цій річці приймали хрещення наші предки. Сьогодні в цю священну ріку погружаємось ми! — Полковник Федорченко, який не зник до патетичних слів, робить паузу, ніби дивується з самого себе. Він ще ніколи так не говорив, але почуває, що генерал був правий, що саме ці слова потрібні зараз солдатам. Голос його ясний в тумані і глибоко людяний:

— Хай же кожен з вас подумає, для чого він народився на світ в цей великий час. Чого ждуть від нас народи? Якого подвигу? Гляньте навколо. Прислухайтесь кожен до голосу своєї душі. Чи вільна вона від тягаря особистих речей, спогадів, бажань?!

— Смерть фашистським окупантам! — глухо відповідає полк з туманної мли.

— Це велика ріка,— говорить майор Підсікайло своєму батальйону вже коло самого берега.— І хоч переправ нема, ми зараз будем на тім боці. Так велить нам обов'язок перед Вітчизною.

Майор Підсікайло глянув на Дніпро і грізно хмуриться. Дощ січе його на вітрі, та не про дощ думає командир батальйону.

— Чого ж нам побажати в цю ніч і що заповісти на-

шим дітям, якщо, припустім, декого з нас зачепить, як кажуть, снарядом чи захлесне хвиля?

Б а т а л ь й о н. Смерть фашистським загарбникам!

М а й о р П і д с і к а й л о. Так... Все! Перший човен веде сержанта Кравчина!

Сержант Кравчина в човні: — Не оглядатися — раз! Повна тиша — два! Дивись пильно — три! Дава-ай-й!..

Так почалась тоді ця битва. Спочатку їх пішло небагато, всього лише півдесятка утлих душогубок. Хвилі кидали їх у різні боки і розносили, заливаючи бризками. За хвилями нічого не видно.

Раптом з правого берега спалахнув ворожий вогняний вал. Все освітілось феєричним світлом. Кравчина бачить грізний Дніпро перед рідною хатою. Вода клекопить і піниться від куль. Осяяні вибухами водяні смерчі від мін і снарядів розривають темряву і рушаються на плаваючих, потопаючих важкими холодними потоками.

І вся ріка, куди не глянуть очі, направо і наліво, вся вкрита військом. Солдати рухались вперед до смертоносних вогнів на рибальських човнах, на плотях, на діжках, на зірваних з петель воротах, озброєні однією лише легкою зброєю і мужністю духу.

Берег!..

На березі.

Тільки сержанта Кравчини нема.

Де Кравчина? Он Кравчина! Он його човен!

Увага!!!

Держись, сержанте! Снаряд твій наближається! Підніме він твого човна і кине вгору, як тріску, і кров твоя окрасить каламутну воду. Ой Кравчина!..

Холодна бистрина вже несе його за водою разом з багатьма, багатьма... В одного очі розкриті широко, наче в останню мить дивується він на свою судьбу і моторошне торжество канонади...

— Ось які діла...— Кравчина курить цигарку, яку подав йому Федорченко. Від напливу спогадів він увесь якось змінився. Обличчя стало суворим, заклопотаним, як у солдата, який знає, що прийдеться, можливо... Краще не згадувати!

— Третій орден загубив перед самою хатою. Що ви скажете...

— Неправильно, звичайно. Але зараз не можна так переживати.

— Та не вчи вже, учитель,— почувся раптом голос його матері, звернений явно до мене.— Все повчаєш та наставляєш, праведник. А чого ти плакав, коли грушу рубали?

— Хто? Коли? — Я збентежений до краю. Я не знаю, що відповісти. Мені соромно.

— Бачила. Думаєш, не бачила?.. Учора.

— Я не плакав,— намагаюсь я збрехати.

— Бреши! А сестра твоя, коли покидала стару хату, не плакала? Не цілувала луток і старої печі? Не приказувала: «Ой хатонько моя, голубонько, прощай! Спасибі за тепло, за добро!» Так там ти мовчав!

Я розгублююсь остаточно. Справді, коли рубали грушу й виривали з хати вікна з віконницями, коли відкрились зяючі пробоїни, я спочатку був крикнув: «Ну, годі вам плакати, жінки!»—і зразу ж хутко відійшов геть, бо в мене теж почало лоскотати в горлі. І вони вже без мене цілували піч і ніжно гладили старе дерево луток. І тільки аж потім, переїхавши у нові веселі хати і випиваючи на новосіллі, вони говорили одна одній, зворушливо посміхаючись: «Ну, дай же господи... Ой і наплакались ми. Ну так же було жалісно... Одні тільки приїжджі мовчать. От кам'яні душі! Як же можна покидати стару хату, не зронивши сльози!»

Розбирає хату Бесараб Філон, мій сусід, тесляр років за п'ятдесят. Легка неправильність тонкого обличчя, вуса і темна з сивизною на щоках борідка роблять його схожим на апостола з картини Ель-Греко. Від його тихого щирого голосу, м'якої посмішки, від ясного світла, яке виходило з глибин великих темно-карих очей,— від усієї його злегка кволої фігури віє добротою і вродженим благородством.

Дах старої хати він уже розібрав і зараз виймає вікна і двері. Руйнуючи хату старанно і навіть весело, він, як це не дивно, не вірить в затоплення. Ні. Якщо море справді колись виникне, його садиба все рівно залишиться незайманою, про що він усім заявляв уже не раз.

— Берег піде он як, дивіться! Он як балка показує. Невже вам не ясно? А у мене тут буде півострів.

— Нащо ж тоді ви руйнуєте хату? Чому переселилися в нову?

— А це згідно загальному розпорядженню. Прийшли, приміряли, кілок забили: попав у зону,— хоч-не-хоч, пі-

діймайся на вищу відмітку. Звичайно, там уже такої краси не буде.

— Чому? Адже там видимість величезна. Та підійде море!

— Ну, що море!.. Багато води. Море... Іспареніє.

— Не хочеться?

— Не в тім діло — хочеться, не хочеться. Треба хотіти. Якщо це стало вже основним інтересом часу, тут на нехотінні далеко не поїдеш.

Але ось зі скреготом і брязкотом у двір,— якщо те, що залишилося, можна назвати двором,— в'їжджають два бульдозери.

Філон Бесараб одразу зблід.

— Благословіть, хазяїне! — гукає веселий бульдозерист.

— Хвилинку подождіть... Стійте! — Голос його стає тихим, наче він висох раптом.— Хвилинку одну. Я відвернусь, дозвольте...— Він урочисто відвертається, закриваючи лівою долонею очі.

— Можна?

— Давай...

Бульдозери зі скреготом вриваються в стіну. Хата зразу валиться, підіймається пил. Серед праху стоїть незаймана одна тільки піч. Аж ось і піч вже падає й стирається з лица землі.

Філон оглядається,— пусто. Хати нема. Все як у сні.

Другий сусід мій, Григорій Шиян, вирішив зовсім не покидати своєї старої хати на високім пагорбі над плавнями. Спочатку, правда, він розібрав навіть дах над хлівом, потім подивився на сад, на широкі обрії, і, як не вмовляли його дочки, як не сміялись сусіди, як не доказував прораб чаші майбутнього моря Валерій Голик, що приїхав з Каховки, і навіть секретар райкому Валерій Білоус,— нічого не допомогло.

Чи був Шиян впевнений, що вода ніколи не підніметься до його хати, чи впертість раптом заговорила в ньому, чи прикрита зовнішньою грубуватістю гостра жалість розлуки з житлом, в якому він народився і прожив своє життя,— ніякі вмовляння не вплинули на нього, ні державна субсидія, ні навіть погрози прораба Голика.

— Ми однаково зітрем твою хату бульдозером. Чув?

— Не лякайте! Нас уже не такі лякали...

Говорили з цього приводу різне:

— Він божевільний.

— Він не божевільний.

— Чому ж він не розбирає хати?

— Розбере, не гарячиться.

— Відмовився категорично!

— Він ненавидить накази. Наказів та інструкцій багато, а він не може швидко.

— Чому?

— Чорт його знає! Не має такого хисту. От він і злиться, і вдає, що робить навпаки.

Прораб Голик розлютований. Він починає вже кричати на Шияна:

— Останній раз! Будеш очищати територію в зоні затоплення?

Ш и я н. Не те що територію, сорочку здйму, тільки усміхнись до мене по-людському хоч раз, щоб я не взагалі, а в очах твоїх відчув добро.

Г о л и к. Нам ніколи тут посміхатися. Посмішки захотів!...

Б і л о у с. Нам треба море будувати!

Ш и я н. А ви усміхніться. Не дивіться на мене вовками. Скажіть мені — здрастуйте, як ваше здоров'я, як жінка, діточки? Поздоровте мене з празником народження нового моря.

Ф і л о н Б е с а р а б (підходячи). Не жди. Не та його душевна номенклатура.

Ш и я н. Еге. Нема інтелігентності, ну, що ти зробиш!

Б е с а р а б. Так. Не сходяться кінці з кінцями.

Ш и я н. Саме так! Боягуз, і той прикинеться колись хоробрим, скупий раз у житті — щедрим, падлюка — добрим, нещасний — щасливим. Єдиним не прикинеться — інтелігентним. Вже як нема отут, — не питай, не може, на яку службу не признач. Одне знає — кричить, як гучномовець!

Голик не чекав такого опору і знову поїхав дзвонити в Каховку самому Аристархову.

У Аристархова велика нарада. Присутніх чоловік тридцять — інженерів, начальників управлінь, учасників служб. Здається, що Аристархов слухає доповідачів не-

уважно. Часом він здається відсутнім. Від постійного п'ятирічного напруження, знання людей і щоденної мінливості живих найскладніших процесів, якими він керує, його свідомість одночасно діє в декількох напрямках. Він кидає точні репліки доповідачам, говорить по телефону з різними містами, в той час слухаючи доповідачів, обмірковує, які вузькі місця прийдеться йому перемагати за три місяці через сьогоднішні промахи двох начальників дільниць, і разом з тим, оглядаючи свій інженерний штаб, він думає:

«Якими увійдуть ці люди в історію будівництва комунізму? Прекрасними. Значить, по суті кажучи, такі вони й є. Творці найскладнішої будови в умовах майже одночасного дослідження, проектування і виконання будівельних робіт зі всіма труднощами розплати за виграш у часі.

В чому полягає прекрасне? В процесі створювання, у величі його результатів. А що Зубрицький, Озеров і цей тухтій Бочаров здаються мені не такими, як би хотілось, — не має значення. І те, що робота здається мені щоденно такою недосконалою, мабуть, теж не має значення. Адже було так і в громадянській війні, і в колективізації, і у Вітчизняній війні. Але які всесвітньо-історичні діла створені, які перемоги!..»

Він відповідає по телефону заступникові голови Ради Міністрів у Київ і знову дивиться на збори з зовні байдужим виглядом.

«Це мої сучасники, соратники рідні й дорогі сидять передо мною... Найдорожче мені нове товариство...»

В телефон: — Та-ак! От і погано, що з бетоном ми провалились знову. Чую! Так! Доки ж ви будете підводити будівництво?.. Ну, добре, добре! Приїду через годину, тільки попереджаю — це мало принесе вам радості! — Вішає трубку.

«...Вдумливе, терпеливе, безмірно витривале моє героїчне плем'я більшовиків! Пройде небагато часу. І якраз ці люди перекриють Дніпро, Волгу, Єнісей і Ангари, створять моря на сотні мільярдів кубометрів животворящих вод, проведуть канали по степах, перетворять землю. Це вони. З ними я повинен увійти в історію перших великих робіт...»

Кидає репліку: — Плеча немає, ось що! Помогти сусідові нікому. І нема бажання підтягнути сусіда, сигнали-

зувати йому про небезпеку розщеплення фронту, вимагати від сусіда,— ось чого нема!

Аристархов говорить загрозливо тихо, дивлячись з неприхованим докором на інженера Бочарова: — Я так вас зрозумів?

— Так,— відповідає Бочаров, засоромлений невдалим своїм виступом.

— Погано все не може бути. Багато дечого погано. Але щось же і добре, навіть прекрасно. Низько ви дивитесь, да, да, по низах усе дивитесь.

Не додзвонився Голик до Аристархова.

— Він зайнятий. Не можу. Не просить. Хвилин через двадцять, не раніше,— відповідає йому по телефону черговий секретар.

Голик вішає трубку.

Примітка автора. Не забути б музики моторів на широких просторах величезного будівництва, не загубити спокою, пластики, ритму: везуть, переміщують, зрушують, розраховують... Не упустити цього при створенні фільму, не порушити благородного стилю замислених, тихо творящих, спрямованих до єдиної мети дванадцяти тисяч людей. Це новий, післявоєнний, рівень інтелектуального народу. Велика епопея Вітчизняної війни, перемога, робота партії, перебування на Заході, нова техніка, нове становище держави в сфері міжнародних відносин — весь наш день ясно відчувається в колективі будівельників.

Ще недавно тут, біля багнистих берегів Дніпра, якое дивно сполучались, немов на художній виставці, зовсім несумісні краєвиди.

Кришталеві струмки джерел з ідилічними вербами, таємничі очерети, затишні озера з лататтям і якщо не з русалками, то, у всякім разі, з карасями й линами. І тут же величезні конуси добутих з глибоких надр третинних жовтих пісків, довжелезні іржаві труби метрового діаметра простяглись через озера й очерети на кілометри, куди не глянь.

В повітрі стояв безупинний скрегіт тягачів, що тягли до Дніпра волоком довжелезні штаби сталевих шпунтів

і труб та величезні листи сталі. Рокотали земснаряди. Брязкіт металу і гуркіт вибухів. І нескінченні кубометри переміщеної землі.

І ось стоїть уже красуня — світла гребля. Так уже звуть її і дивляться на неї з любов'ю.

Дивовижні діла творяться сьогодні на великих ріках!

Аристархов приймає драматурга. Нема спокою на обличчі інженера людських душ. Два тижні минуло, як виїхав він із столиці на новій машині. Проїхав степи, в Асканію-Нова заскочив набратися вражень, три рази ночував у голів колгоспів, їв кавуни, купався, обійшов усе будівництво, парторга відвідав, профком, спецчастину, розмовляв з п'ятьма робітниками, — нема сюжету. А якщо десь і проглядає сюжет, — конфлікту нема, і вже повертатись до столиці час.

— Не знаю, що мені вам підказати, — Аристархов пробачливо розводить руками. — Звичайно, мистецтво, як каже партія, в невідплатнім боргу перед народом.

— Так, так! — драматург згоджується.

— Але тут навряд чи можу я вам чимсь допомогти. Смертовбивств у нас нема, — місто нове. З крадіжками та грабунками теж дуже слабо. А вам же, я знаю, потрібні конфлікти?

— Ну, звичайно.

— На жаль, у нас їх нема в художньому, так би мовити, смислі. Наша область — інженерія. Звичайно, гребля, дамби і підготовка дна моря — діло великої складності. А вам потрібні почуття, поезія... Потрібні вам не тільки героїзм, ентузіазм, подолання труднощів, а й душевні пристрасті... Захоплення!

— Ні... Тобто так, звичайно.

— Вам потрібні ще й людські страждання, які теж разом з радістю складають одну з величезних достовірностей буття! А в нас які страждання? Від чого? Хіба що від безтолковості зношеного транспорту, несвоечасної подачі будівельних матеріалів. Але ж усе це — не те. Ви погляньте на людей — як вирости! Яку греблю возвели! А місто! Бачили?! Чотири роки — і в ньому вже двадцять тисяч. Вже тисяча дітей народилась! Вже відомства стоять у черзі, просять ділянок для заводів. Через двадцять п'ять років тут буде тішитись життям

півмільйона людей. Хіба це не прекрасно — місто збудувати нове...— Аристархов дивиться у вікно і на мить замислюється. У нього велике опукле чоло, і весь він громіздкий не по літах, але внутрішньо витончений. На ньому вже, як постійна ознака, наліт втоми від довгих і складних турбот і постійної готовності приймати рішення. Він — інженер. Але він поетичний. Він диригент велетенського оркестру, де багато сурмачів через молодість свою і невміння довго перебувати в гармонічному ритмі майже чотири роки перебріхують ноти, весь час гноблячи диригента. Але симфонія гримить для непосвячених у дрібні погрішності виконавців, гримить величаво і прекрасно, і зовсім точно в головному задумі композиторського генія. Гримить музика на Дніпровським Низу, по степах України, на Волзі, на великих сибірських ріках, розносячись по всьому світу нечуваним дзвоном.

— Ой погано як! Що? Метал є? Є метал, я питаю? — Аристархов говорить уже з якимось містом по телефону. А місто, видно, неакуратне, неповоротке, і він сердиться на місто, обурюється на нього і одночасно вмовляє його. Він готовий як завгодно вмовляти це далеке миршаве містечко, аби тільки одержати...— Ага! Є метал, кажете?.. Так щоб частину нам відправили негайно!.. Що? Пам'ятайте: «промедленіє смерті подобно». Забороняю!.. Ну от. Все.

Секретар кладе на стіл записки і мовчки виходить. І ще два інженери входять до нього.

— Заходьте,— каже секретар інженерам, які зібрались у приймальній.— У Сергія Михайловича письменник — на годину, не менше.

Інженери входять. Аристархов набирає номер телефону. Його пригнічує якась невідступна думка. Він невдоволений і наче напіввідсутній. Раптом:

— Кішечка Пульхерії Іванівни! От вона — конфліктна чи ні?

— Яка кішечка? — інженери здивовано переглядаються.

— Гоголівська в «Старосвітських поміщиках». І чому ось уже сто років ми любимо цих двох старих, нікчемних гризунів Опанаса Івановича й Пульхерію Іванівну? Душа художника хвилює...— Гучно кладе трубку і повертається до драматурга.— Душа! Тобто талант і лю-

О. П. Довженко на зйомках кінофільму
«Поєма про море». 1956 р.

бов!.. Що ви любите? Без чого ви не можете жити? За що ви готові йти щоденно на подвиги, жертви, страждання? Що не дає вам спати, відпочивати, радуватись? Вам особисто, одному-єдиному? Просвітїть мене. Назвїть мені найголовнїшу вашу особисту творчу пристрасть, без вогню якої свїт провалиться в безодню? Чи у вас її нема, а є готовнїсть вїдповїдати моменту?!

Новий дзвїнок. Бере трубку і явно сердиться:

— Чому? Як не хоче? Нема таких людей, щоб не хотїли кращого!

Голос Голика з телефонної трубки. Є!.. Стоїть на хатї і хоч рїж! Ганебна картина!

Аристархов. Але ти пояснив йому, що ми його втопимо?

Голос Голика. Так! Не вїрїть!..

Аристархов. Значить, погано роз'яснив. Не вмієте говорити з людьми. Народ наш розумний! Треба розумно говорити. Ти, очевидно, кричиш там, як дурень. Лякаєш! Га?!

Голос Голика. Не я один. Тут секретар райкому. Ми тут обидва малювали йому ясну картину майбутнього! Слово честї!.. Можете уявити, — чотири години!..

Коло хати Григорія Шияна всі слова вже сказані, картина намальована. Не поступається Шиян. Не поступається і його жінка Домаха.

Шиян. Досить мені хвалитись майбутнім! Я тут щодня належу йому бїльше, нїж сучасному.

Голик. Яким чином?

Шиян. Та хоч би таким, що одержую менше за вас.

Бїлоус. Ну, знаєш, за такі слова...

Голик. Слухайте, дядьку! Вас же втопить тут Аристархов!

Шиян. Не лякайте! У Аристархова свої плани й мїркування, в мене свої. В мене море пїде низом, отак от, навколо, а тут створиться індивідуальний острів. Давно мрію.

Бїлоус. Не буде острова. Ось тут, де ми стоїмо, буде два з половиною метри води, якщо не три!

Голик. А в бурю пїдуть величезні хвилї. Це ж море!

Домаха. Нічого. Вже хоч і потопимось, аби дома.

Ш и я н. Точно. Даємо розписку: в нашій смерті від потопу не винити нікого!

Б і л о у с. Та це ж безглуздя. Це буде комедійна смерть!

Ш и я н. Тим краще. Помрем хоч весело.

На машині, по дорозі до Криму, в село в'їжджає жінка генерала Федорченка Ангеліна Михайлівна.

Не радують її рідні місця генерала. Степ, жара, ніякого комфорту. Колгоспники звать її чоловіка Гнатом і навіть на ти, і він сприймає це як належне,— жахливо!

На будівництві нового села хвилювань не менш, ніж на руйнуванні старого. Не думав архітектор Безверхий, що його дар своїм землякам — проект Палацу культури — буде відхилений так одверто і будуть сказані йому такі гіркі слова.

— Я не вдоволений, кажу тобі чесно. Більше того, я ображений. Що мені робити? — старий бригадир теслярів, відомий уже нам батько генерала Федорченка, не приховує свого невдоволення. Срібляста сокира в його руках аж тремтить.— Я культурна людина і бригадир. Чому я повинен терпіти?..

— Дозвольте. Проект мій затвердила президія.

— Яка президія? Я її не бачив. Вона тут не пробігала!

— Не хвилюйтесь. Вам пошкодить хвилювання.

— Мені шкодить ваш спокій. І відсутність фантазії теж мені шкодить.

Безверхий пригнічений до краю і вже не знає, що сказати.

Мені особисто проект Безвершого теж не подобається, але я намагаюсь захистити товариша по мистецтву, правда, безуспішно. Правління колгоспу, теслярі і декілька жінок, почуваю,— не на моєму боці!

— Не заступайтесь! — Сава Андрійович дивиться на мене сумним допитливим поглядом. У нього червоне спітніле обличчя, синій ніс і важке, утруднене дихання.— Ми добре бачимо, як непросто вам сьогодні серед нас. Які роки пройшли...

— Незвичайні!

— Ви приміряєтеся до картини нашого життя. І ми, признайтесь, не зовсім влаштуємо вас.

— Чому? Навпаки,— пробую я заперечити.

— Облиште! Непрезентабельні, немальовничі. Нема путящої одежі. Житлові гріш ціна, турботи, степ. Ні гір, ні проваллів, ні грому гармат. А душа у вас героїчна. Адже вам хочеться серця людські потрясати.

— Хочеться.

— А для цього треба й самому потрясатися душевно... Правда?.. А чим?!

— Я...

— Минули війни. Погасли пожежі. Голод забуто. Могили заросли в степах. Не видумувати ж.

— Ні, звичайно.

— І становище в світі зобов'язує, і честь. Не можемо ми на угоду любителям кривавих видовищ і темних пристрастей людських удавати те, чого нема.

— Еге! І дощу нема другий рік. Висохло геть-чисто все,— підхопила літня колгоспниця, сприймаючи розмову на свій лад.

— А чому за трудовень так мало платиш? — загомоніли, загукали жінки, докірливо киваючи головами.

Зарудний згоджується:

— Мало. Ніде правди діти.

— А чому народ розбігається по містах?

— Роботою замучив!..

— Трохи єсть і цього, не заперечую.

— Трохи? Дуже багато! — Жінки спалахнули.— Все зразу хочеш?!

— Винен. І буду дальше мучити років три-чотири, нечистий нас не візьме.— В інтонації Зарудного — такий спокій і добродушність, що всі, і я в тім числі, посміхнулись.

— Дякую. Договорились.

— А чому?.. Ох-х!..— Щось хотів спитати Лев Яценко і не спитав, жінки перебили.

— Нічим не проймеш! — апелюють жінки вже до мене, розгнівано тикаючи тремтячими руками на Саву Зарудного.— А сам горілку п'є.

— Приходиться.

— Кварту на день!

— Норма. Все в мені таке,— голос Зарудного спокійний. Він звик до таких сцен. Обличчя здається безстрашим, байдужим.— Синів пам'ятаєте? Теж, крупні

були. Таке в мені все: турботи, плани, надії і... печаль така.

— А чому се? А чому те? А чому, чому?..

— Почекайте, не всі зразу.— Зарудний звертається до мене: — Ми вас художником своїм обрали,— ви й відповідаєте за портрет. Дивіться, добре придивляйтеся. Ми ждем терпляче... Ну, ви, Юрію Григоровичу...— Зарудний важко повертається в бік архітектора і зразу — до членів правління.— Він нам готову продукцію привіз: проект Будинку культури. Зал для глядачів на чотириста місць,— будь ласка.

— Заплюємо в один вечір! — сказав тихо, але рішуче один з членів правління.

— Сміх і гріх... Недокурками закидаємо і лушпинням!

— Не розумію!.. — трагічно розводить руками Безверхий. У нього мало не сльози на очах, але нікого вони не проймають.

— Думаєте — погано. Дрібно... Ось море! — Зарудний робить широкий жест в бік «Великого лугу». — Ось ми на березі біля вашого Дому культури. Ось правління колгоспу: сім офіцерів запасу. Визволяли чотири столиці. Бачили страшно, бачили прекрасне... В який же Дім культури ви нас запрошуєте?

— А чого б ви хотіли? Ви можете конкретно сказати? — запитав ображений Безверхий.

— Півтори тисячі бархатних крісел! Не менше. Картини, щоб кращі, як у храмі... Щоб все в ньому звеселяло душу. Щоб краса мене зобов'язувала і піднімала.

— Я матір хочу посадити в цьому кріслі на старості літ. Всіх матерів!.. Вшанувати їх нелегку, важку працю.

— Ось голос воїнів.— Зарудний повертається до колгоспниць.— Може, жінки скажуть? Ось краща ударниця Христина. Скажи їм, Христе.

— Не треба мені палацу.— Голос Христини сумний-пресумний. Тремтить в ньому приглушена недоля і гнітючий жаль.— Ні крісел м'яких, ні картин...

— Чому?

— Я жінка молода...

— А що тобі треба?

— Не знаєте?.. Можу при всіх сказати...

— Чоловіка! — почувся голос літньої колгоспниці.— Важко спати їй без живого тіла.

— Я сором втрачаю... не треба вже... мовчить...

Я дивлюсь на Зарудного і бачу, як зразу міниться весь його вигляд. Про щось велике, незабутнє нагадала йому молода вдовиця. Вираз очей його змінився і голос,— трудно вдавати байдужість. І він каже їй сумовито:

— Ну, так судилось. Я чоловіка не поверну тобі. Війна й моїх синів пожерла.

Підходить Степанида Воронцова з журналом.

— Скажіть мені: стоїть мій Іван з мечем у руці, пригорнувши дитячко до серця?!. Люди...

— Стоїть. Заспокойтесь.

— Товариші!..

— Почекайте.— Христя до Безверхого: — Ви хотіли запитати мене...

— Так. Про Палац культури.

— Чим утішусь? Не знаю. Не знаю. Але чимось треба втішатися.

— Гордістю.

— Я горда. Важка втіха.

— Роботою...

— Ще чим?

Зарудний помічає, як від тягаря спогадів наростає хвиля смутку серед жінок. Потрібна інша думка, і міра життя інша — негайно.

— Перестаньте, люди! Для чого цей шум? Всім же ясно, навіть дітям: земля велика. Роботи море. Не вистачає рук. І нема дощу, і води підземні тікають. І тінь водневої бомби над світом. Що робити? Це наше життя. Треба, щоб не тікали води. І сонце щоб не ворогувало з землею, і люди з людьми. На це покликані. Невже незрозуміло?

— Несправедливостей багато!

— Чому, якщо все зрозуміло, чому так довго важко і не вистачає всього? — загомоніли жінки.

— Не знаю. Якби я знав, я був би міністром. Але я звичайний голова колгоспу, і коли мені стає важко, я згадую Леніна. Три рази бачив... На трибуні. В Смольнім стояв на варті. Не пригадую слів уже — народу тисячі,— але образ ясний, як живий, стоїть...

Сава Андрійович раптом замовк і задумався. Стало тихо. Безусі і безбороді, без гордих поз і героїчної зброї, в убогих, гріш ціна, запилених робах, замовкнувши

і вгамувавши свої пристрасті перед великим іменем,— задумались трудівники полів над своїм покликанням.

Я дивлюсь на їх обвітрені обличчя, на різкі зморшки і здуті вени на руках. Про що задумались мої брати і сестри-орлиці, стоячи з дітьми біля самих основ нашого життя? Що видиться їм?

Ніколи й нічого я ще, здається, так не жадав, як тут, на березі в отсю хвилину: щоб став наш світ перед очима народів у величчю подвигу життя! І щоб усе, що було в нашому незвичайному житті, — перемоги, труднощі, титанічні зльоти, многолітні нестатки, самообмеження вільне й невольне, і наслідки холоду й спеки, і крові, пролитої у велетенській війні (немає місця нічому буденному, дріб'язковому в рисах народу), навіть помилки з їх найтяжчими наслідками, які випадають на долю великих первоначинателів, — навіть і вони, — щоб усе з'явилось на екрані в небуденнім світлі, як знаки перемоги!

Повечорів уже день, але видно далеко і чути навколо, ніби зникли непомітно всі кордони.

Тонуть в золоті і теплій синяві принадні простори і закликають усе в степу до спокою і миру.

До генерала в двір заходять четверо немолодих уже колгоспників, одягнених по-різному. Їх загорілі розумні обличчя могли б здаватись мужніми і навіть прекрасними, якби не вбогі безбарвні тісні кепочки, що здатні спотворити хоч якого красуня, принизити будь-якого героя.

І хто їх створив, щоб зробити людей некрасивими?! Дотепний ворог чи простак ретельний з робкопу змайстрував таке по убогості душевній і затвердив для всіх широт від Білого до Чорного моря,— тільки важко і навіть майже неможливо генералу відразу впізнати давніх друзів.

А це вони, друзі дитинства і героїчні соратники, бригадир Макар Корж, Нагнибіда Петро, Петро Бесараб і Яценко Лев, з вусами, як спіле колосся пшениці, і трюхи наче напідпитку.

Помітивши рух у дворі, Ангеліна Михайлівна відразу вийшла з сіней.

— Добрий вечір! — ввічливо і весело сказали друзі генерала.

— Здрастуйте. Вам кого?

— Дома Гнат?

— Який Гнат? Не розумію.

— Максимович.

— Генерал армії, ви хочете сказати?

— Точно! (*Побачивши в сінях Федорченка*). Здоров, Гнате! З приїздом на батьківщину!

— Здорові... Здоров, Корж... О-о! Бесараб?!

— Здравія желаю!

— Яценко?!

— Він самий!

— Ой-ой-ой! Нагнибіда?!

— Так точно!

— Сто років!

— Впізнаєте?

— Ну, як же! Телят же пасли разом і коней.

— Так. І Будапешт визволяли.

— Ви були в моїй армії?

— Всі, як один! Я навіть поранений був...

— Я теж. Нога індустріальна, ось!

— Боже ти мій! Сідайте. Як живете?

— Як ви? Спасибі.

— Ні, ви як?

— Ми?.. З якого боку... Взагалі, звичайно, погано.

— Але є перспектива: море.

— Так. Надія єсть. Хоч дехто, правда, починає впадати в песимізм.

— Чому?

— Зарудний жме. Савка.

— Гнате, скажи нам правду. Як знаменитий генерал... і взагалі...

— Ну-ну-ну-ну...

— Скажи по совісті, ну... Чому ж воно так?..

— Що?

— Не скажу...— Лев Яценко поклав бронзовий кулак на серце і, наблизившись до генерала, сказав тихо і ніжно:

— Перебрав на п'ятдесят грамів. Вибачаюсь. Тому я тільки питання задам: чо-му-у?

— Що чому?

— Мовчу... Зрозумів?.. Ух-х!..

— Почекай! Потім! Взагалі, Гнате Максимовичу, ми так вирішили, обговоривши міжнародне і внутрішнє становище: людство порозумнішало, — сказав Корж. — Вже нема у наших ворогів гасла, з яким би можна проти нас вести народи в бій.

— Гасла нема, але є у ворога військова машина, — сказав Федорченко. — І є мрія пустити машину в хід.

— Це гірше. Але!.. Ми сержанти запасу — для миру. Для війни — ми все життя на дійсній службі. Тому... Тільки це таємниця, Гнате.

— Між нами поки... можна?

— Так.

— Іди до нас на голову колгоспу! На страх ворогам. Тут ми з тобою над новим морем таке створимо...

— Землю перевернем!

— Дозвольте! Дуже вдячний. Але ж ви знаєте мій ранг?

— Цілком підходящий.

— Не відповідай нам зразу. Даємо тобі строку три дні. Подумай.

— І хлопчину твого виведемо в люди, їй-право! З дружиною легше стане: вже не генеральша буде — головиха.

Трохи пізніше, коли почне вже темніти, Федорченко, і його четверо друзів дитинства, і ще два колгоспники вийдуть у степ.

Як вони будуть іти по дорозі вздовж берега майбутнього моря, про що говорити, що буде хвилювати їх серця, — автор поки що не сповіщає. І не тому, що в нього виникло раптом бажання щось приховати від читачів. А якщо навіть і так, то це — і ще два-три місяця — автор залишає заповідним в першу чергу для самого себе. Хай поки що ці місяця залишаться незораними. Це потрібно для підтримки постійної готовності до дії.

Будуть різні запитання, короткі і сильні, як постріли. Кіло інтересів — широке, бажання — розумні, плани — високі.

На синє небо виходять зорі.

Я проводжаю Філона Бесараба в його нову хату. Дуже прийнятний його двір і біла літня піч. Звичайно все літо він спить під відкритим небом.

— Мені б хотілось записати, Філоне, що виніс ти зі складного досвіду свого життя,— кажу я другові.

— Небагато. Я простий робітник землі і розумію, що життя моє само по собі, як щось окреме, не має значення. Великий, звичайно, загальний його смисл.

Голос у Бесараба чистий і глибоко проникливий, як це буває в немолодих людей, яким доводилось більше працювати й думати, ніж говорити.

— Вже не знаю, скільки мені років — шістдесят чи триста. От я лягаю спати після трудового дня — ось моя лежанка, справа Дніпро, зліва степ, над головою всесвіт. І вже, повір, немає значення — прокинувся я вранці на роботу чи помру вночі. Немає в мене ні заздрощів, ні зла, ні страху. Я не політик, звичайно, хоч можна й думати, що я великий політик. Що я знаю? Недобрий хліб породжує сум, добрий хліб, звичайно, мусив би радість породжувати. Таке. І знаю ще хіба, що поки на землі житиме хоч один голодний старець,— всі старці. Поки бодай одна душа пробуде в неволі — ніхто не свободен.

Якщо не мовчати, на догоду довгій низці редакторів, наставників і повчальників, і не кривити пером в обхід питань, на догоду благополучності, на догоду тому, що скаже підла старенька княгиня Марія Олексіївна, на догоду квартирі своїй, машині своїй, дачі своїй, місцю в президії своєму,— важко писати про село, де пролетіло безповоротно далеке дитинство.

Задумливі обличчя розумних, стриманих на посмішку людей говорять дечого багатого, і турбота на обличчях свідчить мені, як важко часом дістається народу його трудовий героїзм. Як скучно й нелегко ще в багатьох наших селах, які убогі хати, о критики, художники! О процвітаючі, які ж бо небагаті хати!..

— Я поїхав, батьку! — почувся з темноти голос його сина.

— Ідь здоровий.

Загув самоскид. Філон Васильович витирає широкою долонею своє античне чоло й лягає на лежанку.

Здалека, з боку Дніпра, доноситься безупинний глухий гуркіт земснаряда.

Я вийшов у степ. Дума думу доганяє. Давно покинув я село. І щось я встиг на фронті культури, а ще більше на фронті боротьби із зрівнялівкою. Міцно зрозумів я ча-

рівне гасло: кожному по потребі,— став дебелий, показний. І ні в кого майже — ні в мене, на жаль, ні в друзів моїх не вистачило відваги подати народу гідний приклад особистого життя, як це показав нам Ленін.

І раптом представились мені далекими і чужими і мій дім, і суєта, і майже все, чому я належав. Друзі щезли в одну мить кудись в далечінь, супротивники зменшилися до пігмейських розмірів, як пил на дорозі.

Дихаю найдорожчим у світі чистим степовим повітрям, розтаю у просторах, серед нічної тиші, спрямований очима до урочистого неба.

Неописанно чудова літня ніч в степах України. Ширококі простори, видимість велика, величава. Небо в мільйонах зірок.

Темно й не темно. Все чаруюче коло землі і Дніпро в сріблястим сяйві, і від усього йде ще тепло. І нема тиші: від Дніпра далеко розноситься благородний гармонійний гул земснарядів. А над далеким гулом чується пісня.

Це Олеся іде і Гуренко. Не курить дорога. Озеро спить. Ось обміліла Конка і старі верби. Далеко за Дніпром на горі біліє Берислав.

Выхожу один я на дорогу,
Сквозь туман кремнистый путь блестит.
Ночь тиха. Пустыня внемлет богу...

В обох прекрасні голоси і вроджене вміння співати. Олеся вся в полоні чаруючих думок:

...И звезда с звездой говорит...
Ночь тиха-а...

— Сьогодні на будівництві, коли я розливала розчин, мене запитує той редактор, чи як його: що б ви хотіли бачити в картині, яких людей — великих чи малих, і чи хотіли б бачити кохання? — Олеся ніжно пригортається до Гуценка. — Я сказала йому: звичайно, кохання, а люди щоб різні, але більше малих, ось як ми з тобою, як я і ти. А він мені каже: ви люди не маленькі. Ви, можливо, сьогодні самі великі люди. Держава наша, каже, тому й велика, що ви в ній великі, звичайні малі люди...

«В вышине торжественно и чудно спит земля в сиянье голубом...» Які слова!

— Дуже хороші.

— Потім він запитував мене про особисте життя.

— Ти сказала йому що-небудь про мене?

— Сказала.

— Що ти сказала?

— Ну, ти сам повинен розуміти. Взагалі я сказала, що хотіла б бачити в картинах почуття глибокі і дуже сильні, щоб говорили ніжні слова, і цілували, й плакали щоб, і проклинали.

— Кого? Для чого? Фантазії...

— Не махай рукою... Все щоб було.

— Уявляю...

— Чого ти плачеш?

— Я не плачу. Я радію, що в мене такі думки. Гарно як, дивись. Як прекрасно!

— Це ти така.

— Яка?

— Ну... прекрасна.

— Ти любиш мене?

— Да.

— Кажі: «люблю».

— Ну я ж сказав.

— Я хочу чути.

— Я відповів тобі.

— Я чути хочу. Слово! Іваночку... А що, коли ми дійсно великі люди?

— Не думаю. Не можна сказати — великий водій бульдозера чи велика штукатурниця.

— Чому?

— Тому що нас багато. Це все рівно, що сказати — великий колгоспник.

— Він каже: є різна мірка людей... Ти любиш мене?

— Да.

— Господи... Ну, скажи: «люблю». Ніхто нас... тут тільки ми й зорі, Іваночку! Я так люблю тебе!

— І я.

— Закрий очі. Закрив?

— Так.

— І я закриваю. Чуєш плескіт води? Це море шумить над нами.

Постоявши з закритими очима одне проти одного,

вони беруться за руки й тихенько схиляються одне до одного, зливаючись в обіймах, як дві весняні хвилі.

Їх покриває вода. Безбережне море грає хвилями там, де обнялися діти труда. Тільки-но встигає картина моря захопити нас, як воно зникає, і ми знову бачимо Олесю й Гуренка. Вона лежить в його обіймах, щаслива, і дивиться вгору на зірки.

Чого нам ще побажати в цю ніч?

Послухаєм, як на високім березі Дніпра біля кар'єру на стародавньому сарматському городищі каменярі співають, потрясаючи всю навколо далечінь дивовижною силою молодих голосів. Або поплачемо з Катериною в полі. Чи, може, вийдем на круту могилу скіфського царя і полинемо вдаль на крилах часу.

Полинемо вдаль. Але по дорозі заглянемо на осяяне місяцем старе подвір'я.

За глибоким переконанням Ангеліни Михайлівни, її чоловік, якого, безумовно, нікуди не можна випускати самого, вже трохи тронувся. У всякому разі, коли він розповів їй пропозицію колгоспників і про те, як він перестав після того спати, вона зразу ж безапеляційно заявила:

— Яка нісенітниця! Ти остаточно з'їхав з глузду під старість.

— Я кажу серйозно. Це справило на мене зовсім несподівано надзвичайне враження...

— Нісенітниця!

— Це схвилювало мене, сколихнуло всі мої кращі почуття більше як орден, звання, як перемога під Будапештом.

— Брехня, брехня, видумуєш сентименти! По-перше, хто тобі дозволить?

— Я знаю: ніхто. Я мушу, очевидно, все життя стояти на сторожі. Але я хочу тобі сказати, що це прекрасно і що я весь так вражений глибокою вдячністю, яка охопила, очистила мою душу. В душі я згодився, ти можеш зрозуміти. І я щасливий, тому що це так багато говорить мені, так багато...

— Нічого не говорить.

— Нічого ти не розумієш.

— Облиш!.. Генерал — голова колгоспу. Дурниці!

— Замовкни, благаю... О, міщанка!..

— Я міщанка?!

Далі, щоб уникнути неприємностей, генерал Федорченко почне мовчки рахувати до ста, і діалог набуде відтінку трохи незвичайного: генеральську лічбу вестиме напівголосно сам автор, а поверх лічби поллються потоком слова Ангеліни Михайлівни, з яких стане ясно, що її чоловік — людина у вищій мірі погана, позбавлена елементарного виховання, що він тут зовсім розкис, що він замучив її обра́зами і нерозумінням свого високого поста. Що він талановитий тільки в битвах, в усьому ж іншому він, як був, так і залишився мужиком. Що ця жалюгідна хатинка, з якою він приїхав попрощатися, — дурний сентимент і примха, не більше, і вся ця бідність, неприглядність, відсутність елементарних вигод — безглузді і нестерпні. Невже він зовсім вже осліп?

«...сорок п'ять, сорок шість, сорок сім, сорок вісім, сорок дев'ять, п'ятдесят, проклята паразитка, нікчемне створіння, убити тебе мало, адже ми живемо на їх шиї, шістдесят один, шістдесят два, шістдесят три...»

Ні! Вона не хоче тут залишатися й години, вона вимагає негайного від'їзду в санаторій, в протилежному разі вона сама поїде з Аліком, і буде скандал.

— Алік! Алік!..

«...сімдесят три, сімдесят чотири, п'ять, шість, сім, вісім, правильно писав Достоевський: жінка — узаконений ворог свого чоловіка, — чи неправильно? Сімдесят дев'ять, вісімдесят».

— Алік! Де Алік?

— Милується природою?

— Так. Божественне повітря.— Ангеліна Михайлівна впевнена, що слова «божественне повітря» роблять її чарівною.— Сідайте... е-е, Антоніно. Алік!

— Добрий вечір!

— Добрий вечір, Алік! Співають як чудово...

— Каменярі на кар'єрі.

— Алік!..

Каменярі справді співають незвичайно. Якщо їм не завжди вистачає гармонійності голосового ходу, сила цього ходу величезна. Стоячи, і сидячи, й проходжуючись групами по високому березі над кар'єром, вони, мов зачаровані красою ночі й широчиною видимого світу, потрясають простори силою молодих своїх голосів.

На кургані, в місячному сяйві, зупиняються хлопчики: Алік і Михайлик.

— На цій могилі сумно навіть удень,— каже Михайлик,— а вночі завжди страшно. Тобі не страшно?

— Ні,— байдуже відповідає Алік.

— Тут цар похований,— Михайлик помітно хвилюється.— Дві тисячі, кажуть, і п'ятсот років... Уявляєш, який?

— Хто?

— Цар.

— Ну, який?! Ніякий.

— Як ніякий? Це міг бути такий цар... весь у золоті. І кінь, кажуть, закопаний золотий. В усіх могилах, скрізь його шукають... От закрой очі.

— Для чого?

— Закрий!

— А ти?

— І я.

Хлопчики закривають очі, і тут в гарячу уяву Михайлика зразу вривається картина, яка може виникнути тільки в степу і тільки в чистім дитячім баченні: скіфи ховають свого царя.

Іржуть коні. Дивовижні вершники кружляють зі списками в степу в шаленій тривозі. Горять вогнища. Величезна свіжа яма. Плакальниці потрясають нічний степ. Мертвого царя везуть на колісниці. Коні тремтять. Чотири квадриги коней вже лежать убиті. Убивають воїни п'яту квадригу. Волочать прекрасних рабінь на вогнище. Зграї псів. Бики ревуть від запаху крові. Цариця заколює себе ножем, дивлячись на страшне обличчя царя.

Михайлик відкриває очі,— все зразу зникає.

— Ой!.. Бачив?

— Що?

— Ти нічого не бачив?

Алік відкриває очі:

— А що я міг бачити?

Антоніна стурбована відсутністю дітей. Вже ніч, а їх нема.

— Чого ти там плачеш, Михайлику?

— Гарний хлопчик,— каже генерал Федорченко.

— Ой гарний. А талановитий! Ото як поставлю миску борщу, з'їдає в одну мить. І батько такий швидкий та вправний. Все робить походя... Чого ти там плачеш, гуляко?

— Алік б'ється,— крізь сльози відповідає Михайлик, підходячи до баби.

— Ти нащо побив Михайлика?

— Я не бив. Я тільки раз його нокаутував.

— Для чого?

— А хай не бреше. Бреше, потім ще лається.

— Я брехав?

— А про царя ти що казав?.. Не брехав?..

— А що він казав? Про якого царя?

— Він казав, що він його бачив.

— Кого?

— Царя.

— Стида в тебе нема. Адже він меншенький...

— Вибив царя з голови,— зауважує старий Федорченко.— Видно, один піде по службовій лінії, а з другого вже, мабуть, письменник або артист вийде. Ну, добре, спати давайте...

Запізнілі машини проходять, навантажені втомленим за день народом. Без пісень і навіть без розмов.

Олеся йде сама дорогою, легка, витончена, прудка. Пишається ходою. Десь і він тут спішить їй назустріч.

Ось він. Йй хочеться бути з ним вночі серед степу одній.

Ось вона. Йому хочеться бути з нею одною вночі серед степу.

«Хочу лежати в степу в теплу ніч одна, хочу дивитись на небо. А наді мною щоб тільки зірки й твоє обличчя, мій любий. І ніколи не забути мені цього в житті, ніколи...»

Машини проходять у темряві, вантажені втомленим людом. Тихо зникають.

Їх руки сплелися, а очі дивляться в очі з такою серйозністю, наче кожне їх слово, кожний відтінок думки має вирішальний для всього їх життя смисл. Так і йдуть вони, тісно пригорнувшись одне до одного і віддаючись розмовам, не призначеним для стороннього вуха.

— Скажи, при комунізмі будуть страждати?

— Аякже! Якщо будуть любити, значить, будуть і страждати, тільки про це говорити не прийнято.

— Я теж думаю, будуть. Вчора, коли ти не прийшов, я так страждала, так страждала, така була нещаслива... А ти?

— Я не дуже страждав.

— Як, ти не страждав? Не говори мені так.

— Ні, я страждав, тільки мало.

— Як мало? Чому?

— Машину, розумієш, засмоктало в болоті, години півтори витягували, обмастився, як чорт.

— Іваночку, скажи, що ти мене любиш.

— Да.

— Голосно скажи: «люблю!»

— Да.

— Голосно: «люблю!» Ну!

— Ну, голосно. Ой, ну перестань, чесне слово. Мені се важко вимовити.

— Чому?

— Ну, ти ж знаєш.

— Ні.

— Некрасивий я, не бачиш?

— Неправда. Перестань. Не смій так говорити!

— Що, красивий, скажеш?

— Так. Ти майже абсолютно красивий. Ой Іваночку...— цілує йому руку.

— Що ти!.. Ой! Яка ти... Йй-богу, ну що ти робиш? — Вони починають тихо цілувати одне одному руки.

— Яка в тебе рука гарна. Як квіточка... Пальчики довгенькі...

— А в тебе яка велика, як лопата, і теж гарна. І обличчя... гарне.

— Ну годі.

— Адже мені особливої краси, Іваночку, не треба. І те, що ти не знаменитий, теж не біда. Адже душа в тебе красива.

— Душа — да... Натягався з цим краном. Двома тягачами, розумієш, ледве впорались. Та ще трос обірвався, ой! Так я потім уже підійшов до твого віконця, — темно.

— Я спала?

— Да. Тоді я тихенько заспівав і собі пішов спати...

Підійду я чей до віконця,
Гей, будь щаслива, моє сонце,
Гей, будь здорова, моє сонце...

Співають удвох.

Степ, місяць, Дніпро.

Чути далекий гармонічний гул. Це звучать земснаряди — геніальні машини епохи.

Минає ніч. Світає. І блідий місяць освітлює зовсім вже іншу картину в степу: іде Катерина і Голик Валерій. Видно, все в них переказано десятки разів і вже не під силу йти далі їм разом. Навіть краса ночі приймає сумний відтінок і тільки поглиблює муки дівчини. Катерина — молода, через те горе і страждання, які випали на її долю, пригнічують її з величезною силою. Що б не говорили, а для дівчини в розквіті юності любити і бути любимою — основне прагнення всього її ества. Це так само вірно й неминуче, як для похилого віку слабкість і прагнення спокою.

Що приніс їй любий в цю ніч? Які квіти, який політ думок і почуттів? У сумній тривозі дивимось ми на нього, подібно до художників, що стоять на самоті перед невдалими своїми творами: на що пішли фарби, полотно і праця?

Важко прочитати на холоднім обличчі Голика, чи судилось йому все життя волочити свої пороки і навіть просуватися з ними вперед і вище, чи ні. Все життя його зайняте однією нескладною справою близького прицілу і швидкого виконання. Все в нього поки що складається, на жаль, таким чином, що всяка наступна хвилина витискає без сліду минулу хвилину і що жодне явище внутрішнього глибинного змісту не потрясає його. Ніякі удари долі не освітлювали раптовим світлом його неясну натуру. Але, можливо, трапиться що-небудь таке, коли, мов обпалений блискавкою, побачить він у правдивому

світлі свою неприглядність — та пізно. Вже марні будуть і самокритика, і самоаналіз, і розшуки соціальних причин. Ніщо вже не поверне його душі гармонії, тому що все проходить тільки для смерті, для життя нічого не проходить. Тому не будемо поспішати з вироком: ось біле, ось чорне. Ось людина з сонною совістю, приставлена до великої справи в могутнім і розумнім колективі. І навіть цей кінець їх важливого діалога послухаємо спокійно в чарівну українську ніч.

Катерина. Ти зрадив, обманив мене... Для чого?

Валерій. Без драматизму... Ситий по горло.

Катерина. Слова які... Чи думала я, що буду така нещаслива з тобою!

Валерій. Ну, мало що. Можеш бути щаслива з другим.

Катерина. З ким? Не муч мене.

Валерій. Щастя, щастя... В наш великий вирішальний час є речі більш важливі, ніж особисте щастя.

Катерина. Які? Вкажи мені.

Валерій. Обов'язок на благо Батьківщини Соціалістичної.

Катерина. Ти мені це кажеш... Ти раніш казав...

Валерій. Я казав тобі й кажу: дай мені спокій із цим психологізмом.

Катерина. Для чого ти обманював мене, чому брехав мені щодня й щовечора?

Валерій. Це не обман. Я нічого в цьому не бачу, нічого, зрозуміла? Це життя. Все має свій початок і кінець. Невже тобі не ясно, що ми — квити.

Катерина. Я зачала дитя.

Валерій. Не знаю, не знаю... Це... Це даремно.

Катерина. Валерій!

Валерій. Я не можу любити одну. Інші можуть, а я не можу. Я так створений. Я натуральна людина. Я не хочу більше прикидатись. Нема!.. Було ось і нема, зрозуміла? Я всіх вас люблю, всіх бажаю, і всі ви мучите мене.

Катерина. Себе ти любиш, більше нікого. Ти говорив мерзенності про мене. Ти хвалився своїм друзям, що в мене...

Валерій. Ну годі, перестань!

Катерина. Який жах!.. Слухай, це жахливо! Якби був бог... на небі... він покарав би тебе за цей гріх.

Валерій. Ти чого хочеш? Змусити мене одружитись? Але ти ж сама кажеш, тобі ж набрехали, що в мене дві жінки, і в кожній по дитині! Чого ти хочеш?

Катерина. Нічого... Останнє питання!..

Валерій. Ну?

Катерина. Поклянись мені...

Валерій. Клянусь... В чому?

Катерина. Не треба...

Вони йдуть уже не в парі. Минув той час, коли все у них було єдине — дихання, ритм, коли вони раділи погодженості всіх дотиків своїх, гармонії всіх рухів.

Катерина відстала. Голик іде один. Хвилина для нього тяжка. В цю прокляту хвилину Катерина йому неприємна. Він почуває себе винуватим перед нею і тому майже ненавидить її. Ця ненависть трохи його облегла і ніби виправдує його. Але полегшення швидко його покидає, і він знову повний пекучої журби: «Ой недобре, недобре... Чорт його знає, звідки на мене лізуть оці... І цікаві які, одна другої краща, потім дивишся — ні!.. І Катерина... Вона ж подобається мені більше всіх, але теж... Що в ній? Любов і краса, та майже і все. Оженюсь я на Світлані, тільки на Світлані, тільки на Світлані. Чому? Тому що її батько бог механізації, а це все. Все! І як воно виходить — зрозуміти не можу, будь я трижди проклятий, убити мене мало, сучого сина, ну, чому я такий, чому? Ой-ой-ой!.. Хоча ні, дозвольте, почекайте, постривайте, адже головне не в цьому. Головне в тому, що комунізм будується, гребля росте, море наближається, і все це прекрасно, все чудово. І я адже расту, я дію в цьому великому могутньому потоці. Да! Частково я, звичайно, аморальний. Але — що моя аморальність?! Ніщо. Крапля в морі... Треба ширше дивитись... Ширше і вище».

Катерина йде позаду. Відстала.

Одна.

Йй не хочеться жити, — так зневажено в ній все.

«Не можу. Не хочу жити», — гірко думає вона серед нічних просторів.

Тут автор не все записав, тому що не ясно до кінця, як відбувалися деякі сумні речі. Коли йому розповіли ранком, як заспівало щось у степу майже перед самим

світанком, він подумав: «Горе». Це покинута людина співала свій реквієм. До цього привернула її самотність, і це покладе неповторний свій слід на все, що станеться з нею далі.

Ховають Катерину з урочистими промовама. Не видно сліз. Тільки кілька молодих дівчат і літніх жінок, які поринули, очевидно, в гіркі особисті спогади, та дві три подруги тужать тихо й жалібно.

Але споглядання раптової смерті дівчини — красуні й трудівниці — кладе свій слід на серця всіх присутніх. Всі обличчя небуденно значні, а в профорга й групорга в очах появився вираз, хоч і суворий, але піднесений і непохитний. Промовці згадують чесноти Катерини — скромність і ще раз скромність, і працьовитість, і добру вихованість. Промовці клянуться не тільки не падати духом, а, навпаки, ще сильніше з'єднати ряди.

Про виконроба Голика не говорять прямо. Але поскільки чутки про дійсну причину передчасної втрати вже другий день будоражать молоді серця, викликаючи гнів і обурення, це обурення звучить в устах майже всіх промовців. Правда, прізвище Голика не вимовляють, і таврується лише самий факт недорозвиненості людських відносин, які продовжують ще як пережитки перебувати в нашому суспільстві, але всім ясно, про кого йде мова. А зміст надгробних промов зводиться до того, що подібних недолюдків треба вимітати мітлою, випалювати гарячим залізом і до великих будов не підпускати на гарматний постріл.

На тему гарматного пострілу з особливою патетичною пристрасстю і ораторською майстерністю виступає сам Валерій Голик, якому хвилина підказує майже справжнє натхнення.

Як він наважився на подібний виступ, невідомо. І ніхто не перебиває його ні одним словом, не викликає на поєдинок, не наказує негайно вийти геть і ніколи не повертатися на будівництво. Така інертна сила умовності.

Коротко, повний глибокої скорботи, промовляє батько Катерини, голова колгоспу, який приїхав сюди.

— Прощай навіки, дівчинко моя... моя дитино. Ніколи я вже не почую ані пісень твоїх, ні твого сміху і не потішуся, старий і самотній, дітьми твоїми ненародженими. Буде, буде нове море і нові хвилі! Розцві-

туть степи і люди, розумні, в добрі і в багатстві... Тільки страждання моє залишиться старим до кінця днів...— Тут голос Зарудного затремтів від туги, і це тремтіння передалось народу: серед жінок різноробочих почувся плач.

— ...Не зберіг тебе твій одинокий батько... Прости... Все ніколи було... все ніколи, ніколи. А хтось зневажив твою красу й чистоту твою, і ти образилась на нас всіх і розплатилась... Ой щедро платимо, донечко моя, щедро!.. Хто він? Прокинься, скажи мені: хто цей жалюгідний, цей нікчемний...

Ідуть розмови по всьому будівництву: на бетоннім заводі, на греблі, на арматурних зварках, в самоскидах гомін іде:

— Ну, куди це годиться!.. Коли я дізнаюсь про подібні явища, мені хочеться кричати.

— Але це життя.

— Не хочу слухати.

— Адже ми діти велетенської війни. Згадайте пожежі, блокади, катастрофічні вибухи, табори смерті.

— Так. Таж воно все пройшло вже й минуло.

Пройшов ураган, а мертва зиб ще довго будоражитиме людське море. Бідна дівчина...

— Як тепер батькові?!

— Жахливо.

— Виросли майже до всесвітніх розмірів: уже готуємось літати на інші планети. Як це поєднати?.. Планети і це...

— Не знаю. Якби я знав, я не водив би самоскид. Чорт його знає! Зрозуміти не могу...

Для розслідування печальної справи Катерини і висновків по відношенню до Голика, винуватість якого доказана і яку він навіть сам частково не заперече, виділена спеціальна комісія з трьох прекрасних робітників будівництва на чолі з інженером Тихим. Але, на жаль, до цього дня ще не існує того міченого атома, який безпомилково просвітлював би придатність вищезгаданих товаришів якраз до цієї справи, а не свідчив би про їх громадянську гідність взагалі.

Помітивши зразу деяку неясність профілю прекрасної трійки, а також згадавши, що в одного з її членів

теж було в минулому, не в такій, правда, мірі, але рильце в пушку, Голик намагається пом'якшити оргвисновки.

— Облиш, Голик, досить. — Голос трійки рішучий і не особливо суворий, тому що, очевидно, всяке діло має свою скуку. — Доведеться вліпити тобі строгача, не інакше.

— Так. Строгач забезпечений.

— Товариші...

— Строгач з попередженням. Все!

— Багато, товариші!.. Може, строгач, але без... Я прошу не травмувати мене. Я расту...

— Звичайно! Зростаючий кадр! — Тихий саркастично посміхнувся і встав. Його обурює Голик. — Ти дякуй, що все так обійшлося, і те, що бачив тут народ, — умовність, така собі фантазія автора, захопленого пристрастю моралізування. І що нещасний батько Катерини не плакав над труною і ти не виголошував своєї брехливої каїнової промови. Адже ж усе це могло бути, Голик!

— Чорт його знає! І головне, працівник чудовий, от що прикро. Першорядний працівник, га?!

Тут Голик починає міркувати, що можна спробувати ще захищатися, якщо перейти з оборони в наступ.

— Так, працівник я. Не буду прибуднятися. Тому закликаю вас підійти до питання перш за все і, головним чином, з позицій інтересів держави й виробництва в цілому як такого. Крім того, я не бачу тут елементарного юридичного підходу: адже факту не було. Самі тільки фантазії і розмови. Комусь хочеться, можливо, зіграти на цьому.

— Чого ради?

— Мало чого! Від заздросців, що в мене перехідний прапор, що я расту і розширяю горизонт.

— Так. Можливо, ми не зрозуміли тебе, — сказав Тихий і подивився на товаришів.

— Звичайно.

— Але ми стараємось підібрати до тебе ключі... Ввійдіть!

Входить Катерина. Вона в роботі. Безперечно, її викликали з роботи.

— Здрастуйте.

— Привіт.

Голик сторопів. Як неприємно! Хочеться щезнути, провалитися.

Сказати їй що-небудь? Але що? Що? В горлі пересохло.

— Я можу йти? В мене літучка...

Почав кашляти й сякаться.

— Можеш...

Швидко чезає. Зразу полегшало. В палісаднику стрічається з двома приятелями. Розмовляє збуджено, радісно. Хоч ні, не зовсім: адже Катерину для чогось викликали.

— Ось що, Катю,— по-дружньому запитав її Тихий, коли Голик пішов.— Перш за все як здоров'я, як морально-політичний стан?

— Чудово.

— Працюєш?

— Звичайно. Аякже!

— А не хотіла б перейти на іншу дільницю?

— Ні. Навіщо?.. Ні, ні!

— Спокійніше буде...

— Я спокійна завжди.

— Так. А вчитися тобі... не важко зараз?

— Ні. Навпаки. Зараз, як ніколи, цікаво. Сьогодні лекція професора Грекова. Ось послухати кого!..

У вечірньому гідротехнічному інституті аудиторії тісні. Але молодь не помічає цього, тим більше, що всі вікна відчинені, видно небо й тисячі вогнів на греблі, звідки тільки що прийшли молоді будівельники. Чути гул машин і їх невпинне рокотання.

Інженер Греков читає лекцію. В нього обличчя простого робітника, і це особливо приємно поєднується з його величезною ерудицією, спрямованістю думки й почуття. Це трудівник Землі читає про Землю.

Геологічні ери, ясно і просто вкладаючись в лекцію, відносять уяву молоді в глиб мільйонів минулих років, в простори головних річок великої Росії, в майбутні часи.

«Російська Федерація багата могутніми ріками — Волга, Дон, Об, Єнісей, Ангара, Лена, Амур та інші. На Україні Дніпро один. Але й Дніпро протягом кількох найближчих років подібно до Волги закінчить еру свого, так би мовити, архаїчного буття і перетвориться в ряд

водяних б'єфів, розділених греблями з могутніми гідро-станціями, шлюзами і системою зрошувальних каналів.

І так, як і сам Дніпро одиничний, одиничними будуть і чотирнадцять його великих гідростанцій, з яких сім — на терені України. Інших, подібних їм, гідротехнічних споруд на Дніпрі не буде цілі тисячоліття. Тому, навіть передбачаючи в техніці майбутнього розумне використання атомної енергії, ми на довгі часи в плануванні своїх урожаїв будем розраховувати головним чином на наші організовані водні ресурси. Очевидно, і наші нащадки також. Якої б висоти культури не досягли вони в далеких комуністичних віках. Гідротехнічні споруди епохи початку великих робіт залишаться в їх свідомості як доблесні знаки нашого героїчного часу».

Катерина і Валерій сидять поруч. Очі виконроба широко розкриті. Слухає він лекцію чи поринув думками в своє неспокійне життя? Що записує він в такому гарячковому темпі, автоматично, не дивлячись на папір? Трудно сидіти їм поруч.

По їхніх кадрах, гранично виразних в їх безмовності, підуть у фільмі не тільки слова вченого, який розкриває перед ними глибокий зміст їх покликання. Іноді слова будуть витіснятися їх внутрішніми монологами, які не дають їм спокою.

Слова Валерія: «Ненавиджу Аристархова. Він сказав мені раз в присутності всіх, що я не будівельник, а поденщик моря, що зі мною не комунізм будувати, а бюрократизм. А мені однаково. Ні, мені неоднаково, я брешу, мені тяжко. Хто я? Що я? Як жаль, що я не інженер-професор, який читає ці розумні лекції. У нього книжки, наукові праці, а що в мене? Нічого. Але я ще покажу себе... Я ожениюсь на його дочці і злечу, злечу, передо мною відкривуться всі двері. Чому? Тому що він бог гідромеханізації».

Греков. Наші вороги кажуть: людство загине від пустелі. Рано чи пізно, їй судилося покрити мертвим саваном всю земну кулю. Земля стане царством засухи — таке її фатальне приречення. І головний фактор у створенні пустелі — людина. Ось що кажуть сьогодні могильники людства. Ось чому бути радянським інженером, вченим — велике щастя: перед нами розкриті неосяжні простори радісної праці на благо всього людства.

Слова Катерини: «Хочу слухати, хочу слухати

й не можу. Слова професора щезають, тануть. Чому? Тому що я ображена. Мене принизила холодна, зрадлива людина. Мені говорять: він добрий, розумний, працьовитий. Він не винен у своїй душевній сліпоті. Винні у всьому жінки, що втратили своїх чоловіків на великій війні. Це вони нещасні вдови розбестили його серце, вимагаючи від нього... Ні, не вірю я, що він не винен...»

Вона пише на блокноті: «Я бачу свою матір-героїню, розіп'яту на груші жорстокими фашистами. За що? За кого? За всіх нас... і за тебе...»

Мовчки кладе блокнот перед Голиком. Той мовчки пише грубий знак запитання і приписує: «Товариші, підвищуйте свідомість. Треба дивитися вперед».

Катерина прочитала повчальну відповідь. Пише: «Дивлюсь — не бачу там тебе...» Не вистачає повітря. Хоче піти з аудиторії.

Швидко виходить.

Лектор. Голос натхненний: «Ми покликані історією для інших справ. Ми покликані захистити народи від невіри в свої сили, вказати їм розумні шляхи буття. Там, де сонце, вода й земля перебувають в дисгармонії багато тисяч років,— створити моря, а з тих морів провести по степах і пустелях нові ріки, глибокі й чисті, як наша мрія, наша спрямованість до миру й братерства народів. Ось хто ми сьогодні!»

Такого руху, як в цей вечір, ще не бачили на будівництві. Іде перекриття прорану Дніпра. Безупинним потоком, здіймаючи пилюку, несуться гучні самоскиди. Всі механізми в дії. Кравчина забув про свою втому, хоч він уже кінчає зміну. Він теж один з художників цієї великої панорами. Злагоджений потік машин, грім екскаваторів на каменоломнях, плавний рух будівельних кранів в урочистій темно-синій висоті, сигнали, світло, гуркіт падаючих у воду кам'яних глиб і плескіт шалених вод, затиснених камінням, хвилює й радує його.

А на греблі, на найвищій будівельній точці,— весь зір і слух — працює крановий машиніст. З ним син — хлопчисько, той самий Михайлик, що бачив на могилі похорон скіфського царя. Під час повороту крана кабіна наче швидко ширяє над землею і річкою, розкриваючи

справа наліво і зліва направо незвичайної краси вечірню панораму будівництва.

Михайлик зачарований. Цієї краси вистачить йому на все життя.

Колись, може, стане він інженером на таких будовах, про які й подумати сьогодні не можна, але ця краса для нього перша. Це перша картина світу, яка окрилила його дитячу уяву. Тільки батько його трошки втомився, тому й розмова з батьком якось не клеїться:

— Тату, а на Марсі теж такими кранами канал робили?

— Так, очевидно, такими.

— І екскаватори крокуючі там?

— Так.

— А ми полетимо з тобою?

— Куди?

— На Марс.

— Чого? Там теж людям не мед. Холодно. Істи чортма. З квартирами біда. Одна назва, що марсіяни.

— У нас краще на Землі?

— Не знаю, синку. Як кому. Працювати скрізь треба... Краще ми на Єнісей поїдемо або на Кременчук.

— Яка сила-силенна! Жалкую я, що нема зі мною Марії! — Кравчина повертає до мене своє запорошене обличчя на півсекунди й знов поринає в потік машин. Його волохаті круглі руки міцно тримають баранку руля.

— Мріяла бачити це торжество на Дніпрі. І ось на тобі!

— Що з нею?

— Родити, уявіть, збирається!.. Четвертого! Ну що ви скажете!

— Ну що ж, прекрасно, дуже добре.

— Ми дали з нею зарок: родимо, перекриємо Дніпро і — до побачення. На новій будові переходжу на кран. Підрастають двоє хлопчиків, сімейну бригаду організую. Гарна робота: теж фізична, але більш умственна! — Кравчина глянув угору, проносячись мимо височенного крана.

Не знаю я, партійний Кравчина чи безпартійний. Перед лицем райкому, можливо, він і не числиться в спи-

сках членів партії, але перед лицем історії нового світу він людина партійна. Він робить велику справу комунізму, разом з мільйонами собі подібних, як свою власну справу, до якої покликало його життя, і віддається їй всіма своїми пристрастями, всіма кращими помислами на маленькому посту водія вантажної машини.

Один час точно говорили, що Кравчина партійний. Це було в роки Вітчизняної війни, після того, як, попавши в оточенні в зовсім катастрофічне становище, він задовольнив прохання молодих бійців про прийняття їх перед смертю в партію, записав усіх і навіть видав тимчасові посвідчення. Про цей список довго потім говорили — після того, як щасливо врятувались усі, хто вступив тоді в партію. Потім виявилось, ніби сам Кравчина все-таки залишивсь безпартійним через непристосованість до зберігання таємниць, які, ну аж ніяк, не в'язалися з його натурою.

Єдине можна з цього приводу сказати про Кравчину цілком точно: ніяких розходжень з партійною програмою в головних питаннях життя в нього не було. Ніяких змін, ніяких ухилів, крім хіба... але не будемо говорити.

Та й те, якщо й були часткові розходження, то тільки на різдво, під Новий рік або на паску, коли і в самого секретаря райкому партії невідомо, що робиться на кухні. Проте якщо розібратись добре, то тут навіть і клерикальності особливої не було. Взяти хоч би товаришів «рангом вище», наприклад, різних там уповноважених, не кажучи вже про «снаби» та інші «висококалорійні» посади, — теж народ солідної комплекції, а як же інакше?.. Така людина і страшнувата часом буває, особливо коли Кравчини дадуть їй вищу освіту, піднесуть її, створять їй славу, добробут, на «ЗІМ» чи «ЗІС» з дружиною посадять, — а їй цього мало, і починає вона виказувати казна-звідки позичене зазнайство. Тоді вже краще не питайте Кравчину про політику. Наговорить тоді Кравчина вам такого за п'ять хвилин, що й за п'ять років не замолити. Тоді вже дістається всім. Тоді вже й міністр — дурень, і секретар райкому — роззява. Тиждень тоді не підходьте до Кравчини, а то й два. І тільки через два тижні, коли вщухне його нестриманість, яка проявляється в крайнім обуренні й паплюженні вищестоящих, — тільки тоді почне він говорити, як після тяжкої хвороби, тихо і жалібно, з якоюсь болісною тугою в очах:

— Ой! Слушайте... Ну, добре, хай — плями! Хай вже там перелізли з феодалізму в капіталізм, з капіталізму в соціалізм,— чорт з ними. Але невже і далі полізуть?.. З нами... Га-а?! В комунізм?

— Не повинні б полізти.

— Не желаю! От клянусь, закінчимо дамбу, напишу особисто в Центральний Комітет: товариші, не желаю, вживайте заходів! Не дивіться ні на кваліфікацію, ні на освіту, ні на стаж: негідник — геть негідника! Грубіян, бюрократ — на всенародний гнів! Бездушний себелюбєць — геть!.. Дівчину яку згубили! Дочку голови колгоспу,— красуня, десять класів, душа чиста. Стрічаю недавно. Що з тобою, Катю? Мовчить. Вже ні посмішки, ні вроди,— нічого нема...

Катерина стоїть коло Дніпра. Незліченні зірки сяють у воді.

Непомітно вона входить у воду кроків на чотири. Захитались найближчі зірки.

Здалеку, з боку Козацького острова, долинає тихий спів, і музика, і невгамовний гуркіт земснаряда, а над співом і музикою чути в дикторському тексті її голос:

— Скажи, річко... І ви скажіть, зорі золоті, де мій любий? Невже нема його й не було? Невже я осліпла і видумала те, чого нема в житті, що тільки в піснях є і в старих книгах?.. Чого болить душа моя? Я вся знесилена. Робота валиться з моїх рук. На лекціях нічого не чую. Поруч він, а вже нема його...

Вона дивиться в тузі на перекинута у воду зоряне небо. На обличчі ні кровинки. Прекрасне тіло її вже прийняла вода, тільки очі спрямовані ще до зірок...

— Річко моя... Ой, як мені жаль, як страшно мені...

Ніколи ще страждання так гостро не вражало її. Сплеснувши руками, вона глухо затужила.

— Ей! Катю, це ти? — почувся раптом гучний, веселий голос.

— Я. Здрастуйте.

До берега наближається самоскид Кравчини.

— По фігурі впізнав. Мрієш на фоні природи?

— Умивалась я... і задивилась,— з привітною посмішкою відповідає Катерина.— Гарно як, дивіться!

— Ну, що тут? Ти б подивилась на перекриття,—

от де краса! Машин, каміння!.. Грому! І Дніпро реве та стогне, ну, просто як у Тараса Шевченка чи в того, як його...

Зупинивши машину у воді, Кравчина скинув записану сорочку і починає вмиватися. Тільки не чути вже ні плескоту води, ні слів його, ні сміху. Освітлений вогнями, підходить пароплав «Тарас Шевченко», наповнюючи простори могутнім своїм басом.

Під'їжджаючи до дому разом з Катериною, Кравчина помічає світло і рух в домі. «Що б це могло значити? Невже Марія повернулась з родильного дому? І коли вона встигла родити? Вчора ж увечері він був у неї!»

— Маріє, серденько, здорова? Вже?

— Здорова.

— Сьогодні цілий день я думав про тебе.

— І я.

Очі Марії сяють радістю. Він розуміє, що все гаразд.

— Все гаразд?

— Так. Дуже, дуже.

— А я, розумієш, їду з письменником, дивлюсь: Катя стоїть у Дніпрі, любується природою життя.

Кравчина щасливий, тому що вона теж щаслива. Вся його маленька хата наповнена щастям.

— Ну, дай мені його. Хлопчик?

— Хлопчик.

Чарівним материнським рухом вона передає чоловікові дитину.

— Це Валерик, батьку,— хором говорять діти.

— Ми вже назвали його Валериком!..

— Да? Тепер скрізь Валерики пішли... — Кравчина дбайливо приймає дитину.— Синочку! Здрастуй! Се ти? Появився на світ? Ой-ой-ой!.. Маріє! Як гарно! Неначе гілочка виросла з мого серця. І сам я наче народився заново четвертий раз. Хлопчику мій... Хто ти? Хто він? Товариші... Може, це народився видатний талант? Га? Може, це новий світоч людства? Адже у світочів людства теж були батьки й матері? І небо зоряне було, і любили, і жаліли одне одного...

Таких слів Кравчина ніколи не промовляв. Навіть коли народився перший їх хлопчик, слова були інші і була інша радість,— так виріс він за ці роки будови. Та,

можливо, і взагалі ні тоді, ні зараз він і самих слів оцих не промовляв, і тільки душа його була наповнена радісним відчуттям великого змісту життя. І ця радість передавалася всій хаті, бо, коли промовлялись чи думались і рвались назовні ці його слова, біла хата, в якій усім речам гріш ціна, вся заповнилась музикою народження людини і величання матері. В цю музику вплелася мелодія хоралу, тихого й близького, неначе співали тут же в хаті і в сінях жінки. Чи се вони дійсно співають? Так, співають. Аж ось новонароджений починає плакати.

— Ви чуєте? Співає...

— Таж воно плаче,— говорить Марія.

— Хто?

— Мале. Адже ж воно почало плакати,— кажуть жінки.

— Перестаньте! Чого йому плакати?! — Кравчина протестує.— Це не плач! Це клич! Зовсім інше. Це він з криком вростає в майбутнє життя. Чуєте? — Підспівує в тон плачущій дитині: «Ой-рі-ра-ра-а, товариш Ворошилов, прими от красных конников покло-он!..»

Всі підхоплюють і починають співати.

Тільки дві жінки молоді, радіючи разом з Марією і підспівуючи, так сплакнули, не перестаючи посміхатись, що на них неможливо дивитись. Це вдови і серед них — покинута Катерина.

Кравчина помічає все. Підходить близько і дуже тихо каже:

— Все бачу, Катерино.

— Батькові не кажіть,— ще тихше просить Кравчину дівчина крізь сльози.

— Серденько, не ображайся,— напишу: стояла, брате, твоя дівчинка в Дніпрі... умивалась...

В дощаним приміщенні інженера Грекова іде оперативна нарада. Обстановка ділова. Вздовж стін рисунки, розрізи, схеми. Накурено. Сидіти ніде, тут довго засідати не прийнято. В кінці наради, коли всі вже починають говорити разом, Греков дає останні розпорядження, готовий вже податись кудись на ділянку.

— Ні, ні, це вже ви відповідаєте, ви, як кажуть, вождь геодезії. І я буду питати з вас, будьте ласкаві.

— Припиніть шум! Хто там шумить в коридорі?

Шум не припиняється. Люди входять і виходять. Деякі продовжують розмовляти один з одним, викреслюючи пальцем у повітрі якісь схеми і уважно слідкуючи за повітряними рисунками. Інші, нахилившись, розмовляють за столом, викреслюючи щось олівцями в блокнотах.

— Ну, поїхали!..

— Перестаньте, перестаньте,— Греков продовжує ще докоряти інженеру Тихому, який не зробив чогось вчасно.— Ні за яку фігуру, вищу від вас рангом, не сховаєтесь! Ви командир, і ви будете відповідати... Скоротіть підготовку.

— Спробую.

— Я думаю, вам потрібно обов'язково вписатися в п'яте.

— Ні...

— Труб не вистачає...

— Володимире Петровичу, ви не тікайте!

— Я не тікаю, я прийшов. *(Телефонний дзвінок)*.

— Так! Греков... Одну хвилину... Тихше...

— Ваша дочка виходить заміж,— почувся раптом з коридора настирливий дівочий голос.

— Не шуміть! Нарада.

— Хто там? Хто це?

Появляється Валя:

— Жениться на вашій доньці.

Греков. Не розумію. Хто? Коли?.. Нікого не пускайте!

Валя. Сьогодні.

Греков. Почекайте... Ви до кого прийшли?

Валя. До вас. Я працюю на кар'єрі. Ви інженер Греков?

Греков. Що вам потрібно?

Валя. Світлана, ваша дочка...

Греков. Михайле Петровичу!.. Слухайте, потім, потім... *(Бере телефонну трубку)*. Так! Греков... Так... Так... Так...

Валя. Виходить заміж, мерзотниця! За мого чоловіка Голика Валерія. Я все сказала їй, всю правду...

Греков. Ну, перестаньте ж! Не час... *(В телефон)*. Одну!.. Я... Одну хвилину...

Валя. Не прикидайтесь. Все знаю. Весілля в клубі.

Греков. Яке? В якому клубі?.. *(В телефонну трубку)*.

Сергію Михайловичу, пробачте, я вас майже не чую. Ви чуєте мене? Я захворів раптово. Зараз ось вривається в моє життя щось таке, що я... Ні, не інфаркт, ні... Боже-вілля скоріше... серед білого дня... Вішаю трубку, пробачте...

Кравчина додержав свого слова. Приїхав Зарудний, батько Катерини. Ось він іде. В його зовнішньому вигляді незламна рішучість. Чи правильно він зараз вчинить? Чи так, як треба? А як треба? Одні скажуть: він безумець. Інші: він убогий. Треті скажуть — вигаданий, таких не буває. Горобці й коноплянки осудять орла: кепсько літає в кушарі і коноплях.

Входить в контору. Увійшов.

— Ви до виконроба?

— Так.

— Посидьте. У нього нарада.— Голос у секретаря-друкарки добрий, обличчя розумне.

Зарудний сідає на стілець. Йому не хочеться сидіти. Не так він уявляв собі цей прихід. Він це ось як уявляв:

Входить:

— Ви до виконроба?

— Да-а!!! — і прямо до дверей. Не чує слів секретарки: «Посидьте, в нього нарада». Він двері вже відкрив, і ворог перед ним. Який у ворога кабінет, він не пам'ятає. Що на стінах, які вікна, креслення, фотографії і що надворі — день чи ніч, — не пам'ятає.

— Виходь! — гукає так, що Голик перестав дихати. Він бачить перед собою того, кого мусив більше всього боятися, — батька Катерини. Страшним з'явився перед ним батько: такого гніву Голик ще не бачив. В руках величезний чабанський батіг — можна вовка пересікти...

— В чому справа? Що це?.. — прошелестіли розслаблені Голикові уста.

— Зараз станеться вбивство.

Вбігає Катерина. В розпачі до батька:

— Батьку! Благаю! Що ви робите, спиніться!

— Алло, алло!.. — Голик швидко хапає телефонну трубку, але Зарудний з місця б'є батоном по проводу, і телефонна трубка вмить вилітає з рук виконроба.

Падає стіна.

Падає трьохсотлітня верба. Чується потік води —

не води, це вечірне небо розкрилось в неспокійному русі дивовижних хмар,— тільки нема ні кабінету, ні стола: на березі водосховища, освітлені дивним світлом, зішлись вороги — етична пристрасть з тваринною пристрастю.

— Приготуйся до смерті!

— Що ви робите? Товариші...

— Батьку, я люблю його!

— Ні!

— Клянусь!

— Це не любов...

— Благаю... Тату!

— Це страждання... Це страждання, дитино моя, і страх, і сором вже, не більше.

— Тату... пожалійте!

— Він кинув тебе, обдурив. Зневажив твою красу і насміявся над твоєю любов'ю...

— Одну хвилину!.. Чекайте... — Голик вражений. — Припустімо, я дійсно... Але чи ж я винний, що в мене... Що я їх усіх...

— Що ти їх?.. Га-а? Що? Кажі!

— Хіба за це?.. Це ж зараз не проблема... Це драма мого росту! Адже я расту! І якщо в силу цього я вимушений їх міняти, я роблю це завжди по висхідній лінії, клянусь... Що ви робите?! Ой! Ой! Це жорстоко!

— А чому мені не бути жорстоким з тобою? Кому, як не мені, озлобитись проти тебе? На чиї ти гроші вийшов в інженери?

— Ой! Уа-ай!

— Для чого я проливав свою кров? Штурмував міста, трьох синів втратив під Берліном! Щоб ти, благополучний негіднику, цвіт мій топтав?!

Катерина ридає. Зарудний підходить до Голика:

— Звідки ти? З яких щілин минулого повзеш ти в комунізм? Красень з мозком інженера і совістю клопа. Ненавиджу! Двадцять п'ять років не покладав я рук. Тут усе полито моїм потом і кров'ю. Нічого не пожалів: ні бога, ні чорта, ні загробного життя, ні власного запасу хліба. Село рідне стер з лиця землі для нового моря і хату, в якій народився сам і дочка моя, Катерина. Чуєш? Я весь проріс корінням хліба, що пронизує з землі все моє ество... Я думаю: чому? Звідки в мене іноді це відчуття невлаштованості? Чому я бідний більше ніж

треба? Хто зневажив моє серце і мої турботи? Хто закриває мені радість праці? Хто сіє в мені сумніви часом навіть щодо краси моєї мети?

— Я?..

— Ти! Якщо ми можемо таке вчиняти одне одному,— розбестити, оббрехати, принизити,— для чого тоді нам море? Навіщо рубати нам старі ліси, переносити десятки сіл? Навіщо нам нові моря, якщо в душі у нас не хвилі морські, а болотна гниль?

Якщо колись нікчемні князі й барони захищали зі зброєю честь своїх дочок-білоручок, що ж мені робити з тобою, гвалтівник дочки моєї — комсомолки, трудівниці моря?! Я питаю тебе!!!

— Що з вами? — секретарка перестала стукати на машинці.— Ви щось сказали?

— Га?.. Ні. Це я задумався.— Сава Андрійович очуює. Оглядається: де він? Оце штука!..

— Машинка стукає, як кулемет, і я почав пригадувати...

— Війну?

— Так... верзлося всяке... Може, вже можна зайти?

— Куди?

— До виконроба.

— А він пішов. Ви хіба не бачили?

— Як пішов? Куди?

— Спішно викликали.

Трудно повірити. Зарудний відчиняє двері і заходить. Пусто. Перехідний прапор у кутку. Схеми. Стіл. Непомірно великий портрет над столом.

З тривожним почуттям входить Голик до інженера Тихого.

Ніхто не відповідає на привітання.

Входить у другі двері,— теж.

Мовчки зустрічає його трійка.

Сідає в крісло.

— Можна й стояти.

Підіймається швидко. Треба було спокійніше піднятися.

«В чому справа?» — хотів був спитати задириливо, але губи ослабли і під грудьми розтала раптом м'ятна пілюля.

Інженер Тихий підходить впритул. Зовсім інша людина.

— Жених?! — вимовляє він тихо, з презирством.

— Тобто?..

— Поздоровити можна...

— Не розумію.

— Женишся на доньці Грекова?

— А хоч би...— Голик почуває, що перед ним розкривається прірва, і він летить у неї.

— Чи це теж фантазія автора?

— Я...

— Почекай якати..

— Не лізьте в моє особисте життя! Я...

— Подожди, кажу. Це особисте життя інженера Грекова і його дочки перш за все.

Тихий бере зі стола папір і протягує Голикові.

— Ось твоя заява в загс. Порви негайно і забудь. Восьмикласниця, шістнадцять років. Ти що, навмисно задумав звести її батька в могилу? Якщо ми розкриємо цю справу, знаєш, що з тобою буде?.. І це ж не все...

— Так. Це моя помилка,— глухо сказав Голик.

— Твоя. Можливо, й наша. І тільки тому, що Греков один з найбільш шановних інженерів, щоб зберегти його життя, ми залишаємо твій злочин в тайні. Тобі везе. Дякуй!

— Мовчу.

— Раз назавжди — точка!

— Так.

— Слово?!

— Клянусь...

З цього дня не знав уже Голик Валерій спокою. Не радували його ні робота, ні показники, ні успіхи будівництва, ні захоплення гостей-екскурсантів. Розторганим жалем, він вирішує повернутися до Катерини. Він чекає її, пише листи. Благає зустрітись,— чи не можна вернутися?

Зустрічаються увечері на високій греблі.

Залишились одні.

В а л е р і й. Катерино!.. Якби можна вернутися!..

К а т е р и н а. Ні.

Валерій. І все почати з початку. Адже все пройшло!

Катерина. Ніщо не проходить.

Валерій. Честю клянусь тобі, клянуся життям!..

Катерина. Ніщо! Якби завдати сорому і страждань мені штовхнула тебе пристрасть, і така, що ти осліп і кинувся... Але ти... Це наша остання розмова... Скажи мені в ім'я найдорожчого, що тільки є на світі, ну... чого?.. ну, моря нашого...

Валерій. Скажу.

Катерина. Ти все зробив з розрахунку, по плану?

Валерій. Так.

Катерина. Зрадив?

Валерій. Так.

Катерина. Не від нестримної пристрасті, не від багатства невгамовної душі?

Валерій. Від бідності.

Катерина. Від малості.

Валерій. Так. Від малості... нікчемності. Ще й досі не знаю як слід, до кінця...

Біля греблі в робочому приміщенні.

Виконроб Шумило. Як чудово вчора ти виступив! Точно, гостро! З абсолютним знанням діла! З яким хвилюванням! Коли тебе покликали до Аристархова, збори гуділи ще з годину.

Валерій. Ну? (*Дзвінок, бере трубку*). Так!.. Вислав сорок машин. Так, і сам виїжджав на кар'єр. (*До Шумила*). Ну, закінчуємо! Година ще — і Дніпро вщухає навіки, і ми святкуємо день перемоги.

Шумило. Вірно. Людей бачив? Таки справжнє свято... Помчався... (*Виходить*).

Валерій Голик підходить до вікна. Нахлинув приступ гнітючої нудьги. І раптом почувся йому немовби голос Катерини:

«Те, що освячено життям великих і малих людей, літературою, мистецтвом, що підносить ім'я людини над нелюдиною—любов,—ти так принизив! Розміняв своє золото на мідні гроші. Оглянься — все тут проти тебе: все радіє! Сумний тільки ти, і всі, до кого ти доторкався».

Валерій (*тихо*). Катерино, невже-бо не можна вернутись?

Увечері він її стрів на березі Дніпра. Спинились. Вітер. Хвиля берег миє.

Валерій. Ой якби мені вернутись...

Катерина. Неможливо. Для чого?

Валерій. Я не буду жити без тебе.

Катерина. Слова! Все книжні слова.

Валерій. Мої! Клянусь!

Катерина. Розійдемося!

Валерій. Хвилинку, благаю. Все, що ти сказала,— правда: мій егоїзм і сліпота, всі мої пристрасті мерзні... Але це правда тільки по цей день. Сьогодні спала полуда з моїх очей. Все зрозумів! Гукати хочу голосно, просити і каятися: ні! Сьогодні прокинувся той, кого ти бачила в мені!..

Катерина. Прощай.

Валерій. Оглянься! Ти любиш мене. Тобі здається, що ти ненавидиш мене. Скажи, що це тільки здається тобі. Подивись на мене.

Катерина. Не бачу нічого...

Іде алеєю молодого парку.

Проходять мимо дівчата, жінки, робітники з дітьми на руках. У дітей чепурні ляльки. В ляльок у целулоїдних ручках кольорові кульки. Радість і мир.

Розмови:

— Який юнак розкішний!

— Виконроб греблі Голик.

— Ото він?

— Так.

— Як виступив на мітингу вчора! Ну, просто неможливо слухати. Я плакала від радості, від гордошів...

Оглядаються на нього з захопленням.

Стрілися знов під сокориною у присмерку після роботи.

«І блідий місяць на ту пору...» — гукає звідкись гучномовець.

Вітер. Осінь глибока. Шумлять високі сокорини.

Катерина. Як я мріяла.. Душа моя так прагнула тебе.

Валерій. Катерино!

Катерина. Степи, гребля, небо, море — скрізь я бачила тебе, все для мене був ти.

Валерій. Не розумів я цього. Я розділяв любов і життя. Здавалось мені тоді, що, крім кохання й пестошів, нічого в тобі нема.

Катерина. Так мало?

Валерій. І краси, звичайно.

Катерина. Бідний, бідний, о, який же ти бідний!..
Не можу промовити слова...

Валерій. Якого?

Катерина. Коли одного разу вночі ти залишив мене, пам'ятаєш, в степу, я промовила голосно: «Мій милий...» потім ще одне слово, я вжахнулась. Я мало не вмерла.

Валерій. Пробач.

Катерина. Не можу. Я занадто звичайна.

Валерій. Ти надзвичайна!

Катерина. Чим? Хіба прагнення до щастя і кохання, до материнства... щось надзвичайне?..

Валерій. Благаю...

Катерина. Ні, розлучились ми. Вже десь на іншій річці чи на морі зустрінеться мені морська душа...

До Аристархова приїхав генерал Федорченко з Зарудним. Оглянули греблю, електростанцію, місто. В кабінеті управління:

— Ну от, Гнате Максимовичу... Прошу сідати. От облетіли ви гідробудівництва великих річок...

— Так, майже всіх.

— І нас подивились.— Аристархов перевів погляд на карту Батьківщини.— Що справило на вас наймогутніше враження?

— Ангара грандіозна... От де могутність!

— Багато моїх мріє податись.

— Ні. Вже досить вам Дніпра на десять років. П'ять гідроелектростанцій, п'ять морів... А найбільше враження пережив я, уявіть, не на Ангари, а тут. І не на вашій греблі, хоч ваша прекрасна, честь вам і слава. Я пережив його в своєму селі,— сказав генерал Федорченко і глянув на Зарудного, який підіслав був до нього делегацію.— Мені запропонували посаду в селі...

— Посаду? В селі? Чи не голови колгоспу?

— Так.

— Чого захотіли?— сумовито посміхнувся Аристархов.

— Я те ж саме їм сказав.

Входить секретар:

— Голика викликали.

— Хай входить.

Входить Голик.

— Ви мене викликали?

— Так.— Аристархов повертається до Голика з гіркою посмішкою.— Коли б ти знав, Голик, як не хотілось мені бачити тебе сьогодні! Приїхав мій колишній командир і його друг. У мене свято. Але я дав слово одному інженеру поговорити з тобою.

— Я можу прийти іншим часом.

— Ні. Не хочу таїти від гостей свої печалі. Це життя: добро і зло вкупі. Погано, Голику!

— Не розумію.

— Хам ти, брате, ось що.

— Трохи є.

— Не трохи,— багато. По-чесному, га?

— Ну, у великій справі гладко не буває. Хтось, можливо, і хам.

— Не хтось, а ти. Народ послав нас сюди на велику, радісну справу. Всі щасливі...

— Так.

— Чому я не бачу щастя на твоєму обличчі? Чому ти грубий? З жінками жорстокий? Ти — майже інженер. На тебе стільки витрачено державних коштів! Чому ти не інтелігентний?

— Я інтелігентний!

— Ні! Я бачу тисячі робітників інтелігентніших від тебе, аристократів духу!

— Ви ненавидите мене,— глухо відповідає Голик, сам в цю хвилину ненавидячи себе.— Ви давно ненавидите мене, і через це я вам здаюся таким.

— Помиляєшся. Всі мої почуття йдуть на греблю, на море, на тисячі будівників. Мене ледве вистачає на це. Але я розумію,— тебе можна ненавидіти...— Аристархову важко. Голос, повний смутку. — Тебе можна так ненавидіти, Голику!..

— Будь ласка. Тільки йшов я на будівництві завжди попереду, і ви вручали мені перехідний прапор.

— Колективу, можливо...— сказав Федорченко.

Голикові тяжко. Голик не хоче здаватись. Заговорила впертість і пиha:

— Так, моєму колективу. Родимі плями вже як-небудь виживем у комунізмі.

— О, куди загинає!

— Еге. Збирається хамство в комунізм протягти. Ні, Голику, не прийме нас комунізм. Нащо ти образив інженера Грекова?

— Я не ображав його.

— Він тебе образив?

— Так.

— Ти хотів женитися на його дочці?

— Хотів.

— Таж ти жонатий двічі,— сказав Зарудний, вдивляючись у людину, яку він одного разу вбив у своїй уяві.— У тебе діти від обох жінок.

— Я це затаїв.

— Для чого?

— Це драма мого життя.

— Драматичний артист...

— Я так вихований. Я бачив у цьому, звичайно, підлість, але не більше. А що це більше й страшніше, ніж підлість, я... Зараз ви головного не знаєте про мене. І ніхто не знає. Що можете ви мені?.. Чим покарати?.. Я сам себе вже покарав навіки, так, покарав! Ходжу серед людей так, ніби голову хто мені одірвав і серце жалюгідне... Я можу йти?

— Іди.

— Хай іде.

— Іди від нас. Ми нічого не зробим тобі. Зрештою, навіть партійні збори, що вони тобі? І потім сором підіймати перед людьми твоє «питання» в цей час. Сором і образа.

Голик мовчки вийшов.

Скоро настала зима. На Дніпровським Низу почалась вона пізно і пролетіла майже непомітно, тільки на початку весни нагрянув раптом холод і хуртовини розгулялися такі, що на добрий тиждень замели всі дороги. Робота на греблі утруднилась, погіршало постачання. Ніхто, правда, не впав духом, темпи роботи не знижувались, але людське завжди лишається людським, і там, де нестаток, завжди десь виникнуть і сум, і гіркота, і навіть образи. Не пройшли вони й мимо сім'ї Кравчини, і все через ту ж хуртовину...

Птиці кричать уночі. Чути їх тривожний клич. Десь у високості, невидимі, летять вони над хатою. Що жене

їх так рано в таку холоднечу, в хуртовину таку запізнїлу?

— Ти чуєш? Птиці кричать...

— Де?

— Коло хати... Ось знову... Ану вийди.

Кравчина зводиться і, щоб не розбудити дітей, тихо виходить з хати.

В маленькім садочку — шестеро диких гусей. Від голоду і холоднечі вони вибилися з сил і, напівзамерзлі, попадали з неба в мокрий сніг. Коли Кравчина почав їх підбирати, вони вже навіть не пручались.

Радість у хаті. Діти прокинулись. Заглядають під піч.

— Це гуси, тату?

— Гуси.

— Дикі?

— Ой! Дикі гуси! Ох! І високо летять над хатою!..

— Ми можем їх зараз зарізати, батьку? От смачно буде!..

— Кого зарізати? Я тебе заріжу, лобуряка!

Через кілька днів Марія теж побажала гусячого м'яса і трошки приватної торгівлі, тому що вже нічим стало їх годувати.

— А вони здорові які, дивись, та жирні!

— І тобі не соромно, жінко? — Кравчина обурився: — Чим торгувати? Упавшими птицями!

— Ну і що. Гуси наші тепер. Нам дістались.

— Хто тобі сказав? Адже ж це не полювання. Це стихійний випадок!

— Це наше щастя.

— Яке?(Це їх біда. Ми ж люди! Ось вони дивляться на нас в біді, глянь, паскудна жінко, з яким довір'ям. Вони почувають, що ми їх врятували. А ти що надумала? Що ти задумала, я тебе питаю?

— Я хочу гусятини, тату!

— Не буде гусятини!

— Ні, буде! Я їх годувала!

— А я сказав, не буде. Чула?

— Он як? Ну, дякую. Я тобі ніколи не забуду цих гусей! До самої смерті!

— Я хочу ніжку з'їсти...

— Що? Яку ніжку?

— Гусячу. Ніжку або крильце... тату!

— Не можна крилець їсти. На крильцях літають.

— Мм! Комедіант... Літають! Крильця пожалів для рідних дітей!

— Замовкни!

— А я годувала їх два тижні, щоб вони повиздихали, щоб їх холера забрала!!!

— Дітей посоромся!

— Тату!..

— Я тобі дам крильце, мерзотнику! Я тобі покажу!

— Не чіпай дітей!

— Дай мені спокій!

— Ні, ти дай мені спокій!

— Дай мені спокій! Дайте всі мені спокій! Всі! Ви загубили моє життя!

— Хто? Я тобі загубила життя?.. Це ти мені загубив... Ти ніколи нічогосінько не вмів добути для сім'ї! В тебе все впливає з рук...

— Помовч!

— Ага!

— Помовч, або я тебе вб'ю! Перестаньте кричати! Тільки й чую: «Істи, істи!» Чорти б вас забрали!

Яких непотрібних слів наговорили вони! Як непристойно і безжалісно ображають вони одне одного, які непотрібні докори підіймаються з найтемніших кутків їх по суті прекрасних натур, як споганюють їх уста. Чого тільки не роблять з людьми нестатки і погана одежа...

Тільки ми не будем тут записувати їх убогої фонограми. Ми обманемо артистів, давши можливість їм пригноблювати як завгодно одне одного, і в знак глибокого співчуття і вибачення залишим це місце безсловесним. Хай глядач вкладає в їх розлючені вуста слова, які підказує йому фантазія і досвід особистого життя. А фонограму тут для більшої правди заповнимо музикою.

Як гарно людині в цій картині!

Не треба ні вбивати нікого, ні красти, ні зламувати. І комікувати не треба на догоду любителям реготу, ні вихитрюватись в складності сюжетних колізій.

Скільки простору для почуттів і думок, як далеко видно в просторах!..

Розсердившись на жінку, Кравчина випускає гусей. Тривожно і радісно злетіли сірі гуси вгору і полинули, полинули...

І музика шириться, росте, підноситься.

А він стоїть і дивиться услід, високо піднявши голову. Потім вибігає на горбок і дивиться звідти, витягнувши руки вниз і розставивши долоні, немов почувуючи, що й сам відривається від землі. Але він не відірвався від землі.

Йому раптом починає здаватись, що хтось ридає за його спиною. Він обертається — на порозі темних сіней стоїть його жінка, тільки не та, яку він знав чимало років, а ніби зовсім інша. Перетворене найскладнішим потоком радісних почуттів, її заплакане обличчя немов світиться в передсвітанковій півтемряві. В цю хвилину їм обом прощається двадцять років. Вони стали знову молодими і, як тоді, давним-давно, прекрасними.

Вони люблять одне одного.

Вона говорить йому найдорожчі, головні слова.

І всі слова дивно підходять йому, скромному водієві вантажних машин. Ніщо не здається перебільшеним.

Її мила голова в нього на грудях.

Вона слухає, як б'ється його серце. Ми бачимо його обличчя, добре і мужнє. Він задумливий і трохи сумний в цю хвилину осяення.

— Який ти прекрасний! Як я жалию тебе! Яка дорога мені твоя сила і свобода, Іване. Чи ще хто на світі щедріший на працю і на цю бездонну глибину віддачі? Ні. Скільки ти віддав...

— Ну, ти теж! Мабуть, навіть більше. Набагато більше від мене.

— Ти любиш мене?

— Люблю. Добре, що ми гусей пожаліли.

— Обійми мене дужче... Чуєш? Летять...

— Весна іде. Розіллється Дніпро вже навіки.

— Прийде море. Навіть страшно.

— Так.

— Ой... Знову летять...

Обійнявши одне одного, вони пошепки починають співати свою любиму:

...Налетіли гуси з далекого краю,
Скаламутили воду в тихому Дунаю...

Вони засинають.

Діти їх сплять поряд, всі четверо.

І сниться їм, що вони летять, обійнявшись разом з птицями й дітьми.

Цей сон переходить у дійсність майже непомітно. Всю зиму підіймалися води Дніпра, заливаючи плавні, озера. А весною, коли по всіх притоках і з верхів'я рушив лід, а за льодом незабаром багатюща повідь,— весь Дніпровський Низ від Запоріжжя до Каховки зразу став невпізнаним. Пішов під воду великий Запорозький Луг, потонули навіки старі хрести на дідівських кладовищах. Щезли ріки Підпільна, Скорбна. Розлившись на десятки кілометрів, води подалися по малих річках і в сухі балки. Деякі степові безводні села опинилися негадано на берегах морських заток, як у казці.

Народилося море, безкрає, з неосяжним морським обрієм.

Геологічне диво!.. Враження вічності, як від землі і неба. Але воно з'явилося нове, і його натхнення, горда новизна хвилює, вимагає й кличе, як революція.

З колгоспів степових за сотні кілометрів з'їжджаються люди. Схвильовані і вражені, веселі й замислені, щасливі й до краю зворушені на новому березі, дивляться вони на перетворені свої простори.

Вже віють вітри низовії, і морські хвилі б'ють вже в береги, і пароплави на хвилях, і чайки морські.

Настає час розставання. Гості знову зібрались у Зарудного. Я бачу їх всіх.

Полковники і генерали, учителі і агрономи, заступники і замзаступники, поми, вриди, райзагоди і капітан далекого плавання підходять до нього з прощальним привітом. Сава Андрійович стоїть засмучений.

Він знає, що всі вони повинні роз'їхатись, але йому сумне це прощання. Він навіть випив надміру, у нього червоне обличчя. Він залишається, від'їжджають вони. І вже багатьох, звичайно, йому не побачити. Всі тиснуть його широку грубу руку. Він помічає, що вони всі вже наполовину відсутні, і говорить неуважно кожному.

— Бажаю вам добра... Бажаю вам добра... Бажаю здравствувати і возвишатися.

Вони прощаються один з одним, обіймаючись і задумливо дивлячись на море, на дні якого затонуло навіки їх дитинство. Чується гармонійний гудок морського пароплава і пісня. По радію повідомляють про готування польоту на Місяць ракети-автомата і про польоти на інші планети.

Саві Андрійовичу здається, що він забув щось сказати.

— Чекайте! Я не сказав ще вам самого головного!

Всі обернулись до нього.

— Любіть землю! Любіть працю на землі, бо без цього не буде щастя нам і дітям нашим ні на якій планеті.

Попрощався і я з Савою Андрійовичем. Його ледве вже видно на березі.

Ми на палубі корабля в новому морі. Поруч мене будівельники — Аристархов, Широков, Булатников та інші — плывуть вверх по Дніпру на нову будову.

На кораблі і генерал Федорченко.

— Ну от... ми знову в дорозі, — усміхаючись, говорить Аристархов. — Будь щасливе, прощай, місто!

Будівники бачать, як віддаляється їх велична споруда. Аристархов щасливий, і йому трохи сумно. Ми всі у владі найдорожчого в світі.

Я дивлюсь на морські береги, які відпливають в глибоку далечінь, і, схиливши голову, думаю про всіх трудивників нового моря: «Пошли вам, доле, сили, і прагнень високих, і довгих літ щастя. Спасибі за scarби, що ви мені подарували, за натхнення, за радість життя серед вас. Прийми мою любов, народе рідний, річка велика, і місяцю ясний, і берег мій чистий».

На палубі всі мої друзі і Кравчина з сім'єю. На їх обличчях я читаю радість.

Перетворюючи природу, вони самі вже змінились, облагородились, вирости духовно.

Тільки Голик стоїть коло борту один, відокремлений. Так в зелених галях стоять одинокі, обпалені блискавкою темні дерева.

А на березі Катерина дивиться вдалину, на морський горизонт.

Біля ніг її плещеться море і, мов питаючи в тривозі одна одну про щось найголовніше в світі, хвиля хвилю доганяє.

СПИСОК ІЛЮСТРАЦІЯ

	стор.
1. О. П. Довженко. <i>Фото часів Великої Вітчизняної війни</i>	4—5
2. О. П. Довженко. <i>Фото кінця 40-х років</i>	80—81
3. О. П. Довженко. <i>Фото початку 50-х років</i>	160—161
4. Малюнки О. П. Довженка. «Мічурін»	272—273
5. О. П. Довженко на зйомках кінофільму «Поема про море». 1956 р.	384—385

ЗМІСТ

	Стор.
КІНОПОВІСТІ	
Повість полум'яних літ	7
Прощай, Америко!	117
Мічурін	227
Поема про море	329
Список ілюстрацій	430

АЛЕКСАНДР ПЕТРОВИЧ ДОВЖЕНКО

СОЧИНЕННЯ В ПЯТИ ТОМАХ

Том третій

(На українському мові)

•

Відповідальна за випуск *Н. П. ЛІСОВЕНКО*

Редактор *Л. Г. Чубасова*

Художник *К. К. Калугін*

Художній редактор *В. В. Машков*

Технічний редактор *Л. М. Бобир*

Коректор *О. Т. Супруненко*

•

БФ 34539. Здано на виробництво 25/IV 1964 р.

Підписано до друку 16/IX 1964 р.

Формат паперу 84×108¹/₃₂. Фізичн. друк. арк. 13,5.

Умовн. друк. арк. 22,14+5 вкл.

Обліково-видавн. арк. 22,896.

Ціна 1 крб. Замовлення 1658. Тираж 5000.

Т. П.—1964 — поз. 155.

•

Видавництво «Дніпро».

Київ, Володимирська, 42.

•

Книжкова фабрика «Жовтень»
Державного Комітету Ради Міністрів УРСР по пресі.
Київ, вул. Артема, 23.

